GOANA DUPĂ
MOȘTENITOARE
JOANNA SHUPE

JOANNA SHUPE
GOANA DUPĂ MOŞTENITOARE
SERIA REBELII DE PE FIFTH AVENUE 1

***The Heiress Hunt by* Joanna Shupe**

Copyright © 2021 Joanna Shupe
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Goana după moştenitoare
Joanna Shupe
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHUPE, JOANNA
Goana după moştenitoare / Joanna Shupe
trad. din limba engleză: Oana Stan. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9154-5
I. Stan, Oana (trad.)
821.111
JOANNA SHUPE
Traducere din limba engleză Oana Stan
LITERA
Bucureşti

Pentru doamnele faine din Rita Writers' Room 2019.
Vă mulţumim pentru toate râsetele, pentru sprijin,
pentru pozele cu coapsele lui Cavill,
şi pentru că aţi făcut acest an
un pic mai puţin îngrozitor.

Capitolul 1

New York, 1895

Nimeni nu ura să fie sărac mai mult decât un om bogat. Harrison Archer, îmbrăcat în cel mai ponosit costum al său, se bătea uşor pe genunchi cu două degete, în încercarea de a se calma. Îi era aproape imposibil să se liniştească în această casă, locul în care crescuse, înconjurat de o familie care ar fi făcut şi un cuib de vipere să pară mai prietenos.

„Aminteşte-ţi de ce eşti aici.”

Într-adevăr, era foarte aproape să obţină tot ce îşi propusese.

Răzbunare.

Complotase la asta de mult timp. De trei ani, mai exact. Trei ani de studii şi de planificări la Paris, făcând tot ce îi stătuse în putere pentru a strânge o avere suficient de mare, pe care urma să o folosească la momentul potrivit.

Acel moment era acum.

Familia Archer era slăbită, aproape falimentară. Acţiunile companiei aveau cea mai mică valoare din ultimii douăzeci de ani. Prin intermediul anchetatorilor, Harrison aflase că tatăl său, care murise cu opt luni în urmă, împrumutase din fondurile companiei pentru a-şi acoperi datoriile personale, timp de un deceniu. Se părea că Thomas Archer, fratele lui Harrison, avea un simţ al afacerilor la fel de ascuţit ca al unei grămezi de cărbune, pentru că situaţia se înrăutăţise după ce acesta preluase funcţia de preşedinte al companiei.

Lui Harrison îi conveneau toate acestea. Distrugerea familiei Archer era în curs.

„Nu se vor aştepta niciodată la asta, nu de la fiul pe care îl consideră un pierde-vară şi-un prostănac.”

— Nu pot să înţeleg de ce ţi-a luat atât de mult să te întorci acasă, Harrison, a spus mama lui, inspirând aer printre dinţi şi trecându-şi repede privirea rece peste cel

de-al doilea fiu al ei. Tatăl tău a murit acum mai bine de jumătate de an.

— Vrei să spui tatăl care s-a lepădat de mine acum trei ani? a spus Harrison netezind lâna aspră a vechilor săi pantaloni. E amuzant, dar nimeni nu mi-a dat bani să vin la înmormântare.

— De ce naiba am face-o? Ea şi-a ridicat nasul de parcă un miros urât ar fi cuprins brusc încăperea. Între toate amantele şi petrecerile despre care am tot auzit, fără îndoială că îţi puteai permite să călătoreşti pe un vas cu aburi.

Bărbatul îşi permitea aproape orice, dar nu le-ar spune niciodată asta membrilor familiei lui. Cu toţii trebuiau să-l considere sărac şi leneş, nicidecum o ameninţare pentru lumea lor mică şi preţioasă.

— Nu mai contează, acum sunt aici.

— Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

În spatele biroului, Thomas se legăna pe scaun, purtându-se ca regele împărăţiei în care a fost crescut. Panica ascunsă în privirea lui albastră l-a dat totuşi de gol, iar Harrison savura disperarea ce se simţea în aer. Voia să se cufunde în anxietatea lor, să o guste ca pe un vin bun.

— Chiar la momentul potrivit, aş putea adăuga. Thomas a dat din cap o dată spre el. Presupun că ai primit telegrama mea.

Fuseseră şase telegrame, de fapt, iar în toate cerea acelaşi lucru, dar nu avea rost să se ciondănească pe acest subiect. În schimb, Harrison a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos ultima telegramă, aruncând-o pe birou.

— Am venit la New York doar ca să vă spun „nu” în faţă.

Şi, bineînţeles, să îi falimenteze, dar încă nu putea juca acea carte. Acţiunile din Archer Industries erau încă în proces de a fi localizate şi, ulterior, cumpărate.

„Curând, foarte curând.”

Scopul vizitei de astăzi era de a-i vedea cum se zvârcoleau când le refuza cererea.

— Nu poţi spune nu, a plesnit Thomas peste partea

netedă a biroului fabricat din nuc. Avem nevoie să te căsătoreşti cu o moştenitoare, şi repede.

— De ce m-aş deranja?

— Nu este evident?

— Nu pentru mine.

— Vom pierde compania familiei dacă nu o faci. Bunicul nostru a fondat Archer Industries înainte de război. Nu putem fi responsabili pentru pierderea ei.

— Noi? s-a mirat Harrison, ridicând o sprânceană.

— Harrison! a pufnit mama lor şi a bătut cu bastonul în podea. O dată-n viaţa ta lipsită de Dumnezeu, fii atent!

Mustrarea îl înţepă, ducându-l cu gândul la copilărie şi la nefericirea de a fi trăit în acea casă.

„De ce nu poţi fi ca fratele tău?”

„De ce nu poţi sta nemişcat?”

„De ce nu poţi face niciodată ceea ce ţi se spune?”

În copilărie fusese un băiat energic şi incapabil să se concentreze pe un singur lucru, pentru perioade lungi. Acest lucru păruse să îi enerveze aproape pe toţi cei pe care îi întâlnise, inclusiv pe dădaca şi pe tutorele lui. Reacţia mamei lui la toate acestea fusese o tăcere absolută, în timp ce abordarea tatălui său fusese forţa brută. El avusese o mână foarte grea. Pe măsură ce anii treceau, Thomas se apucase să-l ridiculizeze pe Harrison, înfuriindu-l la fiecare pas şi făcându-l să se năpustească asupra lui, ceea ce îl făcuse pe Harrison să pară din ce în ce mai prost crescut, o ruşine pentru familie. Tatăl său începuse să se concentreze din ce în ce mai mult pe Thomas, fratele perfect, în timp ce Harrison fusese mereu pe locul doi.

— Oh, am fost foarte atent, a spus Harrison, mângâindu-şi bărbia. Voi chiar credeţi că îmi pasă de salvarea unei familii care m-a dezmoştenit?

— Dezmoştenit sau nu, faci parte din această familie, a spus Thomas. Numele nostru nu va valora nimic în acest oraş dacă nu ne ajuţi. Cum rămâne cu soţia şi familia mea? Căsătorit în urmă cu opt ani, acum Thomas avea trei copii. Vom pierde casa, compania, cabana din Newport, caii de

curse, iahtul... vom pierde totul, Harrison. Vom ajunge în stradă.

— Nu reuşesc să văd de ce este asta problema mea. Îşi verifică ceasul de buzunar, prefăcându-se că se plictiseşte, ca să-i enerveze pe amândoi. Având în vedere că mi-aţi oprit accesul la toate aceste extravaganţe cu ani în urmă.

— Ei bine, sunt sigur că, după ce te vei căsători şi după ce datoriile familiei vor fi achitate, putem ajunge la un fel de înţelegere, a avut Thomas bunăvoinţa de a părea nevinovat.

— Îmi pot modifica testamentul, a adăugat mama lor, şi să-ţi dau jumătate din avere.

Harrison aproape că a izbucnit în râs. Avea să dobândească tot ce aveau în mai puţin de o lună.

— Ceea ce propui este ridicol. Chiar dacă aş avea în minte o moştenitoare, ar dura să o curtez şi să planific nunta, a spus el, dând să se ridice în picioare. Şi cu asta am încheiat.

— Ai putea să o compromiţi, a spus mama lui.

Lui Harrison i s-a întors stomacul pe dos de dezgust la auzul acestor cuvinte, amintindu-şi de un lucru îngrozitor la care fusese martor în urma cu trei ani, şi care îl viza pe tatăl lui. Încercase să oprească abuzul lui Winthrop asupra femeii de serviciu, dar, până la urmă, nu contase deloc. Poliţia fusese plătită, iar Harrison dezmoştenit. Acum mama lui avea curajul să-i sugereze să compromită o femeie. Doamne, abia aştepta să-i distrugă pe aceşti oameni.

— Iată numele fiecărei moştenitoare eligibile, care nu a fost încă promisă.

Thomas a strecurat o bucată de hârtie pe birou, interpretând, evident, greşit tăcerea lui Harrison.

— Inclusiv fata aceea băieţoasă după care umblai când erai copil, a spus mama lui.

Harrison a reacţionat instantaneu. În mod violent. Muşchii corpului i s-au încleştat şi plămânii i s-au strâns în timp ce s-a blocat cu totul. Până şi moţurile de praf păreau să se oprească în aer.

Era adevărat?

Ea nu se căsătorise?

Maddie Webster îi fusese cea mai apropiată prietenă din copilărie şi fata cu care plănuise să se căsătorească. Asta până când ea îi frânsese inima. Pe tot timpul şederii lui la Paris, el încercase să o uite, fără să îi întrebe măcar pe prietenii lor comuni despre ea. Presupusese că se căsătorise până acum cu cineva plictisitor şi că se aşezase la casa ei, undeva în East Side.

Deci ce se întâmplase în tot acest timp?

Nu dusese lipsă de pretendenţi, cu siguranţă. Zâmbetul lui Maddie putea să lumineze o cameră întreagă, atrăgând atenţia tuturor, doar pentru a se scălda în bucuria ei. Tot New Yorkul o adora, era fata de aur a înaltei societăţi, cu mai mulţi prieteni decât putea număra Harrison. Ea fusese opusul lui în aproape toate privinţele, totuşi cei doi fuseseră de nedespărţit în copilărie, legaţi precum hoţii din Five Points, până în ziua în care el plecase la Paris.

— Totuşi există zvonuri, a zis Thomas, bătând cu pixul în birou. Se spune că ducele de Lockwood o va cere în curând în căsătorie. Poate că ar trebui să o tai pe domnişoara Webster de pe listă…

— Las-o!

Cuvintele au ieşit din gura lui Harrison înainte ca acesta să le poată opri, ordinea şi liniştea aşternându-se peste întreg spaţiul cavernos, ceea ce a atras atenţia celorlalţi.

— Asta înseamnă că o vei face?

Expresia mamei lui a devenit calculată.

Tot felul de posibilităţi se învârteau în mintea lui. Totuşi, a rezistat vechiului impuls de a se agita. Înainte de a pleca, Maddie îl văzuse ca pe un frate… dar trei ani însemnau mult prea mult timp. Acum erau adulţi. El nu mai era presupusul al doilea fiu leneş şi privilegiat, ci un om de afaceri bogat şi muncitor, cu proprietăţi şi interese în toată Europa. El reuşise în viaţă. Ea ar observa diferenţa, nu-i aşa? Poate că acum l-ar vedea ca pe un bărbat.

Cum să nu? La urma urmei, nimeni nu-l cunoştea mai bine decât ea, şi urma să se asigure că termenul „frăţeşte” nu îi va trece prin minte când vor interacţiona. Mai mult decât atât, cineva care era pe punctul de a se logodi nu însemna că era logodit. Încă mai avea timp. Puţin, dar mai avea, iar el şi Maddie avuseseră dintotdeauna o legătură specială, cu care nici măcar un duce nu putea rivaliza.

Întinzând mâna, a smuls lista din mâna fratelui său. În următoarele câteva săptămâni, el îşi putea dedica toată atenţia câştigării lui Maddie, în timp ce planurile pentru Archer Industries erau puse în aplicare. Până la sfârşitul verii, ar putea avea tot ce îşi dorise vreodată.

Absolut fiecare lucru.

Inima i-a bătut cu o hotărâre familiară. El reuşise imposibilul la Paris, făcând o avere aproape din nimic. Ar putea triumfa încă o dată cu Maddie.

— Voi găsi o moştenitoare şi mă voi căsători cu ea, a hotărât el, ridicându-se şi încheindu-şi nasturii de la haină.

— Slavă Domnului! a exclamat mama lui. În sfârşit, eşti de folos acestei familii.

— Care? a arătat Thomas către listă.

De parcă Harrison le-ar spune.

— Nu m-am hotărât încă, a minţit el şi a pornit către uşă, dar cunosc persoana potrivită care să mă ajute să-mi dau seama.

*

Maddie răsucea o rachetă de tenis în mână, studiindu-şi prietenul din copilărie de la depărtare, în timp ce acesta se apropia de teren. Într-adevăr *se întorsese.*

Trecuseră trei ani de când îl văzuse ultima oară pe Harrison Archer, fără să aibă nicio veste de la el în tot acest timp. De nicăieri, îi trimisese cu o seară în urmă un bilet vag formulat, în care îi cerea ajutorul.

Nu era sigură cum să se simtă în legătură cu asta. În timp ce era fericită să-l revadă, o parte din ea încă se înfuria la gândul că el îi respinsese prietenia atât de uşor.

Nu era obişnuită să fie uitată de cei pe care îi considera prieteni apropiaţi.

Christopher „Kit” Ward îl însoţea pe Harrison în acea dimineaţă, dar Maddie abia îl observase, privirea ei rămânând fixată pe Harrison. Soarele dimineţii îi încadra faţa, luminându-i pometii ascuţiţi şi maxilarul puternic. În timp ce buzele pline şi nasul drept îi completau chipul perfect, ochii lui albaştri pătrunzători le făceau pe debutante să leşine.

Maddie nu se gândise prea mult la cât de atractiv era Harrison pe când erau prieteni, însă acest Harrison era… diferit. Mergea cu mai multă încredere, cu spatele drept şi mândru. Fizicul lui era mai masiv decât al băiatului de colegiu pe care şi-l amintea, cu umerii şi cu pieptul mai laţi, şi cu o pereche de pantaloni albi care se strângeau pe coapsele lui groase.

O flacără i se aprinse adânc în pântece, o sclipire de apreciere care era cu totul nouă şi nedorită. „Nu ar trebui să-i faci ochi dulci atât de fătiş,”

Totuşi, nu se putea opri.

Oh, Doamne, el devenise un bărbat în adevăratul sens al cuvântului şi, pe deasupra, unul frumos.

Expirând, se uita la picioarele ei şi alungă orice fascinaţie legată de aspectul lui fizic. Nu existase niciodată ceva asemănător cu dorinţa între ei şi nu avea de gând să se facă de râs începând acum.

La urma urmei, se cunoşteau de-atâta timp. Ea era singurul copil la părinţi, disperată după un prieten, iar el era un băiat dornic să scape de familia lui. Exploraseră, înotaseră, merseseră pe biciclete şi se jucaseră împreună în fiecare vară, de când ea avusese zece ani, iar el, doisprezece, fiind aproape inseparabili.

Asta până când plecase fără un cuvânt la debutul ei. El nu se întorsese la facultate pentru ultimul său an, ci dispăruse undeva în Europa.

Curând, poveştile despre escapadele lui pariziene au început să ajungă la urechile ei. Femei, petreceri, prietenii cu artişti şi dansatori de cabaret… Apoi s-a oprit să asculte

pentru că nu-l recunoştea pe acest bărbat desfrânat, arestat de jandarmii parizieni pentru că se bătuse cu anarhişti. Oh, da. O auzise şi pe asta.

Între timp, viaţa în New York continuase. Maddie se cufundase în dragostea ei pentru tenis şi decisese să-şi facă un plan pentru viitorul ei.

„Exersează în fiecare zi, fără nicio excepţie."

„Angajează-l pe Valentine Livingston, cel mai bun jucător la dublu din America, pentru a-ţi fi antrenor."

„Amână căsătoria timp de doi ani, astfel încât să poţi juca tenis competitiv în toată ţara."

„Căsătoreşte-te la sfârşitul celui de-al treilea sezon cu un partener cât mai bun."

Slavă Domnului că mama şi tatăl ei fuseseră de acord. Trei ani de muncă asiduă şi planuri făcute cu grijă dăduseră, în sfârşit, roade primăvara trecută. Se calificase la competiţia All-Corners de la Philadelphia Cricket Club la sfârşitul lunii iunie, cunoscută şi sub numele de Campionatele Naţionale din SUA.

Visul ei suprem era să devină cea mai bună jucătoare de tenis feminin din ţară.

— Era timpul să ajungeţi, a spus ea în timp ce bărbaţii urcau. Mi-a fost teamă că va trebui să joc de una singură.

— Bună dimineaţa, a spus Kit, sărutând-o pe obraz. Ţi-am dat peste cap programul tău preţios?

— Să ştii că da. Toată ziua mea este rezervată şi trebuie să-mi încep antrenamentul.

— Dă vina pe el. Kit a arătat cu degetul mare în direcţia celuilalt bărbat. M-a făcut să aştept la nesfârşit.

— A trebuit să-mi caut costumul de tenis. Vocea lui Harrison a trecut prin pieptul ei ca un uruit jos. A trecut ceva vreme de când am jucat. Bună, Maddie.

— Bună, Harrison. Văd că te-ai întors de la Paris.

— Abia am ajuns ieri.

— Aha!

Tăcerea s-a aşternut peste ei. Exista cunoaştere în ochii lui albaştri, toate conversaţiile lor, zâmbetele viclene. O sută de glume, o mie de secrete. Prezenţa lui era atât de

familiară şi totuşi atât de străină. Gâtul îi ardea de întrebări şi reproşuri, precum şi de poveşti despre ceea ce ratase de când fusese plecat. Dar toate astea erau pentru vechiul ei prieten. Nu avea idee ce să-i spună bărbatului care stătea în faţa ei acum.

Ea îşi dorea ca el şi îi ofere ceva. Oare să-şi ceară iertare? Să vină cu o scuză? Cu orice care să o ajute să-i înţeleagă absenţa, dar el era tăcut, privind-o numai. Observa şi el schimbările de când se văzuseră ultima oară? Se gândea oare la trecutul lor împreună şi se întreba ce se întâmplase?

Un lucru era clar. Prietenia lor nu însemnase pentru el atât de mult cât însemnase pentru ea. Plecase fără niciun avertisment, fără să-şi ia rămas-bun. Nu-i scrisese nici măcar o scrisoare în tot acest timp.

— Jucăm? a întrebat Kit, arătând către teren.

— Sunt gata când sunteţi şi voi, şi-a dres ea glasul.

— Voi turna nişte cafea şi voi schimba locul cu Kit în al doilea set, a spus Harrison şi şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Nu este nevoie de asta, a spus ea. O să joc cu amândoi deodată.

Harrison a clipit de câteva ori, iar Kit l-a lovit pe spate.

— Ai fost plecat mult timp, amice. E mai bună decât noi doi la un loc, crede-mă.

A plecat să aleagă o rachetă, lăsându-i pe Maddie şi pe Harrison singuri.

— Arăţi bine, a spus el.

— Mulţumesc. Mi-a părut rău să aud despre tatăl tău.

— Într-adevăr? a schiţat el un zâmbet, pentru că amândoi ştiau ce fel de om fusese. Vorbeşti serios?

— Nu. Nu era un om bun. Îndrăznesc să spun că Iadul este recunoscător că îl are în gheare.

Harrison a chicotit. Acesta era un teritoriu familiar. Îl putea ghici pe vechiul ei prieten în expresia lui amuzată şi senzaţia de tensiune dintre omoplaţi i s-a mai diminuat puţin.

— Ia o rachetă. Să începem.

Curând, cei trei au ajuns pe teren, cu Maddie la un capăt şi bărbaţii la celălalt capăt.

— Poţi servi primul, i-a spus ea lui Kit. Trebuie să lucrez la servă.

Kit i-a pasat o minge uşoară, pe care Maddie a lovit-o spre câştig.

— O lovitură excelentă, Mads, a fluierat Harrison.

Porecla uitată aproape că a făcut-o să se împiedice.

Numai Harrison îi spusese vreodată Mads. Ea nu i-a răspuns şi nu a mai existat niciun schimb de replici în următoarele douăzeci de minute, în timp ce meciul decurgea normal. Ea s-a concentrat pe balans, perfecţionându-şi rotirea şi unghiurile care făceau tenisul pe gazon atât de interesant.

— Deci, Maddie, a spus Harrison între punctele înscrise, povesteşte-mi despre acest duce al tău.

Întrebarea a surprins-o şi a bătut mingea de tenis de mai multe ori în timp ce se gândea la un răspuns.

Mai exact, Lockwood nu era ducele ei, cel puţin nu încă. Când ducele de Lockwood a luat cu asalt societatea din New York în luna martie, mama lui Maddie i-a reamintit de înţelegerea lor: era timpul ca Maddie să-şi aleagă un soţ. Până la urmă, un al patrulea sezon era practic de neconceput, chiar dacă motivul pentru care nu se aşezase la casa ei era unul întemeiat. Toată lumea ştia că un duce englez era cel mai puternic aristocrat, cu excepţia reginei, aşa că Lockwood a devenit captura sezonului. Provocarea a entuziasmat-o, cu titlul de ducesă drept premiu final. Totuşi, nu era singura. Peţitorii, agitaţi, încercau să-şi aducă fiicele cât mai aproape de duce.

Maddie a avut grijă să participe la cât mai multe cine la care frumosul duce de Lockwood a fost invitat, iar cei doi s-au înţeles bine încă de la început, pe baza dragostei împărtăşite pentru aer liber şi activităţi sportive. De atunci, relaţia lor înflorise, iar acum mergeau cu trăsura în parc în fiecare luni, la ora patru. Zvonurile despre o logodnă circulaseră prin camerele de primire de pe Fifth Avenue, iar Maddie avea toată încrederea că va primi în curând inelul

de logodnă din partea lui Lockwood. Odată cu asta, ea avea să devină ducesă şi să plece în propria ei aventură mare, dincolo de ocean. Ce putea să-şi dorească mai mult o fată în poziţia ei?

Totuşi, ea şi Harrison nu discutaseră niciodată despre alte femei sau bărbaţi într-un sens romantic. Subiectul fusese evitat, deşi ea bănuise întotdeauna că pe el îl interesau sânii şi agitaţia din jurul acestora, la fel ca pe toţi ceilalţi tineri cunoscuţi de-ai ei din acea vreme.

„A plecat şi s-a culcat cu jumătate din Paris. De ce ar trebui să te simţi câtuşi de puţin ciudat când discuţi despre viitorul tău soţ?”

— E cam plictisitor, a spus Kit cu jumătate de gură când Maddie nu a spus nimic.

— Câtuşi de puţin, a răspuns Maddie şi a ridicat bărbia în timp ce se pregătea să servească mingea. Este amabil, inteligent şi se pricepe să facă conversaţie. Avem multe interese comune.

— Este genul de bărbat pasionat de vânătoare şi de pescuit, i-a spus Kit lui Harrison. Probabil că are câini care vânează vulpi.

De fapt, chiar aşa era. Lockwood îi explicase practica într-una din după-amiezile petrecute împreună. Ea a servit mingea, dând prima lovitură.

— Sună îngrozitor, a remarcat Harrison şi dat o lovitură în partea stângă a terenului.

Pielea a furnicat-o de iritare şi furie. Nimeni nu avea dreptul să-l denigreze pe Lockwood, cu atât mai puţin Harrison, un fost prieten, care o lăsase cu ochii în soare.

Înainte să se poată opri, ea a trimis mingea şuierând către capul lui. El s-a aruncat să se adăpostească şi a lovit pământul, cu pieptul pe iarbă, în timp ce mingea a trecut peste el.

— Doamne Dumnezeule, Maddie! Pentru ce naiba a fost asta?

Lui Maddie i-a stat pe limbă o scuză, dar a înghiţit-o.

— Nu ai dreptul să mă critici.

— Nu te critic. Harrison s-a ridicat şi şi-a scos palmele

din buzunare. L-am criticat pe duce.

— Pe care nici măcar nu l-ai întâlnit.

— Asta nu ne-a împiedicat niciodată să-i criticăm pe oaspeţii mamei tale în timpul petrecerilor ei din grădină.

Deşi a încercat să se oprească, buzele i-au zvâcnit în timp ce căuta să nu zâmbească. Acesta fusese unul dintre jocurile lor preferate – să se ascundă în tufişurile de lângă peluză şi să privească oaspeţii, apoi să inventeze nume şi poveşti despre fiecare dintre ei.

— Îţi aminteşti când ne-a prins şi ne-a făcut să ieşim ca să ne prezinte invitaţilor?

— Erai roşie ca o pătlăgică, a zâmbit el, scuturându-şi pământul şi iarba de pe costumul alb.

— Şi tu la fel, Harrison Archer.

El a râs şi Maddie şi-a dat seama cât de mult îi lipsise şi cât de dor îi fusese de el. A început să spună ceva, dar a închis repede gura.

„Lui nu i-a fost dor de tine. Nici măcar nu ţi-a scris. Opreşte-te să crezi că tu contezi pentru el.”

Singurul motiv pentru care o contactase acum era pentru că avea nevoie de o favoare. Poate că era timpul să treacă la subiectul reuniunii de dimineaţă.

— Ai menţionat în bilet că ai nevoie de ceva.

— Da, am nevoie de ajutorul tău, s-a îndreptat Harrison către plasă. Îmi dau seama că abuzez cam mult de bunăvoinţa ta, dar sunt disperat.

— Atunci promit că voi fi deschisă.

— Bine. Am nevoie să mă ajuţi să-mi găsesc o soţie.

Maddie a rămas cu gura deschisă. Din tot ce i-ar fi putut el cere, ea nu se aşteptase la asta. Întrebările se învârteau în mintea ei ca o minge care se răsuceşte în aer, şi totuşi se lupta să-şi păstreze calmul.

— O soţie?

— Da, şi repede.

— Stai aşa puţin, li s-a alăturat Kit la plasă şi s-a încruntat către Harrison. De ce naiba trebuie să te căsătoreşti?

— Altfel, mama se va descotorosi de mine.

— Fir-ar! a mormăit Kit.

— Exact. Mă vei ajuta? Expresia lui Harrison s-a schimbat în momentul în care s-a întors cu faţa spre ea. Eşti prietenă cu toată lumea din oraş.

— Pot să-ţi dau câteva nume.

Moştenitoarele erau ca taxiurile din New York. Se găsea câte una la aproape fiecare colţ.

— Asta va dura prea mult, a scuturat el din cap. Am nevoie ca asta să se întâmple repede. Vreau să mă întorc la Paris înainte de sfârşitul verii.

— Sfârşitul verii? a clipit ea, uluită la auzul veştii.

Bărbatul pe care şi-l aducea aminte era impetuos, predispus să se comporte imprudent, dar asta era şocant, chiar şi pentru el. Oare se gândise la asta?

— Găsirea unei soţii nu este ceva care să se petreacă imediat, Harrison, iar curtarea necesită timp, a continuat ea.

— Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru asta. În plus, nu am de ales.

— Indiferent, aceasta este o perioadă aglomerată pentru mine, am un turneu important de tenis la sfârşitul lunii iunie.

— Da, Naţionalele. Apropo, felicitări pentru asta!

— Mulţumesc. Aşa că poţi vedea că nu am timp să te plimb prin oraş şi să te prezint prietenilor mei. Plec să exersez în Newport în curând.

Vremea era mai rece acolo, cu mai puţine distrageri decât la oraş.

— Este perfect, a spus Harrison. Ce zici de o petrecere într-un weekend prelungit? Ai putea invita nişte prieteni.

— Bună idee, a intervenit Kit. Plaja, soare şi şampanie. Îţi vei găsi o soţie în cel mai scurt timp.

— Exact. Ce crezi, Maddie?

Maddie şi-a şters sudoarea de pe frunte. Era ciudat să şi-l imagineze pe Harrison căsătorit, dar ei nu mai erau copii. La urma urmei, ea era aproape logodită. Şi familia Archer erau una dintre cele mai vechi şi mai bogate familii din New York. Vestea despre revenirea lui Harrison şi

interesul de a găsi o mireasă ar provoca senzaţie.

— Te rog, Mads, a spus Harrison. Eşti singura în care am încredere că mă va ajuta să-mi găsesc o soţie care să nu îmi facă viaţa un calvar. Mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva.

— Este posibil să fi fost adevărat acum trei ani, poate, dar nu acum.

— Greşeşti. Sunt exact aceeaşi persoană care te-a bătut la crochet în toţi aceşti ani.

— Mincinosule! a chicotit ea. Eu te-am bătut la crochet.

— Nu vreau să fac asta fără tine. Ochii lui albaştri au scânteiat de o răutate familiară, o privire pe care ea a recunoscut-o din anii de escapadă. Te rog, Maddie.

Un sentiment de căldură i s-a răspândit în piept şi resentimentele faţă de el s-au înmuiat. „El este Harrison, prietenul tău din copilărie. V-aţi ajutat mereu unul pe celălalt.”

Ca atunci când ea a căzut şi şi-a julit genunchiul, iar el a cărat-o în spate până acasă…

Sau când tatăl lui fusese atât de beat şi furios încât îl ascunsese pe Harrison la ea în cameră pentru o zi întreagă…

Şi cum acceptase de bunăvoie toate planurile şi jocurile ei, fără să se plângă vreodată…

Cum putea ea să-i refuze un weekend la Newport cu prietenii ei?

— În regulă. Voi vorbi cu mama şi voi începe să fac o listă de invitaţi.

— Eşti cea mai bună. Aplecându-se peste plasă, Harrison i-a dat un sărut rapid pe obraz. Mulţumesc.

Nu era un gest pe care să nu-l fi făcut înainte, dar stomacul lui Maddie s-a răsturnat dintr-un motiv inexplicabil. Ea şi-a ignorat reacţia şi a gesticulat către casă.

— Dacă am terminat, atunci mă voi duce să mă spăl.

— Atunci, lăsăm totul în grija ta. Harrison şi-a băgat racheta sub braţ, părând extrem de mulţumit de el însuşi.

Ne revedem în Newport, Maddie!

Capitolul 2

Cu unsprezece veri în urmă

Opt săptămâni de libertate.

„Curând. Foarte curând.”

Călătoria cu trăsura de la gară era chinuitoare, dar Harrison nu îndrăznea să vorbească. Încerca să stea nemişcat şi să nu-i dea mamei sale vreun motiv să strige la el, sau, mai rău, să-l închidă în camera lui. O vară departe de familie depindea de buna sa purtare.

La începutul lunii iunie, aerul din Rhode Island pătrundea prin ferestrele trăsurii în timp ce se deplasau, purtând mirosurile familiare de sare şi de nisip, de flori şi de iarbă de mare. Durerea din spatele ochilor începea să scadă, anticiparea îi pulsa prin vene. Pentru asta trăia, asta era ceea ce îl ţinea sănătos restul anului, aceste câteva săptămâni pe care le petrecea departe de tutori şi cursuri. Acolo unde nu existau responsabilităţi şi putea să scape, neobservat, să-i vadă pe ceilalţi copii. Înot, navigaţie, călărie… Newport era paradisul în comparaţie cu limitele sumbre ale oraşului New York.

În timp ce o luau pe Bellevue Avenue, au trecut pe lângă noua căsuţă a soţilor Webster.

— Acea familie este obscenă, a pufnit mama şi şi-a făcut vânt cu evantaiul. Uită-te la ei cum se dau mari.

Harrison nu era de acord. Structura, finalizată tocmai anul acesta, arăta ca un castel, cu coloanele sale de piatră şi poarta masivă de fier. Era numit Chateau de Falaise, sau Castelul Cliff, deoarece avea vedere la Cliff Walk. Abia aştepta să vadă interiorul. Probabil că erau tot felul de ascunzători şi camere secrete. Maddie urma să i le arate pe toate.

A bătut darabana pe genunchi, dorindu-şi să poată

sări din vehicul chiar acolo. Websterii erau vecinii lor din oraş, iar singura lor fiică, Maddie, era prietena lui bună. Nu o mai văzuse de când apăruse la el acasă într-o noapte târzie, în aprilie, aruncând pietricele la fereastră până când el a ieşit şi a vorbit cu ea.

Pe timpul verii erau mulţi copii din Newport acolo, însă Maddie era preferata lui. Nu ştia exact de ce, cu excepţia faptului că ei îi plăceau aceleaşi lucruri ca şi lui. În plus, ea nu dădea înapoi de la o provocare niciodată şi concura la fel de aprig ca oricine altcineva. Chiar dacă era mai tânără decât grupul de băieţi cu care se împrietenise Harrison, toţi erau destul de îngroziţi de ea.

Şi totuşi, Harrison nu se temea de ea. El o considera cea mai curajoasă, cea mai inteligentă şi cea mai sigură pe sine fată pe care o întâlnise vreodată. Ea îl asculta, chiar şi atunci când el se plângea de familia lui şi îl invita la cină cu părinţii ei, ceea ce părea îngrozitor, dar nu fusese niciodată. Cu Maddie în preajmă, nu se mai simţea singur. Se simţea acceptat şi înţeles. Normal. *Fericit.* Încă o cotitură şi trăsura a ajuns la cabana familiei Archer. Harrison a aşteptat cât mai răbdător posibil în timp ce mama lui a coborât, apoi a dat şi el să iasă. Thomas însă l-a împins înapoi pe scaun.

— Aşteaptă-ţi rândul, vierme, l-a repezit fratele lui mai mare şi a coborât el întâi.

Lipsa de maniere nu l-a deranjat pe Harrison, nu astăzi. Era pe cale să scape de oricine care purta numele de Archer timp de opt săptămâni. Se vedeau ocazional la cină, când mama lor nu era ocupată cu angajamentele ei sociale. În rest, el şi Maddie ar explora şi ar alerga şi ar înota până la epuizare.

Pietrişul îi aluneca de sub picioare în timp ce se îndrepta către casă. Nimeni nu s-a uitat la el şi nu i-a spus vreun cuvânt. Familia lui a intrat înăuntru, în timp ce personalul se ocupa de bagaje, iar Harrison a aruncat o privire peste umăr. Ar putea fi la noua casă a lui Maddie în mai puţin de zece minute, dacă ar fi alergat. Deja alerga, înainte ca mintea lui să ajungă la o decizie.

Costumul lui de călătorie de sezon se freca în timp ce sprinta, dar nu s-a oprit. Dacă Maddie era deja jos la apă, ar arăta ridicol purtând un costum lejer de lână. Dar era prea târziu.

Porţile masive erau deschise, iar aleea era ticsită cu trăsuri. Doamna Webster avea musafiri? Sperând să treacă neobservat, s-a strecurat pe lângă marginea casei şi prin spate pentru a arunca o privire. Priveliştea i-a tăiat răsuflarea. Albastru cât putea vedea cu ochii şi spuma albă care sclipea în timp ce valurile se rostogoleau către ţărm. Cerul care se întindea pe kilometri, cu norişori ca de bumbac plutind în aer. A stat acolo neclintit şi îngheţat, admirând peisajul.

— Iată-te!

Clipind, a zărit-o cu privirea. „Maddie.” Ea îi zâmbea de sub o bonetă de paie, cu panglica galbenă legată sub bărbie. Pistruii îi punctau nasul, dovadă că petrecuse deja destul de mult timp afară. Neliniştea din el a dispărut în timp ce o privea apropiindu-se, ca o perdea coborând la sfârşitul unei piese de teatru. Prezenţa ei însemna că el se putea relaxa în sfârşit. În sfârşit, putea respira uşurat.

De parcă s-ar fi văzut doar ieri, ea l-a prins de braţ.

— Haide. Mama găzduieşte o petrecere în grădină şi e o prăjitură cu glazură albă pe care mor de nerăbdare s-o încerc.

El a lăsat-o să-l ducă pe gazon, către un rând de gard viu.

— Te-a lăsat să participi la o petrecere în grădină?

— Sigur că nu. Ar trebui să fiu înăuntru cu instructorul de dans. Aşa că trebuie să furăm prăjitura.

— Uită-te la ea! S-au oprit în spatele gardurilor vii şi Maddie a arătat cu degetul. Spune-mi că nu vrei o bucată.

Harrison s-a uitat printre ramuri şi frunze către masa cu desert. O prăjitură cu trei niveluri, cu căpşune deasupra, stăpânea peste celelalte deserturi, cu glazura albă strălucind în lumina soarelui. Doi valeţi se perindau prin apropiere, în timp ce oaspeţii de la mese vorbeau sub cortul uriaş. Pălării mari de mătase acoperite cu şifon şi

pene de struţ punctau întregul peisaj.

Desertul arăta delicios şi el era înfometat. I-a plăcut această idee.

— Voi aştepta până când vor fi chemaţi valeţii, a declarat el. Atunci mă voi grăbi într-acolo şi o iau.

— Am un plan mai bun. Voi crea o diversiune, iar între timp tu vei fura prăjitura.

— Nu poţi fi văzută acolo. Mama ta va fi furioasă.

— Nici nu va observa. Ea stă la capătul opus al gazonului cu cei mai apropiaţi prieteni ai ei. Nu s-au oprit din vorbit de cinci minute.

— Totuşi, trebuie să strecurăm desertul în casă.

— Am totul planificat. Vei veni cu prăjitura în spatele acestor garduri vii, a arătat către tufişurile de lângă masa cu desert. Atunci o vom acoperi cu haina, în timp ce o strecurăm înăuntru.

— Unde vom fi descoperiţi înainte de a o putea mânca.

— Greşit. Am ascunzătoarea perfectă. Nimeni nu ne va găsi.

Avea încredere în ea. Maddie gândise totul până la cel mai mic detaliu.

— Care este diversiunea ta?

— Mă voi duce în stânga celor doi valeţi de la masă, mă voi preface că mă împiedic şi cad…

— Şi te vei răni? El şi-a imaginat-o cu palmele pline de zgârieturi şi genunchii juliţi. Nu. Dezleagă-ţi sforile bonetei şi aşa îţi vei pierde boneta în vânt, cât mai aproape de masa cu desert. Vântul suflă dinspre noi, aşa că ar trebui să-ţi ducă boneta chiar pe lângă ei şi în iarbă. Nu se vor putea abţine să nu te ajute.

— Şi când se vor întoarce cu spatele, vei lua prăjitura.

— Da. Voi veni din faţă, ca oaspeţii să nu poată vedea ce fac.

Două minute mai târziu, planul lor era în desfăşurare. Harrison a aşteptat până când lacheii au pus ochii pe bonetă înainte de a se grăbi către masa cu desertul. Prăjitura era mai uşoară decât părea, şi a cărat-o cu grijă,

mergând cu spatele la mulţime, până când a ajuns în spatele gardurilor vii.

Aşezând farfuria pe pământ, el şi-a dat jos haina. Maddie a apărut, respirând greu de la alergat.

— Repede. Dă-mi haina ta.

Ea a folosit haina pentru a proteja prăjitura, precum un fel de matador spaniol care se lupta cu un taur, în timp ce se îndreptau stângaci către o uşă laterală. Au ajuns înăuntru fără incidente, dar el ştia că acesta era doar începutul. Era nevoie de o legiune de personal pentru a întreţine o casă de această dimensiune şi erau mereu oameni prin preajmă în timpul zilei.

— Unde mergem acum? a întrebat el.

— La capătul holului din spate este o scară la nivelul inferior. După mine.

Interiorul castelului era la fel de grandios ca exteriorul. Era ca o catedrală, cu arcade şi contraforţi de piatră, balcoane şi tapiserii, însă Harrison era prea concentrat ca să nu scape prăjitura din mâini pentru a arunca o privire atentă în jurul lui. La treisprezece ani, membrele i se simţeau ciudat şi se împiedica mai tot timpul.

„O să mă omoare dacă scap prăjitura.”

A strâns farfuria şi s-a concentrat, ţinând-o neclintită în timp ce ea ţinea o uşă deschisă.

— Jos, pe scări. Repede.

— Domnişoară Madeline, s-a auzit o voce puternică în depărtare.

Probabil că instructorul de dans îşi căuta eleva.

— Du-te, du-te, du-te, l-a îndemnat Maddie în şoaptă.

A trecut pragul şi a coborât scările. Maddie l-a urmat, închizând uşa încet.

— Ia-o la dreapta, a spus ea în şoaptă.

Când au ajuns la nivelul inferior, ea l-a condus într-o încăpere mare cu gresie albastră şi portocalie, unde se afla o piscină interioară. O oază în căldura verii.

— Uau!

— Tatei îi place mult să înoate, a spus ea şi s-a

îndreptat ea către o uşă din spate.

— Unde mergem?

— Către vestiar.

L-a condus într-un spaţiu mic, cu cârlige înfipte în faianţă şi o bancă de lemn de-a lungul unui perete.

El a pus prăjitura jos şi şi-a scuturat braţele obosite. Trebuia să îşi lucreze membrele dacă ea mai avea plănuite alte astfel de furturi. Apoi s-a încruntat.

— Nu m-am gândit să fur şi furculiţe.

— Le-am luat chiar înainte să-mi pierd pălăria, a spus ea şi a scos două furculiţe din buzunarele rochiei.

— Te gândeşti mereu la toate, a zâmbit el, primul său zâmbet sincer de când o văzuse în aprilie.

— Ar fi bine să începem s-o mâncăm înainte să se înmoaie.

S-au aşezat amândoi şi au luat o muşcătură. Avea gust de lămâie, atât de delicioasă şi de pufoasă încât li se topea în gură.

— E bună.

— E mai mult decât bună. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat s-o fur, şi-a lovit ea uşor umărul de al lui. Sunt atât de bucuroasă că eşti în sfârşit aici.

„Şi eu”, s-a gândit el şi s-a întins după mai multă prăjitură.

Capitolul 3

Chateau de Falaise, Newport
Cu unsprezece veri mai târziu

Moştenitoarele şi-au făcut apariţia de dimineaţă.

Harrison şi Kit priveau de la fereastră cum se alinia în faţa castelului trăsură după trăsură. Petrecerea care avea să ţină cinci zile începea astăzi şi era un eveniment care îi va oferi acces neîngrădit la Maddie, singura femeie cu care plănuia să se căsătorească. Călătoria fusese o pierdere de

timp pentru ceilalţi, dar nu-şi putea face griji pentru asta. Ar fi făcut tot ce era necesar pentru a o câştiga, indiferent ce anume. Nu avea nevoie de nimic altceva decât de timp.

Jos, personalul familiei Webster se ocupa de bagaje şi de oaspeţi. Maddie era cu siguranţă pe acolo pe undeva, supraveghea totul, primind pe toată lumea şi liniştindu-i. La asta se pricepea cel mai bine şi era unul dintre motivele pentru care societatea o iubea.

— Uită-te la ei! a făcut Kit semn către toată activitatea de afară. Maddie a spus că tot ce a trebuit să facă a fost să-ţi şoptească numele şi moştenitoarele se luptau deja pentru o invitaţie la petrecere.

Harrison nu a spus nimic. Exista doar o singură moştenitoare pe care şi-o dorea. Nimeni altcineva nu mai conta.

Nimeni altcineva nu contase *vreodată.* Mersese după Maddie în fiecare vară de la vârsta de doisprezece ani, apoi mai des în timpul facultăţii, când se afla în oraş. De la meciurile de tenis de dimineaţa devreme şi plimbările noaptea târziu până la plimbări în parc şi înotatul în ocean, fuseseră împreună în mod constant.

Relaţia lor nu fusese însă romantică, cel puţin nu din partea ei. În timp ce el fusese îndrăgostit de ea, plănuise să aştepte până la debutul ei înainte de a-şi declara sentimentele. Însă nu avusese niciodată ocazia s-o facă. Într-o noapte, la un bal, auzise ce simţea ea cu adevărat pentru el şi a plecat devreme, declanşând un lanţ de evenimente care aveau să-i schimbe viaţa.

Kit încă părea fascinat de ceea ce se întâmpla jos.

— Aproape că sunt gelos. Uită-te la câteva dintre aceste doamne minunate. Cum vei alege?

Kit era unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Harrison, alături de Preston Clarke şi Forrest Ripley. Patru proscrişi rebeli din familiile societăţii, care deveniseră ca fraţii în timpul facultăţii.

— Mă bucur că eşti aici, Kit, l-a bătut pe celălalt bărbat pe umăr.

— Nu aş rata asta pentru nimic. Tu, să-ţi alegi o

mireasă? A trebuit s-o văd şi pe asta.

— M-ai văzut cucerind o mulţime de femei.

— Într-adevăr. Ce viaţă am avut la Paris!

Fusese distractiv, să bea, să joace jocuri de noroc şi să ţopăie ca doi posedaţi.

— Cu siguranţă.

— Dumnezeu ştie, după ce am cunoscut-o pe Esmée, am înţeles de ce nu ai vrut niciodată să pleci.

Esmée fusese amanta lui Harrison la Paris vreme de aproape doi ani. Plină de viaţă şi frumoasă, Esmée avea pofte care se potriveau cu ale lui, iar inteligenţa ei ascuţită o făcea însoţitoarea perfectă. Între ei fusese o afecţiune profundă, dar niciodată iubire. Inima lui Harrison îi fusese de mult timp încredinţată lui Maddie, chiar dacă ea nu realizase asta.

— Îţi zicea „lupul american”, a spus el.

— Nu a greşit, a răspuns Kit, chicotind. Totuşi, încă nu înţeleg de ce e mama ta nerăbdătoare să te căsătoreşti.

— Sunt lefteri, a decis Harrison să spună adevărul.

— Cine?

— Familia mea.

— Glumeşti, a spus Kit, întorcându-şi capul spre prietenul lui, cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

— Deloc. Tatăl meu a pierdut totul după Panică[1]. Thomas îi poate menţine pe linia de plutire doar câteva luni.

— Şi trebuie să-i salvezi căsătorindu-te cu o moştenitoare. Nu îţi stă în fire să îi ajuţi. Kit i-a aruncat o privire ascuţită prietenului său. Ce plănuieşti să faci de fapt?

— Să-i duc la ruină.

— La naiba. De aceea ai nevoie de o moştenitoare.

Harrison nu avea de gând să-şi corecteze prietenul. Dacă ar fi recunoscut că avea bani, ar fi trebuit să explice şi de ce avea nevoie de această petrecere, iar Harrison nu era pregătit să spună nimănui despre planurile sale pentru

1 Criză economică declanşată în SUA în 1893 şi încheiată în 1897 (n. red.)

Maddie.

— Ştie cineva? a întrebat Kit.

— Nu.

— Nici măcar Maddie?

— Nu am mai vorbit cu ea de când am jucat tenis azi-dimineaţă. Ar anula petrecerea dacă ar şti.

— Nu-ţi face griji, nu voi spune nimic. Nu e de mirare că ai nevoie rapid de o moştenitoare. Acum sunt şi mai bucuros că am venit.

Amândoi s-au întors către fereastră, pierduţi pentru o clipă în propriile gânduri.

— Doamne Dumnezeule, a spus Kit deodată. Uită-te la cea în rochia roşie. Îndrăzneaţă, nu?

O femeie într-o rochie de zi de mătase roşie cobora din trăsură, cu faţa ascunsă de o pălărie mare. O doamnă mai în vârstă venea în urma ei, frecându-şi mâinile şi vorbind, arătând de parcă o implora pe femeia mai tânără. Femeia în rochia roşie i-a făcut cu mâna în semn să se oprească şi s-a întors spre lacheul care se ocupa de bagaje. Orice îi spusese tânăra, l-a făcut pe lacheu să se aprindă de furie.

— Ei bine... Kit l-a bătut pe Harrison pe umăr. Cred că avem prima noastră candidată.

— Pentru o parteneră care să-ţi încălzească patul?

— Nu, idiotule. Să-ţi fie mireasă. Această femeie este un mister îndrăzneţ, înfăşurat în mătase delicată şi dantelată.

— E genul tău, a spus Harrison.

— Nu, nu este genul meu.

Uşa s-a deschis după o scurtă bătaie. Chipul lui Maddie a apărut în crăpătura uşii, cu ochii mijiţi.

— Ştiam eu că v-am văzut umbrele în fereastră. Nu vă mai uitaţi la ele. Vă perindaţi aici sus ca o pereche de fantome lipsite de cuviinţă.

— Buu, şi-a fluturat Kit dramatic degetele.

— Vorbesc serios.

A intrat Maddie şi uşa s-a închis în urma ei. Purta o rochie crem cu dungi albastre, iar Harrison încerca să nu

observe felul în care pânza îi îmbrăţişa formele în timp ce se mişca – mai multe forme decât avusese în urmă cu trei ani.

— Este urât din partea voastră, a amândurora, că faceţi presupuneri despre ele în funcţie de modul în care arată, şi-a pus ea mâinile în şold. Harrison trebuie să le cunoască personalităţile pentru ca acest lucru să funcţioneze.

— Ceea ce voi face în următoarele zile, a spus el.

— Cine era femeia în roşu? a întrebat Kit. Cea care tocmai a sosit.

— Despre asta vorbesc, a pufnit Maddie frustrată, şi nu vă spun. Descurcaţi-vă singuri!

— Oh, o va face, a murmurat Harrison.

— Voi doi sunteţi revoltători. Cum v-aţi simţi dacă aţi participa la un eveniment important şi două femei ar fi aici sus, holbându-se la sosirea voastră?

— Nu m-ar deranja, a ridicat Harrison din umeri.

— Mi-ar plăcea, a spus Kit. M-aş îmbrăca sumar, ca să le ofer un spectacol pe cinste.

— Doamne, amândoi sunteţi fără speranţă. Prietenele mele nu sunt aici să vă distreze pe voi. Maddie i-a luat pe amândoi de braţ şi i-a dus departe de fereastră. Acest lucru este foarte important pentru ele. Valoarea unei fete în această lume este determinată de partenerul ei. Nu vreau să le trataţi necorespunzător sau să le provocaţi disconfort.

Acel comentariu l-a făcut pe Harrison să se gândească pentru o clipă. Maddie îi permisese ducelui să o curteze, pentru a-şi dovedi valoarea? Părea puţin probabil, având în vedere că era una dintre cele mai populare fete din înalta societate. Ea ar putea alege orice bărbat eligibil, cu titlu sau fără.

— Ne vom comporta exemplar, a încercat el să pară afectat de spusele ei.

— Nu face promisiuni în numele meu, a spus Kit. Nu eu sunt cel care caută să se căsătorească.

— Să n-o seduci pe vreuna, l-a aţintit Maddie pe Kit. Pe niciuna. Ţi-e interzis, Christopher.

Harrison şi-a înăbuşit un zâmbet. Maddie era la fel de crâncenă ca întotdeauna, stăpână pe sine şi lipsită de teamă. Unele lucruri nu se schimbau niciodată, presupunea el.

— Ar fi bine să fiţi amabili cu aceste doamne, a continuat ea. E serioasă treaba, nu e un circ. E clar?

— Limpede ca apa, a spus Harrison. Ar trebui să coborâm?

— Nu, urmaţi întru totul planul iniţial. Tatăl meu vă va duce pe amândoi să vă plimbaţi cu barca astăzi, în timp ce fetele se instalează. Apoi le veţi întâlni pe toate înainte de cină, în timp ce cocktailurile vor fi servite.

— În regulă.

Harrison şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor şi a încercat să nu se gândească la cât de mult îşi dorea să o atingă. Cât de mult dorea să-i testeze moliciunea pielii, cât de mătăsos îi era părul. Să o facă să suspine şi să geamă.

„Curând.”

— Harrison, va fi distractiv, i-a interpretat greşit Maddie reacţia, judecând după cuvintele ei. Le cunosc pe aceste femei şi jur că o să-ţi placă. Ei bine, măcar una sau două.

El se îndoia de asta, mai ales când o dorea doar pe ea. Totuşi, îi cauzase o mulţime de probleme şi nu voia să mai fie enervată pe el.

— Promit să nu te fac de ruşine. Mă voi comporta exemplar.

— Bun. Acum trebuie să mă întorc, a spus ea în timp ce s-a îndreptat către uşă. Vă veţi întâlni cu tata la barcă la ora unsprezece. Să nu întârziaţi. Mă aştept să vă ţineţi de cuvânt.

Maddie a dispărut, rochia ei foşnind în timp ce făcea paşi grăbiţi pe coridor.

— Eşti pregătit? s-a îndreptat Kit înapoi către fereastră.

— Într-adevăr, nu am fost niciodată mai pregătit, a spus Harrison, privind spre locul în care stătuse Maddie,

parfumul ei – lavandă şi raze de soare – umplându-i nările.

*

Pentru a suta oară Maddie îşi arunca privirea către uşa care nu se mai deschidea. Unde naiba erau bărbaţii ăştia? Toată lumea, în afară de Kit şi de Harrison, era deja acolo, chiar şi tatăl ei. Trioul navigase în această după-amiază, aşa că ştia că barca nu se răsturnase. Care era atunci motivul întârzierii?

Moştenitoarele povesteau şi râdeau în salon. Nimănui în afară de ea nu părea să-i pese de întârzierea bărbaţilor. Mai erau însă doar douăzeci de minute alocate conversaţiei înainte să fie servită cina. Poate că o vizită în camera lui Harrison era o ideea bună pentru a afla de ce dura atât de mult.

— Unde te duci? Mama lui Maddie a apărut de nicăieri pentru a o opri. Avem o cameră plină de oaspeţi.

— Vreau să-l găsesc pe Harrison. Întârzie şi este jenant.

— Prostii. Nimeni nu a observat. Mama a făcut un semn către încăperea în care oaspeţii vorbeau. Eşti doar nerăbdătoare şi îngrijorată de programul tău. În plus, nu poţi să mergi în camera lui. Nu mai sunteţi copii. Acum relaxează-te şi bea un pahar de şampanie!

— Aş bate la uşă mai întâi. Ce face el este nepoliticos. Trebuie să punem lucrurile în mişcare.

— Nu este nepoliticos, a sorbit mama din pahar. El se comportă ca un tânăr forţat să se căsătorească, astfel încât familia lui să nu-l dea cu totul la o parte. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i băiatului răgaz.

— Întotdeauna ai fost de partea lui, chiar şi când eram mai tineri.

— Recunosc, am o slăbiciune pentru el. Nu mi-a păsat niciodată de familia lui.

Nici lui Maddie nu îi păsa de familia lui. Membrii familiei Archer erau într-adevăr cei mai răi. Părinţii lor îi oferiseră totul pe tavă fratelui mai mare al lui Harrison,

Thomas. Cele mai bune internate, vacanţe în jurul lumii, cadouri extravagante de Crăciun. În timp ce Harrison fusese instruit acasă şi primise cărţi şi reviste, lucruri care să-l facă să „stea nemişcat”, după cum se exprimase tatăl său.

Părinţii lui făcuseră tot posibilul pentru a-i zdrobi spiritul. Nu funcţionase. Cruzimea lor nu reuşise decât să îi provoace o ură profundă faţă de ei.

— În plus, a continuat mama ei, am ştiut întotdeauna cine era persoana responsabilă pentru necazurile pe care le-aţi provocat voi doi, şi aceea nu era el.

— Am fost un copil perfect.

— Asta ai vrea să creadă toată lumea, sunt sigură, a pufnit mama, făcând cumva ca gestul să pară elegant. Să sperăm că ducele nu va auzi niciodată de…

Mişcarea din dreptul uşii salonului i-a atras atenţia lui Maddie.

„În sfârşit.”

Harrison şi Kit stăteau acolo, cu vederea la scenă.

— Scuză-mă, i-a spus ea mamei sale şi s-a repezit să-i întâmpine.

Înalţi şi în formă, cei doi bărbaţi erau destul de frumoşi în hainele lor negre de seară. Harrison îşi îmblânzise părul cu puţin ulei, ceea ce îl făcea să aibă un aer mai întunecat, scoţând în evidenţă pielea sărutată de soare şi maxilarul robust. Buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet pe jumătate când a văzut-o apropiindu-se, iar ea s-a cutremurat pe dinăuntru. Maddie şi-a înăbuşit reacţia prostească.

„Opreşte-te. E doar Harrison.”

— Era şi timpul, a spus ea odată ajunsă în dreptul lor. Apoi a lovit-o mirosul de whisky. Dumnezeule, sunteţi beţi.

— Kit este beat, a corectat-o Harrison. Eu sunt doar pe jumătate beat.

— Este vina tatălui tău, a spus Kit. Noi doar am încercat să ţinem pasul cu el.

Iritarea i se răsfrânse pe ceafă, arzându-i pielea. Nici măcar nu începuseră şi nimic nu mergea conform planului.

— Aceasta nu este prima impresie ideală pentru viitoarea ta mireasă, Harrison. Ce va crede ea?

— Că am o toleranţă mai mare la alcool decât Kit?

— Nu eşti amuzant, a chicotit Kit, dar Maddie s-a uitat doar la Harrison, supărarea ei devenind din ce în ce mai mare.

— Recunoaşte, sunt puţin amuzant, spuse el şi zâmbetul i-a devenit treptat viclean.

— Măcar iei asta în serios?

— Bineînţeles că da. Arată-ne drumul! Să le întâlnim pe aceste prietene ale tale.

— Kit, stai departe de necaz şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus, a rostit Maddie şi l-a luat de braţ pe Harrison. Aceste doamne îţi sunt interzise. Vino, Harrison.

— Nu fi supărată, Mads! Au început să traverseze camera, iar el şi-a aplecat capul spre al ei. Nu pot suporta când eşti supărată pe mine.

Inima îi bătea atât de tare încât aproape că i-a sărit din piept, şi ar fi vrut să se pedepsească instantaneu pentru asta. „Nu vorbeşte serios.” Nu se gândise la ea deloc după ce plecase şi nu putea să uite asta niciodată.

Prietena ei, Lydia Hartwell, i-a atins braţul.

— Maddie, eşti bolnavă? Eşti îmbujorată.

Familia Hartwell deţinea cea mai mare parte din Montana, iar Lydia era distractivă şi cu capul pe umeri. Harrison ar fi putut să aibă parte de mult mai rău. Maddie i-a făcut rapid cunoştinţă cu ea şi cu mama acesteia.

— Domnişoară Hartwell. Doamnă Hartwell, s-a înclinat Harrison. Încântat să vă cunosc.

— Domnule Archer, a spus Lydia. Îmi pare bine să te cunosc, în sfârşit. Maddie mi-a spus atât de multe despre tine.

— De bine, sper.

— Mi-a spus că tu eşti cel care a învăţat-o să călărească fără şa laterală, a ridicat Lydia o mână pentru a-şi acoperi parţial gura, de parcă ar fi împărtăşit un secret.

— Într-adevăr, am făcut-o. Călăreşti?

— Am crescut în Montana. Am învăţat să călăresc

înainte să învăţ să merg.

— Spune-mi direct, a spus doamna Hartwell îndepărtându-se de toţi ceilalţi împreună cu Maddie. Este bolnav? A luat variola franceză acolo?

— Îmi cer scuze? a rămas Maddie cu gura căscată.

— Este falit? Divorţat? Nelegitim? Trebuie să fie ceva în neregulă cu el. Ce este?

Maddie trebuia să se gândească că unele dintre mame vor pune la îndoială motivele unei căsătorii grăbite. Cele mai multe erau prea politicoase pentru a o întreba direct, dar doamna Hartwell nu se conforma niciodată, unul dintre multele motive pentru care lui Maddie îi plăceau femeile Hartwell.

— Nu este nimic în neregulă cu el. S-a întors de la Paris să-şi găsească o soţie şi am decis să-l ajut.

— Prostii! Ştiu că se întâmplă ceva. Doamna Hartwell şi-a atins nasul. Am crescut la o fermă şi ştiu când ceva e în neregulă.

— De ce v-aş invita aici să-l cunoaşteţi dacă nu credeam că este un om bun? a clătinat Maddie din cap.

— Habar n-am, dar Lydia mea nu se va căsători cu vreun bădăran.

— Suntem prieteni din copilărie şi pot spune cu fermitate că Harrison nu este un bădăran.

— Într-adevăr? Pentru că mi s-a spus că a făcut doi copii nelegitimi împreună cu amanta sa franţuzoaică.

Durerea i-a străpuns pieptul lui Maddie, îngreunându-i respiraţia. Amantă? Copii? Camera s-a învârtit cu ea, simţind că o ia razna. Nu putea fi adevărat. Cineva – Kit sau măcar Preston ar fi menţionat asta. Era un secret prea mare pentru a fi păstrat, nu-i aşa?

S-a luptat să pară mai puţin interesată de cât se simţea.

— Absolut neadevărat. N-am auzit niciodată aşa ceva.

— Ei bine, tu eşti norocoasă că l-ai găsit pe duce, a spus doamna Hartwell. Şi încă unul asemenea lui.

— Nu e încă ceva oficial, a bălmăjit Maddie, în ciuda faptului că mintea ei se împiedicase de ideea că Harrison ar

fi putut zămisli copii cu amanta lui.

— Nu e decât o chestiune de timp din câte aud. Eşti foarte norocoasă. Lockwood e varianta cea mai bună a sezonului.

Acesta era şi motivul pentru care Maddie pusese ochii pe el. Nu era obişnuită să se mulţumească în niciun aspect decât cu ce era mai bun.

— Cu certitudine, aşa m-am gândit şi eu, i-a zâmbit ea politicoasă celeilalte femei. Acum, dacă mă scuzaţi, va trebui să fac probabil prezentările.

— Nu pare să fie necesar. Cred că a început deja fără tine.

Maddie a privit peste umăr. Harrison şi Kit se aflau în mijlocul încăperii, înconjuraţi de femei tinere. Mamele acestora îi observau de la o distanţă de câţiva metri. Era evident că bărbaţii spuneau o poveste şi mâinile li se mişcau, iar expresiile feţelor erau animate. Moştenitoarele erau vrăjite.

— Într-adevăr, se pare că a făcut-o, a murmurat ea.

Capitolul 4

La cină, Maddie s-a aşezat lângă Kit, dar îl urmărea pe ascuns pe Harrison în timp ce el distra grupul la capătul mesei, unde stătea mamei ei. Şi funcţiona. Moştenitoarele din apropiere, două în sistemul bancar şi una la căile ferate, făcuseră ochii mari la el, semn că erau încântate.

Maddie i-a făcut semn valetului să le aducă mai mult vin.

— Este vreo problemă? a întrebat Kit, din stânga ei.

Îl aşezase intenţionat lângă ea, la mijlocul mesei.

— Nu. De ce?

— Pentru început, nu te-am văzut niciodată să bei mai mult de un pahar de vin la cină.

— Poate că vă urmez exemplul.

Cu toate acestea, Kit aproape că nu mai părea să fie în stare de ebrietate. Stătea liniştit şi neclintit de când ajunseseră în sala de mese. Ea şi-a ridicat paharul acum plin şi a luat o gură.

— Te deranjează asta?

Kit a făcut semn din cap spre Harrison.

— Ce anume? Masa de seară? L-am mai văzut pe Harrison în preajma altor femei. Sigur că nu, a spus ea instantaneu. Aceasta este ideea petrecerii.

Întrebarea despre copii nelegitimi ai lui Harrison îi stătea pe limbă, dar cina nu era momentul oportun pentru această conversaţie.

— Bun. Asta cu siguranţă ar fi complicat lucrurile, având în vedere inelul de logodnă pe care îl aştepţi şi toate astea.

Aşa e. Lockwood. Era de-a dreptul ridicolă. Harrison urma să o aleagă pe una dintre aceste femei pentru a se căsători, iar Maddie avea să plece în Anglia, ca ducesă.

„Ignoră ce se întâmplă la capătul mesei.”

— Ai găsit-o pe doamna ta în roşu? s-a concentrat Maddie asupra lui Kit.

— Nu. Există vreo şansă să-mi spui identitatea ei?

— Nu.

Maddie ştia, desigur, care era identitatea femeii, dar era şi foarte distractiv să-l tortureze pe Kit.

— Cred că este a patra femeie blondă după Harrison, a încercat el.

I-a studiat chipul, dar ea nu a lăsat să se citească nimic.

— Interesant.

— La naiba, Maddie!

Femeia mai în vârstă din stânga lui Kit a pufnit la reacţia acestuia, iar el şi-a cerut repede scuze pentru limbajul lui.

— Vă distraţi, domnişoară Lusk?

Înăbuşindu-şi râsul, Maddie a aruncat o privire spre tânăra din dreapta ei, o moştenitoare timidă din Boston.

— Într-adevăr, mă distrez, a spus Alice Lusk în timp ce tăia cu cuţitul un păstârnac prăjit. Deşi nu mă pricep prea bine să vorbesc cu bărbaţii de vârsta mea. Se pare că tu excelezi la asta.

— Nu este mare lucru. Bărbaţii sunt interesaţi de lucruri simple. Mâncare, sport, cai… şi domnului Archer îi plac toate astea, dacă te simţi lipsită de inspiraţie.

— Aproape că era să nu vin, a oftat Alice. Mi-a fost atât de teamă. Dar mama a insistat.

Maddie nu o plăcuse niciodată pe doamna Lusk, care profita de orice ocazie pentru a-şi informa fiica despre presupusele ei greşeli. Acesta era şi motivul pentru care Maddie o aşezase pe doamna Lusk departe de Alice la cina din seara aceasta.

— O să te descurci bine. Harrison este… a fost… cel mai apropiat prieten al meu şi este un om bun. Indiferent de ce s-ar întâmpla aici sau în lunile următoare, vei ajunge să ai un soţ minunat, care să te merite.

— Au trecut deja două sezoane, a spus Alice, îmbujorându-se în obraji. Mama spune că s-ar putea să trebuiască să mă mulţumesc cu oricine.

— Prostii!

— Aşa i-am spus şi eu. Nicio doamnă nu ar trebui să se mulţumească cu mai puţin. La urma urmei, ai trecut prin trei sezoane înainte să te alegi cu un duce, şi eşti una dintre cele mai populare fete pe care le cunosc.

„Nicio doamnă nu ar trebui să se mulţumească cu mai puţin.”

Maddie îşi dorea să fie de acord, dar… într-un fel sau altul, nu toată lumea făcea compromisuri? Fiecare femeie din această cameră s-ar căsători cu un bărbat pe care nu-l iubea pentru că asta era ceea ce avea nevoie lumea lor. Potrivirile erau făcute pentru câştiguri financiare şi sociale, de obicei la capriciul părinţilor lor. Din fericire, lui Maddie îi plăcea ducele şi ştia că se vor înţelege bine împreună. Însă între ei nu exista dragoste.

„Ai avut trei ani la dispoziţie înainte de a fi obligată să te căsătoreşti.”

Da, avusese mai multă libertate decât majoritatea femeilor pe care le cunoştea. Acum se căsătorea cu cea mai bună partidă din toată Anglia şi America, un duce cinstit. Într-adevăr, cum se putea plânge?

Totul decurgea bine. În cele din urmă, mama le-a condus pe femei în salon, la cafea, în timp ce bărbaţii au rămas să fumeze trabucuri. În salon, câteva dintre moştenitoare o bombardau pe Maddie cu întrebări despre Harrison, fără îndoială pentru a lua un avans înaintea concurenţei. Ea a încercat să fie corectă şi să vorbească cu toată lumea, dar unele păreau să nu fie deloc interesate de Harrison sau de căsătorie. Ca, de exemplu, misterioasa doamnă în roşu a lui Kit, Nellie Young.

O femeie superbă cu părul castaniu, Nellie era la un fir de aţă de scandal la fiecare pas pe care-l făcea. Mama ei murise când Nellie era doar o copilă, iar Nellie îl juca acum pe degete pe tatăl ei, care era bancher şi îşi iubea foarte mult unica fiică. Existaseră zvonuri despre jocuri de noroc, amanţi, chiar şi despre vizite la bordeluri. Ea şi Maddie debutaseră împreună, iar Nellie era probabil cea mai apropiată prietenă a lui Maddie. Totuşi, chiar dacă Maddie o adora pe Nellie, nu reuşise niciodată să ţină pasul cu ea.

Văzând-o pe Nellie singură lângă fereastră, Maddie s-a îndreptat spre ea.

— Te-ai săturat deja să socializezi?

Buzele lui Nellie s-au arcuit într-un zâmbet.

— Mai degrabă îmi adun puterile pentru noaptea care urmează.

— Ar trebui să îmi fac griji?

— Niciodată, sfântă Maddie. Nu îţi voi strica petrecerea.

Maddie s-a aşezat la celălalt capăt al scaunului de la geam.

— De fapt, am rămas plăcut surprinsă că ai venit.

— A fost ideea tatei. Ocazional fac ce mi se spune, ştii şi tu.

— Nu, nu o faci. În plus, există o strălucire ciudată în ochii tăi, care îmi este vag familiară.

— Bine, a chicotit Nellie. Un prieten mă aşteaptă pe ţărm. Mă întâlnesc cu el mai târziu pentru o baie la miezul nopţii.

— Eşti incorigibilă.

— Ai vorbit exact ca o ducesă. Privirea lui Nellie a devenit gânditoare. Deşi, trebuie să recunosc, întotdeauna am bănuit că tu şi Harrison veţi ajunge să fiţi împreună.

— Oh, suntem doar prieteni.

— Aşa crezi tu. Ştii că a fost îndrăgostit de tine dintotdeauna, nu?

— Harrison nu a fost îndrăgostit de mine.

Maddie a făcut semn cu mâna, deşi inima i s-a oprit pentru un moment.

— Nu a fost… este.

— Vorbeşti prostii. Te-a zăpăcit briza mării.

— Doamne, chiar nu ştii, nu-i aşa? Ochii lui Nellie s-au îngustat. Te urmăreşte tot timpul, ca şi cum ar fi obsedat de tine.

Da, atât de obsedat încât a plecat la Paris fără să-şi ia rămas-bun, o fi avut acolo o amantă cu care a făcut un copil sau doi nelegitimi.

— Nu este, îţi garantez.

— Întotdeauna am crezut că este un bărbat minunat, dar cu capul gol, ca unii dintre prietenii lui, dar pare diferit după revenirea de la Paris. Mai matur. Încrezător. Şi, îndrăznesc să spun, mai frumos? Nellie a făcut o pauză şi a studiat-o pe Maddie. Nu eşti de acord?

Căuta oare Nellie să vadă dacă părerea lui Maddie se schimbase? Ei bine, Maddie nu avea de gând să-şi mărturisească gândurile private, nici măcar unei prietene apropiate.

— Nu prea am fost atentă.

— Mincinoaso. Ţie nu-ţi scapă nimic, ceea ce înseamnă că nu ai vrut să fii sinceră cu mine. Mă întreb de ce? Atenţia lui Nellie s-a îndreptat pentru un moment către uşă. Tocmai a intrat. Dacă vine direct aici, atunci vei şti că am dreptate în privinţa sentimentelor lui pentru tine.

— Nu este un studiu empiric, Nellie.

— Nu este nevoie de un studiu empiric când vine vorba de bărbaţi. Toate cunoştinţele de care am nevoie sunt chiar aici, a bătut ea cu vârful degetului la tâmplă.

Harrison stătea acum acolo, în faţa lor, privindu-le.

— Bună, doamnelor. Sper să nu întrerup ceva.

— Desigur că nu, domnule Archer. Nellie i-a aruncat lui Maddie o privire mulţumită înainte de a se ridica. Aici, ia locul meu. Trebuie să-mi întind puţin picioarele, a spus ea şi apoi s-a îndepărtat pentru a se alătura unui mic grup de femei, lângă şemineu.

Harrison s-a aşezat la celălalt capăt al ferestrei.

— Nu credeam că îmi ştie numele.

— Toate doamnele de aici îţi cunosc numele.

— Presupun că este adevărat, dar nu mi-a fost încă prezentată.

— Este Nellie Young. Probabil că nu îţi aminteşti de ea.

— Nu, mi-e teamă că nu. Ar trebui?

L-a studiat pe sub gene, distrasă de transformarea lui. Se părea că până şi Nellie observase asta.

Era masculin, matur, cu un gât gros şi puternic, şi cu un maxilar aspru. Totuşi, avea încă părul ciufulit într-un mod adorabil. Şi acelaşi zâmbet.

De ce era atât de fascinată de aceste schimbări? Şi de ce îi făceau inima să bată mai repede?

El o privea cu atenţie, cu o sprânceană ridicată şi înainte să îşi dea seama, Maddie a deschis gura să vorbească.

— Ai un copil la Paris?

*

Întrebarea l-a luat pe Harrison pe nepregătite. Expresia feţei i s-a schimbat, sprâncenele i s-au ridicat în sus. Maddie era probabil la fel de surprinsă pentru că şi-a pus imediat mâna peste gură, având o expresie de groază pe faţă.

Tăcerea s-a lăsat peste cei doi pentru o clipă

îndelungată, înainte ca obrajii ei să se coloreze într-un roz închis.

— Iartă-mă. Nu am dreptul să te întreb aşa ceva. Uită că am adus asta în discuţie.

Era puţin probabil ca el să poată uita o întrebare atât de neaşteptată. Ea şi Kit şoptiseră între ei pe toată durata cinei. Oare prietenul lui o făcuse să creadă că Harrison avea un copil la Paris? Kit era cu siguranţă capabil să cauzeze astfel de probleme.

— Cine ţi-a spus asta?

Ea şi-a îndreptat cu grijă pliurile fustei, fără să-i întâlnească privirea.

— Nu îţi voi spune. În plus, viaţa ta personală nu mă priveşte.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, încercând să nu zâmbească. Era de părere că disconfortul ei o făcea adorabilă.

— Cineva trebuie să-ţi fi băgat ideea în cap. Cine a fost?

— Nimeni. Cred că am băut prea mult vin.

— Da, am observat că ţi-ai luat un al doilea pahar.

— De ce ai observa aşa ceva?

Asta a făcut-o pe Maddie să se uite în sus, încruntându-se.

— Nu schimba subiectul, Mads. Vreau un nume.

— Nu-ţi spun. Deci este adevărat?

El o studia cu atenţie. Ea părea să-şi ţină respiraţia, parcă pregătindu-se pentru veşti proaste, aşteptând răspunsul lui. Era îngrijorată că el va spune da?

Aceasta era o turnură interesantă. De ce ar fi contat răspunsul lui? Dacă nu simţea nimic pentru el, atunci nu ar fi insistat. Era oare gelozie?

Gelozia implica sentimente. Sentimente mai profunde, care nu aveau nimic frăţesc.

Asta însemna că planul lui funcţiona?

— Nu am copii, legitimi sau de altă natură, i-a spus el într-o stare de spirit considerabil îmbunătăţită.

— Oh!

Umerii ei s-au relaxat, deşi vocea îi rămăsese nedumerită.

— Oh? Asta este tot ce ai de spus?

— După cum am zis, nu este treaba mea. Chiar nu-mi pasă.

Ea nu ştia să mintă. De fiecare dată când minţea, îşi muşca buza şi privea în jos, exact aşa cum făcea acum.

— Dacă trebuie să ştii, a decis el să exploreze mai mult această idee a geloziei, aplecându-se în faţă şi coborându-şi vocea, am avut o prietenă apropiată pentru multă vreme cât am fost acolo şi am fost foarte atenţi ca să prevenim posibilele consecinţe.

— Înţeleg, şi-a dres ea glasul, strângându-şi pumnii în poală.

Harrison s-a străduit să nu zâmbească la această întorsătură a evenimentelor. Parcă se deschisese o uşă, o nouă cale îi era dezvăluită, una care ducea la un viitor cu Maddie. Şi nu avea de gând să se întoarcă. Dar el ştia că nu-i plăcea să fie forţată, preferând să fie cea care face prima mişcare. Prin urmare, i s-a făcut milă de ea şi a schimbat subiectul.

— De ce ai aşteptat până la al treilea sezon pentru a te căsători?

— Ca să pot juca tenis.

— Şi femeile căsătorite joacă tenis, Maddie.

— Ştiu, dar am vrut să îmi iau timp să mă concentrez cu adevărat pe asta, să văd dacă pot concura la nivel naţional. Din fericire, mama a fost de acord.

— Probabil aşa a fost cel mai bine. Englezii sunt destul de rigizi în privinţa regalităţii lor, ştii. Le place să producă moştenitori şi să păstreze aparenţele. Nu-mi pot imagina că Lockwood este prea încântat de ambiţiile tale.

— Greşit. El mă susţine în adevăratul sens al cuvântului. De fapt, îmi trimite flori să-mi ureze noroc înainte de fiecare meci.

Harrison aproape că a pufnit. Îi cunoştea pe duci şi toţi aveau un şir lung de nume plictisitoare, precum şi porecle ridicole de la Eton. Erau, pe scurt, nişte nesuferiţi.

— Am întâlnit câţiva duci în timpul petrecut la Paris, a spus el. În general, nu sunt oamenii cei mai luminaţi la minte.

— Lockwood nu este aşa.

— Eşti sigură? a clocotit Harrison, cu dinţii strânşi pentru felul în care ea şi-l apăra pe preţiosul ei duce.

Pe obrajii ei au revenit două pete gemene de culoare, de data aceasta însoţite de un fulger de furie în privirea ei.

— Desigur.

— Aţi uitat? Kit şi-a făcut apariţia şi s-a încruntat la amândoi, dându-i un ghiont prietenului său. Moştenitoare? Căsătorie? Nu vă mai certaţi şi du-te şi fă ture prin salon.

— Nu ne certăm, a spus Maddie când Harrison a rămas tăcut.

— Poate că nu, dar voi doi aveţi o conversaţie intensă într-un colţ, în timp ce o cameră plină de femei eligibile vă urmăresc.

Desigur, mai multe perechi de ochi erau îndreptate spre colţul lor.

— Şi, i-a spus Kit în şoaptă lui Maddie, dacă eşti serioasă în legătură cu asta, atunci nu trebuie să-i monopolizezi timpul.

Maddie a deschis gura, probabil să se certe, dar Kit a ridicat o sprânceană, provocând-o să nege.

— Eu am venit la ea. Nu este vina lui Maddie, a spus Harrison.

Totuşi, Kit avea dreptate. Era timpul să se plimbe prin mulţime.

În plus, nu avea să o câştige după o singură conversaţie. Acesta era un dans care implica un pas în faţă, apoi unul înapoi, un alt pas în faţă, urmat de un alt pas înapoi. Ca un vânător, trebuia să-şi folosească inteligenţa şi viclenia pentru a obţine ceea ce îşi dorea. Nu o putea speria cu prea multe, prea devreme.

Ridicându-se în picioare, s-a îndreptat către bufet să ia ceva de băut. Lydia Hartwell a fost prima care l-a abordat.

— Aţi participat la toate cursele de la Longchamp cât

aţi fost la Paris?

— Da, a spus el, luându-şi paharul de cristal în mână. Cel puţin la două sau trei în fiecare sezon. Dumneavoastră aţi fost?

— Nu, deşi am fost la Ascot acum doi ani. Îmi plac cursele de cai.

— Înnebunită după cai, nu-i aşa?

— Vinovată. Colţurile gurii ei s-au răsucit într-un zâmbet auto-zeflemitor. Îmi place să-mi petrec timpul afară. Să stau în casă, să vorbesc şi să cos mă plictiseşte de moarte.

— Probabil acesta este motivul pentru care dumneavoastră şi domnişoara Webster sunteţi prietene. Şi ea este cam la fel.

— Odată am rugat-o să mă înveţe tenis, a râs ea, expresia ei înmuindu-se. După aceea, am decis să rămân cu vânătoarea şi cu călăria.

— Ea ia tenisul foarte în serios. Este natura ei competitivă.

— Mi-am dat şi eu seama de asta. Nici cu mine nu a fost mai maleabilă. Am primit o cotonogeală bună.

— Dacă vreţi să vă răzbunaţi, a spus Harrison clătinând din cap şi luând o înghiţitură de burbon, luaţi-o să trageţi la ţinte. Nu le poate atinge pe cele mai multe dintre ele şi urăşte să piardă.

— Îmi place asta, şi-a ridicat paharul pentru a închina un toast împreună. Sunteţi foarte şiret, domnule.

A încercat să nu zâmbească.

„Nu ai nici cea mai vagă idee.”

Capitolul 5

După ce Harrison a plecat, Kit s-a aşezat pe scaunul de la fereastră.

— Am crezut că trebuie să-l ajutăm, a zis Kit.

— Ce vrei să spui? a întrebat Maddie, netezindu-şi materialul fustelor.

— Trebuie să-l încurajezi să-şi găsească o mireasă. Toţi oaspeţii se uitau, întrebându-se ce se întâmplă între voi doi.

„Te urmăreşte tot timpul, ca şi cum ar fi obsedat de tine.”

— Nu se întâmplă nimic, a ignorat ea cuvintele lui Nellie, care i-au revenit în minte.

În afară de faptul că gândurile ei fugeau spre el. Gânduri nepotrivite despre prietenul ei din copilărie, care trebuiau să înceteze. Nici măcar nu se mai putea pretinde surprinsă, pentru că azi petrecuse deja prea mult timp în prezenţa lui Harrison.

„Planul este ca el să-şi găsească o soţie bogată. Planul tău este să câştigi naţionalele şi să te căsătoreşti cu un duce.”

Cum ar fi putut să uite?

— Ai dreptate, i-a spus ea lui Kit. Doar pălăvrăgeam despre tot felul de lucruri, dar vom continua mai târziu. În acest moment, el trebuie să se concentreze asupra domnişoarelor.

— Mă bucur să aud că eşti de acord, a sorbit el din băutură şi a făcut semn către încăpere. Acum, să discutăm despre acele doamne şi să decidem care sunt şansele lui Harrison.

— Nu ar trebui ca Harrison să decidă singur?

— Da, dar asta nu este distractiv.

Dumnezeu ştia, Kit căuta întotdeauna să se distreze. Totuşi, el era conspiratorul ei în a-i găsi lui Harrison o mireasă în acest weekend. Poate Kit ar putea fi de folos de data aceasta.

— Femeia în mătase albastră cu păr blond este Angelica Dent, o verişoară a preşedintelui Grant. Lângă ea este Alice Lusk. Tatăl ei este un nume mare în transportul maritim.

— Am cunoscut-o mai devreme pe mama ei, a spus Kit. O persoană îngrozitoare.

— Din păcate, este adevărat. Însă Alice este o persoană bună şi inteligentă, exact opusul ei. În grupul de lângă şemineu o avem pe Nellie Young, fiica lui Cornelius Young. Ea este cea cu părul castaniu.

— Am auzit despre ea.

— Aproape toată lumea a auzit de ea. Este o adevărată generatoare de probleme. Ochii lui Kit au strălucit speculativ, aşa că Maddie şi-a pocnit degetele înmănuşate în faţa lui. Interzis, Christopher.

— Ştiu asta, şi-a fluturat el mâna. Continuă.

— Lângă domnişoara Young, în mătase crem, este Louise Martin, iar lângă ea este Martha Thorne. Ambele provin din familii vechi, înstărite. Knickerbockers[2] până în măduva oaselor.

— Cu alte cuvinte, plictisitoare.

— Este un lucru groaznic de spus.

— Am dreptate, totuşi, nu-i aşa?

El avea într-adevăr dreptate, dar ea nu avea să recunoască asta niciodată.

— Emily Mills şi Katherine Delafield stau pe canapea.

— Delafield, adică familia cu afaceri imobiliare?

— Chiar aceea.

— Preston îl urăşte pe tatăl lor din tot sufletul, a murmurat Kit. Bine că a decis să nu vină.

Prietenul lor, Preston Clarke, cumpăra în prezent cea mai mare parte din Manhattan pentru a ridica zgârie-nori. Maddie nu era surprinsă să audă că era în dezacord cu domnul Delafield.

— Şi cea care vorbeşte cu omul nostru de acolo?

Kit a făcut semn din cap spre locul în care se afla Harrison.

— Aceea este Lydia Hartwell. Tatăl ei deţine majoritatea minelor de argint din Montana.

— Şi frumoasă, pe deasupra, a fluierat Kit în barbă. Par să se înţeleagă bine, şi-a înclinat el bărbia în direcţia

2 Descendenţi ai familiilor aristocratice britanice şi olandeze, care au guvernat coloniile americane la începutul secolului al XVII-lea. (n. red.)

unde Harrison şi Lydia stăteau la bufet. Pare promiţător.

Era oare aşa? Harrison şi Lydia discutaseră şi înainte de cină, aşa că poate că asta ar fi funcţionat în favoarea lui Harrison, până la urmă.

Şi Maddie era fericită pentru el. Într-adevăr era.

— Cineva mi-a spus că a avut doi copii la Paris, a decis ea să menţioneze zvonul auzit de mai devreme.

— Harrison?

Ochii lui Kit aproape că i-au ieşit din orbite. Când ea a încuviinţat din cap, el şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Nu am văzut niciodată o persoană care îşi doreşte copii mai puţin decât Harrison.

El nu-şi dorea copii? Ea nu ştia asta. Nu discutaseră niciodată despre copii, până în seara asta, când el îşi adusese amanta în discuţie, spunând că prevenise orice consecinţe. Informaţii care erau, sincer vorbind, inutile.

„Harrison a avut o amantă pentru multă vreme la Paris.”

Nu ar fi trebuit să o surprindă sau să o supere, dar din anumite motive se lăsase afectată de amândouă. Vestea despre amanta lui îi tulburase stomacul cu o senzaţia de greutate care îi coborâse până în degetele de la picioare.

— Cine ar putea să-l învinovăţească? a continuat Kit. Familia Archer nu a fost cea mai iubitoare familie. Mi-a spus că, dacă nu aţi fi fost tu şi părinţii tăi, nu ar fi ştiut niciodată ce înseamnă o afecţiune familială adevărată.

Căldura i-a umplut pieptul şi inima i-a bătut mai tare la amintirea timpului petrecut împreună. Cât de mult se distraseră.

— Au fost o mulţime de copii în jur, dar Harrison a devenit rapid parte din familie.

— Nu a existat niciodată ceva romantic între voi? Kit şi-a întors privirea, studiind camera de parcă ar fi memorat fiecare detaliu. Adică… un băiat adolescent are un singur lucru în minte şi nu-mi pot imagina că Harrison a fost diferit.

Şi-l amintea pe Harrison la şaisprezece ani, cu membrele lui lungi şi zâmbetul timid. Niciodată nu-i dăduse

de înţeles că ar fi avut sentimente pentru ea – sau pentru orice altă fată.

— Nu, niciodată.

Din gura lui Kit a ieşit un hohot de râs.

— Nu e de mirare că a fost atât de dezlănţuit la Paris.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. S-a ridicat şi şi-a tras manşetele. Văd că mama ta îmi aruncă o privire dezaprobatoare. Simt că e pe cale să mă mustre că nu ţi-am permis să te perinzi pe-aici.

— Nu trebuie s-o fac. Aceasta este treaba lui Harrison.

— Ei bine, nu aş vrea să o supăr…

— Domnule Ward, i s-a adresat mama ei, întrerupându-l. Încruntarea mamei putea fi acerbă când îşi dorea, ca atunci când Maddie nu se purta cum se cuvenea. Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea. Du-te şi farmecă pe una dintre celelalte fete.

— Da, doamnă.

Kit s-a grăbit să plece de parcă viaţa lui depindea de asta.

— Nu pot să înţeleg de ce nu-l placi, i-a spus Maddie mamei ei. Mi-a fost întotdeauna un prieten bun.

— Da, un prieten bun, care aproape că ţi-a stricat şansele de a fi cu un duce. Mama ei s-a aşezat pe scaun. Nu-l voi ierta niciodată că a încercat să-l descurajeze pe Lockwood, pretinzând că erai deja sortită altcuiva.

— Domnul Ward a crezut că mă protejează de un vânător de avere.

— De parcă acesta ar fi dreptul lui, a spus mama ei, ridicându-şi nasul pe sus. Noroc sau nu, suntem onoraţi de asocierea ducelui cu familia noastră. Vei fi una dintre cele mai puternice femei din Anglia când Lockwood te va cere în căsătorie.

— Ştiu, de aceea i-am căutat compania.

— Şi îţi aplaud ambiţia. După cum am spus de multe ori, partenerul ales îţi dictează restul vieţii. A te căsători cu cineva la fel de puternic ca ducele înseamnă că nu vei duce lipsă de nimic.

— Ai fost o mamă minunată şi un model de urmat.

Maddie şi-a întins braţul şi a bătut-o uşor pe mână.

— Am învăţat ce înseamnă să mori de foame şi să fii slăbită, înainte să-l cunosc pe tatăl tău, s-a înmuiat mama ei la auzul cuvintelor. Părinţii mei au lucrat până la epuizare. Nu doresc asta nimănui, darămite fiicei mele. Ar trebui să fii protejată şi răsfăţată.

Cu ani în urmă, mama ei făcuse în aşa fel încât să-l întâlnească pe Stephen Webster, un bărbat deja bogat la douăzeci şi cinci de ani, în Detroit. Cei doi se îndrăgostiseră, iar tatăl său îi oferise o şansă mamei ei, cu educaţia ei de clasă de mijloc. Era o poveste pe care Maddie o auzise de multe ori.

— Şi voi fi, dacă Lockwood mă va cere vreodată.

— O să te ceară, deşi sper că obsesia ta legată de tenis nu-l va opri. Femeile care participă la activităţi sportive şi transpiră în public… a făcut ea o grimasă. În plus, nu-mi pasă de toţi acei bărbaţi care vin la meciuri şi apoi încearcă şi vorbească cu tine după aceea. Este nepotrivit, Madeline.

Aceasta era o bătălie veche, iar Maddie nu avea de gând să cedeze. Îi plăcea tenisul şi se pricepea la el. De ce ar fi încetat vreodată să joace?

— Atunci nu ar fi trebuit să-mi permiţi să iau lecţii cu toţi aceşti ani în urmă.

— Tatăl tău ţi-a permis asta. Chiar peste obiecţiile mele, aş putea adăuga, a pufnit mama.

Tatăl ei fusese întotdeauna mai blând decât mama ei. Amândouă s-au uitat la tatăl lui Maddie, unde stătea, în partea opusă a camerei, ţinând în mână un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului şi vorbind cu Kit. Un sportiv de nestăvilit, tatăl ei îi inspirase dragostea pentru toate activităţile desfăşurate în aer liber. În timpul petrecut la castel, juca golf sau tenis dimineaţa, apoi naviga în fiecare după-amiază. Bunicul ei făcuse o avere cu oţelul şi fierul la sfârşitul războiului, iar tatălui ei îi plăcea să se laude că majoritatea trenurilor din ţară circulau pe şinele Webster.

— Vino, a spus mama, hai să-l ajutăm pe Harrison să se amestece printre mulţime. O lasă pe fata aia Hartwell să-

i monopolizeze timpul aproape la fel de rău ca tine.

*

Întreaga casă era deja adormită, dar Harrison nu putea dormi din pricina gândurilor care îl ţineau treaz. Îşi luase halatul pe el şi se dusese pe terasa cu vedere la ocean. O lună răsărită pe trei sferturi lumina gazonul din spate într-un verde intens strălucitor, iar valurile se loveau de stâncile de dedesubt într-un ritm constant.

Astăzi fusese o zi promiţătoare. Nu se aşteptase la rezultate atât de rapide, dar gelozia ei îl surprinsese şi totodată îl încântase. Trebuia să-şi continue misiunea mâine, asigurându-se că îi va aminti de trecutul lor şi de interesele lor comune. Poate nu strica să îi facă un compliment sau două. El avea să flirteze cu ea şi să o facă să râdă. Putea să îşi dea frâu farmecului când era necesar. Până în a treia zi ar putea să o sărute într-un fel lipsit total de intenţii frăţeşti.

Rezemat de balustrada de piatră, şi-a aprins un trabuc, întorcându-l să aprindă mai întâi frunzele. A tras fum în piept, bucurându-se de gustul bogat şi dulce înainte de a-l da afară. Stând în acest anume, fumând, şi-a adus aminte de ultima dată când fusese aici, de noaptea în care totul se schimbase...

*

— Vino cu mine!

— De ce?

Harrison a aruncat o privire către locul de unde venise vocea şi l-a găsit pe prietenul său Preston aproape de el. Preston i-a făcut semn către ringul de dans din reşedinţa familiei Webster, unde aproape toată lumea se adunase pentru acest bal de la Newport.

— Pentru că, prietene, stai aici şi te uiţi la ea, ceea ce e aproape jalnic. În plus, am ţigări. Hai să ieşim să fumăm puţin.

Harrison a mai aruncat o privire spre Maddie. Arăta uimitor într-o rochie de bal de culoarea fildeşului, râdea la ceea ce îi spusese partenerul ei de dans. Dansase fiecare melodie cu altcineva, ceea ce nu-l surprinsese, având în vedere că era una dintre cele mai căutate debutante din acel an.

Nimeni nu ştia, totuşi, că ea îi aparţinea deja lui Harrison.

O iubea de când avea cincisprezece ani, dar atunci nu i se păruse corect să-şi mărturisească sentimentele înainte ca ea să debuteze, aşa că aşteptase până în acest moment, când se aflau înapoi la plajă, pentru a-i spune în sfârşit. Habar n-avea dacă şi ea simţea la fel… dar crescuseră împreună. Erau cei mai buni prieteni. Prima persoană pe care fiecare dintre ei o căuta în mulţime. Păstrătorul de secrete al celuilalt, furnizorul de sprijin la orice oră din zi şi din noapte.

Nu mai putea aştepta. Fetele se căsătoreau de obicei la sfârşitul primului sezon, uneori la al doilea. Nu era timp de pierdut. Intenţiona să o ia deoparte după cină, să-i spună ce simţea pentru ea şi să spere că vor face planuri împreună pentru viitor.

Simţea cum stomacul i se răsuceşte şi cum gâtul i se usucă la acest gând. Poate că o mică distragere a atenţiei sub forma unei excursii afară l-ar relaxa.

— Bine, i-a spus el lui Preston, dar nu prea mult.

Cei doi au ocolit mulţimea până au ajuns pe terasă, care străbătea toată partea din spate a castelului, asemănătoare cu un palat italian. Preston a continuat totuşi să meargă, făcând paşi mari către unul dintre seturile de scări de piatră care duceau către gazon.

— Unde te duci? a strigat Harrison din spatele prietenului său.

— În afara razei vizuale. Kit şi cu mine punem un pariu să vedem cine poate rezista cel mai mult fără să fumeze. Nu vreau să pierd.

— Aşa că vei trişa în schimb.

— Da, fără remuşcări.

Harrison a chicotit pe sub mustăţi. Preston era nemilos când avea starea de spirit adecvată. Cei doi au ajuns într-un alcov de sub terasă. Luna, combinată cu corpurile de iluminat ale casei, le oferea suficientă lumină ca să vadă. Preston a deschis o cutie de argint, a scos două ţigări, apoi a pus cutia în buzunar. După ce a aprins ambele ţigări, i-a dat una lui Harrison.

— Poftim!

A acceptat ţigara aprinsă şi a dus-o la gură. A simţit senzaţia de arsură când fumul i-a intrat în plămâni, apoi mintea i s-a calmat, s-a relaxat şi s-a rezemat de piatră în timp ce expira fumul. Nu fuma des, dar, de când mergea la facultate, îi plăcea şi fumeze ocazional o ţigară sau un trabuc. Întotdeauna cu Preston, care era o influenţă teribilă, dar şi un prieten grozav.

— Pe cât aţi pariat?

— Cu Kit? La încuviinţarea din cap a lui Harrison, Preston a scos o gură de fum. Pe cincizeci de dolari.

— Îţi poţi permite.

— Ştiu, dar urăsc să pierd. Acesta este principiul meu.

— Eşti ridicol.

— Spune bărbatul care a tânjit după aceeaşi femeie timp de patru ani.

Mai degrabă şase, dar Harrison nu şi-a corectat prietenul.

— Sper să nu mai fie aşa la finalul serii.

— Azi este seara? a făcut Preston ochii mari. Vorbeşti serios?

— Da. Îi voi spune de îndată ce o voi prinde singură.

— Era şi timpul. Începem ultimul an. În sfârşit, poţi trăi puţin.

Harrison nu avea nevoie de saloane şi de femei. Avea nevoie doar de Maddie.

— Am de gând să fac asta.

— Ai de gând să-i spui imediat ce simţi?

— Nu la început. Voi începe prin a-i spune că intenţionez să o curtez şi apoi să văd cum merge.

— Ţi-aş dori noroc, dar nu cred că ai nevoie de el. Nu

am văzut niciodată doi oameni atât de potriviţi unul pentru altul.

Înainte ca Harrison să poată comenta, s-au auzit zgomote venind de pe terasă. Asta era treaba cu Newport: conversaţiile private erau aproape imposibile. Fie din cauza apei, fie din cauza vântului, aici sunetul era purtat kilometri întregi.

El şi Preston au rămas liniştiţi, pufăind fiecare din câte o ţigară în timp ce aşteptau şi ascultau.

Diferite chicote ascuţite, apoi târşâitul pantofilor pe piatră…

Un grup de fete tinere, dacă Harrison ar fi trebuit să ghicească. Lucru confirmat o secundă mai târziu, când au început să vorbească.

— …este într-adevăr un dansator groaznic. M-a călcat pe degetele de la picioare de două ori.

„Maddie.”

Harrison a încremenit, privirea lui întâlnind-o pe cea a lui Preston. Prietenul lui a înţeles imediat, încuviinţând din cap o dată.

Ce făcea ea afară? A înfipt ţigara pe jumătate terminată în jardiniera plină cu nisip, intenţionând să urce acolo sus. Preston i-a pus o mână pe braţ şi a clătinat din cap.

— Stai, i-a şoptit prietenul lui.

Harrison nu era dornic să tragă cu urechea, dar poate că Maddie nu avea nevoie ca el să intervină.

— Măcar ţi-a cerut să dansezi. Eu nu pot să-l fac să mă observe, a spus o altă fată, o voce pe care Harrison nu a recunoscut-o.

— Nu te simţi prost, a spus o a treia voce, şi mai înaltă. Toată lumea o observă pe Maddie.

— Nu este adevărat, a spus Maddie, umilă ca întotdeauna.

— Sigur că este, a spus o altă fată. Aş vrea să ştiu care este secretul tău.

Harrison era gata să pufnească. Nu exista niciun secret sau truc în abordarea lui Maddie. Făcea parte din ea,

precum zâmbetul ei larg şi ochii strălucitori, sau râsul ei gălăgios şi spiritul generos. Nu putea fi comparată cu nici o altă fată.

— Şi eu, a spus cea mai înaltă voce. Cu siguranţă, mi-aş dori ca Harrison Archer să-mi acorde la fel de multă atenţie ca ţie, Maddie.

— Domnul Archer? Oh, suntem prieteni de când mă ştiu.

— Ei bine, ştii zicala aia veche despre prieteniile dintre bărbaţi şi femei, a spus cealaltă fată.

— Care zicală?

— Nu mi-o amintesc cuvânt cu cuvânt, dar ideea era că este imposibil să rămână doar prieteni, fiindcă unul din ei îşi va dori ceva mai mult.

— Este absurd, s-a răstit Maddie. Nu am sentimente romantice pentru el. E ca un frate pentru mine.

Harrison s-a încruntat în întuneric. Un frate? Ea se gândea la el ca la un frate…

— Oh, haide, Maddie, a continuat prietena ei. În toţi aceşti ani în care aţi fost prieteni, nu a fost niciodată nimic romantic între voi? Nici măcar o singură dată?

— Nu. Sincer, nu mă pot gândi la nici un alt bărbat de care să fi fost mai puţin atrasă.

Cel mai. Puţin. Atrasă.

Harrison se legăna de pe un picior pe altul şi, dacă nu ar fi fost mâna fermă a lui Preston pe umărul lui, s-ar fi putut răsturna. Nu putea să respire, îşi simţea corpul împietrit, durerea îi sfâşia pieptul de parcă s-ar fi despicat în două. Vedea puncte negre plutitoare în faţa ochilor, creierul refuza să treacă peste această informaţie, incapabil să o accepte.

Ea nu îl dorea, cel puţin nu în calitate de soţ. În toţi aceşti ani, se gândise să-i dea timp, încercase să nu o grăbească şi se dovedise că bătuse pasul pe loc în tot acest timp, amăgindu-se cu idei despre ei împreună, căsătoriţi, cu o familie, călătorind între oraş şi Newport.

S-a aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi şi s-a chinuit să respire.

— Vorbeşti serios? a întrebat fata. Eu îl găsesc atrăgător.

— Desigur, vreau să spun că vorbesc serios, a răspuns Maddie. Pentru a dovedi asta, hai să mergem înăuntru şi ţi-l voi prezenta. Apoi îţi va cere să dansezi.

— Oh, chiar ai face-o, Maddie? Ţi-aş rămâne datoare pe viaţă.

— Nu ai de ce. Să văd că doi dintre prietenii mei se îndrăgostesc e suficient. Hai şi tu. Cred că l-am văzut îndreptându-se către sala de jocuri în urmă cu aproximativ o oră.

Harrison şi-a îndreptat spatele şi s-a uitat la gazon, incapabil să vadă clar în acel moment. Nu vizitase sala de jocuri în seara asta. Era clar că ea nu-l urmărise cu aceeaşi atenţie ca el.

Şi de ce ar fi făcut-o? Maddie nu îl dorea, nu aşa cum o făcea el. Ea încerca să-l prezinte prietenelor ei, pentru numele lui Dumnezeu. Voia să îl lege de o altă femeie pentru tot restul vieţii.

A închis ochii şi a încercat să nu aibă o cădere nervoasă şi să urle de durere, ca un animal rănit. La naiba, de ce durea atât de tare?

— Au plecat, a spus Preston, cu vocea lui joasă. Îmi pare rău, Harrison.

Harrison a deschis gura, dar nu i-a ieşit niciun sunet. Ce ar fi putut să spună? Era gol. În totalitate. Nu mai rămăsese nimic în interiorul lui.

— Vino! O să te duc la tine acasă.

Picioarele lui Harrison au refuzat să se mişte, inima lui răzvrătindu-se. Nu. Nu Newport. Nu putea să rămână aici o clipă mai mult. Nu aici, unde o urmărise pretutindeni şi se jucaseră împreună în copilărie. Petrecuse atât de multe zile şi nopţi înconjurat de Maddie. Trebuia să scape.

— New York, a mormăit el. Trebuie să plec la New York.

— Nu circulă niciun tren până dimineaţă… Brusc, Preston s-a oprit din vorbit, probabil din cauza expresiei lui Harrison. Voi da un telefon, a spus el, întinzându-şi palmele.

Hai să te scoatem mai întâi de aici.

*

Acea noapte schimbase cursul vieţii lui Harrison.

Sosise la New York, îşi descoperise tatăl, urmase teribila ceartă… apoi fusese dezmoştenit. Câteva ore mai târziu, pleca la Paris, gata să se înece în renumita desfrânare a oraşului. Totul se întâmplase atât de repede.

Se străduia din greu să o uite şi păruse să funcţioneze pentru o vreme. Însă existaseră mereu amintiri care îl bântuiau. Acum ştia motivul: erau destinaţi unul altuia.

În urmă cu trei ani fugise în loc să rămână şi să încerce să o facă să se îndrăgostească de el. Nu avea să repete această greşeală.

O siluetă a apărut în întuneric, atrăgându-i atenţia. Cineva venea pe poteca dinspre plajă. Cu siguranţă era o femeie. Harrison pufăia din trabuc şi o privea cum se îndrepta către casă. Era desculţă, iar tivul rochiei era umed. Cânta pentru ea însăşi, legănându-şi capul în lumina lunii. Era prea scundă pentru a fi Maddie, deci cine era? Mersese cumva una dintre doamne să facă o baie la miezul nopţii?

Încă câţiva metri şi a văzut că era Nancy – nu, Nellie Young, fiica lui Cornelius Young, cunoscutul finanţator. Părul ei castaniu era strâns în vârful capului, cu un prosop atârnat peste braţ.

Deşi nu era îmbrăcat corespunzător, nu a făcut niciun efort să se ascundă sau să privească în altă parte.

— Domnişoară Young. Cu siguranţă e târziu, a spus el când ea a urcat treptele.

— Bună seara, domnule Archer! S-a apropiat mai mult, nefiind ruşinată că fusese prinsă asupra faptului. Nu aţi putut dormi?

— Nu. Dumneavoastră?

— M-am întâlnit cu un prieten pentru o baie.

O misiune la miezul nopţii? Nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— Înţeleg. Cum a fost apa?

— Rece.

— Toată lumea ştie că nu poţi intra înainte de luna iulie.

— E bine, unde ar fi distracţia dacă ai face doar ce spune toată lumea?

S-a sprijinit de balustradă, imitându-i postura.

— O camaradă la fel de rebelă, înţeleg. Cu prietenul dumneavoastră în apropiere, pot să presupun că nu sunteţi aici în speranţa de a vă căsători cu mine?

— Aveţi dreptate în totalitate. Se poate? a făcut ea semn către trabucul lui, aşa că el i l-a dat. A inspirat adânc şi a dat încet fumul afară, înainte de a-i înapoia trabucul. Cubanez. Grozav. În plus, nu sunteţi interesat să vă căsătoriţi cu niciuna dintre noi.

— Nu sunt? s-a mirat el, privind către întinderea gazonului întunecat şi păstrându-şi aceeaşi intonaţie a vocii.

— Desigur că nu.

— Scopul acestei petreceri nu este vreun secret. Aşa că lămuriţi-mă cu privire la modul în care sunteţi sigură că nu vreau să mă căsătoresc cu niciuna dintre voi, domnişoară Young.

— Nellie, te rog. Pot să-ţi spun Harrison?

— Cred că am trecut peste orice tip de formalităţi în acest moment, a făcut el un semn către halatul său. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu niciuna dintre noi pentru că în mod clar eşti îndrăgostit de Maddie.

Trabucul i-a căzut din mână şi a ajuns pe terasa din piatră. Harrison s-a aplecat să-l ridice, făcând rost de câteva secunde în plus pentru a veni cu un răspuns.

— Este absurd, a spus el când şi-a reluat poziţia. Suntem prieteni.

— Am mulţi prieteni bărbaţi şi nu mă uit la ei aşa cum tu şi Maddie vă uitaţi unul la celălalt, atunci când credeţi că celălalt nu se uită.

Maddie se uita la el? „Interesant.” Starea lui de spirit s-a îmbunătăţit semnificativ.

— Eşti mereu atât de directă?

— Femeile care respectă regulile nu ajung departe în această viaţă.

— O progresistă, din câte văd.

— Nu consider că este o insultă, dacă te întrebai asta. O femeie progresistă doreşte doar să facă lucrurile mai bune pentru toate femeile.

— Nu am spus-o ca pe o insultă. Prefer femeile îndrăzneţe care ştiu ce vor.

— Da, este evident.

— Pardon?

— Harrison, a spus Nellie zâmbind, dacă vrei cu adevărat ca una dintre aceste femei să se căsătorească cu tine, atunci trebuie să te străduieşti mai mult ca să ascunzi, ştii… cealaltă chestie.

Sentimentele lui pentru Maddie.

— Voi încerca. Mulţumesc, Nellie.

— Oh. Scuzaţi-mă!

S-a întors cu faţa spre vocea familiară feminină şi brusc i-a crescut pulsul, dublându-se, apoi triplându-se, în timp ce sângele îi curgea prin vene.

Maddie a păşit pe terasă, înfăşurată şi ea într-un halat subţire. Privirea ei s-a mutat de la Harrison la Nellie, şi înapoi.

— Întrerup ceva?

Capitolul 6

Gâtul lui Harrison era uscat în timp ce ochii lui se concentrau asupra curbei gleznelor goale ale lui Maddie, care se întrezăreau de sub halatul ei. Fiecare parte a ei era absolut superbă.

— Nu fi naivă, Maddie! a întrerupt Nellie tăcerea. Oricum trebuie să mă duc să mă schimb. Îngheţ de frig, a spus şi a pornit către casă. Mulţumesc pentru fum, Harrison. Vă urez noapte bună.

Apoi au rămas singuri – cu adevărat singuri – pentru prima dată de când el se întorsese de la Paris.

Maddie s-a apropiat, mătasea grea înfăşurându-se în jurul picioarelor ei, iar el încerca să nu se gândească la cât de puţine haine purta fiecare dintre ei în acest moment. Razele lunii se oglindeau pe chipul ei, scoţându-i în evidenţă nasul delicat şi buzele pline. De-a lungul anilor, el îi studiase fiecare centimetru al feţei, îi cartografiase fiecare expresie şi îi catalogase fiecare zâmbet. Era uluitoare, ca o explozie de lumină în întunericul rece care îi acoperea sufletul.

— Păreaţi că vă simţiţi bine, şi-a sprijinit ea şoldul de balustradă, împărţeaţi un fum? Şi, pe deasupra, te-a strigat Harrison. Cumva am găsit-o pe doamna Harrison Archer?

— S-a întâlnit cu un bărbat pe plajă pentru o baie la miezul nopţii, şi-a dres el glasul şi a încercat să îşi ia şi el o poziţie relaxantă. Putem spune că lucrurile s-au aranjat pentru dânsa.

— Oh, presimt că nu e nimic serios. În plus, cred că voi doi vă potriviţi bine.

— Presupun că e distractivă, dar aş avea părul cărunt înainte de vârsta de treizeci de ani dacă m-aş căsători cu această femeie. Îşi va conduce soţul către o moarte timpurie.

— Asta înseamnă că a fost eliminată?

— Da, de comun acord.

— Acesta este un progres, presupun, amândoi au tăcut pentru o vreme. Ce părere ai despre celelalte doamne de până acum?

„Că pălesc în comparaţie cu tine.”

— E prea devreme să spun, a preferat să ocolească adevărul. Toate par destul de drăguţe.

— Dar crezi că Nellie este distractivă.

— Nu la fel de distractivă ca tine, desigur. A existat un motiv pentru care erai cea mai populară fată din Newport.

— Nu este adevărat, dar e foarte drăguţ din partea ta să spui asta.

— Suntem cu toţii destul de mândri de tine, ştii.

— Cine şi pentru ce?

— Eu, Kit şi Preston. Ţi-ai pus inima şi sufletul în tenis. Kit îmi trimitea articolele cu tine, tăiate din ziare.

În ciuda faptului că Harrison îi spusese în mod repetat lui Kit să se oprească.

— N-am ştiut.

— Nu ţi-a spus niciodată?

— Nu, a spus ea. Nu te-au menţionat deloc.

Ei bine, asta l-a durut.

— Probabil aşa a fost cel mai bine. La urma urmei, nu eu sunt celebritatea în ascensiune în lumea tenisului.

— Nu din lipsă de pricepere. Ai avut întotdeauna o lovitură de rever de invidiat. Pot să trag un fum? a arătat ea spre trabucul lui.

— Poftim?

— Trabucul tău. Pot să-l încerc?

Maddie nu era fumătoare sau băutoare. De fapt, el nu o văzuse niciodată în stare de ebrietate. Ce avea de gând?

— De ce?

— Sună distractiv. În plus, îmi place cum miroase. Pot?

Încerca să demonstreze ceva?

— Maddie…

— Harrison… a răspuns ea pe acelaşi ton. Ce s-a întâmplat cu băiatul care m-a provocat să urc pe acoperiş ca să văd cât de întins era oceanul? Ca să nu mai spun că pe Nellie ai lăsat-o. Pe mine de ce nu m-ai lăsa?

— Aici, i-a întins trabucul. Trage fumul în gură, nu în plămâni.

— Deci să trag înăuntru, dar să nu-l inspir?

— Exact.

Înfăşurându-şi buzele în jurul capătului trabucului, a tras puţin fum, obrajii supţi uşor.

„Oh, Doamne!”

Pofta trupească l-a cuprins întru totul la vederea gestului. Trabucul lui în gura ei era erotic. Fascinant. Tortură în adevăratul sens al cuvântului. Nu s-a putut abţine să nu-şi imagineze penisul între buzele ei în timp ce

ea îl sugea, o imagine de care, aparent, corpul lui era foarte încântat, având în vedere că tot sângele îi pompa către vintre.

Închizându-şi pleoapele pentru un moment, a tras adânc aer în piept şi s-a luptat cu acea senzaţie. Fumul îi tachina nările în timp ce ea expira.

— Hmm. Îmi place.

El i-a luat trabucul din mână şi l-a aşezat între buze, punându-le în acelaşi loc în care fuseseră buzele ei. Trăgând fumul, l-a gustat şi a încercat să nu se gândească la toate celelalte lucruri pe care şi le-ar fi dorit să le guste în acel moment.

— Nu te grăbi!

— De ce?

Ea i-a smuls trabucul dintre degete şi a tras din nou, dând fumul afară. El a înghiţit în sec, s-a uitat la gura ei şi i-a interzis corpului său să reacţioneze mai departe.

— Dacă nu eşti atentă, fumatul îţi poate provoca greaţă prima dată.

— Nu, vreau să spun de ce ai plecat fără să-mi spui? i-a dat ea trabucul înapoi.

Desigur, ea voia să ştie de ce dispăruse. Sincer vorbind, nu avusese altă opţiune la acea vreme. În derivă şi singur, inima îi fusese spartă în bucăţi, dezmoştenit de propria familie… Ce opţiune mai rămăsese decât să fugă?

Totuşi, nu-i putea spune adevăratele motive. Nu putea vorbi despre cum o auzise în noaptea aceea şi, evident, despre cum îl prinsese pe tatăl său cu o servitoare în salon la întoarcerea acasă. Winthrop Archer susţinuse că totul fusese consensual, asta dacă nu era doar o minciună flagrantă a unui bărbat care se simţea îndreptăţit să profite de o femeie angajată. Harrison sunase la poliţie, dar tatăl său îi plătise pe ofiţeri, servitoarea nedorind să depună plângere. Şi cine ar fi putut-o învinovăţi, având în vedere că mijlocul ei de existenţă era în joc?

Winthrop îl dăduse pe Harrison afară din casă pe loc.

— Nu mai eşti bine-venit aici. Eşti mort pentru mine şi pentru această familie.

După aceea, Harrison nu dorise decât să scape de toate, de familia lui, de Maddie şi de el însuşi.

Nu îi putea explica motivul pe jumătate, fără să explice şi restul. Cele două evenimente erau legate ca piesele unui domino, căzând împreună şi schimbându-i cursul vieţii. În timp ce Maddie ar fi putut manifesta puţină gelozie faţă de el, nu putea risca să fie sincer în totalitate până când nu ştia ce simţea ea pentru el.

Era mai bine să ocolească întrebarea.

— Ştii că nu sunt sentimental, a spus el, luându-i trabucul înapoi.

Pe faţa ei putea vedea cât de neaşteptate fuseseră cuvintele lui, precum şi cât de rănită era.

— Acesta este răspunsul tău? Şi-a încruntat sprâncenele. Glumeşti?

— Nu ştiam ce să-ţi spun. La acea vreme, erai ocupată şi am presupus că te vei căsători şi, a spus el ridicând din umeri, plecarea mi s-a părut cea mai bună alegere.

— Ce zici de: Dragă Maddie, plec la Paris. O să mă distrez mult prea bine ca să-ţi scriu. Bucură-te de viaţă?

— Nu gândeam clar.

— Timp de trei ani?

— Îmi pare rău, Mads. A fost egoist din partea mea.

— Exact, şi… a început să se clatine. Uau!

Îngrijorat, şi-a întins braţele pentru a o echilibra.

— Te simţi bine?

Fără să stea pe gânduri, i-a luat faţa în mâini şi i-a înclinat capul uşor pe spate pentru a-i vedea faţa. Atingerea a fost neaşteptat de intimă, trupurile lor alarmant de aproape, iar când privirile li s-au întâlnit, amândoi s-au oprit brusc. Sub atingerea lui, pielea era catifelată precum petalele unei flori, iar ea mirosea a ocean şi a lavandă. Se putea pierde în focul de smarald al privirii ei, familiar, dar atât de misterios în acelaşi timp. Voia să afle fiecare secret pe care ea îl ţinea îngropat, să-i dea fiecare lucru mic pe care inima ei şi-l dorea.

Şi-a scos vârful limbii pentru a-şi umezi buzele în timp

ce ochii ei pe jumătate deschişi se concentrau asupra gurii lui, iar Harrison a tras aer în piept. Oare voia ca el să o sărute? I-a studiat buzele, dorind să-i afle gustul, să pătrundă înăuntru, să-i mângâie limba netedă cu a lui şi să-i audă suspinele şoptite.

„Dă-mi voie. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, dă-mi voie."

— Maddie... i-a ieşit de pe buze numele ei, ca o rugăminte şoptită.

Ceea ce a părut să o scoată din acea stare. Clipind, ea s-a îndepărtat, iar braţele lui au căzut pe lângă corp.

— Iartă-mă, şi-a dres ea glasul. Am ameţit pentru o clipă.

„Da, la fel şi eu."

L-a cuprins dezamăgirea, dar şi-a amintit rapid de planul său. Înainta, apoi se retrăgea, înainta, apoi se retrăgea. Nu o putea grăbi. Deocamdată, sclipirea dorinţei pe care o văzuse pe chipul ei cu o clipă în urmă îi era suficientă.

Maddie îşi dorea să-l sărute.

— Ţi-am spus să nu fumezi prea repede, a spus el când a fost sigur că vocea îi era stabilă.

— Da, mi-ai spus. S-a mişcat de pe un picior pe altul şi a scos un soi de râset scurt, sugrumat. Cred că am fost tare ameţită pentru o secundă pentru că mi s-a părut...

— Poftim?

— Mi s-a părut că... S-a oprit şi s-a uitat mai degrabă în gol decât la el. Poate părea prostesc, dar erai pe cale să mă săruţi?

*

Întrebarea stătea suspendată în aer, expresia lui Harrison înregistrând în sfârşit şocul. Sincer vorbind, lui Maddie nu-i venea să creadă că pusese această întrebare. Voia să dea vina pe trabuc, dar nu era în apele ei în prezenţa lui Harrison.

Ceva părea diferit între ei, ea se simţea mult mai

conştientă de prezenţa lui. Lucrurile pe care le observase la el se schimbaseră, cum ar fi felul în care halatul se mula pe trupul lui înalt şi slab, şi cum picioarele lui goale arătau acum atât de elegante şi robuste. Vechiul ei prieten era atrăgător şi chipeş... iar corpul ei reacţiona în mod clar în prezenţa lui.

Şi mai apoi el îi mângâiase faţa. Ca un iubit. Se uitase la ea cu atâta intensitate, atât de păcătos, încât gura i se uscase. Oare dorise să o sărute?

Mai rău decât atât, ea vrusese ca el să o facă?

„Eşti ridicolă. Acesta este Harrison. Nu se gândeşte la tine în felul ăsta."

În plus, ea îşi plănuise deja viaţa. Distragerile nu erau benefice dacă voia să îşi atingă obiectivele. Această petrecere era organizată pentru ca vechiul ei prieten să-şi găsească o mireasă, înainte ca ea să câştige la Naţionale şi să se mute în Anglia, ca ducesă.

„Visează măreţ, fata mea", îi spusese întotdeauna tatăl ei. La urma urmei, el nu lăsase niciodată nimic să-l împiedice să obţină ceea ce îşi dorise.

Şi nici ea nu ar face-o.

— Înapoi la plecarea ta de acum trei ani, a spus ea, schimbând intenţionat subiectul.

— Din nou? Harrison şi-a dat ochii peste cap. Nu am vrut niciodată să te supăr. Plecarea mea a fost mai mult... un gest de autoconservare impulsivă. Am vrut să o iau de la capăt în altă parte.

— Nu i-ai dat la o parte pe Kit, pe Preston sau Forrest în noul tău început. Doar pe mine.

— Sunt bărbaţi, Maddie. Este diferit.

— Este ridicol. Şi ofensator pe deasupra. În plus, te cunosc de mai mult timp.

— Totuşi, am dreptate, s-a sprijinit de balustradă, înalt şi lat în lumina slabă.

— N-ai putut nici să-mi scrii?

— Viaţa mea la Paris nu se preta unei corespondenţe cu o lady.

— Vrei să spui că aş fi fost scandalizată?

— Da.

— Înainte nu ţi-ai făcut niciodată griji pentru asta. Un zgomot de neîncredere a izbucnit din gâtul ei. Parcă el uitase totul despre ea. Îţi aminteşti acele scrisori pe care le-ai scris când erai la facultate?

Scrisorile lui obişnuiau să o facă să râdă în hohote. Poveşti despre cursurile şi despre cluburile în care se afla, dar mai ales despre prietenii lui. Nu le temperase, nici măcar pentru urechile ei neexperimentate.

— A fost diferit la Paris.

— De ce?

— Pentru că eram mai sălbatic acolo. Am fost practic un netrebnic. Nu am vrut să cunoşti acea persoană.

— Nu te-aş fi judecat.

— A trebuit să mă maturizez, Maddie. Expresia feţei lui l-a dat de gol. Să fiu aici... m-ar fi sugrumat. M-am regăsit în Paris.

— Oh!

Un nod i s-a format în gât, un sentiment de dezamăgire provocat de perspectiva lui edificatoare. Se părea că New Yorkul şi prietenia cu Maddie îl sugrumaseră, în timp ce Parisul şi amantele îl eliberaseră. Cum eşuase atât de lamentabil să-i fie prietenă?

— Înţeleg, a adăugat ea.

— Nu, nu. Doar spui asta în timp ce te învinuieşti în secret.

Ea a încercat să schiţeze un zâmbet în timp ce îşi studia picioarele. Cum de încă o cunoştea atât de bine după atâta vreme?

— Pentru că încă îţi porţi emoţiile pe faţă, a răspuns el, deşi ea nu pusese întrebarea cu voce tare.

— Aşa ai ştiut întotdeauna când minţeam, a spus ea, zâmbind de data asta.

— Exact. A îndreptat trabucul spre ea. Aşa că nu încerca să scapi acum de asta. Spune-mi de ce te învinovăţeşti pentru plecarea mea.

— Trebuie să fi fost o prietenă groaznică pentru tine, dacă nu puteai fi tu însuţi aici. Apoi ai plecat şi nu mi-ai

scris niciodată, ca şi cum ţi-a fost atât de uşor să uiţi de mine.

— Maddie, a spus el, cu vocea lui liniştită şi solemnă, nu te-am uitat niciodată. Nicidecum.

Declaraţia lui serioasă s-a rostogolit peste ea ca un val cald al oceanului, înmuindu-i picioarele. Ancorându-se de balustradă, ea a încercat să se calmeze şi să ţină sub control aceste reacţii nepotrivite.

— Este o uşurare, pentru că încă îmi datorezi cinci dolari de la pariul nostru de când aveam treisprezece ani…

— Iarăşi aduci în discuţie acea minciună scandaloasă, a chicotit el neîncrezător. Ai trişat doar pentru că nu suportai să pierzi.

— N-aş face asta niciodată, a spus ea cu trufie, la fel ca o mătuşă nemăritată. Ai pierdut cursa de biciclete, Harrison.

— Pentru că cineva mi-a dezumflat parţial cauciucurile în prealabil. Mă întreb cine ar fi putut face asta…?

— De parcă m-aş putea coborî la un nivel atât de jos.

— Aproape un deceniu mai târziu şi încă nu poţi admite adevărul, a clătinat el uşor din cap, zâmbind de parcă ar fi fost dezamăgit de ea. Presupun că vei duce asta cu tine în mormânt.

Ea i-ar fi spus, dar unde ar fi fost distracţia să admită adevărul acum?

— E plăcut, a spus ea, lovindu-şi umărul de al lui. Să îmi amintesc atâtea lucruri şi să vorbesc cu tine. Mi-a fost dor de tine.

Pielea din jurul ochilor i s-a încreţit, apărând mici linii de amuzament care i-au schimbat expresia feţei. Doamne, chiar era un bărbat chipeş.

— Ne-am distrat mereu împreună.

— Da, a spus ea, cu siguranţă am făcut-o.

— Îl iubeşti? Pe ducele tău, vreau să spun.

— Nu este ducele meu.

„Nu încă, oricum.”

— Bine, cel despre care se zvoneşte că va fi viitorul

tău logodnic. Există ceva romantic între voi?

— Ne înţelegem. Suntem pasionaţi de aceleaşi activităţi.

— Joacă şi el tenis?

— Puţin, dar ducelui îi plac în general sporturile în aer liber.

— Măcar poţi să-i spui pe nume sau insistă să fiţi formali unul cu celălalt şi în privat?

Ciudat. Acum, că se gândea la asta, realiza că nici nu-i ştia lui Lockwood numele de botez. I se adresa fie cu Lockwood, fie cu duce, aşa cum o făcea toată lumea.

— Titlul merită respectul cuvenit.

— Asta înseamnă pentru tine să devii ducesă?

Oh, prostia bărbaţilor…

— Harrison, orice fată visează să fie ducesă. Ei bine, o prinţesă, dar prinţii sunt puţini.

— Deci un duce va trebui să fie îndeajuns?

— Ceva de genul acesta.

Amândoi ştiau cum se petreceau căsătoriile în societate. O tânără trebuia să facă rost de cea mai bună partidă posibilă atunci când era timpul să se căsătorească. Maddie era norocoasă că părinţii ei îi permiseseră să aibă un cuvânt de spus în privinţa soţului ei. Majoritatea părinţilor aranjau căsătoria fără vreo contribuţie venită din partea fetei.

Şi, sincer, se putea mai bine decât să se căsătorească cu un duce?

— Permite-mi să ghicesc. Harrison şi-a întins mâna peste balustradă pentru a scutura scrumul de la capătul trabucului pe gazon. O proprietate sau două care se dărâmă au nevoie de dolari americani pentru consolidare.

— Nu este deloc neobişnuit. În plus, nici circumstanţele tale nu sunt mult diferite, ţinând cont de ameninţarea mamei tale.

— Cel puţin nu a fost nevoie să călătoresc în altă ţară pentru a-mi găsi o mireasă.

— Nu, ai plecat să găseşti o amantă, apoi a tăcut, îngrozită.

— Eşti *geloasă?* Înclinându-se pentru a-i prinde privirea, el a ridicat o sprânceană. Pentru că asta a sunat foarte mult a gelozie, Mads.

— Nu fi absurd, i-au ieşit cuvintele sugrumate din gură.

— Hmm. Te face geloasă gândul că sunt cu Esmée?

Esmée. Chiar şi numele ei era frumos. Maddie şi-a imaginat-o: o franţuzoaică spirituală şi cosmopolită, îmbrăcată în rochii Worth, fabuloase, şi bând absint la un salon. A simţit o senzaţie de disconfort în stomac. Oare el era îndrăgostit de ea? Oare de aceea nu venise acasă până acum?

Oh, Doamne. *Era* geloasă. Geloasă pe amanta lui Harrison.

Nu, aşa ceva nu se putea întâmpla.

Nu putea să-i lase pe Harrison, oricât de chipeş era, şi pe amanta lui s-o distragă. El era un prieten, nimic mai mult. Un prieten care urma să se căsătorească cu altcineva şi care va dispărea din viaţa ei, aşa cum făcuse şi în trecut.

— Ar trebui să mă duc să mă culc. Întorcându-se, a pornit către casă şi i-a făcut cu mâna peste umăr. Mâine am antrenament devreme. Noapte bună.

— Maddie.

Oprindu-se la auzul tonului său tăios, ea s-a uitat peste umăr. Nu-l mai văzuse niciodată să pară atât de fioros, atât de concentrat, şi asta o speria şi o încânta în acelaşi timp.

— Da, Harrison?

— Întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme, despre cum părea că urma să te sărut? Un zâmbet viclean i-a străbat încetul cu încetul buzele. Răspunsul este da.

*

Corturi albe fluturau în bătaia vântului în partea de est a castelului, unde personalul familiei Webster era ocupat cu transportul proviziilor pentru picnicul de după-amiază. Harrison strâmba din nas din cauza soarelui

strălucitor, lumina aspră arzându-i ochii uscaţi şi obosiţi. Fusese o noapte lungă şi mintea continuase să i se învârtă mult timp după ce-şi terminase trabucul şi părăsise terasa.

Cu Maddie, lucrurile progresau mai repede decât ar fi putut el vreodată să viseze. Două evoluţii importante se cristalizaseră deja. În primul rând, ea era atrasă de el, după cum îi citea dorinţa din privire şi după felul în care limba ei îi umezise buzele când o ţinuse în braţe.

În al doilea rând, ea simţea ceva mai profund pentru el. Altfel, de ce ar fi fost geloasă pe amanta lui? Nu, această reacţie însemna că atracţia nu era unilaterală. El nu urmărea o femeie care nu era la rândul ei interesată.

Era aproape. Alimentat de o determinare feroce, va continua să plănuiască şi să comploteze, să folosească toate trucurile disponibile pe care le ştia în timpul limitat rămas pentru a o cuceri.

Pentru că doar un singur bărbat se va căsătorit cu Maddie – şi acela era el.

Kit a apărut brusc lângă Harrison.

— Ai avut parte de o noapte lungă?

— Nu în mod deosebit, a spus încetinind pasul. De ce?

— În primul rând, pentru că arăţi absolut groaznic. În al doilea rând, aseară am ieşit la o plimbare. V-am auzit pe tine şi pe Maddie pe terasă.

— Oh?

— Te-am văzut cum îi ţineai faţa în palme. Kit a pus o mână pe braţul lui Harrison şi amândoi s-au oprit în loc. Ca şi când ai fi vrut să o săruţi. Nici ea nu te-a dat la o parte, în mod evident.

Deşi Kit era cel mai apropiat prieten al său, nu i se părea corect să vorbească despre asta. Nu aici, nu acum.

— Nu e ceea ce pare.

— Oh, te rog. Ai fost îndrăgostit de ea dintotdeauna. Încă eşti. Credeai că nimeni nu a observat?

Se părea că Maddie nu.

— Şi? Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să ştiu ce se întâmplă. Ai venit aici ca să te căsătoreşti cu una dintre aceste femei?

— Sunt aici pentru a mă căsători cu o femeie, a spus el.

— O femeie care joacă tenis şi care este aproape de a se logodi cu un duce?

— Aproape logodită nu înseamnă logodită.

Un zâmbet s-a ivit pe faţa lui Kit.

— Nu mai spune nimic. Am înţeles. Să ştii că am încercat să opresc asta.

Harrison a clipit de câteva ori. Modul discursiv în care lucra mintea lui Kit ar fi pus la încercare până şi răbdarea unui sfânt.

— Ce anume să opreşti?

— Pe Lockwood. Am făcut tot ce mi-a trecut prin cap – în afară de a o seduce pe Maddie – pentru a-l îndepărta pe Lockwood. Însă Maddie mi-a spus în cele din urmă să nu mă mai amestec.

Harrison a aruncat o privire către cort.

— Ei bine, nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta. Un duce plictisitor nu are şanse prea mari să intervină între mine şi Maddie.

— Aşa te vreau. Kit i-a dat o palmă pe spate lui Harrison. Este de la sine înţeles că ai tot sprijinul meu.

— Îţi mulţumesc. Mi-era teamă că te vei supăra că te-am târât după mine sub un pretext fals.

— Glumeşti? Pretextele false sunt preferatele mele. Haide, am întârziat.

El a pornit către cort.

Cei doi au ajuns împreună la cort, unde i-au găsit pe Maddie, pe doamna Webster şi pe invitaţi bând limonadă la umbră. Maddie nu i-a întâlnit privirea lui Harrison când s-au apropiat.

— Aici eraţi, a strigat doamna Webster. Alăturaţi-vă nouă, domnilor!

Le-a făcut semn să se apropie de masa care era plină de mame şi de alţi însoţitori. După o rundă de salutări, Kit s-a îndreptat către masa unde se afla Maddie împreună cu moştenitoarele, lăsându-l pe Harrison în spate.

— Domnule Archer, a spus una dintre însoţitoare. S-a

întâmplat să o văd pe mama dumneavoastră cu o zi înainte de a călători aici. Am fost surprinsă să aflu că nu ştia nimic despre această petrecere.

„Pentru că prefer să înot înapoi către Franţa, decât să o am pe mama implicată în viaţa mea.”

El a încercat să zâmbească, dar probabil nu a reuşit.

— Cred că am uitat să-i spun despre asta.

Doamna Webster l-a mângâiat pe braţ, dar s-a adresat femeilor:

— I-am spus mamei sale că îl voi ajuta pe tânărul domn Archer, găzduind această petrecere acasă. Aşa cum era de aşteptat, dânsa este încă în doliu.

— Şi aveţi de gând să rămâneţi la New York pe durată nedeterminată, domnule Archer? l-a întrebat o altă însoţitoare.

— Nu m-am hotărât încă, a minţit el.

El plănuia să se mute în oraş şi să supravegheze Archer Industries, dar nimeni nu putea afla încă despre asta.

— Ar trebui să vă decideţi în curând, a spus o altă femeie. Nu-mi place ideea ca fiica mea să locuiască în Franţa.

— Nici mie, a spus cineva de la masă. Este hedonism pur acolo.

— V-aţi cumpărat deja o casă în oraş? Am auzit că sunt câteva proprietăţi frumoase pe strada 95.

— Oh, da, chiar trebuie să vă luaţi o casă, domnule Archer. În West Side sunt câteva case frumoase la vânzare.

Nu putea să urmărească cine vorbea pentru că toate vocile veneau înspre el deodată. Trimiţând o privire tânguitoare către casa din spatele lui, a rezistat impulsului de a-şi ridica gulerul.

— Scuzaţi-mă! Maddie a ajuns lângă el şi şi-a strecurat braţul prin al lui. Trebuie să-l fur pe domnul Archer pentru o clipă. Se va întoarce în curând. Maddie l-a tras înspre masa de deserturi, care era acoperită cu prăjituri mici şi fursecuri. Arătai de parcă aveai nevoie să fii salvat.

— Chiar aveam nevoie. Mulţumesc. A ales două *macarons* cu fistic, preferatele lui. Aveau mai multe întrebări decât eram pregătit să răspund.

— Cu plăcere.

El se uita la ea, dar ea se concentra asupra deserturilor, nu se uita direct la el. Să fi fost oare din cauză că îi mărturisise dorinţa de a o săruta? Indiferent de ce avea să se mai întâmple în următoarele zile, nu-i putea permite să îl ignore.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Webster?

— Nu, de ce?

— Pentru că nu vrei să te uiţi la mine.

Capul i s-a ridicat, cu o familiară atitudine sfidătoare. Reacţia era atât de tipică lui Maddie, încât era cât pe ce să râdă.

— Asta e o prostie, a spus ea. Mă uit la tine chiar acum. Şi, în plus, am presupus că mă eviţi.

— De ce te-aş evita?

— N-aş putea spune, dar ai sărit peste micul dejun astăzi.

O făcuse, dar nu pentru că nu voia să o vadă, ci pentru că îşi dorea prea mult să o vadă. Nu se putea opri să nu se gândească la ea şi la tot ce îşi spuseseră cu o noapte în urmă.

„Avansare, retragere.”

— Am dormit până târziu. Mi-a fost greu să adorm.

— Şi mie la fel.

Ea nu i-a oferit mai multe detalii, aşa că el a aruncat o privire la opţiunile întinse pe masă.

— Servim ceva mai tare decât limonadă sau…?

— Mă tem că doar limonadă. Acum, vino să vorbeşti cu doamnele, altfel s-ar putea să avem o revoltă pe cap. L-a luat de braţ şi cei doi s-au îndreptat spre tinerele femei. Oh, şi am organizat o vânătoare de ouă în această după-amiază.

— Ce? El a încercat să se opună, însă ea nu i-a permis. Nu. Maddie, nu vreau să ne jucăm jocuri ridicole…

— O vei face şi îţi va plăcea, a spus ea cu o voce joasă

şi severă. Fetele trebuie să ajungă să te cunoască.

— S-ar putea să ajungă să mă cunoască atunci când luăm masa împreună.

— Asta nu este suficient. Şi va fi distractiv. Nu mai fi morocănos şi zâmbeşte.

Întrucât ajunseseră deja la masa plină de femei necăsătorite, nu a avut de ales decât să se oprească să se mai certe cu ea.

— Bună ziua, doamnelor.

Tinerele femei au stat toate puţin mai drepte, zâmbetele lor devenind mai largi, în timp ce l-au salutat. S-a forţat să zâmbească, simţind un fior de vinovăţie pe şira spinării. La urma urmei, ele se aflau aici doar ca să o farmece pe gazda lor să se căsătorească cu una din ele.

Maddie l-a mângâiat pe braţ.

— Domnul Archer a fost de acord cu un joc de…

— Bună ziua, s-a auzit o voce cu accent britanic, venind dinspre marginea cortului.

Toate capetele s-au rotit în acea direcţie. Un bărbat înalt, bine îmbrăcat, stătea acolo, cu atenţia lui neclintită fixată pe Maddie.

Ea s-a îndepărtat de Harrison şi s-a repezit spre nou-venit.

— Oh, Doamne, Excelenţa Voastră! Nu ştiam că sunteţi aici. Bine aţi venit la Newport.

Bărbatul a salutat-o pe Maddie cu căldură, aplecându-se să-i sărute obrazul. Harrison a simţit că pieptul îi e străbătut de un sentiment de durere, ca o suliţă. Şi-a coborât privirea şi s-a uitat la vârful pantofilor în timp ce se chinuia să respire, incapabil să privească reuniunea veselă mai mult de o secundă.

Se părea că sosise ducele de Lockwood.

Capitolul 7

Lockwood era aici. În Newport, la… petrecere.

Lui Maddie abia dacă-i venea să creadă, în timp ce se îndrepta spre el pentru a-l saluta. Era adevărat că îl invitase cu o săptămână în urmă, dar nu se aşteptase ca ducele să îi accepte invitaţia.

Însă ea era fericită – absolut fericită – că îl avea aici.

Înalt şi bine făcut, Lockwood era un bărbat chipeş, aşa cum vedeai doar la statuile vechi. Avea trăsături puternice, simetrice, pe un chip care merita ştampilat pe monede. Era perfect aranjat, ca de obicei, nu avea niciun fir de păr nelalocul lui şi purta un costum maro-deschis. Într-adevăr, totul la el era perfect: înfăţişarea, personalitatea sa. Chiar şi râsul lui. Nu exista nici măcar un singur lucru de care să se poată plânge.

Atunci de ce simţea nevoia să se uite peste umăr la Harrison chiar acum?

— Eşti surprinsă? a murmurat Lockwood în timp ce i-a sărutat obrazul.

— Într-adevăr, sunt. Totuşi în cel mai bun mod posibil.

— Excelenţa Voastră! s-a repezit mama ei înainte să îl salute, aproape răsturnând-o pe Maddie în graba ei. Cât de onoraţi suntem de prezenţa dumneavoastră aici, la mica noastră adunare.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, doamnă Webster, s-a înclinat Lockwood în faţa mamei, luând-o de mână.

— Este plăcerea noastră. Veniţi, trebuie să-i cunoaşteţi pe oaspeţii noştri.

Aceasta l-a târât pe Lockwood până la invitaţi şi l-a prezentat tuturor. Ducele era amabil şi fermecător, cucerindu-le rapid cu zâmbetul şi accentul său elegant. Tinerele doamne, pe de altă parte, se holbau la Lockwood cu o fascinaţie pură, ca şi cum ar fi fost o creatură mitică devenită realitate – cu excepţia lui Nellie, al cărei salut fusese neobişnuit de rigid. Maddie ar trebui să o întrebe mai târziu pe Nellie despre asta.

Kit rânjea în timp ce femeile se prezentau, ochii lui dansând cu o bucurie ascunsă. Harrison, însă, arăta de parcă ar fi supt o lămâie. Ea a încercat să-l avertizeze cu

privirea înainte de a-l conduce pe duce în direcţia lui.

— Excelenţa Voastră îşi aminteşte de prietenul meu, domnul Ward, iar acesta este domnul Archer. Domnilor, vi-l prezint pe ducele de Lockwood.

Ducele a întins o mână.

— Mă bucur să te revăd, Ward. Şi Archer, nu? Tu trebuie să fii prietenul din Paris. Încântat de cunoştinţă!

Faţa lipsită de expresie a lui Harrison a rămas neschimbată în timp ce cei doi bărbaţi şi-au strâns mâna.

— Lockwood.

Salutul scurt, rezumat la un singur cuvânt, fusese nepoliticos chiar şi pentru Harrison. Maddie l-ar fi lovit cu piciorul, dacă ar fi stat mai aproape de el.

— Vreţi să luaţi loc? l-a întrebat ea pe Lockwood. Am planificat o vânătoare de ouă pentru astăzi, dar probabil că sunteţi obosit din cauza călătoriei.

Lockwood s-a încruntat.

— O vânătoare de ouă? N-am mai făcut aşa ceva de mult timp.

Participau ducii la astfel de jocuri copilăreşti şi prosteşti?

— Nu sunteţi obligat să participaţi, desigur.

— Chiar şi aşa, mi-ar plăcea să particip. Dacă ai organizat-o tu, ştiu că va fi distractiv.

Harrison a pufnit, dar Maddie nici măcar nu l-a privit. Avea să se ocupe mai târziu de atitudinea lui execrabilă.

— Sunt de acord, a strigat Kit. Începeţi, domnişoară Webster.

Maddie şi-a recuperat lucrurile necesare pentru vânătoarea de ouă, printre care se numărau şi bileţele de hârtie cu numere inscripţionate. Toată lumea a extras câte un astfel de bileţel dintr-o pălărie şi echipele au fost rapid organizate, o însoţitoare fiind de acord să joace pentru ca numărul de participanţi să fie egal.

Kit şi Alice Lusk formau o echipă, în timp ce Lockwood era în echipă cu Nellie Young, care părea palidă în acel moment. Partenera lui Harrison era Katherine Delafield, o femeie extrem de simpatică, întoarsă de curând dintr-un

sejur prelungit în Spania. Cel puţin ea şi Harrison puteau discuta despre recentele lor aventuri europene. Poate că cei doi aveau să se înţeleagă foarte bine.

— Acum, că v-aţi găsit partenerii, s-a forţat Maddie să zâmbească strălucitor, e timpul să aflaţi regulile. Jocul urmează să se desfăşoare întocmai ca de Paşti, cu excepţia faptului că am ascuns douăzeci de ouă albastre, opt ouă verzi şi un ou galben pe terenul castelului. Premiile vor fi acordate echipei care găseşte cele mai multe ouă verzi, iar echipa care găseşte oul galben va câştiga un picnic cu domnul Archer, care va avea loc în decursul zilei de mâine. Cu însoţitor, bineînţeles, le-a aruncat ea o privire mamelor.

— Care sunt premiile? a strigat una dintre doamne.

— Am crezut că nu mă veţi mai întreba. Maddie a băgat mâna în coşul ei şi a scos două cutii albastre. Bijuterii Tiffany. Am o brăţară de diamante şi un colier cu diamante pentru doamnele câştigătoare.

Orice moştenitoare adevărată iubea diamantele, iar acest grup nu făcea excepţie. Cele mai multe dintre ele s-au apropiat pentru a vedea piesele, exclamând în stânga şi-n dreapta, înainte de a se îndepărta pentru a vorbi în şoaptă cu partenerii lor. Cel mai probabil îşi plănuiau strategia.

— Aveţi o oră la dispoziţie, a anunţat Maddie. Sunteţi gata? Vânătoarea începe acum!

Invitaţii au ieşit în grabă din cort, cu excepţia lui Harrison şi a lui Katherine. El privea gânditor în depărtare, frecându-şi bărbia, în timp Katherine, aparent confuză, aştepta lângă el.

— Este vreo problemă, domnule Archer? s-a apropiat Maddie de ei.

— Am un avantaj nedrept, a spus el şi buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet satisfăcut.

— Care?

— Probabil că aş putea ghici fiecare ascunzătoare fără să ies din cort.

— Imposibil.

— Nu, sunt absolut sigur de asta. El s-a întors spre

Katherine. Ce premiu ai vrea să primeşti?

— Colierul cu diamante.

— Atunci îl vei avea, a spus şi i-a întins braţul. Ne vedem într-o clipă, domnişoară Webster.

Maddie strângea din buze în timp ce îi privea cum pleacă, convinsă că Harrison greşea. El nu ştia totul despre ea, nu mai ştia de mult timp. Ea se schimbase în ultimii trei ani, se maturizase. Se hotărâse asupra unui viitor pentru ea însăşi şi lucrase din greu pentru a-l realiza.

La fel cum nu mai era nici el acelaşi bărbat – şi nu doar din punct de vedere fizic. Acest Harrison era mai îndrăzneţ, abil şi mai intens. Chiar flirtase cu ea aseară. Harrison cel de acum trei ani nu ar fi mers niciodată atât de departe. Şi nici lui Maddie din trecut nu i-ar fi plăcut asta atât de mult.

Cuvintele lui de despărţire refuzau să îi iasă din cap, repetându-le la nesfârşit. „Întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme, despre cum părea că urma să te sărut? Răspunsul este da.” Ea nu ştia ce să facă cu această informaţie.

„Ba da. Şi tu ai vrut să-l săruţi.”

Nu, asta era ridicol. Nici nu se punea problema. Era pe cale să se logodească. Trebuia să rămână concentrată asupra lui Lockwood şi pe nimeni altcineva.

„Visează măreţ. Ţine-te de plan.”

Cu Lockwood aici, probabil că urma o logodnă. Altfel, de ce ar fi venit după ea din New York până la Newport, dacă nu pentru a o cere în căsătorie? La fel de bine ar fi putut să o ţină de mână în public, având în vedere bârfele care vor fi stârnite.

Dar întrebarea cea mai importantă era de ce nu era entuziasmată de perspectiva unei logodne iminente?

— Este foarte interesant, a spus mama în şoaptă, în timp ce ambele s-au uitat la invitaţi. Ducele a dat curs invitaţiei noastre de a participa. Ceilalţi însoţitori sunt de-a dreptul verzi de invidie.

— Nu ştim dacă intenţionează să mă ceară în căsătorie.

— Prostii! Pun pariu că inelul ducal de logodnă este în bagajul său.

— Cu toate acestea, nu ar trebui să presupunem.

Mama a luat-o pe Maddie de braţ şi a tras-o în faţa ei.

— Detectez cumva o lipsă de entuziasm din partea ta? Acum o săptămână, studiai o hartă a Londrei ca să nu te rătăceşti când te vei muta acolo.

Era oare atât de transparentă în ceea ce privea actuala ei confuzie?

— Nu fac nimic altceva decât să fiu practică, a spus Maddie pe un ton calm. Este promiţător faptul că el este aici, desigur, dar sunt şi o mulţime de alte doamne necăsătorite aici.

— Adevărat. Am fost puţin îngrijorată de asocierea lui cu domnişoara Young la vânătoare. Este nesăbuită până la refuz.

Maddie a făcut un semn cu mâna.

— Lockwood nu este pe placul lui Nellie, crede-mă. A încercat să mă convingă să nu mă căsătoresc cu el în mai multe rânduri – şi nu pentru că ar avea ea însăşi planuri cu el.

Nellie îi mărturisise lui Maddie că Lockwood ar plictisi-o de moarte, că ducele era prea drăguţ, prea decent, şi că Maddie avea nevoie de cineva cu mai mult foc şi pasiune, calităţi care să se potrivească cu personalitatea ei.

Maddie îi spusese prietenei sale să nu se mai amestece. La urma urmei, Nellie nu se simţea presată să se căsătorească şi, cu siguranţă, tatăl ei nu ar fi insistat niciodată asupra acestui lucru. Cornelius Young îşi adora unica lui fiică.

— Într-adevăr, a spus mama ei, nu-l pot vedea pe Lockwood să vină la Newport dacă nu erai tu. Totuşi, ar fi umilitor dacă ar ajunge să aleagă pe altcineva în acest moment. Trebuie să facem tot ce putem ca să vă ţinem împreună cât mai mult posibil, departe de celelalte fete.

Privirea lui Maddie s-a îndreptat către locul unde Harrison dispăruse cu Katherine. Mama ei avea dreptate. Maddie trebuie să se concentreze.

„Gata cu discuţiile nocturne pe terasă despre amante şi sărutări.”

Trebuia să se concentreze pe câştigarea Naţionalelor, cât şi a inimii lui Lockwood. Orice altceva – şi oricine altcineva – reprezenta o distragere.

*

Harrison a mai adăugat un ou verde la grămada din pălăria domnişoarei Delafield. Până în acel moment, localizaseră unsprezece din cele douăzeci şi nouă de ouă. Aşa cum prevăzuse dinainte, Maddie folosise majoritatea vechilor ei ascunzători.

Ochii domnişoarei Delafield au devenit mari în timp ce se străduia să ţină toate ouăle.

— Nu ai glumit când ai spus că ai un avantaj nedrept.

El a ridicat din umeri, i-a luat pălăria plină cu ouă din mâini şi a pornit către seră. Ştia că cel puţin un ou era ascuns înăuntru.

— Vine odată cu anii de experienţă.

Domnişoara Delafield s-a grăbit să ţină pasul.

— Tu şi Maddie vă cunoaşteţi de mult timp?

— De când aveam doisprezece ani. Ne-am cunoscut aici, în Newport, iar familia ei a locuit aproape de a mea în oraş, înainte de a se muta în centru.

— Şi aţi rămas apropiaţi. Asta e drăguţ.

Drăguţ? Nu i se părea drăguţ. Era mai mult ca o tortură lentă, fiindu-i mereu refuzat ceva ce-şi dorea cu disperare.

„Toată această aşteptare şi tot acest chin se vor termina în sfârşit.”

E adevărat, prezenţa ducelui era o problemă în planul lui Harrison, dar asta nu-l va opri. În timp ce Lockwood avea un titlu, Harrison avea anii petrecuţi alături de Maddie. Avea să folosească informaţiile pe care le deţinea despre Maddie în avantajul său, să facă manevre în jurul ducelui şi să o cucerească pe aceasta. Asta însemna doar că trebuia să se străduiască mai mult. Aici nu era Anglia, unde o

ceartă rămânea politicoasă şi cordială în timp ce-ţi menţineai buza ţeapănă. Aici era America, prietene, iar americanii nu se înlăturau să te afunde în noroi dacă asta însemna că ieşeau ei victorioşi, indiferent de consecinţe.

Asta însemna că va folosi toate trucurile, schemele şi şiretlicurile la care se putea gândi pentru a se căsători cu acea femeie – şi repede.

— Am debutat cu un an în urma ei, a spus domnişoara Delafield. Presupun că erai deja la Paris în acel moment.

— Aşa este.

— Judecând după familiaritatea ta cu aceste locuri, trebuie să fi petrecut mult timp aici.

El nu s-a obosit să-şi ascundă zâmbetul.

— Da. De cele mai multe ori am stat la castel pe timpul verii. Maddie şi cu mine am cauzat multe probleme împreună. Odată am căzut de pe creanga aceea mare, a spus el, arătând către stejarul noduros din dreapta lor. Aproape că mi-am rupt o coastă. Maddie a râs ore întregi.

— Asta nu a fost prea plin de compasiune.

— I-am pus un melc fără cochilie în pantof două zile mai târziu, aşa că am fost chit.

— Eşti îngrozitor! a chicotit domnişoara Delafield.

— Ea era la fel de groaznică. Nu te lăsa păcălită de comportamentul acela gentil. Sub rochiile acelea se ascunde un diavol.

— Un diavol? O cunosc de ani de zile şi nu am văzut-o niciodată să se poarte altfel decât cu bunătate.

— Atunci te-a păcălit. De exemplu, m-a convins că *dezicios* este un cuvânt şi l-am folosit timp de doi ani până când cineva m-a corectat. Odată a sărit din spatele unei uşi ca să mă sperie, pe când căram un bol de supă fierbinte. Altă dată mi-a dat un măr înmuiat în ciocolată, dar s-a dovedit a fi o ceapă. Respiraţia mea a mirosit îngrozitor timp de o săptămână.

Cu umerii tremurând, domnişoara Delafield şi-a acoperit gura.

— Haide, a încuviinţat el din cap, poţi să râzi. Ştiu că vrei să o faci.

— O ceapă, a izbucnit ea în râs. Oh, ce isteţ!

— A fost. Ne-am distrat mult împreună.

— Şi ce s-a întâmplat după?

El a îndrumat-o către intrarea în seră.

— Ce vrei să spui?

— Tu te-ai mutat şi ea este pe cale să se logodească cu un duce.

„Da, dar eu m-am întors şi ea nu este încă logodită.”

Ţinând pălăria cu ouă într-o mână, Harrison a deschis uşa, iar domnişoara Delafield a intrat înaintea lui. Apoi el a pus ouăle pe o bancă.

— Uită-te sub aceste vase. Aproape că-ţi pot garanta că acolo se află un ou.

Ea a început să caute, ridicând capacul fiecărei oale în timp ce el făcea acelaşi lucru.

— Nu ai vrut niciodată să o curtezi tu însuţi?

Bineînţeles că da. Aşteptase momentul potrivit timp de şase ani ca să îşi facă cunoscute intenţiile. Asta până când ea vorbise despre el ca fiind pentru ea ca un frate.

Momentan însă, prefera să nu răspundă la acest gen de întrebări. Nu era pregătit pentru ca cineva să afle despre sentimentele sale trecute, prezente sau viitoare când era vorba de Maddie.

— Să ştii că putem trece la alte subiecte de conversaţie. Nu e nevoie să discutăm despre Maddie tot timpul.

— Ah, uite! Oul galben! Ea l-a luat în mână. Cu ăsta avem douăsprezece. Să ne oprim sau să continuăm?

— Şansele ca o echipă să găsească mai multe ouă decât noi sunt incredibil de mici. Eu zic să ne întoarcem şi să luăm premiul. S-ar putea să mai adunăm unul sau două pe drum.

Cei doi au părăsit sera şi s-au îndreptat către cort. Domnişoara Delafield ţinea oul galben în mâini, în timp ce el purta restul în pălăria ei. Avea senzaţia că domnişoara Delafield nu se simţea în totalitate confortabilă cu tăcerea şi s-a dovedit că avea dreptate fiindcă i-a pus o întrebare:

— Deci ai de gând să-i spui?

El s-a uitat în jur.

— Ce să spun cui?

— Lui Maddie. Ai de gând să-i spui că o iubeşti?

Întregul corp al lui Harrison a tresărit şi strânsoarea din jurul pălăriei s-a slăbit pentru o fracţiune de secundă, permiţând ca unul dintre ouăle tari să alunece, să cadă şi să se spargă. Ea l-a ridicat, apoi i-a zâmbit.

— Credeai că nu am observat?

Mai întâi Nellie, apoi Kit. Acum domnişoara Delafield. Toată lumea, în afară de Maddie, era conştientă de ceea ce simţea pentru ea?

— Să o iubesc? Vocea lui a părut strangulată. Încerc să-mi găsesc o mireasă.

— Da, şi este încă nemăritată.

— Prezenţa lui Lockwood aici face ca acest lucru să pară o concluzie inevitabilă.

— Oh, prostii! A fost prinsă în competiţia pentru atenţia ducelui în această primăvară. A devenit un motiv de mândrie pentru ea, mai ales când au existat zvonuri despre motivul pentru care i-a luat atât de mult timp să se căsătorească. Trebuia să dovedească faptul că putea cuceri un duce.

Asta într-adevăr suna a Maddie. Ura să piardă.

„Valoarea unei fete în această lume este determinată de partenerul ei.”

Era clar că nu era vorba de o mare poveste de dragoste. Maddie nu-l dorea pe Lockwood. Îşi dorea doar să se căsătorească cu un duce.

— Nu crezi că i-ar părea rău să piardă ocazia de a fi ducesă?

— Cine, Maddie? a întrebat fata, înăbuşindu-şi un râs. Mai degrabă i-ar displăcea să trăiască într-un orăşel din Anglia, fără prietenii şi familia ei prin preajmă.

El era de acord, dar nu a spus mai mult.

— Nu îţi face griji! Domnişoara Delafield l-a apucat de braţ chiar înainte de a intra în cort. Te voi ajuta cu tot ce pot, domnule Archer.

Înainte ca el să poată întreba la ce se referea, ea s-a

făcut deja nevăzută în cort.

Ei formau prima echipă întoarsă de la vânătoarea de ouă. Însoţitorii au tăcut când Harrison şi-a prezentat recompensa, care conţinea acum paisprezece ouă, dintre care cinci verzi şi unul galben.

Maddie a rămas cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred!

Harrison s-a îndreptat către masa cu limonadă şi a turnat în două pahare.

— Ne era sete, altfel am fi găsit şi celelalte ouă rămase. După ce i-a întins unul domnişoarei Delafield, a închinat cu paharul său în cinstea lui Maddie. Te-am avertizat.

— Aţi avut noroc. Voi munci mai mult data viitoare.

— Data viitoare? Mai sunt multe astfel de jocuri?

Doamne, spera că nu.

— Nici să nu vă gândiţi să vă plângeţi. Te vei juca şi te vei bucura de ele, Harrison.

Nu, nu asta îşi dorea. Doar dacă nu cumva juca şi Maddie.

În loc să se plângă, s-a aşezat pe unul dintre scaunele libere de la masa domnişoarei Delafield. Pe parcurs, li s-au alăturat şi celelalte echipe, dar niciuna nu a reuşit să egaleze scorul lui Harrison şi al domnişoarei Delafield, aşa că cei doi au fost declaraţi câştigătorii picnicului şi ai bijuteriilor. Domnişoara Delafield a oferit cu amabilitate brăţara echipei de pe locul al doilea, formată din Kit şi domnişoara Lusk.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi participat la acest joc, a anunţat Maddie. Domnul Archer şi domnişoara Delafield vor avea parte de un picnic mâine la prânz. Apoi, o altă activitate se va desfăşura la ora trei după-amiaza. Ne vedem cu toţii la cină în această seară, a spus ea şi s-a îndreptat către marginea cortului.

Stai, pleca deja?

Ducele s-a grăbit după ea, iar Harrison a strâns din dinţi. Îşi dorea să fie el cel care să alerge după ea, apoi să o fure pentru o după-amiază ilicită în dormitorul lui.

Kit s-a aşezat lângă el.

— Care este planul tău acum, că Lockwood este aici?

— Planul rămâne acelaşi. O fi el duce, dar nu o cunoaşte aşa cum o cunosc eu.

— Înţeleg. Ei bine, ai grijă. Mi-am lăsat acasă pistoalele de duel.

— Ai aşa ceva?

— Nu, a spus Kit, ridicând din umeri fără prea mare efort, dar probabil că aş putea găsi, dacă se ajunge la asta.

— Nu se va ajunge la asta.

— Mă scuzaţi. Vă deranjează dacă mă aşez aici?

Vocea britanică tăioasă i-a luat pe amândoi prin surprindere. Ridicând privirea, Harrison l-a găsit pe Lockwood de partea cealaltă a mesei, dar nu a putut scoate niciun cuvânt. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se împrietenească cu iubitul lui Maddie. Mai mult, de ce se afla bărbatul aici, în loc să fie cu Maddie?

— Bineînţeles, a răspuns Kit pentru că Harrison a rămas tăcut.

— Este vreunul dintre voi băutor de whisky?

Ducele s-a aşezat pe scaun şi a scos o sticluţă de argint din buzunarul interior al sacoului.

— Beau orice am la îndemână.

Kit a făcut semn să ia sticla. Lockwood i-a dat-o mai întâi lui Harrison, care i-a dat-o direct lui Kit, fără să bea.

— Când aţi ajuns? a întrebat Kit, în timp ce îi returna sticluţa proprietarului său.

— Chiar acum. Am luat trenul la prima oră.

— Trebuie să fie un avantaj de a fi duce, a spus Harrison, fără să se fi putut abţine. Să apăreţi oriunde doriţi fără invitaţie.

— De fapt, domnişoara Webster m-a invitat.

Comentariul nu i-a căzut bine lui Harrison, simţind sentimentul de gelozie ca pe un bolovan care i s-a înfipt sub coaste. Şi-a forţat umerii să se relaxeze, nedorind să-l vadă pe Lockwood ca pe o adevărată ameninţare.

„Nu mai contează. Ea va sfârşi cu mine în cele din

urmă.”

— Prima dată la Newport? l-a întrebat Kit pe duce.

— Aşa este. Este un orăşel încântător. Destul de fermecător, aş spune.

Harrison abia se putea abţine să nu pufnească, în timp ce sticluţa ducelui s-a mai plimbat încă o dată. Doamne, cât snobism! Cuvântul *fermecător* descria un mic sat englezesc, nu o staţiune balneară unde familiile bogate din America îşi petreceau opt săptămâni în fiecare vară.

— Aşa ne place să credem, a spus Kit.

— Aveţi de gând să staţi mult timp? a răbufnit Harrison, fără să-i pese dacă păruse nepoliticos.

Lockwood şi-a mutat scaunul puţin într-o parte şi şi-a încrucişat picioarele, ca şi cum s-ar fi aşezat pentru o durată îndelungată.

— Nu m-am gândit la asta. Presupun că va rămâne de văzut pentru cât timp voi fi bine-venit aici.

— Atunci ar trebui să… a început Harrison, însă Kit a vorbit peste el.

— O să vă placă aici, a spus Kit cu voce tare. Castelul este una dintre cele mai bune proprietăţi din ţară. Nu eşti de acord, Harrison?

— Întotdeauna mi-a plăcut. Însă mi-am petrecut copilăria aici, aşa că sunt probabil părtinitor.

— Ah, da, a ridicat Lockwood o sprânceană. Din câte am înţeles, eşti practic un membru al familiei.

A fost o glumă involuntară, dar care a lovit un pic prea aproape de vechile răni.

— Practic, dar nu chiar.

Zâmbetul lui Harrison era numai dinţi.

Lockwood a luat o înghiţitură din sticluţa sa.

— Deci ce faceţi voi, băieţi, pe aici, ca să vă distraţi? Am auzit că la Newport Casino e o distracţie de zile mari.

Kit şi-a frecat mâinile.

— Oh, aşa este. Am putea merge diseară, după ce se vor linişti lucrurile, după cină.

— Mi-ar plăcea, a spus ducele. Noi trei am putea petrece o seară întreagă.

Harrison ar fi preferat să mănânce sticlă. Cu toate acestea, dacă Kit îl scotea pe Lockwood în oraş, atunci cel puţin ducele nu-şi mai petrecea timpul cu Maddie.

— Voi refuza cu plăcere, dar voi doi continuaţi fără mine.

— Ce păcat! a spus Lockwood. Maddie a spus că eşti un adevărat maestru al cărţilor.

Era adevărat, iar cărţile de joc erau o modalitate uşoară de a face bani la Paris, după ce fusese dezmoştenit. Însă nu-i plăcea ideea că Lockwood ştia ceva despre el.

— Harrison e un geniu la cărţi, a adăugat Kit. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, eu n-aş juca împotriva lui.

Harrison s-a ridicat şi şi-a îndreptat haina.

— Într-adevăr, acesta este un sfat bun. Aţi face bine să fiţi atent, Lockwood, sau vă voi lua tot ce aveţi chiar de sub nas.

Zicând acestea, Harrison s-a scuzat şi s-a îndreptat către casă.

Capitolul 8

În ciuda conversaţiei pline de viaţă din jurul ei, Maddie era distrasă la cină. Tensiunea plutea în aer, o incertitudine accentuată de privirile întrebătoare pe care le primea atât din partea mamei sale, cât şi din partea lui Lockwood. Harrison era aşezat vizavi de ea, deşi nici el nu contribuia prea mult la discuţie.

După-amiaza nu a decurs conform planului. Harrison câştigase toate premiile de la vânătoarea de ouă, inclusiv un picnic cu Katherine pentru ziua următoare. Maddie trebuia să fie fericită pentru amândoi. Katherine era o fată de treabă, drăguţă şi inteligentă, fără niciun scandal la activ – totuşi, ideea ca ei să devină un cuplu îi făcea lui Maddie rău la stomac.

O va face el pe Katherine să râdă în timpul ieşirii lor? O va fermeca… iar mai apoi o va săruta?

„Nu e treaba ta, Maddie.”

Într-adevăr, avea alte lucruri de care să-şi facă griji, cum ar fi lipsa de încântare simţită la vederea ducelui. Lockwood călătorise până la Newport pentru a-i face o surpriză, însă ea nu simţise nimic mai mult decât apreciere pentru gestul lui. Dorinţa de a-l avea doar pentru ea lipsea cu desăvârşire, precum şi dorinţa de a-l atinge sau de a-l săruta. Nici gelozia nu era prezentă în timp ce el interacţiona cu celelalte domnişoare.

Ce era în neregulă cu ea? Lockwood era captura sezonului. În loc să se ascundă în camera ei în după-amiaza asta, ar fi trebuit să petreacă timp cu el. A făcut o încercare disperată de a-şi lua un pahar de vin.

— Eşti bine? a întrebat Lockwood cu blândeţe. Iar te doare capul?

Mai devreme în aceeaşi zi, Maddie se folosise de pretextul unei dureri de cap ca scuză pentru a petrece timp singură.

— Mă simt mult mai bine, mulţumesc. Excelenţa Voastră se simte bine până acum?

— Bineînţeles. Eşti aici. Ce aş putea să îmi doresc mai mult?

Complimentul a încălzit-o. Lockwood chiar era un om decent. Atunci de ce nu era înnebunită după el? Plănuise încă din martie să îi atragă atenţia. Acum o avea – şi, în schimb, se concentra asupra ieşirii lui Harrison cu Katherine Delafield.

„Revino-ţi. Aminteşte-ţi de plan şi urmează-l.”

— Excelenţa Voastră, a spus mama aflată de partea cealaltă a lui Lockwood. Spuneţi-ne ce veşti interesante aţi auzit la Londra.

Ducele şi-a şters gura cu un şervet de in.

— Mă tem că nu am nimic interesant de împărtăşit. Cele mai multe veşti pe care le am vin de la Camera Lorzilor. Este destul de plictisitor.

— Da, conducerea prostimii, a boscorodit Harrison. Cât de plictisitor!

Maddie a rămas cu gura căscată, uimită de grosolănia

prietenului ei. Lockwood, pe de altă parte, a ridicat pur şi simplu din umeri.

— Facem tot ce putem pentru a îmbunătăţi societatea. Să conduci nu este niciodată o sarcină uşoară.

Harrison a deschis gura, ca şi cum ar fi vrut să ridice o altă minge la fileu, aşa că Maddie a întors-o spre el.

— Ce ai făcut pentru a îmbunătăţi societatea cât timp ai fost la Paris, domnule Archer?

— De fapt, am lucrat.

Maddie a clipit, surpriza lăsând-o fără cuvinte. Aşadar, timpul petrecut departe de casă a fost mai mult decât simple amante şi şampanie. De ce i se părea asta liniştitor?

„Pentru că erai geloasă.”

Ea şi-a studiat farfuria, sperând că nimeni nu îi va observa reacţia.

— Şi unde ai lucrat? a întrebat mama.

— Am avut un post la Compagnie Generale Transatlantique.

— Ah, linia maritimă franceză, a spus Lockwood în timp ce şi-a tăiat carnea de vită. Interesantă alegere. Un concurent al companiei familiei dumneavoastră, dacă nu mă înşel.

— Intenţionezi să te angajezi la Archer Industries, atunci? Mama a făcut semn să mai fie adus vin. Acum, că fratele tău a preluat conducerea?

— Poate.

Harrison nu a dat mai multe detalii, însă Maddie ştia deja răspunsul. Harrison nu voia să aibă nimic de-a face cu fratele său sau cu Archer Industries. De îndată ce va găsi o mireasă, plănuia să se întoarcă la Paris.

Ducele s-a întins după paharul de vin, apoi a spus:

— Dacă pot să vă ofer vreun ajutor, Archer, trimiteţi-mi o telegramă. Am contacte în toată lumea. Numele meu poate deschide aproape orice uşă.

— Mulţumesc, a spus Harrison în timp ce înjunghia cu furculiţa un cartof prăjit, simţind cum aproape că i se sparge o venă.

Privirea lui Harrison s-a oprit asupra ei şi emoţia care

îi tulbura ochii albaştri, ca miezul nopţii, a lipit-o de scaun. Nu se putea mişca, nu putea să respire. Privirea era intensă şi încinsă – o combinaţie pe care o mai văzuse doar o singură dată în toţi anii de când se cunoşteau.

Şi asta fusese atunci când aproape că se sărutaseră pe terasă.

În copilărie, reuşeau să comunice fără cuvinte, cu minţile lor conectate ca şi cum ar fi fost una singură, dar acest nou bărbat o lăsa perplexă. Ce-i trecea prin cap? De ce avea o expresie atât de fioroasă şi de lacomă, de parcă ar fi contemplat să sară peste masă pentru a ajunge la ea?

Un fior i-a trecut pe şira spinării.

Apoi a clipit, faţa i s-a limpezit şi momentul a trecut. Cu o expiraţie şi-a înclinat capul spre poala ei. Oare îşi imaginase întreaga întâlnire?

Nu, nu o făcuse. Certitudinea a ceea ce tocmai văzuse i-a ajuns până în oase. Tremurând, a întins mâna după paharul de vin. Ce se întâmpla între ei? El îi acaparase mintea, o învârtea pe după deget de când se întorsese. Era mai mult decât un flirt amical. Kit şi Preston flirtau, folosind glume şi zâmbete largi. Atenţia lui Harrison zăbovea asupra ei cu un scop oţelit, comunicându-i un nou mesaj pe care nu reuşise să îl descifreze încă, dar pe care o găsea intrigant.

Întotdeauna fuseseră atraşi unul către celălalt. Încercase să-şi spună că ceea ce se întâmpla acum era doar un alt exemplu al lejerităţii şi al bunei înţelegeri dintre ei, însă o voce şoptită din capul ei îi spunea că era *mai mult* decât atât. Inima îi bătea mai repede şi respiraţia îi era mai rapidă. O căldură seducătoare i se răspândea în partea inferioară a corpului şi privirea ei o căuta pe a lui ori de câte ori se aflau unul în apropiere de celălalt.

Această conexiune a lor părea periculoasă şi păcătoasă, însă şi excitantă.

Cina a continuat până când, în cele din urmă, doamnele s-au retras în salon.

Mama a prins-o de braţ pe Maddie când au intrat şi i-a vorbit mai mult în şoaptă:

— Orice animozitate există între duce şi Harrison trebuie să înceteze. Noi încercăm să-i găsim o mireasă acestui bărbat. Nu poate să se ia la trântă cu Lockwood la fiecare pas.

Nu avea niciun rost să pretindă că nu ştie.

— Voi vorbi cu el.

— Dacă Harrison este gelos pe Lockwood…

— Harrison nu este gelos. Este protector din cauza prieteniei noastre din trecut.

— Chiar şi aşa, nu putem să le lăsăm pe celelalte fete să creadă că e vorba de gelozie, altfel el nu-şi va mai găsi niciodată o mireasă, iar Lockwood nu te va cere niciodată în căsătorie… Dacă nu cumva acesta este scopul tău?

— Ce vrei să spui?

— Madeline.

Mama ei s-a oprit şi le-a lăsat pe celelalte doamne să meargă în faţa lor, astfel încât să rămână singure.

— Ştiu că tu şi Harrison aţi fost apropiaţi în toţi acei ani. Părea deosebit de ataşat de tine când ai debutat. Sper că nu te gândeşti serios să dai la o parte un duce pentru…

— Categoric nu.

— Bine, pentru că eu şi tatăl tău vrem să ai parte de ce e mai bun. Cineva puternic, care va pune lumea la picioarele tale. Harrison este un băiat drăguţ, dar nu este un duce, care provine dintr-un neam vechi de sute de ani, cu fast şi circumstanţe. Eu nu aş fi putut ajunge niciodată atât de sus, dar tu, fata mea, poţi avea absolut tot ceea ce îţi doreşti odată ce vei deveni ducesă.

— Ştiu, mamă. Abia aştept ca Lockwood să mă ceară în căsătorie.

— Bine. Pentru a ne asigura de asta, trebuie să rezolvi această situaţie între cei doi bărbaţi. Dacă vor petrece timp împreună, vor ajunge să se placă unul pe celălalt.

Maddie nu era sigură că va funcţiona, dar avea s-o încerce şi pe asta.

— Îi voi invita să jucăm tenis mâine-dimineaţă. Şi pe Kit, de asemenea.

— Bună idee. Mama şi-a continuat drumul către

canapeaua ei preferată de catifea şi s-a adresat invitatelor: Doamnelor, haideţi să ne savurăm cafeaua în linişte înainte ca bărbaţii să ni se alăture.

Au fost servite fructe, cafea şi prăjituri mici. Înainte ca Maddie să se aşeze, Katherine i-a făcut semn să se îndrepte spre fereastră.

— Maddie, o vorbă.

Ea s-a apropriat de Katherine.

— Da?

— Vii cu mine mâine? a întrebat Katherine cu vocea coborâtă.

— Să vin cu tine?

— La picnicul cu domnul Archer.

Maddie s-a încruntat, neştiind ce să spună.

— Dar acesta este premiul tău. De ce m-ai vrea acolo?

Katherine şi-a răsucit mâinile, cu ochii plini de panică.

— M-aş simţi mai bine cu tine acolo decât cu mătuşa mea. Ea mă va face de ruşine până la moarte.

Maddie habar nu avea ce să spună. Era de la sine înţeles că Katherine ar fi preferat o ieşire fără o mătuşă bătrână, care să rămână în fundal tot timpul, dar Maddie nu era sigură ce simţea în legătură cu rolul de însoţitor. I se părea teribil de îngrozitor să-i vadă pe Harrison şi pe Katherine râzând şi zâmbind. Şi totuşi, cine altcineva ar fi putut face asta?

— Ce-ar fi dacă aş trimite o menajeră? Sau pe una dintre celelalte doamne?

— Nu, Maddie. Trebuie să fii tu. Altfel ne vom holba la mare şi vom căuta subiecte de conversaţie. Va fi atât de ciudat.

— Îţi promit că e foarte uşor să vorbeşti cu Harrison. Nu v-aţi distrat la vânătoarea de ouă de astăzi? Despre ce aţi discutat?

— Despre tine, în mare parte, a răsuflat Katherine uşurată, apoi a luat-o pe Maddie de mână, insistând. Nu-l cunosc la fel de bine ca tine. Te rog. Te rog, spune-mi că vei veni.

Maddie nu se putea gândi la un motiv întemeiat

pentru a o refuza.

— Bine. O să vin şi eu. Pot să îl aduc şi pe duce? Ar putea fi o excursie amuzantă, toţi patru.

— Oh, mă gândeam… s-a posomorât Katherine, atunci va fi mai mult o ieşire în grup, nu o modalitate de a-l cunoaşte pe Harrison.

Asta avea sens. Câştigătoarelor li se promisese un picnic cu Harrison, nu cu un alt bărbat.

— Nu, nu. Ai dreptate. Doar noi trei, atunci.

Katherine a sărit pe vârfuri şi a chiţăit.

— Eşti o dulceaţă, Maddie. Mulţumesc. Îţi promit că ne vom distra de minune.

Maddie se îndoia sincer de asta.

*

Îmbrăcaţi în hainele lor albe de vară, Harrison şi Kit străbăteau coridoarele liniştite ale castelului până când au ajuns pe terasă. Soarele dimineţii abia răsărise pe cer, iar ei fuseseră deja chemaţi la tenis pe iarbă.

Dungi albe delimitau terenul şi iarba era roasă, probabil pentru că fusese folosit în mod regulat de către Maddie. În timpul verilor petrecute împreună, ea şi Harrison jucaseră aproape în fiecare zi. Pe atunci, nivelul lor fusese destul de apropiat, însă acum lui îi lipsea cu desăvârşire practica. Trei ani de desfrâu şi o slujbă de birou făcuseră mare lucru pentru a-i îmbunătăţi abilităţile de joc.

Aproape că s-a împiedicat când l-a zărit pe Lockwood, îmbrăcat într-un pulover alb şi pantaloni asortaţi, stând în picioare lângă Maddie. La naiba! Nu ştia că ducele plănuia să li se alăture. Harrison o voia doar pentru el.

— Sper că aveţi cafea, a strigat Kit când s-au apropiat. E prea devreme ca să fii treaz.

— Ar fi trebuit să te culci mai devreme, i-a răspuns ea. Dar da, avem cafea.

A arătat către o masă aşezată lângă curte, unde o carafă de argint strălucea în lumina soarelui.

— Slavă Domnului! Primul meci îţi revine ţie, i-a spus

el lui Harrison. Trebuie să mă aşez.

— Ţi-am spus să nu stai toată noaptea la cazinou.

— Ţin să te anunţ că am câştigat trei sute de dolari.

— De parcă ai avea nevoie de bani.

— Nu asta e ideea, a mormăit Kit în timp ce se îndepărta în căutarea unei cafele şi a unui scaun.

Harrison s-a îndreptat spre locul unde Maddie şi ducele aşteptau.

— Există vreun motiv pentru care acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla la o oră normală?

Ea a lovit corzile rachetei de palmă.

— O dimineaţă foarte bună şi ţie. Jucăm acum pentru că încă este răcoare afară. Şi nu te mai plânge. Toată lumea stă trează până târziu, nu este vina mea.

Harrison se dusese la culcare noaptea trecută la o oră rezonabilă, lăsându-l pe Kit să-l ducă pe Lockwood la cazinou. Faptul că ducele jucase jocuri de noroc în loc să petreacă timp cu Maddie îl ajutase pe Harrison să aibă parte de un somn decent.

— Cine joacă primul?

— M-am gândit să jucăm la dublu, a spus Maddie. Tu şi Lockwood împotriva lui Kit şi a mea.

Un refuz aspru s-a oprit în gâtul lui Harrison. Înainte ca acesta să poată vorbi, Kit s-a apropiat, cu o ceaşcă de porţelan în mâini.

— Aşteaptă o clipă. Fără supărare pentru Excelenţa Sa, dar echipele nu par deloc echilibrate. Harrison este jalnic de neexperimentat, iar noi habar n-avem dacă ducele este măcar competent pe teren.

— Sunt familiarizat cu jocul, a spus Lockwood. Mă voi descurca foarte bine.

— Când a fost ultima dată când aţi jucat? a întrebat Harrison.

— Am jucat cu domnişoara Webster la New York o dată sau de două ori.

Harrison a strâns din dinţi, încercând din răsputeri să nu reacţioneze. Ura ideea că Maddie jucase tenis pe iarbă cu ducele, arătându-şi zâmbetele strălucitoare şi pielea

transpirată. Era galben de gelozie.

— Lockwood şi Kit vor forma o echipă, iar tu şi cu mine vom forma cea de-a doua echipă.

— Dar am crezut... Ea s-a oprit şi apoi a suspinat. În regulă. Poate că vom face schimb după câteva seturi.

Au decis limitele terenului şi au ales rachetele. Harrison a urmărit-o pe Maddie, privindu-i fustele uşoare care se învârteau în jurul gleznelor, având un pas săltăreţ. Iubea cu adevărat jocul, o pasiune care îl făcea mereu să zâmbească atunci când era spectator.

De fapt, el însuşi se simţea un pic vesel. Lockwood îşi petrecuse noaptea în oraş, în loc să-şi curteze potenţiala logodnică. Poate că ducele îşi reconsidera perspectivele matrimoniale, fiind înconjurat de atâtea domnişoare eligibile.

Acest lucru nu conta de fapt pentru Harrison. Singura lui preocupare era Maddie. Poate că trebuia să investigheze puţin şi să vadă ce putea afla.

— Ai dormit bine?

Ea s-a încruntat la el peste umăr.

— Aşa cred, de ce?

— Am fost surprins că Lockwood a ieşit cu Kit în loc să aibă o întâlnire nocturnă cu tine, cu sărutări furate în foişor sau ceva de genul ăsta.

— Nu fi grosolan, Harrison! Lockwood este un duce, pentru numele lui Dumnezeu.

— Şi ducii nu fură sărutări? Ştia din anii de desfrâu de la Paris că o făceau. Ai verificat dacă este, de fapt, duce?

L-a apucat de cot şi l-a poziţionat astfel încât să stea cu spatele la Lockwood şi Kit.

— De ce nu-ţi place de el?

El s-a prefăcut că nu ştia nimic.

— Despre ce vorbeşti?

— Încă din momentul în care a ajuns aici, ai fost în mod intenţionat nepoliticos. Ai o problemă cu el?

„Da. Te vrea pe tine.”

— Bineînţeles că nu. De ce aş avea o problemă?

— Nu am nici cea mai mică idee. Ea l-a împuns cu

marginea rachetei. Fii drăguţ cu el. Aş vrea ca voi doi să vă înţelegeţi cât timp veţi mai sta aici.

Oh, Doamne, nu! Nu voia să-l placă pe Lockwood, nici măcar să *pretindă* că-l place pe Lockwood.

— De ce?

Ea a rămas cu gura căscată, ca şi cum întrebarea ar fi luat-o prin surprindere.

— Pentru că pare ciudat să te lupţi cu el când ar trebui să-ţi găseşti o soţie. Ce vor crede ceilalţi oaspeţi? Nu ai niciun motiv să fii nepoliticos cu un om atât de important.

Un om important?

Harrison aproape că şi-a aruncat racheta pe jos la auzul acestui comentariu. Doar pentru că Lockwood se născuse duce, asta nu îl făcea automat superior. O mulţime de duci erau netrebnici şi cheltuitori, plini de boli, cu copii bastarzi, ascunşi cu amantele. Ce era atât de ilustru la un aristocrat?

— Îţi faci griji că voi părea gelos.

— Gelozia implică faptul că există ceva romantic între noi doi, şi amândoi ştim că nu a fost niciodată aşa.

Gâtul i s-a uscat şi n-a mai putut să vorbească, aşa încât i-a aruncat o minge de tenis în mână şi s-a îndepărtat. Maddie se înşela în privinţa lipsei de romantism dintre ei. În privirea ei fusese căldură atunci, pe terasă, o nouă conştientizare care nu se găsea acolo cu trei ani în urmă. Ea simţea ceva pentru el… doar că el nu ştia cât de adânc era.

Un lucru era cert, jucase la sigur, se mişcase încet, însă nu mai avea prea mult timp acum, nu cu Lockwood aici, şi nu cu petrecerea care se termina în două zile.

Trebuia să-şi facă intenţiile cunoscute.

Cei patru au început să se încălzească cu scurte lovituri de dreapta şi de rever. Lockwood nu jucase prea mult la viaţa lui, lucru devenit evident atunci când majoritatea loviturilor sale au aterizat în fileu, în ceea ce-l priveşte, Harrison nu era atât de ruginit pe cât se temea. Se părea că anii de vin şi absint nu-i furaseră abilităţile

atletice.

Meciul a început cu Maddie servind prima. Kit i-a returnat serviciul, iar ea a trimis mingea chiar în interiorul fileului, pentru un punct.

— Bună lovitură, domnişoară Webster! a strigat Lockwood.

Harrison şi-a strâns atât de tare racheta în mână, încât a crezut că lemnul se va rupe sub presiune.

Venea rândul lui, aşa că s-a aliniat şi a trimis un rever fulminant direct spre vintrea ducelui. Lockwood a sărit din drum, nereuşind să ajungă să îşi folosească racheta pe minge.

— Ho! Kit şi-a îndreptat racheta spre Harrison. Uşurel, omule. Nimeni nu vrea să fie rănit.

— Îmi cer scuze!

Harrison a trebuit să-şi înăbuşe râsul. Poate că dimineaţa asta nu avea să fie atât de groaznică, până la urmă.

Şi aşa au continuat jocul. Harrison refuza să fie mai blând cu Lockwood. Exista o plăcere perversă în a-l face pe duce să alerge peste tot pe teren, fie şi numai pentru a-l vedea pe aristocratul arogant transpirând.

Maddie îl încuraja pe Lockwood şi îi arunca priviri aspre lui Harrison de fiecare dată când acesta câştiga un punct. Kit nu s-a lăsat păcălit, mişcând din cap la gesturile lui Harrison, dar nu a spus nimic.

— Gata, a anunţat Maddie când mingea lui Lockwood a căzut în afara terenului, ceea ce a costat echipei sale meciul. Ar trebui să luăm o pauză.

— Nu încă. Harrison a recuperat mingea. Este serviciul meu.

Fără să aştepte ca altcineva să fie de acord, Maddie a ieşit de pe teren şi s-a îndreptat către băuturi. Ducele a urmat-o, ceea ce l-a lăsat pe Harrison singur la fileu.

Kit s-a apropiat.

— Destul de evident, nu-i aşa?

Harrison a bătut mingea, fără să vrea să întâlnească privirea complice a lui Kit.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Corect. Ţine minte că, dacă îl faci pe duce să pară un prost, nu o va face să te placă pe tine.

Sprijinindu-şi racheta pe umăr, Kit a pornit încet spre ceilalţi, iar Harrison nu a avut de ales decât să îl urmeze.

Maddie i-a evitat privirea peste marginea paharului de limonadă. În cele din urmă, a pus paharul jos cu un sunet puternic.

— Vino, Kit! Hai să jucăm un set rapid înainte de a-mi sparge racheta în capul cuiva.

Nu era nevoie să întrebe al cui cap se gândea să-l spargă.

Harrison şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi s-a aşezat. Ducele a făcut acelaşi lucru înainte de a se aşeza pe scaunul de lângă Harrison. Niciunul dintre ei nu a vorbit în timp ce îi priveau pe Maddie şi Kit jucând.

Deşi ar fi trebuit probabil să-şi ceară scuze pentru comportamentul său, nu se putea decide dacă să o facă sau nu. Ideea de a-l plăcea pe Lockwood ieşea din discuţie. Harrison şi Maddie erau apropiaţi de aproximativ un deceniu… şi acum Lockwood se gândea că putea să vină la Newport şi să i-o ia de sub nas? Categoric, nu.

În cele din urmă, Maddie se va căsători cu el, nu cu ducele. Harrison era singurul care ştia cum să o facă pe Maddie fericită, întotdeauna scoseseră la iveală ce era mai bun unul din celălalt, iar căsătoria lor nu avea să fie diferită.

— Este destul de bună, a spus Lockwood, fără să îşi ia privirea de la Maddie în timp ce aceasta alerga pe teren.

— Este excepţională, l-a corectat Harrison.

Brusc, diavolul îl pândea de pe umăr, şoptindu-i să deraieze orice plan matrimonial.

— V-a spus că intenţionează să mai concureze câţiva ani?

— Nu, nu a făcut-o, dar nu mă surprinde. Ducele s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat mâinile la ceafă. Atâta timp cât o face fericită, de ce nu?

— Nu vă îngrozeşte ideea? Femei care transpiră şi concurează în faţa unei mulţimi ca asta?

— Nu, bineînţeles că nu. Pe tine?

— Sunteţi sigur că sunteţi un duce adevărat? a răbufnit Harrison.

Expresia lui Lockwood s-a relaxat, ca şi cum ar fi rezolvat în sfârşit un puzzle dificil.

— Oh, înţeleg. Ai presupus, din cauza titlului meu, că sunt un aristocrat nesuferit, care caută să o închidă într-un turn de fildeş.

— Am întâlnit o mulţime de duci. În general, nu sunt cunoscuţi pentru a fi deschişi la minte.

— Adevărat, dar mi-e greu să-mi pese de toate astea, mai ales când moşiile mele sunt în paragină. Nobilitatea nu mă va salva pe mine sau pe cei care depind de familia mea.

— Şi pentru asta este nevoie de bani.

— Da, dar uită-te la ea! Lockwood a făcut semn cu capul către curte. Este cea mai spectaculoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Aş încerca să o cuceresc chiar dacă banii nu ar conta.

Această perspectivă nu era deloc liniştitoare pentru Harrison. Cu stomacul strâns, şi-a aşezat cu grijă ceaşca de porţelan în farfurie.

— Ştiţi, mai sunt şi alte doamne necăsătorite din familii bogate aici. Aţi putea-o alege pe oricare. Puteţi găsi o femeie care să nu fie interesată de nimic altceva decât să devină ducesă.

Lockwood a ridicat o sprânceană în direcţia lui Harrison.

— A spus că voi doi sunteţi doar prieteni, dar detectez un ton bine definit în această conversaţie. Încerci să mă avertizezi să mă îndepărtez de ea?

Era cât pe ce să-l omoare, în schimb însă, Harrison a spus o minciună.

— Bineînţeles că nu, dar nu cred că va fi fericită să trăiască pe o moşie izolată undeva în Plictiseşti, în Anglia.

— Dar ce spui de Londra? Expresia lui Lockwood era de-a dreptul îngâmfată. Presupun că ai auzit de acest oraş. Crezi că va găsi destule de făcut cât timp va locui acolo?

Conversaţia era inutilă. Lockwood era în mod clar

hotărât şi niciun fel de argument din partea lui Harrison nu ar fi schimbat ceva. Şi, în cele din urmă, Maddie trebuia să se hotărască singură. Da, anii de prietenie îi dădeau lui Harrison un avantaj în relaţia lor, dar decizia privind o căsătorie era în cele din urmă a ei.

— Eu cred că mă voi duce să caut un mic dejun ca lumea. S-a ridicat şi şi-a îndreptat haina. Frumos joc în această dimineaţă, Lockwood.

Ducele a continuat să privească în teren.

— Mă voi antrena şi apoi vom juca din nou, Archer.

„Puţin probabil.”

Harrison a zâmbit, deşi cuvintele lui erau orice, numai prietenoase nu.

— Aştept cu nerăbdare competiţia!

Capitolul 9

Lockwood aştepta la baza treptelor în timp ce Maddie cobora scările. El îi ceruse mai devreme să o însoţească într-o plimbare după antrenamentul de tenis, iar ea îi sugerase o vizită prin grădini. Florile înfloreau şi existau şi bănci, în cazul în care se decideau să se odihnească şi să vorbească. Chiar mai bine, ar fi fost complet singuri acolo.

— Arăţi minunat!

Ridicându-i mâna, i-a sărutat-o.

— Vă mulţumesc. Mergem?

Ea a făcut un semn către spatele casei.

— Aşa, fără însoţitor? şi-a întins el braţul, vorbindu-i pe un ton menit s-o tachineze. Eşti cu adevărat radicală, domnişoară Webster.

— Mai degrabă uitucă. Nu mă gândesc niciodată la asta aici, pe plajă, pentru că suntem mult mai relaxaţi.

Regulile erau mai uşor de încălcat în Newport, când nu era sub ochii vigilenţi ai societăţii newyorkeze – ceea ce explica probabil de ce îi plăcea să-şi petreacă timpul la castel.

— Cu siguranţă, nu mă plâng, pentru că acum te am numai pentru mine.

Maddie a schiţat un zâmbet forţat, neştiind de ce nu era ameţită de emoţie. Lockwood venise la Newport, iar acum petrecea timp doar cu ea. Ar fi trebuit să simtă ceva – un sentiment de anticipare, cel puţin. Sau satisfacţia că străduania ei din ultimele trei luni ar fi putut să se încheie cu succes.

Cu toate acestea, avea o senzaţie ciudată de nelinişte care-i apăsa pe umeri, ca şi cum ar fi purtat o jachetă nepotrivită.

„Sentimentul va trece. Pentru asta ai muncit.”

Bineînţeles, lui îi plăcea să fie în aer liber la fel de mult ca şi ei. Poate că Lockwood dorea doar să se plimbe împreună în soarele dimineţii. Cel mai bine era să nu analizeze dacă era uşurare sau dezamăgire ceea ce simţea la gândul acesta.

Soarele nu era încă deasupra lor când au coborât de pe terasă pe gazon. O briză caldă purta mirosul oceanului, iar pescăruşii zburau pe cerul albastru, scufundându-se şi rotindu-se în drumul lor pe plajă. Întorcându-şi faţa către cer, a respirat adânc şi a lăsat căldura verii să o cuprindă până în măduva oaselor.

— Mulţumesc că mi-ai făcut pe plac cu această plimbare, a spus Lockwood. Trebuie să fii obosită după antrenamentul de tenis din această dimineaţă.

— Deloc. Încerc să joc în fiecare zi, chiar de-ar trebui să mă folosesc de peretele din pivniţa noastră.

— Inteligent. Atunci nu depinzi de vremea de afară.

— Mă menţine în formă fizică pentru meciuri. Apropo, v-a plăcut meciul de azi?

— Mi-a făcut plăcere să te privesc. Cu toate acestea, va trebui să exersez înainte de a juca din nou cu voi.

Nu l-ar mai supune pe Lockwood la un alt meci de dublu, nu cu Harrison.

— Nu este de obicei atât de competitiv.

— Se pare că domnul Archer încerca să demonstreze ceva.

„Că este un nesimţit? Da, cu siguranţă a demonstrat asta.”

Era încă furioasă pe Harrison – şi el va trebui să-şi explice comportamentul de îndată ce îl va putea prinde singur.

— De obicei, este destul de agreabil. O să vă placă de el odată ce-i daţi o şansă.

— Nu am nicio problemă cu el, dar e clar că se simte puţin… protector faţă de tine. Ca un fel de frate mai mare.

Maddie ştia că era mai mult decât atât. Privirea pe care i-o aruncase Harrison pe terasă, când îi ţinuse faţa în mâini, fusese orice altceva, dar nu frăţească. La fel şi emoţia din ochii lui la cina de aseară. Şi totuşi, de unde veneau toate asta? Nu se aşteptase la atâta pasiune şi intensitate din partea lui, nici la discuţii despre săruturi şi gelozie. Această versiune a lui Harrison era atât de familiară şi liniştitoare, pe cât de tulburător de diferită.

Iar dihotomia din personalitatea lui îi făcea capul să i se învârtă.

— Voi vorbi cu el, i-a spus ducelui, întorcându-şi atenţia spre el. Nu are niciun drept să se simtă protector faţă de mine, având în vedere că a fost plecat atât de mult timp. Şi-a ratat şansa de a se juca de-a fratele mai mare.

— Nu mă deranjează. Nu mă sperii prea uşor.

— Nu? Asta este o uşurare, nu-i aşa?

— Odată mi-am rupt crosa norocoasă în timpul unei runde la St. Andrew’s împotriva ducelui de Argyll, a chicotit el. Am mizat trei sute de lire sterline pe acel joc. Dacă asta nu m-a speriat, n-o s-o facă nimic altceva.

— Aţi câştigat?

— Din trei lovituri. Argyll a fost destul de nefericit să piardă pariul.

— Întotdeauna mi-am dorit să joc acolo. Este nedrept că bărbaţii nu le permit femeilor să joace pe aceleaşi terenuri.

— Sunt de acord, dar ei sunt convinşi că femeile nu ar trebui să joace. A ridicat uşor din umeri. Totuşi, mentalitatea se va schimba în curând. Uită-te la tine şi la

tenisul pe iarbă. Îndrăznesc să spun că ai putea învinge pe aproape oricine te-ar provoca. Eşti destul de talentată.

— Mulţumesc.

Talentul nu era de-ajuns. Muncise din greu ore întregi pentru a-şi perfecţiona abilităţile. Din fericire, nimic nu o făcea mai fericită decât să-şi petreacă timpul afară, cu o rachetă în mână.

Au intrat în grădină, unde parfumul de trandafiri era copleşitor. Erau preferaţii mamei sale, iar florile proaspăt tăiate decorau aproape fiecare cameră a castelului în lunile mai şi iunie. Smochinii şi prunii ofereau un pic de umbră, în timp ce un fag mare de culoarea cuprului stătea în colţul cel mai îndepărtat, lângă iazul cu peşti.

— Să ne aşezăm pe bancă?

Dând din cap aprobator, el a ghidat-o către colţul unde se afla banca. Când s-au aşezat, şi-a întins un braţ lung de-a lungul spătarului băncii.

— Acesta este un loc liniştit. Vii aici ca să te bucuri de aerul curat?

— Hrănesc peştii din când în când. Acesta este mai degrabă locul mamei decât al meu.

— Chiar aşa? Ei bine, poate că acum ar putea fi al nostru.

Băgându-şi mâna în buzunarul hainei, a scos o cutiuţă neagră.

În mintea ei s-a făcut legătura.

„Aha. Chiar se întâmplă.”

— Am obţinut deja binecuvântarea tatălui tău. Lockwood s-a pus în genunchi în faţa ei şi i-a întins cutia. Vrei să-mi faci onoarea de a deveni soţia şi ducesa mea, domnişoară Webster?

Brusc, Maddie a inspirat adânc. Din interiorul cutiei, un inel superb cu un smarald mare strălucea în lumina soarelui ca un foc verde. Piatra era înconjurată de diamante mai mici şi se termina cu o bandă de platină.

— Este uluitor.

— A aparţinut bunicii mele, apoi mamei mele, a spus Lockwood, în timp ce scotea inelul. Sper că acum îţi va

aparţine ţie.

„O ducesă. Îşi doreşte ca tu să fii ducesa lui.”

Asta era ceea ce îşi dorea şi ea. Toate întâlnirile la care participase, cinele nocturne… Discuţiile nesemnificative în timpul valsurilor. Ceaiul şi prăjiturile din timpul convorbirilor. Lucrase incredibil de mult pentru acest moment.

Atunci de ce nu-i ieşeau deja cuvintele pe gură?

„Eşti ridicolă. Nu există partidă mai bună decât el.”

A inspirat adânc şi a lăsat cuvintele să iasă încet.

— Aş fi onorată, Excelenţa Voastră.

— Minunat! a spus el repede.

El a ajutat-o să-şi scoată mănuşa, apoi i-a strecurat inelul pe degetul inelar stâng. A ţinut pietrele inelului în lumină, întorcându-l pe toate părţile. Inelul era uimitor.

— M-ai luat prin surprindere.

— Cu siguranţă, nu în întregime, deoarece am apărut ieri la uşa ta fără să te anunţ.

— Ei bine, poate nu în întregime, a recunoscut ea. Mulţumesc, Lockwood.

— Cu plăcere. Ridicându-se cu graţie, şi-a reluat locul pe bancă, i-a luat mâna şi i-a ridicat-o din nou la buze. Voi încerca să te fac foarte fericită, Madeline.

Era prima dată când îi folosea prenumele. A clipit, puţin zguduită să-l audă spunându-l, ceea ce era o prostie. Ea urma să se căsătorească cu acest bărbat, să fie intimi, să împărtăşească fiecare eveniment al vieţii împreună, cum ar fi să aibă copii şi să îmbătrânească împreună. De ce ar surprinde-o să-l audă folosindu-i numele?

Şi totuşi, aşa se simţea. Felul în care spunea Madeline, cu accentul său britanic, era atât de diferit de felul în care Har…

Nu. Nu se gândea la Harrison în acest moment. El nu avea dreptul să se amestece în gândurile ei în timpul acestei ocazii fericite. Nu avea niciun drept s-o facă.

— Şi eu pe tine, Lockwood, a spus, înghiţind în sec.

„Oare insistă asupra formalităţilor şi în privat?”

Dând acea voce la o parte, ea i-a strâns mâna

ducelui.

— Sau există un alt nume pe care ar trebui să-l folosesc?

— Andrew, dar prietenii îmi spun Stoker.

— De ce?

— Mă tem că este una dintre acele porecle prosteşti primite în şcoală primară. Pur şi simplu, aşa mi-a rămas porecla.

„Am întâlnit câţiva duci în timpul petrecut la Paris. În general, nu sunt cei mai luminaţi la minte oameni.”

La naiba! De ce lăsa comentariile lui Harrison să-i strice momentul? El nu-l cunoştea pe Lockwood – Stoker – la fel de bine ca ea. Dar îndoielile erau deja încolţite în creierul ei.

Oare ducele va încerca cu adevărat să o împiedice să joace?

Cel mai bine era să înceapă acest capitol al vieţii ei aşa cum îşi dorea ea.

— Îmi doresc să continui să concurez încă vreo câţiva ani, atâta timp cât genunchii mei îmi vor permite, a spus pe un ton serios, neştiind care va fi răspunsul logodnicului ei.

— Bineînţeles. Ţi-a fost teamă că mă voi opune? După ce i-a studiat expresia clar uşurată, el a zâmbit. Înţeleg. Madeline, în calitate de ducesă, poţi face şi spune aproape orice fără teama de a primi reproşuri. În plus, vei vedea că nu am de gând să te ţin sub papuc, aşa cum presupun că nici tu nu intenţionezi să mă ţii sub papuc după ce ne vom căsători.

Acest ultim lucru era menit să o liniştească, dar suna a... singurătate. Ca şi cum ar fi plănuit să trăiască vieţi separate, în care să programeze cine împreună prin intermediul secretarelor. Îşi dorea un partener pe care să-l aibă alături în toate, nu o cunoştinţă trecătoare. Genul de căsnicie pe care îl aveau părinţii ei.

„Ducele nu este american. Ei fac lucrurile diferit acolo.”

Da, presupunea că era adevărat. Aceste adaptări îi vor lua doar ceva timp pentru a se obişnui cu ele.

*

Nu era niciun nor pe cer în acea după-amiază, în timp ce Maddie şi Katherine Delafield se plimbau pe cărarea pietruită. Briza puternică a oceanului le sufla fustele, iar Maddie fusese nevoită să îşi ţină pălăria cu mâna, pentru ca briza să nu i-o ia.

Mama era, bineînţeles, încântată de logodna cu Lockwood. Plângea şi îi spunea lui Maddie cât de norocoasă era să aibă un om atât de important ca soţ, unul care va ridica practic arborele genealogic al familiei lor la rang de regalitate.

— Copiii voştri vor influenţa cursul istoriei, i-a spus mama ei.

Era o presiune destul de mare pentru nişte copii, care nici măcar nu se născuseră, dar Maddie şi-a păstrat această opinie pentru ea însăşi.

Acum se îndrepta către foişor împreună cu Katherine, deşi îşi dorea să fie oriunde altundeva.

Se gândea să vină cu o scuză precum o durere de cap sau durerile lunare, o durere de stomac sau cedarea totală a organelor sale, orice, numai ca să scape de acest picnic blestemat. Însă ea nu era o laşă. Făcuse o promisiune privind îndatoririle de însoţitor, iar Maddie nu o putea părăsi pe Katherine, indiferent de iritarea ei faţă de Harrison.

Şi era iritată. Comportamentul lui faţă de Lockwood fusese de-a dreptul îngrozitor. Dacă asta era ideea lui Harrison de a o proteja, trebuia să-l pună la punct. Întârziase cu vreo trei ani.

Foişorul se afla la celălalt capăt al proprietăţii, aproape de marginea stâncii, de unde se puteau observa bărcile şi valurile, în timp ce stăteai la umbră. L-a zărit acolo pe Harrison, cu mâinile băgate în buzunare şi cu privirea fixată pe ocean. Nu purta pălărie, vântul lipindu-i costumul crem de in pe pieptul plat şi pe picioarele lungi. A tresărit în sinea ei, ca şi cum ar fi fost atinsă de o scânteie electrică, apoi totul a devenit cald. Slavă Domnului că briza

răcoroasă îi răcorea pielea supraîncălzită.

„Eşti logodită. Nu te mai holba la Harrison.”

Katherine a tras-o pe Maddie de braţ, ca să se oprească.

— Oh, fir-ar! Mi-am dat seama că am uitat ceva. Trebuie să mă întorc.

— Ce? Nu, aşteaptă…

— Este important. Katherine s-a aplecat ţinându-şi mâna pavăză în dreptul gurii. Probleme femeieşti.

Maddie a dat din cap aprobator, înţelegând complet.

— Voi veni cu tine.

— Nu, nu e nevoie. Mă duc până în casă, apoi mă întorc. A împins-o pe Maddie către foişor. Mergi fără mine. Ne vedem mai târziu!

Fără să aştepte un răspuns, Katherine s-a repezit în direcţia din care veniseră. Maddie s-a gândit să o însoţească, dar Katherine putea cu siguranţă să găsească singură drumul. Resemnată, şi-a reluat drumul către foişor. Cel puţin asta îi va da ocazia să vorbească singură cu Harrison despre comportamentul său deplorabil.

Sprâncenele lui au coborât când ea a păşit în interiorul structurii deschise din lemn.

— Ce s-a întâmplat cu domnişoara Delafield?

— Se va întoarce. Trebuie să recupereze ceva din casă.

— Înţeleg. S-a legănat în faţă şi-n spate. Se pare că avem parte de ceva vânt astăzi. Eşti sigură că nu ar trebui să amânăm această ieşire?

— De ce îl provoci pe Lockwood la fiecare pas?

El a avut eleganţa de a părea ruşinat.

— Putem măcar să ne aşezăm înainte să ţipi la mine?

— Nu. Sunt prea supărată. Braţele i-au căzut pe lângă corp, furia răpindu-i corpului ei coordonarea obişnuită. Nu pot să înţeleg. Te comporţi ca un căpcăun, iar el nu merită asta. Sincer, nici eu.

— Te rog, Maddie! A făcut un gest către coşul de picnic şi către pătura de pe podeaua de lemn. Bate vântul. Stai jos!

Ea s-a conformat, fie şi numai pentru a grăbi lucrurile. S-au aşezat pe podea, părţile laterale ale structurii blocând cea mai mare parte a vântului, iar Maddie s-a ţinut ţeapănă. El a deschis coşul mare de răchită şi a scos o sticlă de şampanie împreună cu două pahare.

— Nu prea am chef să sărbătoresc cu tine.

Ea şi-a scos mănuşile în timp ce el scotea dopul.

Privirea lui s-a îndreptat brusc spre degetul ei inelar şi corpul i-a rămas nemişcat.

— Ce e *asta*?

— Lockwood m-a cerut în căsătorie, a spus ea după ce şi-a dres glasul, încercând să nu se poticnească.

Harrison a rămas nemişcat pentru o bună bucată de timp. Apoi a umplut cu şampanie unul dintre pahare şi l-a terminat din două înghiţituri, după care şi-a mai turnat încă un pahar.

— Doreşti şampanie?

— Nu, mulţumesc, a spus ea, gândindu-se că o minte limpede părea cel mai înţelept lucru în acel moment.

Întinzându-şi picioarele în faţă, s-a aplecat pe spate şi a sorbit din paharul cu şampanie, lipsit de orice expresie şi cu privirea fixată pe orizont. Foişorul era un loc intim, nu exagerat de mare, iar ei doi erau suficient de aproape unul de celălalt ca ea să vadă o urmă de barbă pe partea inferioară a feţei lui, precum şi genele lungi care îi încadrau ochii, sprâncenele tăioase şi pomeţii înalţi. Era un chip pe care îl cunoştea bine, deşi el rămânea enigmatic, un mister de când se întorsese de la Paris.

Liniştea se prelungea şi ea se străduia să fie răbdătoare cu el. El nu părea să se grăbească să-şi explice comportamentul odios – ceea ce nu făcea decât să o înfurie şi mai tare. Katherine urma să se întoarcă în curând, ceea ce însemna că nu mai era prea mult timp.

— Ai de gând să-mi explici comportamentul tău?

— Nu trebuie să-mi placă de el, Maddie.

Şampania rămasă în pahar a dispărut în gura lui, iar mărul lui Adam s-a mişcat în timp ce înghiţea.

— Nici măcar nu i-ai dat o şansă înainte de a începe

să-l ataci.

Harrison s-a lăsat pe spate până când s-a întins pe podeaua de lemn, cu mâinile sprijinite pe stomac. El nu a spus nimic, iar ea a suspinat înfrântă. Asta era obositor. Dacă el nu putea fi sincer cu ea, atunci îşi pierdea timpul.

— Aşteaptă, stai!

Harrison s-a întins şi i-a înfăşurat o mână în jurul încheieturii mâinii, oprind-o când ea începea să se ridice.

— De ce? Katherine se va întoarce în curând. Nu ai nevoie de mine.

— Nu pleca, a spus el, cu o voce joasă şi aspră, în timp ce se sprijinea pe un cot. Nu până când nu îţi explic.

— Atunci, explică-mi!

Şi-a pliat picioarele într-o parte, şi-a ajustat rochia, aşezându-se într-o poziţie confortabilă.

Vântul şuiera prin partea superioară a foişorului, creând un mic spaţiu, ferit, pe podea, un loc intim unde stăteau doar ei doi. Un muşchi din maxilarul lui Harrison s-a mişcat, privirea lui fiind fixată pe locul unde corpurile lor se atingeau. Nu şi-a dat seama că el încă o ţinea, degetul lui mare îi masa uşor pielea, mângâind-o, iar ea fierbea sub atingerea lui, căldura răspândindu-se pe braţul ei şi până la sâni, precum şi jos, între picioarele ei. Atingerea era posesivă, deloc blândă.

Totuşi de ce nu se elibera?

Fără să-i dea drumul, s-a ridicat şi s-a uitat în ochii ei. Flăcări albastre s-au strecurat în adâncurile irisurilor lui, o căldură cum ea nu mai văzuse niciodată, iar gura ei s-a uscat.

— Sunt gelos, a şoptit el. M-am purtat ca un măgar pentru că sunt mistuit de gelozie, atât de mult încât nu pot gândi limpede, Mads.

Inima îi bătea cu putere în timp ce plăcerea perversă îi inunda venele, un val de emoţie neaşteptată ce se ridica asemenea unui val până când şi-a amintit.

„Logodna. Lockwood.”

Un fior a străbătut-o, alungând orice căldură reziduală, şi s-a smucit din strânsoarea lui Harrison.

— N-ar trebui să-mi spui astfel de lucruri.

— De ce? a întrebat el, ridicând din sprâncene. Tu erai geloasă pe Esmée. În ce fel e diferit acum?

— Pentru că nu te căsătoreşti cu ea. Nu eşti logodit cu o altă femeie. Eu am un viitor hotărât, în timp ce tu nu ai.

— Viitorul tău nu este încă hotărât, Maddie.

Cum putea să spună asta?

— Începând de acum două ore, este. Sunt promisă ducelui de Lockwood.

— Care îţi vrea doar averea.

— Te comporţi ca şi cum ar fi ceva neobişnuit.

— Adevărat, dar el nu te cunoaşte. Nu el te-a învăţat să sari peste o piatră sau să dezgropi scoici. Nu el a petrecut ore întregi cu tine pe peluza din spate prinzând muşte de foc, făcându-vă să râdeţi unul de altul.

— Eram copii. Asta fac copiii împreună.

— Singura persoană cu care am făcut aceste lucruri ai fost tu. Şi, spre deosebire de logodnicul tău, eu chiar ţin la tine.

— Eu…

Ea a clipit, cu gura deschisă, fără să ştie ce să spună.

— Mi-ai cerut adevărul şi nu am vrut să te mint, a continuat el după ce a lăsat să-i scape un oftat.

O parte din ea îşi dorea ca el să fi făcut întocmai asta, să fi ţinut lucrurile pentru el. Cunoaşterea ameninţa să o sugrume. Simţea o greutatea în piept, cauzată de ramificaţiile revelaţiei lui. Mama ei avusese dreptate în tot acest timp: Harrison era gelos pe Lockwood.

Asta însemna că Harrison avea sentimente pentru ea, sentimente care treceau de pragul prieteniei.

Cum era posibil aşa ceva? În ultimii trei ani nu mai avuseseră contact unul cu celălalt, totul din cauza lui. Acum, că se întorsese, ce? Se şi îndrăgostise de ea? Nu avea niciun sens. Oare acesta era motivul pentru care aproape că o sărutase atunci, pe terasă?

Şi de ce s-a holbat la ea atât de intens la cină? Şi-a frecat tâmplele ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească mintea să i se mai învârtă. Nimic din toate astea nu mai conta. Nici

măcar un pic. Era logodită cu un alt bărbat, lucru pe care nu i l-a ascuns.

Atunci, de ce făcea asta acum?

— Nu am avut de ales, Mads, a spus el. Trebuia să fie acum.

Întotdeauna avusese o abilitate stranie de a şti ce gândea ea.

— Nu-mi mai citi gândurile.

— Nu mă pot abţine, nu când te cunosc atât de bine.

— Sincronizarea ta nu putea fi mai proastă, Harrison.

— Sunt conştient de asta.

— Sunt logodită cu ducele.

— Din nou, sunt conştient de asta.

Era atât de calm încât nu făcea decât să o agite şi mai mult.

— Trei ani! Trei ani ai fost plecat fără să spui un cuvânt. Şi acum te-ai întors, te-ai năpustit în viaţa mea şi vorbeşti despre gelozie şi săruturi? Nu are niciun sens.

— Maddie…

— Opreşte-te!

Ea a pus distanţă între ei, dar el s-a apropiat mai mult, ca şi cum ar fi fost reticent să se despartă de ea.

— Se întâmplă ceva între noi, a spus el încet, într-o manieră seducătoare. După atâţia ani, ceva s-a schimbat între noi, chiar dacă nu vrei să recunoşti asta.

O, Doamne! Şi-a acoperit gura cu o mână, speriată de ceea ce ar fi putut spune. Pentru că el avea dreptate. Din clipa în care se întorsese, ea observase ce era schimbat la el, de la umerii largi şi coapsele groase până la modul în care flirta şi felul lui intens de a fi. Felul încrezător în care se mişca şi hotărârea care îi ardea în privire. Simţea fluturi în stomac ori de câte ori el intra în cameră.

Departe de a-i oferi alinare însă, conştientizarea acestor lucruri o îngrozeau.

De când îşi amintea ea, el fusese cel impetuos, care o ademenise să se alăture ispitelor lui. Ea fusese prezenţa constantă, o voce calmă a raţiunii care îl ţinea cu picioarele pe pământ. Ca atunci când el încercase să scoată luntrea în

larg pe furtună şi ea îl oprise, spunându-i că era prea periculos.

De data aceasta, pericolul era chiar în faţa ei, atât de chipeş şi de atrăgător. Dacă îşi pierdea minţile acum, întreaga ei viaţă ar fi fost distrusă. Lockwood ar fi devastat, ca să nu mai vorbim de părinţii ei, iar scandalul ar fi îngrozitor. Niciodată nu ar mai putea să ţină capul sus pe Fifth Avenue.

„Du-te, du-te, du-te, du-te.” Trebuia să pună distanţa între ei cu orice preţ.

— Asta a fost o idee proastă, a spus ea, trăgând o gură fortifiantă de aer oceanic şi ridicându-se în picioare. Regret că am adus asta în discuţie.

— Cu alte cuvinte, îţi doreşti să nu fi ştiut.

— Ar trebui să mă întorc în casă.

„La naiba cu totul.” Unde naiba era Katherine? Maddie s-a uitat lung către cărare, dar nu se zărea nici urmă de prietena ei.

— Nu ar trebui să fim singuri, a adăugat ea şi s-a ridicat cu graţie în picioare.

— Nu trebuie să îţi fie frică de mine. Nu mă voi năpusti asupra ta.

Îi putea auzi durerea şi remuşcarea din voce. Fără îndoială că-şi dorea să nu fi fost sincer cu ea. Ea a decis rapid că singurul lucru pe care îl putea face era să-i ofere, în schimb, sinceritate.

— Nu mi-e frică de tine, Harrison. Mi-e frică de mine însămi.

Capitolul 10

În spatele terenului de tenis se putea vedea o întindere plată de gazon, de un verde luxuriant în soarele de după-amiază. Tufişuri de plop îngrijite mărgineau iarba pe trei laturi. Pe gazon erau aranjate porţile pentru jocul de crochet, împreună cu ţăruşii, într-un model familiar în formă

de opt, în timp ce ciocănelele şi mingile aşteptau în apropiere.

Deşi îşi dorea cu ardoare să fie în altă parte, Harrison rămăsese singur în cortul de lângă curte, aşteptând ca restul invitaţilor să sosească pentru o partidă de crochet. Părăsise foişorul cu câteva minute în urmă. Rămăsese acolo mult timp după ce Maddie se grăbise să plece, făcându-se dispărută în castel.

Ieşirea lor nu decursese bine.

Logodna îl dăduse peste cap. Îl lovise din plin să-i vadă inelul, îi furase simţul raţiunii, aruncându-i-l în mare. Ar fi trebuit să se aştepte la asta, odată cu sosirea bruscă a lui Lockwood, dar inelul ţipător de pe degetul lui Maddie îi declanşase un comutator în interior. Îi alimentase panica şi-i electrificase disperarea.

Aşa încât, fără să se gândească prea mult, îşi mărturisise gelozia pentru a vedea cum reacţiona ea. Rezultatul final fusese contradictoriu; ea fugise din foişor, nereuşind să se îndepărteze suficient de repede. Cu toate acestea, comentariul ei final îi dăduse speranţe.

„Nu mi-e frică de tine, Harrison. Mi-e frică de mine însămi.”

Asta însemna că ştia că se întâmpla ceva între ei, ceva mai profund decât prietenia. Desigur, el avusese ani de zile să se obişnuiască cu ceea ce simţea pentru ea, dar pentru Maddie era o evoluţie recentă. Ce avea de gând să facă în această privinţă? Nu putea să o lase să îl ignore sau să pretindă că nimic din toate acestea nu se întâmplase.

„Momentul nu putea fi mai prost ales.”

Nu era de acord cu asta. De fapt, nu mai avea nicio clipă de pierdut acum, că era logodită. Trebuia să continue să insiste, să încerce să o convingă, altfel ar fi putut-o pierde pentru totdeauna. Avusese nevoie de toată reţinerea lui ca să o lase să plece, să nu o urmărească şi să continue discuţia.

Dar nu aşa o putea convinge. Maddie avea tendinţa de a se încăpăţâna şi de a refuza să vadă logica lucrurilor. Ca atunci când nu voia să înoate în ocean dincolo de locul

în care putea sta în picioare, pentru că se gândea că o va mânca un peşte. În cele din urmă, Harrison o convinsese să intre în apă mai adâncă, arătându-i încet-încet că era sigur.

Avea nevoie de un impuls gingaş pentru a ajunge la raţiune… nu de unul dur. Dacă nu era constant şi metodic în apropierea lui, avea să o sperie. Chiar dacă aşteptarea era tortură pură.

„Şi dacă se căsătoreşte cu Lockwood?”

Această posibilitate îi făcea sângele să îngheţe în vine.

Deocamdată, trebuia să creadă că o poate convinge să se răzgândească. Pierderea ei în favoarea altui bărbat nu era o opţiune.

Deodată, Kit a traversat peluza, părând mult prea mulţumit de el însuşi.

— Este o zi bună pentru crochet.

Era cumva o muşcătură care se ivea de sub gulerul lui Kit?

— Eşti cu siguranţă într-o dispoziţie bună. Unde ai fost?

— În vizită la un prieten.

Natura respectivei vizite era evidentă, având în vedere strâmbătura mulţumită de sine a gurii lui Kit.

— Cum a fost picnicul tău cu domnişoara Delafield?

— Nu şi-a făcut apariţia. A venit Maddie însă.

— Şi cum a mers asta? a întrebat Kit.

— Nu sunt sigur încă. Lockwood a cerut-o în căsătorie.

— Oh, la naiba!

— Exact.

— Ce vei face?

— Îi voi despărţi, evident. Trebuie doar să-mi dau seama cum să fac.

Doamnele şi însoţitoarele au apărut chiar în acel moment, trecând de-a lungul gazonului şi împiedicându-l pe Kit să îi dea un răspuns. Ducele de Lockwood era în spatele grupului, iar la braţul său se afla mama lui Maddie.

Maddie nu era de găsit pe nicăieri.

Deodată, Harrison a simţit o senzaţie de nelinişte. La

naiba. Oare nu plănuia să li se alăture?

— Bună ziua, domnilor, a strigat doamna Webster. Mă bucur să vă văd pe amândoi dornici de o după-amiază de crochet.

Nu prea. Dar nu mai avea cum să se retragă acum. Oaspeţii s-au strecurat sub cort, în timp ce Lockwood o escorta pe doamna Webster până la Harrison şi Kit.

— Vine şi Maddie? a întrebat Harrison fără menajamente.

— Nu se simţea bine, a spus mama ei, aşa că i-am spus să se odihnească. Excelenţa Sa s-a oferit să joace în locul ei.

— Îmi place destul de mult crochetul. Privirea ducelui a avut o notă de provocare când s-a îndreptat spre Harrison. Mi s-a părut un mod excelent de a petrece această după-amiază.

Harrison l-a ignorat.

— Cum va funcţiona asta?

— Maddie a spus că ar trebui să jucaţi în echipe de câte doi. Doamna Webster a dat din mână, ca şi cum detaliile abia dacă ar fi contat. O să vă descurcaţi voi doi, a spus ea şi a dispărut sub cort.

— Să ne alegem partenerii? a întrebat Lockwood.

— Eu voi sta deoparte. Am făcut destul exerciţiu pe ziua de azi, a spus Kit înainte de a pleca.

Harrison şi ducele au hotărât să facă două echipe de câte trei. Aveau să joace două runde de crochet, amestecând partenerii, astfel încât toate doamnele să joace măcar o dată.

Doamnele au tras la sorţi pentru a stabili echipele, iar Lockwood a căzut în echipă cu Martha Thorne, care provenea dintr-o familie de renume din New York, şi cu Emily Mills, fiica unui industriaş din Chicago. Beţele lui Harrison au fost alese de Angelica Dent, o rudă a preşedintelui Grant, şi de Nellie Young. Înainte de a-şi alege ciocănaşele de lemn, trebuiau să decidă ce echipă va începe jocul.

— Să mergem în funcţie de rang?

Lockwood părea plictisit, dar Harrison nu s-a lăsat păcălit de sugestia dezinvoltă. Ducele, în mod clar, crezuse că a ieşi în faţă era un avantaj tactic.

Lui Harrison nu-i păsa. Prefera să-l urmărească pe Lockwood şi să-l ajungă din urmă decât să se uite peste umăr tot meciul.

— Chiar vă rog.

Grupul se plimba pe peluză, iar Lockwood, imaginea aristocraţiei cu drepturi, mergea cu un ciocănaş de lemn vârât sub braţ.

— Ar trebui să te avertizez, bătrâne, s-a aplecat el spre Harrison. Vei vedea că sunt un pic mai priceput la crochet decât la tenis pe iarbă.

Ah, deci acesta era planul lui Lockwood. Să se răzbune pentru meciul pierdut de dimineaţă.

— Atunci abia aştept să joc împotriva ta. Harrison a ridicat o sprânceană. Bătrâne!

Expresia lui Lockwood s-a schimbat, cu buzele lipite într-o linie dreaptă.

— Nu e aici ca să o impresionezi, să ştii. Mă întreb dacă te vei strădui la fel de mult.

Fără să aştepte un răspuns, a mers înainte către linia de start.

Harrison a scrâşnit din dinţii şi l-a urmat cu un pas ceva mai lent. Nevoia de a o fura pe Maddie de lângă ticălosul ăla arogant ardea în el, indiferent de scandalul creat.

Martha a dat startul meciului, jucând pentru echipa lui Lockwood. Era clar că nu jucase prea mult la viaţa ei, deoarece loviturile ei erau nebuneşti şi necoordonate, iar mingea îi ieşea din teren. Angelica a fost prima care a jucat pentru echipa lui Harrison, şi s-a descurcat mai bine decât Martha. Au urmat celelalte două doamne, lăsându-i pe Lockwood şi Harrison la final.

Lockwood şi-a trimis mingea uşor prin primele două porţi, apoi a continuat cu următorul set. Harrison nu avea niciun interes pentru porţi. Avea însă interesul de a trimite mingea ducelui să zboare cât mai mult pe traseu.

Când a venit în sfârşit rândul lui Harrison, acesta a ajuns cu uşurinţă la mingea lui Lockwood, rămânând intenţionat puţin în urmă.

Următoarea rundă a început, iar doamnele s-au concentrat să treacă mingile prin porţi cât mai repede cu putinţă. Emily era o jucătoare decentă pentru echipa adversă, în timp ce atât Angelica, cât şi Nellie era agresive în jocul lor. În runda a treia, Nellie s-a lovit de mingea Marthei, aşa că a aliniat cele două mingi, a pus piciorul pe propria minge, apoi a trimis mingea Marthei să se rostogolească la câţiva metri distanţă.

— Presupun că respectăm limitele. Un joc între domni, nimic mai mult, i-a atras atenţia Lockwood lui Harrison.

— Nu mi-e teamă să alerg după mingea mea o dată sau de două ori. Harrison s-a sprijinit de mânerul ciocanului înfipt în pământ şi şi-a încrucişat picioarele. Ţie îţi este?

Lockwood nu a spus nimic, dar, când i-a venit rândul, s-a răzbunat pe Angelica, trimiţându-i mingea în cealaltă parte a terenului.

— Nu e deloc sportiv din partea lui, i-a şoptit Nellie lui Harrison.

— Nu vă faceţi griji. Va primi ce i se cuvine.

— Voi avea grijă să nu-ţi stau în cale, atunci, a chicotit Nellie.

Harrison a făcut un pas înainte şi a trecut cu succes de a cincea poartă. Când şi-a aliniat mingea pentru următoarea lovitură, nu a ţintit următoarea poartă, ci şi-a trimis mingea să se rostogolească în mingea verde a ducelui. Încercând din răsputeri să nu râdă, Harrison a aliniat cele două bile, a pus piciorul pe bila portocalie şi a lovit puternic cu ciocanul. Mingea portocalie nu s-a mişcat, dar mingea ducelui a zburat în tufişurile de jos.

Lockwood nu a spus nimic, dar un muşchi din maxilar i se mişca în timp ce privirea lui urmărea evoluţia mingii. Cu umerii înţepeniţi, a păşit în verdeaţă.

Nellie nu s-a obosit să-şi ascundă râsul.

— O lovitură foarte bună, domnule Archer.

Doamnele au continuat jocul, atmosfera fiind cu

siguranţă mai puţin tensionată. Au intrat în starea de spirit necesară, lovind mingile una de alta, râzând şi tachinându-se reciproc. În cele din urmă, Lockwood s-a întors cu mingea verde în mână. O pată de iarbă îi distrusese pantalonii albi, altfel imaculaţi, iar priveliştea l-a amuzat enorm pe Harrison.

Ducele s-a răzbunat în curând, ţintind către locul aglomerat în care se afla mingea lui Harrison. Cu o lovitură absolut uluitoare, el a reuşit să împingă mingea portocalie. Harrison se aştepta să-şi vadă mingea lovită până în Atlantic, dar ducele a dat dovadă de o reţinere remarcabilă. Lockwood trimisese mingea portocalie în cel mai îndepărtat colţ al gazonului, unde se oprise chiar în interiorul perimetrului terenului.

Semnificaţia era evidentă: Lockwood era un gentleman, spre deosebire de Harrison.

Doar că lui Harrison nu-i păsase niciodată să fie un gentleman. Nu avea nevoie de aprobarea nimănui sau de binecuvântarea societăţii. Doar două lucruri contau pentru el acum: să ia totul de la familia lui şi să se căsătorească cu Maddie.

Când a venit în sfârşit rândul lui Harrison, a trecut pe lângă Lockwood pentru a ajunge la mingea lui.

— Îţi pierzi timpul, a murmurat Lockwood cu jumătate de gură. Nu te va dori niciodată, nu atâta timp cât are pe cineva ca mine.

Harrison a înghiţit replica furioasă care-i ardea limba. În timp ce Maddie purta în prezent inelul lui Lockwood, Harrison nu avea de gând să renunţe fără să se lupte. Şi, spre deosebire de duce, el nu juca corect.

*

Pe parcursul zilei, Maddie a făcut tot posibilul să-l ignore pe Harrison. A sărit peste activităţile de după-amiază, rămânând în camera ei, unde a reluat schimbul de replici din foişor.

„Se întâmplă ceva între noi, chiar dacă nu vrei să

recunoşti.”

Era adevărat, era atrasă de el. Cu toate acestea, legătura dintre ei era mai mult decât o simplă atracţie. Pe lângă faptul că-i plăcea înfăţişarea lui, în ea ardea mocnit o anumită afecţiune, o dorinţă de a nu-l părăsi niciodată, de a-i spune totul şi de a duce împreună tot ce avea să li se întâmple. Recunoaşterea acestor sentimente venise ca o mare uşurare, chiar dacă ea nu mai putea face nimic în privinţa asta. Acceptase oferta de căsătorie a lui Lockwood şi asta era tot.

Fără îndoială, acest lucru avea să treacă. Distragerea creată de vechiul ei prieten era doar un mic eşec în marele ei plan. De îndată ce Harrison se va logodi, Maddie putea să se concentreze asupra lui Lockwood.

Da, asta era ceea ce trebuia să facă. Trebuia să îşi canalizeze toate energiile pentru a-l combina pe Harrison cu una dintre prietenele ei. Orice altă cale ieşea acum din discuţie, întrucât logodna era deja de notorietate publică.

Înainte de cină, prietenele lui Maddie s-au adunat în jurul ei, admirând inelul de logodnă şi adresându-i felicitări. Lockwood zâmbea cu adoraţie din cealaltă parte a camerei, în timp ce mama lui Maddie radia de parcă tocmai ar fi întâlnit-o pe regina Angliei. În tot acest timp, Maddie nu-şi permisese să arunce nici măcar o singură privire spre Harrison. Îi era teamă de ceea ce ar fi putut vedea.

Era inutil – calea către un alt rezultat se închisese. Maddie nu putea rupe logodna, nu fără a provoca un scandal îngrozitor. Şi nici nu putea da curs dorinţei emergente pentru prietenul ei din copilărie. Viitorul ei era deja stabilit.

Şi dacă fericirea ei se simţea forţată în acel moment, ei bine, asta era doar temporar. Entuziasmul ei avea să înflorească în zilele următoare, pe măsură ce-şi făcea planuri pentru nuntă şi pentru începerea noii sale vieţi în Anglia.

După o masă interminabilă în sala de mese, doamnele s-au retras în cele din urmă în salon. Nellie a apucat-o de braţ pe Maddie şi a târât-o până în partea cealaltă a

camerei goale.

— Ai ratat o ieşire pe cinste în această după-amiază, a spus prietena ei încet, cu ochii strălucind de veselie.

— Ce vrei să spui? s-a îngrijorat Maddie instantaneu.

— Nu ţi-a spus nimeni? Când Maddie a clătinat din cap, Nellie a continuat: Cei doi bărbaţi ai tăi au fost la gâtul celuilalt tot timpul.

Maddie a rămas cu gura căscată, rostind repede o negaţie.

— Nu sunt bărbaţii mei.

Expresia lui Nellie a rămas îndoielnică, aşa că Maddie a continuat:

— Ce s-a întâmplat?

— Harrison voia sânge. A trimis mingea ducelui în Connecticut. De două ori.

Asta nu a surprins-o. Harrison juca agresiv, la fel ca şi ea. Cei doi fuseseră imbatabili la crochet.

— Şi Lockwood ce a făcut?

— A fost evident că ducele l-a tachinat pe Harrison pe tot parcursul după-amiezii, şoptindu-i la ureche, însă Harrison nu a reacţionat. Totuşi, ducele a trimis mingea lui Harrison în aer de câteva ori. A sfârşit prin a câştiga ambele meciuri.

Harrison ura să piardă, la fel ca Maddie, aşa că asta probabil l-a deranjat.

— Ar fi trebuit să fiu acolo.

— E mai bine că nu ai fost. Nu ai fi fost mulţumită de niciunul dintre ei.

Foşnetul fustelor le-a avertizat pe cele două că un posibil adversar se apropia.

— Discutaţi despre meciul de crochet?

Katherine s-a apropiat de ele, cu ochii strălucitori.

— Ce s-a întâmplat cu tine mai devreme? Maddie şi-a îngustat ochii. Nu te-ai mai întors la picnic.

Katherine şi Nellie au schimbat o privire complice, care a pus-o pe Maddie pe jar.

— Iartă-mă, a spus Katherine, fără să pară că îi pare chiar atât de rău. Domnul Archer părea supărat?

„Sunt mistuit de gelozie”

— Nu, a spus înghiţind în sec.

— S-a întâmplat ceva în foişor? a întrebat Nellie. De aceea ai sărit peste meciul de crochet?

Maddie a studiat perdelele şi s-a chinuit să vină cu un răspuns. Aproape că nu se întâmplase nimic în foişor, dar acele câteva minute îi dăduseră viaţa peste cap.

— Doamne! a exclamat Nellie încet, cu ochii mari, în timp ce mâna ei s-a prins de antebraţul lui Maddie. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Eşti ridicolă. Sunt logodită.

Şi-a ridicat mâna înmănuşată, unde inelul ducal de logodnă se odihnea sub pânză.

— Ştiu că s-a întâmplat ceva. Te rog, spune-mi. Au existat sărutări sau pipăieli? Frecări în toate locurile bune? Nellie şi-a împreunat mâinile într-un gest de implorare. Trebuie să ştiu. Te rog.

— Încetează! Maddie a aruncat o privire în jur. Sunt logodită şi această conversaţie este nepotrivită. Cineva ne-ar putea auzi.

Katherine şi Nellie şi-au trimis reciproc un mic zâmbet, iar Maddie a pufnit, exasperată, înainte de a se îndepărta, lăsându-le să speculeze fără ea.

Uşa de la sala de mese s-a deschis şi Harrison a fost primul care şi-a făcut apariţia. Ochii lui s-au oprit asupra ei şi Maddie s-a oprit ca şi cum ar fi fost prinsă, privirea lui aprinzându-i flăcări în fiecare parte a corpului. A simţit furnicături de-a lungul pielii, sânii i s-au umflat, iar ea a ameţit, de parcă ar fi jucat un meci de opt ore în soarele arzător al lunii august.

Totul a durat doar un moment. Cineva l-a împins de la spate, iar el a lăsat capul în jos şi şi-a continuat drumul. Maddie s-a repezit către bufet, unde şi-a turnat un pahar de sherry, fără să-i pese dacă era singura femeie care se îmbăta în acel moment.

— Draga mea, a spus tatăl ei zâmbind. Ai o clipă liberă pentru bătrânul tău tată? Logodnicul tău şi cu mine am dori să vorbim cu tine.

Conversaţia cu Nellie îi era proaspătă în minte, simţind diferite senzaţii neplăcute în stomac. Oare îi vorbise cineva ducelui despre ea şi Harrison?

— Despre ce este vorba?

— Haide. Nu vreau să stric surpriza.

Ceafa i s-a înţepenit de parcă ar fi simţit greutatea privirii lui Harrison asupra ei în timp ce ieşea din salon. Mergând în urma tatălui ei, a intrat în biroul lui, unde Lockwood îi aştepta, cu gura arcuită într-o sugestie de bun venit.

— Sunt veşti proaste? a întrebat Maddie, uitându-se când la tatăl ei, când la logodnicul ei.

Mâinile îi tremurau, aşa că şi le-a îngropat în fuste.

— Nu, deloc, a spus Lockwood. Am o surpriză pentru tine şi am vrut să-ţi spun imediat.

Tata s-a aşezat în spatele biroului său şi s-a lăsat pe spate, fără să spună nimic. Era clar că nu dorea să-i dea nici un indiciu, dar cel puţin nu părea supărat.

— Oh?

Ducele şi-a încrucişat mâinile la spate, poziţia scoţând în evidenţă vesta albă de seară, care îi îmbrăţişa corpul slab.

— Am luat legătura cu domnul Charles Robb de la All England Croquet and Lawn Tennis Club din Wimbledon. El este instructorul…

— …doamnei Hillyard.

Maddie şi-a împreunat mâinile sub bărbie, în timp ce inima ei a început să bată cu putere de emoţie.

Blanche Bingley Hillyard era una dintre cele mai mari jucătoare de tenis din lume. Câştigase mai multe campionate în ultimii ani, iar Maddie îi admira cariera de la distanţă.

Expresia lui Lockwood s-a înmuiat, ca şi cum ar fi fost uşurat.

— Da, al doamnei Hillyard. Domnul Robb a fost de acord să vină aici, la Newport, pentru a te antrena vara aceasta.

Entuziasmul i-a slăbit genunchii şi a lăsat să-i scape

un oftat uşor. Domnul Robb, să o antreneze pe ea? Nu îi venea să creadă.

— Văd că îi place ideea, Lockwood, a spus tatăl ei râzând.

Ea a clipit în direcţia ducelui.

— Cum…?

— Gândeşte-te la asta ca la un cadou de logodnă.

— Sunt de-a dreptul uimită. Mulţumesc, Lockwood.

— M-am gândit că o să-ţi placă. Lockwood i-a ridicat mâna şi i-a sărutat încheieturile degetelor. Se va îmbarca şi va veni aici imediat ce se termină turneul, la jumătatea lunii iulie.

Aproape că vibra de emoţie. Asta însemna că putea să se antreneze cu domnul Robb pe toată durata lunii august. Bineînţeles, ar fi trebuit să înceapă planificarea nunţii. Poate că mama ei s-ar fi putut descurca fără ea.

— Şi încă ceva, a spus ducele. Am cerut să fie făcute planuri pentru un teren pe proprietatea mea de la ţară.

Doamne, Lockwood fusese ocupat.

— Aceasta este o veste extraordinară. Încă o dată, vă mulţumesc. Îi voi spune mamei, ca să ştie că nu trebuie să conteze pe mine în august.

— Nu e nevoie să păstrăm secretul, a spus ducele. Te rog, spune-le tuturor.

Sesizase ceva ciudat în felul în care spusese *tuturor*? Avea vreo legătură cu Harrison şi cu jocul de crochet de astăzi?

„A fost evident că ducele l-a tachinat pe Harrison pe tot parcursul după-amiezii.”

Oare Lockwood simţise atracţia dintre Maddie şi Harrison? Părea improbabil, având în vedere că momentele cele mai condamnabile avuseseră loc atunci când cei doi fuseseră singuri. Cu toate acestea, Katherine şi Nellie detectaseră un ataşament între ei. Exista şansa ca şi Lockwood să o fi făcut.

Gâtul i s-a încins şi stingherea la i-a cuprins faţa. Îi aruncase priviri cochete lui Harrison în faţa celorlalţi fără să vrea? Oare îşi purta sentimentele în văzul tuturor? Cât de

umilitor!

Trebuia să încerce să şi le ascundă mai bine. Nimeni nu trebuia să afle de gândurile ei nepotrivite. Şi era de la sine înţeles că ea şi Harrison nu mai puteau fi singuri niciodată.

Capitolul 11

— Sunteţi pregătiţi?

Maddie stătea în faţa cortului cu o urmă de zâmbet pe faţă şi şuviţele castanii îi fluturau în jurul feţei.

Harrison o studia pe sub gene, admirând structura osoasă fină de sub pielea bronzată în timpul activităţilor ei în aer liber. Era un amalgam fascinant de doamnă cumsecade şi de proaspăt îmbogăţită rebelă. O frumuseţe convenţională cu o înclinaţie spre răutăţi.

Latura ei rebelă era cea care îl atrăsese spre ea în toţi acei ani – două molii care căutau aceeaşi lumină. Atracţia se amplificase până când el ajunsese să tânjească după ea cu o ferocitate care ar fi trebuit să-l sperie. Presupusese întotdeauna că vor sfârşi împreună, că personalităţile lor se potriveau perfect. Şi, pe măsură ce se maturizase, dorinţa de a o avea se accentuase până când îi frânsese inima atunci când înţelesese că sentimentele lui erau neîmpărtăşite.

Sau mai degrabă fuseseră neîmpărtăşite până de curând.

Bătea cu degetele în masă, agitat şi nervos. Ea îl evita de când se aflaseră împreună în foişor. Îşi spunea că acesta era un lucru bun, că reacţia ei însemna că o zdruncinase ce-i spusese, însă îi era greu să vadă că zâmbea oricui altcuiva, nu şi lui. Îi era greu să-i audă râsul îndreptat spre alţii, în timp ce el nu primea niciunul. Era lacom când venea vorba de atenţia ei, iar ea îl priva de ea. Pierderea îl sfredelea pe dinăuntru ca o mie de tăieturi mici.

Şi-a îndreptat privirea spre Lockwood, care stătea de

vorbă cu Kit într-un colţ al cortului. Ducele era un tip destul de cumsecade, presupunea Harrison, şi dacă nu ar fi fost îndrăgostit de Maddie, le-ar fi binecuvântat căsătoria din toată inima. Dar inima lui îi fusese deja dăruită lui Maddie cu atâţia ani în urmă, când se jucaseră în valuri şi se plimbaseră pe terenul castelului. Priviseră focuri de artificii şi alergaseră după fluturi, dezgropând scoici şi căţărându-se în copaci.

Întrebarea era: ce voia Maddie?

Nu era uşor să rupi o logodnă, mai ales una atât de importantă ca a ei, iar anularea ar fi provocat un adevărat scandal.

Totuşi, această posibilitate nu-l speria. De fapt, îi plăcea scandalul. Crease atât de multe atât la New York, cât şi la Paris, încât nimeni nu mai vorbea despre el. Un lucru pe care îl învăţase fusese că banii aplanau aproape orice pas greşit, mai ales în America. Bogăţia conta chiar şi atunci când nu contau bunele maniere – iar familia Webster avea mai mulţi bani decât aproape oricine, cu excepţia lui J.P. Morgan şi Vanderbilt. Ei puteau trece peste orice furtună… chiar şi peste o logodnă ruptă cu un duce.

— Gata? a strigat ea, recăpătându-i atenţia.

Doamnele s-au ridicat în picioare, toate la unison.

„La naiba.” Ce se întâmpla?

— Nu ai ascultat, nu-i aşa?

Kit a ocupat repede scaunul gol de lângă Harrison.

— Nu. Ce facem?

— Oh, nu noi, a chicotit Kit. Tu.

— Du-te! a spus Maddie şi toţi ochii s-au îndreptat spre Harrison.

— Ce ar trebui să fac? i-a murmurat lui Kit, rezistând vechiului impuls de a se agita.

— Să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, ca să te găsească doamnele.

Harrison îşi amintea de acest joc din copilărie. Când femeile îi găseau ascunzătoarea, se înghesuiau cu el, aşteptând cu toţii confortabil până când ultima persoană găsea grupul. Deodată, i-a venit o idee.

— Cred că şi domnişoara Webster ar trebui să joace, a strigat el.

Toată lumea din cort s-a oprit, uitându-se la Maddie.

— De ce m-aş juca? s-a încruntat ea.

— Cunoşti toate ascunzătorile bune de pe proprietate. Tu ar trebui să te ascunzi, iar eu împreună cu oaspeţii te vom căuta.

Maddie a aruncat o privire spre duce înainte de a se uita înapoi la Harrison.

— Şi tu cunoşti cele mai bune ascunzători.

— Prostii! A gesticulat cu mâna. Au trecut ani de zile de când nu m-am mai jucat de-a v-aţi ascunselea aici. Le-am uitat pe toate.

Kit şi-a acoperit gura cu mâna de parcă ar fi râs, dar Harrison l-a ignorat.

— Sunt de acord, a spus doamna Webster din partea laterală a cortului. Întotdeauna ţi-a plăcut acest joc, Maddie. Distracţie plăcută!

Lockwood îşi mângâia bărbia, îngândurat, cu buzele strânse, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce plănuia Harrison. Cu toate acestea, nu a protestat deloc, presupunând probabil că Harrison va fi ocupat cu doamnele.

Presupunerea era rezonabilă… dar în acelaşi timp falsă.

— Bine. Şi-a pus mâinile în şolduri, părând încă neconvingătoare. Mă voi alătura, dar de ce trebuie să fiu eu cea care se ascunde? Distruge farmecul jocului.

Harrison a încercat să-şi acopere disperarea sub pretextul unei expresii plictisite.

— Jocul se va termina în două minute dacă mă ascund eu. Voi fi găsit în spatele acelui tufiş de acolo. Tu eşti singura care poate face din asta o provocare.

Dacă avea vreo certitudine în legătură cu Maddie, aceea era competitivitatea ei. Era una dintre calităţile care o făceau să fie o jucătoare de tenis atât de feroce. Şi, deşi ar fi putut refuza să participe la joc, ceva îi spunea că nu o va face.

— Presupun că e logic, a spus ea.

— De asemenea, a continuat el să îşi susţină punctul de vedere, nu sunt sigur că însoţitoarelor le-ar plăcea ideea ca eu şi una dintre doamne să fim singuri împreună pentru o perioadă, separaţi de ceilalţi.

Maddie a aruncat o privire timidă către masa plină de însoţitoare.

— A, da. Că bine zici. Atunci, eu voi fi cea care se va ascunde, a încuviinţat ea din cap. Acum, conform regulilor, mă pot ascunde fie în interiorul casei, fie undeva pe teren. Ultima persoană care găseşte ascunzătoarea este învinsul şi nu va putea merge pe iaht mâine.

Acesta nu era un joc de echipă, aşa că doamnele au rămas tăcute, cel mai probabil plănuindu-şi strategia. Riscul de a fi lăsat pe dinafară de la o plimbare pe iahtul Webster putea motiva pe oricine.

Cu excepţia lui Harrison. El avea să o găsească primul pe Maddie, şi acest lucru nu avea nimic de-a face cu excursia de mâine.

— Ar trebui să stăm cu capetele plecate până când domnişoara Webster se va duce la o ascunzătoare, a spus el, arătând spre ocupanţii cortului.

— Cu siguranţă iei în serios acest lucru. O încreţitură adâncă s-a format între sprâncenele lui Maddie în timp ce îl studia. Bine. Toată lumea să ia loc ţi să închidă ochii. Mamă, dă-le semnalul să înceapă când eu voi fi plecată de ceva timp.

Harrison aproape că îşi freca mâinile de mulţumire. Nu uitase nimic despre castel… sau despre jocurile lor împreună. El ştia exact unde se va duce ea. A închis ochii.

— Nici dacă ai încerca nu ai putea fi mai evident, prietene, a spus Kit mai mult în şoaptă. Sper că ştii ce faci.

— Bineînţeles că da.

— Cum de eşti sigur că o vei găsi primul?

— Pentru că ştiu unde plănuieşte să se ascundă.

— Unde?

— Vestiarul de lângă piscina interioară.

Kit a lăsat să-i scape un oftat exagerat.

— Presupun că va trebui să-l distrez pe logodnicul ei în timp ce tu o seduci în întuneric.

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta.

— Să nu spui că nu am încercat să te avertizez când totul va lua o întorsătură proastă.

*

Maddie a grăbit pasul către ascunzătoarea ei. Dintr-un motiv anume, Harrison insistase ca ea să participe la joc, deşi raţionamentul lui avea sens, presupunea ea. Dacă petrecea mai mult timp cu o singură domnişoară, Harrison ar fi putut fi condus spre o căsătorie grabnică.

De ce o neliniştea acest gând?

„Nu ar trebui să mă deranjeze asta. Sunt logodită."

Rezultatul dorit era ca Harrison să se căsătorească cu una dintre prietenele ei şi să se întoarcă la Paris, departe de Maddie. Apoi, amândoi şi-ar putea continua viaţa şi ar putea uita această nebunie de moment. Cu siguranţă că amintirile trecutului lor, sunetul mării şi aerul sărat îi făceau să se simtă nostalgici unul faţă de celălalt.

„Aceasta nu este nostalgie. Eşti atrasă de el."

Maddie începuse să-şi urască vocea omniprezentă din cap.

Cum de se schimbase atât de dramatic relaţia lor? înainte de a pleca la Paris, el fusese un confident şi un partener de joacă, nimic mai mult decât un prieten. Harrison care se întorsese maturizat de la Paris nu mai era acelaşi pe care îl ştia ea. Obsesia ei fusese transferată de la tenis asupra lui. Niciodată nu fusese atrasă de un bărbat ca acum, când gândul la el trecea instantaneu de la nimic la lins şi muşcat, explorat şi sărutat…

„Opreşte-te."

A încercat să-şi scoată toate astea din cap. Nu mai putea continua aşa. Încă o zi şi gata. Harrison va avea o logodnica, iar Maddie se va concentra asupra jocului de tenis şi a ducelui.

Nu exista altă opţiune.

Partea dinspre răsărit a casei era liniştită când s-a strecurat pe o uşă laterală şi a intrat în camera de zi. Ventilatoare uriaşe se roteau încet deasupra capului, creând o briză nemaipomenită, care contracara căldura după-amiezilor de iunie. Din păcate, nu se putea opri aici.

Scopul jocului era să găsească un loc mic în care un grup trebuie să se înghesuie, exact ca sardinele într-o cutie de conserve. Primele două etaje ale castelului cuprindeau încăperi mari şi deschise, nepractice pentru ce avea ea nevoie. Existau dulapuri şi grupuri sanitare, dar acestea erau prea evidente. La etajul al treilea se aflau camerele personalului, iar ea nu ar fi îndrăznit să le invadeze spaţiul privat cu oaspeţii casei, care să le calce intimitatea.

Ultima opţiunea era subsolul, care avea ascunzătoarea perfectă: un mic vestiar ascuns lângă piscina interioară. Trei sau patru adulţi puteau încăpea confortabil înăuntru, dar ar fi fost prea înghesuit pentru şapte sau opt persoane. Le arătase în trecere camera prietenelor ei în timpul turului ei din prima zi a petrecerii. Timpul avea să spună dacă vreuna din ele îşi amintea de acest loc.

Dacă nimeni nu o găsea într-o oră, ieşea şi jocul reîncepea.

În timp ce se îndrepta spre scări, s-a întâmplat să treacă pe lângă bibliotecă. A luat repede o carte groasă de pe raft, fără să se obosească să îi verifice titlul. Nu avea timp de zăbovit. S-a grăbit să coboare scările.

Camera de la piscină era plină de umiditate, în parte din cauza sistemului de încălzire subteran folosit pentru a încălzi apa. Suprafaţa bazinului era ca sticla, netulburată şi complet liniştită în tăcerea încăperii. Atentă să nu alunece pe gresie, a făcut ocolul până la vestiar. A existat un moment de indecizie dacă să închidă sau nu uşa în urma ei şi a decis să o lase crăpată. Spaţiul s-ar fi supraîncălzit fără ca aerul să pătrundă înăuntru, iar ea ar fi putut folosi lumina care venea dinspre sala de biliard la care să citească.

Băncile joase din lemn se aliniau pe lângă pereţii micului vestiar. S-a aşezat şi a privit cotorul cărţii pe care o avea în mână. Dezamăgirea o apăsa pe umeri. *Calitatea solurilor din câmpiile vestice.* Aceasta era una dintre cărţile de cercetare ale tatălui ei pentru extinderea căilor ferate. A dat-o la o parte. Nici măcar plictiseala totală nu o putea face să se intereseze de acest subiect.

Câteva minute mai târziu, un zgomot slab i-a atras atenţia. Şi-a ţinut respiraţia şi a aşteptat, ascultând. „Imposibil.” Un oaspete nu putea să o găsească atât de repede.

Un alt zgomot, de data aceasta mai aproape. Rămânând perfect nemişcată, şi-a ţinut ochii fixaţi pe fulgul de lumină care venea dinspre uşa întredeschisă. Secundele au trecut şi a început să se întrebe dacă nu cumva zgomotele fuseseră doar în imaginaţia ei.

Apoi, o umbră mare a întunecat vestiarul şi Maddie a încercat să nu tresară.

„Harrison.”

Acesta s-a strecurat în cameră cu un zâmbet satisfăcut pe faţă.

— Ştiam eu.

— Ai minţit. Ai spus că ai uitat toate ascunzătorile.

Nu a răspuns, a intrat şi a închis uşa. Întunericul i-a învăluit pe amândoi. Deşi nu-l putea vedea, i-a auzit hainele foşnind când s-a aşezat în partea stângă. Abia dacă mai era un centimetru de spaţiu între ei, corpul lui era prea aproape, prea impunător. Prea tentant.

Inima îi bătea cu putere în piept, iar anticiparea îi zbârnâia în vene ca o electricitate.

— Ce faci?

— Stau.

— *Harrison,* a încercat ea să presare o cantitate sănătoasă de nemulţumire extremă în tonul vocii. Nu ar trebui să fim singuri aici.

— Nu m-am putut abţine să nu le spun câtorva dintre doamne cum obişnuiai să te ascunzi în adăpostul de trăsuri când erai copilă.

— Ceea ce este o minciună. Tu eşti cel care obişnuiai să te ascunzi acolo. Eu mă ascundeam aici.

Nu-i putea vedea faţa, dar îi putea auzi zâmbetul din voce.

— Ştiu. Îţi aminteşti când am furat un tort de la petrecerea din grădină a mamei tale? Era să ne îmbolnăvim aici.

Da, îşi amintea. Îşi amintea aproape toate aventurile lor.

— Ar trebui să deschidem uşa.

— De ce?

El era în mod deliberat obtuz. Oare nu simţea atmosfera încinsă dintre ei?

— Ştii de ce.

— Are legătură cumva cu faptul că nu te mai simţi în siguranţă cu mine?

La naiba. Era de înţeles că îi va aduce în discuţie cuvintele pe care i le spusese în foişor.

— N-ar fi trebuit să spun asta.

Şi-a aplecat capul, ruşinea arzând-o din interior.

— Îmi place când eşti sinceră cu mine.

— Dacă şi tu ai putea face la fel.

Un deget aspru i-a trecut peste partea de sus a mâinii, mângâindu-i fiecare articulaţie a degetelor, una câte una. A simţit scântei pe piele, o efervescenţă care ţopăia de-a lungul fiecărui nerv din corpul ei, făcând-o să se simtă uşoară şi grea în acelaşi timp. Deşi nu-l putea vedea, el era peste tot în jurul ei. Mirosul lui – o combinaţie între aerul tare de afară şi o uşoară notă de ţigară – o învăluia. Sunetul respiraţiei lui constante răsuna în spaţiul mic. Până să ajungă la degetul ei mic, ea aproape că se topise pe bancă.

— Îţi voi spune tot ce vrei să ştii, a spus el, cu vocea lui delicată ca mătasea, împreunându-şi degetele mici.

Nu era de fapt decât o singură întrebare de pus.

— Ce vrei de la mine?

— Totul.

Acel singur cuvânt a venit ca o lovitură aruncată perfect peste fileu. Ea nu avea cum s-o prindă, nu avea

nicio speranţă să lovească mingea înapoi. Mai rău, nu avea cum să evite consecinţele.

— Nu pot rupe logodna.

— Alţii au făcut-o şi au supravieţuit. Şi tu poţi.

— Este o nebunie. Îmi ceri imposibilul.

Mâna lui a rămas nemişcată, cu cele două degete împleticite, ancorând-o. Nu era pregătită să-l lase să se îndepărteze.

Aerul devenea mai greu pe măsură ce plămânii ei se străduiau să funcţioneze, respirând scurt şi repede. Petrecuseră atât de mult timp singuri împreună de-a lungul anilor, însă acum era diferit. Nici măcar interacţiunile lor de pe terasă şi din foişor nu fuseseră aşa, ca şi cum el era aer şi apă, hrană şi adăpost. Devenise absolut esenţial, ca şi cum ar fi fost legaţi unul de celălalt într-un mod elementar.

— Spune-mi la ce te gândeşti, a zis el.

Deşi nu o putea vedea, ea a clătinat din cap, nefiind pregătită să împărtăşească încă emoţiile care o frământau.

— Ar trebui să te căsătoreşti cu una dintre doamnele de aici.

— Nu o vreau pe niciuna dintre aceste doamne. Te vreau pe tine.

Partea de jos a corpului i s-a strâns la auzul acestei declaraţii, excitarea pulsând între picioarele ei în ritmul bătăilor inimii. „N-ar trebui, dar şi eu îl vreau.”

— Ai avut ani de zile la dispoziţie pentru a-ţi declara intenţia. A tras aer adânc în piept şi a încercat să rămână cu mintea limpede. Nu ai făcut niciodată vreo aluzie că ar fi ceva mai mult între noi. Acum este prea târziu.

— Dacă îţi pun o întrebare, promiţi să răspunzi sincer?

— Bineînţeles.

— Uită de logodna ta. Vrei să mă săruţi chiar acum?

Ea a înghiţit în sec, simţindu-şi brusc gura uscată.

— De ce m-ai întreba asta?

— Pentru că răspunsul tău este tot ceea ce contează.

— Cu greu. Mai sunt şi alţi oameni de luat în considerare.

— Nu mai este nimeni altcineva aici. Suntem doar noi

doi în acest moment. Aşa că spune-mi. Vrei să mă săruţi?

— Îmi ceri imposibilul.

— Ăsta nu este un răspuns, Mads.

Adevărul îi stătea în gât, cuvintele nu reuşeau să se elibereze. Spunându-le, ar fi schimbat totul, ar crea un scandal şi i-ar fi afectat pe cei la care ţinea. Cum ar putea să acţioneze atât de egoist?

Probabil că el îi simţea ezitarea, pentru că ea l-a auzit schimbându-şi poziţia pentru o clipă înainte ca o mână mare să se aşeze pe coapsa ei. L-a putut simţi căldura prin straturile de pânză dintre ei. Era mult mai intimă decât orice altă atingere pe care o împărtăşiseră până atunci, iar aerul a devenit dens, încărcat de o energie prevestitoare, ca înainte de furtună.

Părea că nu mai treceau peste acest moment, fiecare secundă întinzându-se pe măsură ce fiecare nerv din corpul ei se concentra asupra mâinii lui. Degetele puternice se mişcau foarte uşor, testând, tachinând. Mângâind. Degetele lui Maddie s-au încolăcit în palme şi ea a tremurat, făcându-i-se pielea de găină. Voia să se aplece spre el şi să ceară mai mult. Ideea era o nebunie, dar jumătatea ei raţională se retrăsese pentru a permite părţii ei emoţionale să preia controlul.

— Să-mi iau mâna?

Ea trebuia să răspundă afirmativ. Atingerea lui era personală şi posesivă… într-un loc în care numai un soţ ar trebui să aibă acces. Şi totuşi…

— Nu, a şoptit ea.

Degetele i s-au strâns de parcă s-ar fi aşteptat la un alt răspuns. Fără să piardă o clipă, cealaltă mână a lui i-a găsit bărbia şi i-a cuprins faţa, atingerea fiind încrezătoare şi liniştitoare. A ameţit, podeaua se mişca sub ea în timp ce lumea se îndepărta, dar el o ţinea priponită, în siguranţă într-un mod familiar, dar total neaşteptat. Degetele ei s-au înfăşurat în jurul încheieturii lui, vârfurile apăsând în carnea lui, iar ea a rămas foarte nemişcată, nedorind să întrerupă momentul prin respiraţie sau vorbire.

— Vrei să mă săruţi? i-a şoptit, fruntea lui lipindu-se

de a ei, iar respiraţia lui umedă suflându-i pe obraz.

Neputându-se abţine, ea a încuviinţat din cap, iar el a tras aer în piept, un oftat plin de surpriză, pe care ea l-a simţit până în vârful picioarelor.

Chiar atunci, uşa s-a deschis, aruncând lumină în încăperea în care se aflau, orbind-o. A sărit instantaneu de lângă Harrison şi şi-a protejat ochii.

— Aha! Am găsit-o!

Capitolul 12

În următoarele treizeci de minute, doamnele intrau în vestiar, una câte una. Aerul din micuţa încăpere devenea sufocant din cauza căldurii de afară şi a numărului de ocupanţi. După socoteala lui Harrison, mai aveau de aşteptat încă două invitate înainte de a se declara un învins şi de a se putea întoarce la etaj. Nellie Young şi Alice Lusk încă mai căutau pe terenul castelului ascunzătoarea lui Maddie.

În timp ce aşteptau, a fost politicos, răspunzând atunci când i se cerea, dar concentrarea lui a rămas fixată pe femeia de lângă el, în întuneric, cu formele ei dulci lipite de partea lui dreaptă.

Maddie îl dorea.

Victoria îl străpunsese când ea a admis, făcându-l să ameţească. Corpul lui răspunsese rapid, erecţia devenind din ce în ce vizibilă în pantaloni, iar dorinţa îi aluneca prin vene. Bănuia că s-ar fi sărutat, dacă nu ar fi existat acea intruziune inoportună.

„În curând.”

De cealaltă parte a lui era Lydia Hartwell, o tânără care spunea ce gândea, fără să se teamă să-şi exprime opiniile. La fel ca Maddie, ceea ce explica probabil de ce amândouă erau prietene. De asemenea, domnişoara Hartwell era interesată, fără doar şi poate, de activităţi neconvenţionale, asemănătoare cu dragostea lui Maddie

pentru tenis.

— Nu-mi vine să cred că n-ai vânat niciodată, a spus domnişoara Hartwell.

Uciderea altor creaturi nu fusese niciodată pe lista de activităţi relaxante ale lui Harrison. Bordelurile, saloanele şi cafenelele erau metodele sale preferate de relaxare, cel puţin în ultimii câţiva ani.

— Presupun că sunt băiat de oraş până în măduva oaselor. Am fost în Adirondacks şi la Newport, însă acolo activităţile de interes erau înotul şi navigaţia.

A simţit că Maddie s-a apropiat de el.

— Lui Harrison nici măcar nu-i place să pescuiască. Insistă să-şi arunce captura înapoi în apă.

— Şi tu la fel, a subliniat el.

— Dumnezeule, a spus domnişoara Hartwell. Sunteţi amândoi fără speranţă. Veniţi în Montana şi vom merge la pescuit cu musca. Apoi vom găti ceea ce vom prinde la foc deschis.

Asta suna ca o pedeapsă, nu ca o vacanţă. Cu toate acestea, el a răspuns într-o manieră politicoasă.

— Mulţumesc. Poate într-o bună zi…

O mângâiere uşoară pe genunchiul său drept l-a luat prin surprindere. A încremenit, cuvintele i s-au blocat în gât, în timp ce fiecare muşchi din corpul său a intrat în alertă.

Degetele au revenit, de data aceasta mai îndrăzneţe, alunecând deliberat pe piciorul lui. Cineva îl atingea, îl pipăia, cu mişcări delicate. A clipit în întuneric, neştiind ce să facă. Cine ar fi îndrăznit? Era oare Maddie?

Femeile din jurul lui vorbeau ca şi cum nimic nu ar fi fost în neregulă. Şi totuşi, cineva îşi deplasa degetele de-a lungul piciorului lui, pipăindu-i coapsa prin pantaloni. Maddie trebuia să fi fost responsabilă. Ea era cea mai aproape de el, în afară de domnişoara Hartwell, care nu părea genul de persoană care să se poarte cu atâta îndrăzneală cu un străin. Ca să nu mai spunem că ar fi fost nevoie ca ea să se întindă peste el, ceea ce nu era atât de uşor de făcut. Apoi, doar pentru o clipă, muchia dură a unor

zimţi metalici, precum cele ale suportului de piatră preţioasă, i-a atins piciorul.

„Inelul ducal de logodnă.”

Acele degete îi aparţineau lui Maddie. Era absolut sigur de asta.

O uşoară transpiraţie i s-a prelins pe piele, căldura trecându-i prin tot corpul în timp ce explorarea ei continua. El a permis acest lucru, bucurându-se de faptul că ea dorea să-l mângâie. La naiba, el o încuraja. De fapt, putea să continue până când ajungea la penisul lui, care devenea ţeapăn şi dornic de atenţie.

— S-a întâmplat ceva? a şoptit Maddie.

— Nimic, a spus el mai mult în şoaptă. Continuă.

Atingerea ei era delicată, dar i se părea că fiecare nerv din corpul său era concentrat în acel loc. Nările i se umflau în timp ce trăgea aer în piept, restul corpului său fiind perfect nemişcat în timp ce degetele ei zăboveau şi îl bântuiau, tachinandu-l şi inspectându-i forma coapsei.

— Mă îngrijorezi, a spus ea. Este totul în regulă?

Cum să nu ştie?

— Mai sus, aplecându-se, şi-a apropiat buzele de urechea ei.

Degetele au urcat mai sus, pe interiorul coapsei sale.

„La naiba.”

Capul i-a căzut pe spate, izbindu-se de perete, iar el s-a luptat să nu se mişte, să nu-şi rostogolească şoldurile sau să se împingă în acea mână căutătoare. Pielea îi ardea de nerăbdare, devenind fierbinte şi rece în acelaşi timp, dorinţa mistuindu-l de viu. Oare şi ea se bucura de asta? Pentru că ar fi putut să cedeze mental şi să ţipe dacă ea îşi retrăgea mâna.

Domnişoara Hartwell a început să-i vorbească din nou, întrebându-l despre timpul petrecut la Paris. Fusese la restaurantul din interiorul Turnului Eiffel? Întâlnise mulţi artişti şi scriitori? Cum era la Folies-Bergère? Harrison a răspuns cât a putut de bine, fiecare propoziţie fiind un drum prin nisipuri mişcătoare. De cele mai multe ori a mormăit răspunsuri alcătuite din unul sau două cuvinte,

rugându-se ca asta să fie suficient pentru a nu atrage atenţia asupra părţii inferioare ale corpului său.

Vârfurile degetelor ispititoare se perindau din ce în ce mai sus, făcând tot posibilul pentru a-l scoate din minţi. O furtună se dezlănţuia în interiorul lui, această nevoie arzătoare de Maddie pe care încercase să o controleze ani de zile şi, cu degetele ei care se apropiau tot mai mult de zona lui inghinală, se temea că şi-ar putea pierde controlul. Oare se va opri? Sau îl va mângâia, îi va simţi crestele dure ale penisului şi greutatea moale a testiculelor prin haine?

A gemut şi a încercat să acopere cu o tuse.

— Ce se întâmplă? a şuierat Maddie.

Nu o ştia ca fiind o mincinoasă atât de pricepută, dar acele degete curioase trebuiau să-i aparţină.

O simţea în adâncul oaselor sale. Nu exista nici o altă explicaţie plauzibilă. Dacă ar fi crezut că un alt oaspete era responsabil, ar fi pus capăt de la început.

Nu, aceasta era cu siguranţă Maddie, iar el tânjea după mângâierile ei ca după următoarea respiraţie.

Lipsa unei conversaţii stimulative trebuie să o fi frustrat pe domnişoara Hartwell, pentru că s-a întors spre tânăra din cealaltă parte a ei şi au început o discuţie. Degetele de pe coapsa lui s-au oprit, nesigure, şi a aşteptat, cu sângele urcându-i-se la cap, timpul curgând tot mai greu.

Buzele ei s-au apropiat de urechea lui.

— Să-mi iau mâna?

„La naiba.” Acelea erau cuvintele lui de mai devreme.

S-a aplecat spre ea, suficient de aproape pentru ca doar Maddie să îl poată auzi.

— Să nu îndrăzneşti!

Atingerea a devenit mai îndrăzneaţă, o călătorie plină de descoperire. A acordat atenţie pliului coapsei sale, degetele netezind atât de uşor ţesătura de acolo. S-a agăţat de marginea băncii, iar unghiile lui s-au înfipt în lemn, precum un om care ţine de sănătatea sa mintală cu dinţii.

„Doamne, da. Continuă. Doar un pic mai la stânga.”

Apoi ea a dansat, apropiindu-se din nou de genunchiul lui, iar el s-a prăbuşit pe scaun, dezamăgit. El nu s-a putut abţine să nu îi ofere instrucţiuni.

— Direcţia greşită, i-a spus la ureche. Continuă să mă tachinezi, Mads.

Degetele ei se aplatizau de-a lungul coapsei lui şi alunecau în sus, mai uşoare decât ar fi preferat, dar cumva perfecte pentru că era Maddie. Testiculele îl dureau, iar toată zona inghinală gemea de nevoie, fiecare celulă din corpul lui se străduia să rămână nemişcată şi liniştită. Oare îi va mângâia ea penisul? Dacă avea să o facă, exista posibilitatea de a-şi da drumul în pantaloni.

Uşa s-a deschis brusc, speriindu-i pe toţi, iar Harrison a clipit în lumină. Mâna lui Maddie i-a dispărut deja de pe coapsă, când l-a văzut pe Kit la intrare.

— A avut loc un mic incident, a anunţat Kit. Domnişoara Lusk şi-a luxat glezna, aşa că trebuie să punem capăt jocului.

Doamnele şi-au exprimat fiecare simpatia pentru domnişoara Lusk, vorbind între ele în timp ce ieşeau pe uşă. Harrison a rămas aşezat, oricât de nepoliticos ar fi fost, într-un efort de a-şi ascunde erecţia din pantaloni. Când Maddie s-a ridicat şi a început să le urmeze pe toate către ieşire, el i-a prins încheietura mâinii, oprind-o.

Ea i-a aruncat o privire încruntată. Pielea ei era roşie, dar nu era sigur dacă era de la atingerea lui sau de la căldura din încăpere.

— Trebuie să mă duc să văd ce face Alice, i-a spus ea.

Vorbea serios?

— Aşteaptă o clipă!

Ultima dintre invitate plecase, iar ei doi rămăseseră singuri.

— Cum rămâne cu…?

— Harrison, nu am timp pentru asta, a pufnit ea supărată, cu ochii aruncând pumnale spre el.

Destul de corect. Oricum, el prefera să o aibă singură pentru această discuţie.

— Ne întâlnim în foişor la noapte, la douăsprezece şi

jumătate.

Ea a dat să deschidă gura – ca să protesteze, fără îndoială – aşa că el a ridicat o mână şi s-a ridicat în picioare.

— În seara asta, Maddie. Să fii acolo, s-a apropiat mai mult de ea şi şi-a aplecat capul. Altfel, voi veni să te găsesc.

*

Tulburată de cele petrecute în vestiar, Maddie a ieşit afară şi şi-a strecurat pălăria pe cap. Ce se întâmplase cu ea acolo? Era ca şi cum prezenţa lui în acea cameră mică îi luase minţile, îi împrăştiase orice gând raţional. Se purtase necuviincios. Fusese îndrăzneaţă. O femeie egoistă, care se comportase nesăbuit, fără să ţină cont de consecinţele grave care puteau rezulta.

Acum totul era diferit, ca şi cum cerul ar fi fost răsturnat cu susul în jos. Soarele se simţea rece pe pielea ei, iar briza moale ca nişte ace.

Cu toate acestea, nu putea să se oprească acum să se gândească ce însemnau toate acestea, nu când una dintre prietenele ei era rănită.

Kit i-a aruncat o privire tainică, una care-i spunea că era la curent cu ceea ce se întâmplase în acea cămăruţă, însă era imposibil. Nimeni nu putea să aibă vreo idee, pentru că nici Maddie nu era sigură.

Cortul era liniştit, cu toată lumea înghesuită într-un colţ în jurul unei femei aflate pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Maddie.

— Iertaţi-mă că am stricat jocul, domnişoară Webster.

Alice s-a aşezat, cu piciorul sprijinit pe un alt scaun. Sentimentul de vinovăţie a strălucit în privirea ei tulbure.

— Era o groapă în pământ, pe care am trecut-o cu vederea. Mi s-a întors glezna.

— Nu e nevoie să îţi ceri iertare, Maddie i-a strâns mâna lui Alice. Mă simt îngrozitor că te-ai accidentat.

— Se pare că este o răsucire uşoară, a spus tatăl lui

Maddie. Am trimis după doctor doar ca să fim siguri.

— Mulţumesc, domnule Webster, a spus mama lui Alice, cu buzele subţiri şi albe de furie. Ne pare rău pentru neplăcerile create. Alice este prea neîndemânatică.

Înainte ca Maddie să-i ia apărarea lui Alice, Nellie a luat cuvântul.

— Neîndemânarea nu a avut nimic de-a face cu asta, doamnă Lusk. Era o groapă uriaşă în gazon. Oricine ar fi putut să calce în ea.

— Ai naibii popândăi, a mormăit tata. O să vorbesc cu grădinarii mei.

Mama s-a apropiat de Maddie şi i-a aruncat lui Alice o privire compătimitoare.

— Săraca de ea! Ar trebui să o facem pe domnişoara Lusk să se simtă confortabil sus, nu crezi?

Doamna Lusk s-a apropiat mai mult de fiica ei, cu o strălucire provocatoare în ochi.

— Nimeni nu ar trebui să o mişte până când nu vine doctorul.

— Prostii! Harrison a arătat spre scaun. Dacă noi, domnii, o luăm de câte o parte, putem să o ridicăm şi să o ducem sus.

— Aha. Obişnuiam să facem asta în facultate, a spus Kit. Ca o lectică.

— Cu siguranţă că nu este sigur, a spus doamna Lusk. Sau adecvat.

— Nu o vom scăpa, promit. Harrison şi-a pus o mână peste inimă. Dar cred că ar prefera să nu fie în mijlocul atenţiei.

— V-aş fi foarte recunoscătoare, domnule Archer.

Alice, care era în mod obişnuit timidă, l-a privit cu uşurarea întipărită pe faţă.

Doamnele au făcut un pas înapoi în timp ce Kit, Harrison şi ducele şi-au dat jos hainele şi s-au aşezat în jurul scaunului. Maddie şi mama ei s-au dat din cale pentru ca ei să poată manevra. Când cei trei bărbaţi au ridicat scaunul. Alice s-a ţinut de scaun pentru a se menţine stabilă. Ritmul era lent şi atent. Doamna Lusk se afla în

apropiere pentru a face comentarii şi a da indicaţii inutile.

Maddie s-a mişcat să-i urmeze, dar mama ei a oprit-o.

— Voi merge cu domnişoara Lusk. Tu rămâi aici cu ceilalţi oaspeţi.

— Eşti sigură?

A privit cum muşchii puternici ai umerilor lui Harrison se mişcau în timp ce se îndrepta către casă. Doamne, era foarte în formă.

„Ne întâlnim în foişor la noapte, la douăsprezece şi jumătate."

În niciun caz nu putea să se întâlnească cu el. Nu singură, nu după această după-amiază.

Deşi… ar fi venit cu adevărat în camera ei dacă ea nu ar fi făcut-o?

Simţea fluturi în stomac şi toată jumătatea ei inferioară i se contracta. Nu, nu, nu, nu. Ideea asta nu trebuia să o atragă absolut deloc. Dacă visa la vreun bărbat, acela ar fi trebuit să fie logodnicul ei.

Doamne, ce avea de gând să facă?

Când şi-a ridicat privirea, aproape toată lumea părăsise deja cortul. Nellie era singura rămasă.

— Vrei să ne plimbăm un pic?

Oare prietena ei aştepta să o prindă singură? Maddie s-a apropiat.

— Mi-ar plăcea să fac asta. Pe poteca de lângă stânci?

Nellie a dat din cap aprobator şi amândouă au coborât scările de piatră pentru a ajunge la Cliff Walk. Maddie respira cu greu în momentul în care au găsit porţiunea îngustă de potecă ce trecea între marile căsuţe de pe mal şi apă. În fiecare an, proprietarii de case făceau plimbarea mai lungă şi mai sigură de parcurs.

— Îmi cer scuze pentru accidentul lui Alice, a spus Nellie când au pornit pe cărare. Marea se agita dedesubt, valurile spumoase lovind stâncile şi nisipul. E vina mea că s-a rănit.

— Nu l-ai forţat pe popândău să sape o gaură în gazonul nostru, Nellie.

— Da, dar eu am târât-o pe acolo. Ea voia să ne

plimbăm pe cărare, dar am convins-o că drumul meu era mai scurt.

— Accidentele se întâmplă. Nu îţi face griji în privinţa asta. Îşi va reveni.

— Chiar şi aşa, ar trebui să fiu declarată învinsă. Nu o lăsa pe Alice să piardă excursia pe iaht din cauza egoismului meu.

Corect, premiul câştigător. În acel moment, o zi întreagă petrecută pe apă cu Harrison şi cu doamnele neafiliate suna ca o tortură pentru Maddie.

— Poate că ar trebui să anulez excursia, având în vedere noile evenimentele.

— Nu, nu o anula. Nellie a părut îngrozită de idee. Toţi aşteaptă cu nerăbdare.

— Ei da, tu nu.

Nellie a ridicat din umeri ţi şi-a întors faţa spre apă, dar nu înainte ca Maddie să-i vadă micul zâmbet.

— Recunosc, aş prefera să-mi petrec după-amiaza în altă parte.

— Ai de gând să-mi spui identitatea acestui bărbat misterios?

— Nu. Nu e nimic serios. În orice caz, câteva ore cu o grămadă de fete care se dau în vânt după Harrison Archer nu e ideea mea de distracţie.

Şi nici a lui Maddie nu mai era.

Nellie a zâmbit când a surprins expresia mizerabilă a lui Maddie.

— Este evident că nu este nici ideea ta de distracţie. De ce îţi faci asta?

— Ce anume? Să găzduiesc o petrecere?

— Ştii ce vreau să spun. Să-l vezi pe Harrison cum se apropie de celelalte femei.

— Sunt logodită. Nu mai e nimic de spus.

— Se întâmplă tot timpul. Ce îţi iese dacă joci după regulile lor? O căsnicie mizerabilă?

— Nu suntem toţi la fel de rebeli ca tine, Nellie.

Cealaltă femeie s-a oprit şi a luat-o de braţ pe Maddie.

— Nu te opreşte nimic. Uită-te acolo! A arătat spre

întinderea nesfârşită de apă, care strălucea în depărtare. O lume întreagă ne aşteaptă, una care nu este legată de convenţii sau de dictatele societăţii. Femeilor li se spune să nu o dorească pentru că nu este potrivit. Dar aceasta este *viaţa* noastră, Maddie. Singura noastră şansă la fericirea adevărată. Nu am de gând să o irosesc. Tu asta îţi doreşti?

— Faci să pară totul atât de uşor, a suspinat Maddie.

— Nu este. Să fii femeie este ca şi cum ai înota împotriva curentului pentru a supravieţui – dar tu ai luptat pentru dreptul de a juca tenis. Ce s-a întâmplat când proprietarul clubului de tenis a încercat să le interzică femeilor să găzduiască un turneu anul trecut?

Un zâmbet şi-a făcut loc pe chipul lui Maddie.

— L-am provocat la un joc.

— Pe care l-ai câştigat. După aceea le-a permis femeilor să aibă şi ele un turneu.

— Acest lucru este diferit. Sunt alte vieţi care ar fi afectate.

— Dacă te referi la duce, cred că trei dintre invitate şi câteva însoţitoare l-ar cere în căsătorie pe loc dacă ai striga în gura mare.

— Am impresia că nu-ţi pasă prea mult de Lockwood.

— Oh. Ei bine, abia dacă îl cunosc, nu-i aşa? Pare puţin cam rigid, dar cred că asta face parte din teritoriul ducal. A luat-o de braţ, apoi au pornit din nou pe cărare. Îţi cer doar să te gândeşti la asta. Bărbatul este fără doar şi poate îndrăgostit de tine.

— Ducele?

— Ştii foarte bine la cine mă refer, a chicotit Nellie.

Capitolul 13

În acea noapte, la ora douăsprezece şi jumătate, Harrison se plimba prin foişor cuprins de un sentiment de nelinişte, care îl străbătea ca o locomotivă. Valurile se loveau de ţărm, în timp ce aerul nopţii avea gust de sare şi

mirosea a trandafiri. Deasupra lui, luna în primul pătrar îi oferea puţină lumină, însă el nu avea nevoie de ea. De fapt, întunericul le-ar fi putut fi de folos, aşa cum se întâmplase în vestiar.

Gândul la vârfurile acelor degete dulci – care-l exploraseră, mângâindu-i coapsa până când devenise tare ca piatra – îl făcuse să transpire întreaga seara.

Atingerea ei îndrăzneaţă îl luase prin surprindere. Maddie era o persoană atentă, care se gândea la fiecare mişcare, luând în considerare fiecare posibil rezultat înainte de a se decide asupra unui curs de acţiune. Cu alte cuvinte, era complet opusul lui Harrison. Aşa încât, ceea ce se întâmpla între ei o făcuse să nu mai ţină cont de tendinţa ei de a fi prudentă pe tot parcursul timpului petrecut în vestiar.

Şi slavă Domnului pentru asta, pentru că el nu mai avea niciun dram de logică, nicio prudenţă când era vorba de ea, mai ales acum. Fiecare clipă care trecea îl aducea mai aproape de sfârşitul acestei petreceri şi de viitorul ei ca ducesă de Lockwood. Nu putea să o piardă, nu de data asta.

Băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, a privit în întuneric şi s-a forţat să se relaxeze. Existau toate şansele ca ea să nu apară. Exista o posibilitate ca ea să decidă că nu merita să rişte şi că mariajul ei cu Lockwood era mai important. Însă Harrison nu credea că era aşa. Lui Maddie nu îi plăceau întrebările fără răspuns, incertitudinea existentă între ei. Ar veni să caute răspunsuri, o soluţie.

Era pregătit să-i dea tot ce avea nevoie, dacă aceasta o convingea să se căsătorească cu el, şi nu cu ducele.

Un foşnet de pânză i-a atras atenţia. Întorcându-se, a văzut-o strecurându-se spre foişor, tăindu-i respiraţia.

„A venit.”

Nu a spus nimic când ea s-a apropiat, s-a concentrat doar asupra senzaţiei de căldură care îl ardea sub piele. Judecând după expresia ei, era neliniştită, iar el nu dorea să o sperie şi mai tare.

— N-ar trebui să fiu aici, a spus când a păşit înăuntru,

evitându-i privirea.

— Nimeni nu trebuie să ştie, Maddie. Orice se întâmplă rămâne între noi.

— Ştii că nu este adevărat.

A traversat foişorul către banca de lemn, s-a aşezat şi şi-a aranjat fustele. Mâinile îi erau neacoperite, iar nenorocitul ăla de inel de logodnă strălucea în lumina slabă.

Briza purta un fior în aer şi el a văzut-o tremurând. S-a apropiat el de ea, scoţându-şi haina şi aşezând-o în jurul umerilor ei.

— Ar fi trebuit să-ţi aminteşti cât de frig poate fi noaptea.

— Da, bine. Evident, nu gândeam limpede când am plecat din camera mea.

— Nu te voi obliga să rămâi, a spus el şi s-a aşezat pe bancă.

— Nu puteam risca să te furişezi în camera mea.

Entuziasmul lui s-a diminuat uşor. Prefera ca ea să vină la el de bunăvoie, dar nu plănuia să îşi ceară scuze pentru că o ameninţase să vină, mai ales acum că văzuse că a funcţionat. În loc să ocolească subiectul, a decis să îi spună pe şleau ceea ce avea în minte.

— Nu te poţi căsători cu el, nu când lucrurile dintre noi sunt nesigure.

— Sunt nesigure pentru că tot insişti asupra acestui subiect.

— Ţi-ai recunoscut atracţia faţă de mine – fără prea multă insistenţă, aş putea adăuga.

— N-ar fi trebuit să spun asta, nu cât timp sunt logodită cu Lockwood.

— Apoi mai este ceea ce s-a întâmplat în vestiar.

— O altă greşeală, a spus ea. O criză de nebunie de moment.

— Greşit. Se numeşte dorinţă, iar tu te tot învârţi în jurul cozii. Nu-ţi voi permite să te mai prefaci.

— Ah, nu îmi vei permite? S-a dat jos de pe bancă, cu mişcări înţepenite de furie. Nu îmi vei permite? Harrison, nu

sunt liberă să-mi declar consideraţia pentru un alt bărbat. Tu nu ai nimic care să-ţi stea în cale, nicio presiune pentru a păstra tăcerea. Nu am un asemenea lux.

Ea încă îţi nega sentimentele pentru el, ceea ce îl irita peste măsură. Ridicându-se în picioare, s-a îndreptat spre ea şi tălpile i se loveau de podeaua de lemn.

— Lockwood nu te merită. Este complet nepotrivit pentru tine şi nu-ţi va aduce decât singurătate şi suferinţă.

Incertitudinea i-a trecut peste chip înainte de a o masca, însă nu a dat înapoi. În schimb, şi-a îndreptat umerii în timp ce îl privea cum se apropia de ea.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Te rog. Sunt familiarizat cu modul în care funcţionează mintea ta. Ai nevoie de cineva care să îţi ţină piept, care să te excite. Altfel, te vei plictisi şi vei deveni nefericită.

— Despre ce vorbeşti?

— Ceilalţi copii făceau tot ce le spuneai, fără să pună întrebări. Erai ca un general de brigadă aici, organizând şi linguşind. Eu am fost singurul care te-a provocat şi te-a pus la îndoială. De aceea mă plăceai cel mai mult, de aceea am devenit atât de buni prieteni.

Ea a scos un sunet în semn de batjocură.

— Nu este întru totul adevărat. Ne-a făcut plăcere să provocăm răutăţi împreună.

— Nu, îmi plăcea să provoc răutăţi. Ţie ţi-a plăcut să plănuieşti răul respectiv. Şi-a încrucişat braţele şi i-a oferit un zâmbet viclean. Niciodată nu ai vrut un acolit devotat, ai vrut un complice.

— Poate, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Noi nu mai suntem copii.

— Nu ne-am schimbat prea mult, a spus el. Cel puţin nu pe dinăuntru. Aşa am siguranţa că Lockwood te va face nefericită, pentru că îl vei călca în picioare şi te vei plictisi de el într-o săptămână.

— Voi avea tenisul, copiii noştri. Viaţa de ducesă.

„O viaţă fără el.”

„Copii care nu erau ai lui.”

Ideea asta îl făcea pe Harrison să vrea să urle. Şi-a trecut degetele prin păr şi s-a tras de el, străduindu-se să se calmeze.

— Te compromiţi, Maddie.

— Devenind ducesă? Vocea ei a crescut cu câteva octave. Chiar crezi că a deveni ducesă este un compromis?

— Când vine vorba de fericirea ta, da, a ripostat el. Te doresc mai mult decât o va putea face vreodată acel duce arogant.

— De ce acum? Se legăna în faţă şi-n spate pe tocurile pantofilor, parcă uimită de mărturisirea lui. Ce s-a schimbat?

Cu siguranţă, nu voia să parcurgă această cale, nu încă. Dacă i-ar fi spus despre sentimentele sale de lungă durată, probabil că ea s-ar fi întors în grabă în casă.

— Are vreo importanţă? Nu poţi să accepţi că lucrurile s-au schimbat?

Dacă crezuse că asta o va linişti, se înşelase. Ochii ei scânteiau foc verde, ca şi cum evaziunea lui o înfuria.

— Ai dreptate, nu contează, pentru că nu pot rupe această logodnă. Zarurile au fost aruncate.

Pe naiba.

Nu s-a oprit decât atunci când a ajuns în faţa ei, iar vârful pantofilor lui îi atingea fusta. A fost nevoită să îşi încordeze gâtul pentru a-i întâlni direct privirea, dar nu s-a mişcat. O roşeaţă încântătoare îşi croia drum pe obrajii ei, iar el îi putea vedea pulsul bătând pe panta catifelată a gâtului ei. Aerul devenise greu de respirat în jurul lor, ca şi cum ar fi fost încărcat de anticipare şi dorinţă, iar bustul ei se ridica în timp ce pieptul ei se dilata. Simţea nevoia de a o atinge în sfârşit… dar nu voia să o facă. Nu încă.

— Nu e nimic bătut în cuie, până nu mergi la altar şi nu reciţi jurămintele. Şi nu voi înceta să insist când ştiu sigur că faci o greşeală.

Ea şi-a lins buzele înainte de a şopti:

— Nu ai cum să ştii asta.

— Ai fi surprinsă de câte ştiu. S-a aplecat lăsând respiraţia să-i tachineze pielea şi şi-a apropiat buzele de

urechea ei. Ştiu că voi doi v-aţi comportat ca nişte străini unul cu celălalt şi în tot acest timp te gândeai să mă săruţi pe mine. Nu ai încredere în tine să rămâi singură cu mine. Aproape că mi-ai mângâiat erecţia în vestiar.

Tremurând, a tras în piept o răsuflare sacadată.

— Harrison…

Sunetul vocii ei era slab, dar el i-a auzit rugămintea, dorinţa în felul în care îi rostise numele.

— Vreau să-ţi ofer totul. Simţind victoria, a continuat. Tot ce trebuie să faci este să-mi ceri asta.

— Oh, Doamne! Nu e bine.

Tunetul a răsunat deasupra lor, ca şi cum cerul ar fi fost de acord cu ea. Lui nu-i păsa. Nimic nu-l va ţine departe de ea, nici Lockwood şi nicio logodnă. Nici familia ei sau convenţiile ridicole ale societăţii. Nici diavolul însuşi…

Singura persoană care îl putea opri era Maddie.

— Mă vrei pe mine? Şi-a coborât vocea, corpul lui fiind încă înclinat peste al ei. Poţi avea cât de puţin sau cât de mult vrei în seara asta. Sunt al tău.

— N-ar trebui să fac asta.

Amândoi respirau greoi, aproape gâfâind. Nevoia îşi făcea drum prin partea de jos a corpului, iar penisul îi era tare şi pregătit. Ştia că ar fi trebuit să o ia mai uşor, să nu o curteze atât de insistent. Dar aproape tot ce îşi dorise vreodată se afla acum în faţa lui.

— Acesta nu este un răspuns. Suntem doar noi doi aici şi acum. Nimeni altcineva. Dar tu trebuie să te hotărăşti.

Dinţii i s-au înfipt în buza de jos, iar privirea ei s-a mutat către gura lui. Reţinerea aproape că îl omora, dar ea trebuia să vină la el de bunăvoie, fără constrângere. Fără vinovăţie.

Fără regrete.

I s-a părut că trecuse o eternitate până când a vorbit.

— Sărută-mă. Te rog, Harrison. Doar sărută-mă.

Triumful l-a inundat, făcându-i muşchii să i se încordeze în aşteptare, dar nu s-a mişcat.

— Scoate-ţi inelul.

— De ce? a întrebat ea cu o încreţitură între sprâncene când i-a întâlnit privirea.

— Pentru că în seara asta îmi aparţii.

Şi-a întins palma şi a aşteptat. Mai multe tunete au zguduit cerul. Un huruit ameninţător a vibrat sub picioarele lor, făcându-l să tânjească şi mai mult după supunerea şi acceptarea ei.

Cu degete tremurânde, şi-a scos inelul mare cu smarald şi diamante de pe degetul ei şi i l-a pus în mână. El a strecurat bijuteria ducelui, semnul de proprietate al unui alt bărbat, în buzunarul hainei sale, pe care ea încă o purta. Ridicându-şi mâinile, i-a cuprins faţa, ţinând-o ca pe cea mai preţioasă antichitate, în timp ce se mulţumea să o privească. Ea şi-a înfăşurat degetele în jurul încheieturilor lui, ţinându-se de el, legându-se astfel unul de celălalt.

— Doar în seara asta, a răsuflat ea înainte de a se ridica pe vârfuri şi de a-i capta gura cu a ei.

Distrat de senzaţia buzelor ei moi, nu s-a obosit să o corecteze. Nu putea să se oprească, nici măcar dacă toţi oaspeţii casei ar fi înconjurat brusc foişorul pentru a se holba la ei. Pentru că în sfârşit – în sfârşit – o avea lipită de el, buzele lor mişcându-se împreună, suspinele ei moi căzând în gura lui în timp ce se sărutau.

A început dulce, în timp ce învăţau şi explorau, dar sărutul s-a transformat rapid în altceva. Partea din spate a coapselor lui ardea, dorinţa îi străbătea abdomenul, în timp ce se sărutau cu foc. Vârfurile degetelor ei s-au înfipt în pielea lui, sărutul lor devenind din ce în ce mai profund, limba lui alunecând dincolo de cusătura buzelor ei, în interiorul raiului umed al gurii ei. Ea îl mângâia cu propria limbă, întâlnindu-l, în nebun indu-l cu vârtejuri şi mişcări, făcându-l să contemple posibilitatea de a o întinde pe podeaua foişorului pentru a putea săruta fiecare centimetru al corpului ei, de a-şi trece limba printre coapsele ei, de a se înfrupta din ea până când va implora milă.

Niciodată nu s-a simţit atât de scăpat de sub control, atât de sălbatic încât să se scufunde sub un set de fuste. Ştia că era ea, femeia, această creatură superbă şi

înnebunitoare pe care o iubea de ani de zile. Cea care îi fusese colegă de joacă şi prietenă de-a lungul atâtor veri, confidentă şi campioană. Nu se simţise niciodată singur în acele luni petrecute împreună.

Familia sa îl tratase cu dispreţ, dar bunătatea şi acceptarea lui Maddie îi vindecaseră sufletul, chiar şi pentru o scurtă perioadă.

Iar el, la rândul lui, avea de gând să-i ofere lumea.

Fusese un prost să creadă că o va putea uita vreodată, că şi-o va putea şterge din cap şi din suflet. Nimic nu funcţionase, iar febra nu făcuse decât să crească în clipa în care pusese din nou ochii pe ea.

„A mea.”

Cuvintele au răsunat în mintea lui precum un clopot. Cu pieptul săltând, s-a desprins de gura ei pentru a-şi trece buzele peste linia maxilarului ei. Şi-a înfipt dinţii în pielea ei perfectă, apoi a calmat senzaţia de usturime cu limba. Un geamăt şi-a croit drum afară din gâtul ei, fiind sunetul cel mai frumos pe care-l auzise vreodată, iar el a continuat, coborând de-a lungul gâtului ei, ciupind şi lingând, până când ea i-a tras capul în sus pentru a se întâlni din nou cu buzele ei.

Nu era suficient. Mâinile i-a alunecat spre şoldurile ei, lipind-o de corpul lui în timp ce se sărutau. Ea a gâfâit şi şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui, degetele delicate trecându-i prin păr. Nu a dat niciun semn că ar fi fost deranjată de erecţia lui. În schimb, s-a tras mai aproape de el, ca şi cum ar fi avut nevoie de mai mult contact, nu de mai puţin.

În momentul în care el a început să o mute pe bancă, cerul s-a deschis şi de sus s-a revărsat apă.

*

Cu un gâfâit, Maddie s-a îndepărtat de Harrison, îngrozită. Era logodită şi tocmai se sărutase cu un alt bărbat. Nu doar atât, ci chiar ea i-o ceruse. Îi făcuse plăcere. Ce spunea asta despre ea? Ruşinea îi tocise

marginile dorinţei, la fel ca norii negri care se rostogoleau odată cu furtuna.

În jurul lor, ploaia se prelingea din cer, ca un torent furios de apă necruţătoare. A privit cum cădea în afara foişorului, dorindu-şi pe jumătate să se scalde în ea, ca şi cum ar fi vrut să scape cumva de această vină. Ducându-şi o mână la gură, încă mai simţea apăsarea delicioasă a buzelor lui Harrison pe ale ei.

Doamne, ce făcuse?

— Maddie, a spus el cu blândeţe, ridicându-i mâna de pe faţă. Nu te mai mustra. Nu eşti căsătorită încă.

— Asta nu contează, după cum ştim amândoi.

Ea a făcut câţiva paşi înapoi, iar braţul lui a căzut pe lângă el.

— Nu ai încălcat niciun jurământ. Ne-am sărutat pur şi simplu.

Nu fusese nimic simplu în acel sărut. O zguduise până în măduva oaselor, cu mai multă pasiune şi dorinţă decât ar fi crezut că ar fi fost posibil vreodată. Sărutările lui Harrison erau perfecţiunea întruchipată, păcatul şi totodată salvarea, toate la un loc.

Cu toate acestea, fusese o greşeală. O trădare. Promisese că se va căsători cu Lockwood. Fusese neloială faţă de duce, îl dezonorase sărutând un alt bărbat. Dacă ar afla cineva, scandalul ar ruina-o.

Lacrimile îi usturau pleoapele. Logodită de nici măcar două zile şi deja eşuase. Toate strategiile şi planurile ei fuseseră distruse complet în doar câteva zile. Cum ar fi putut să îl confrunte vreodată pe Lockwood?

Cum ar mai putea să confrunte pe cineva vreodată?

Şi-a înfăşurat braţele în jurul mijlocului şi genunchii îi tremurau de frig. Sau poate că era greutatea fărădelegii ei. Haina lui Harrison căzuse pe jos, alunecându-i de pe umeri în timpul sărutului, aşa că el s-a aplecat să o recupereze. Când a încercat să i-o întindă din nou, ea a ridicat mâinile.

— Preferi să îngheţi decât să accepţi haina mea? s-a încruntat el.

— Da.

Haina lui mirosea a el şi era caldă, de unde îi atinsese corpul. Să-i poarte din nou haine ar fi putut să o determine să îl sărute din nou. Într-adevăr, merita mizeria asta.

El nu s-a obosit să îmbrace haina, ci a ţinut-o doar în mâini.

— Nu te poţi căsători cu el, Mads. Nu după acel sărut.

Frecându-şi tâmplele, a încercat să gândească limpede. Imposibil, având în vedere că buzele încă o usturau de la forţa gurii lui, iar degetele o furnicau de la atingerea părului lui moale. Sângele îi curgea prin membre şi între picioare, umplând-o de o dorinţă presantă, care o distrăgea. Trebuia să se îndepărteze de el, să-şi regăsească echilibrul şi să decidă cum să se descurce.

— Ar trebui să intrăm în casă.

Fără să aştepte un răspuns, a păşit pe gazon. Apa a lovit-o cu picături mari, udând-o din cap până în picioare în doar câţiva paşi. A mers mai departe, pantofii ei scârţâind în noroi. Degetele lui i s-au înfăşurat în jurul încheieturii mâinii, trăgând-o înspre el pentru a o opri. Harrison stătea în ploaie în spatele ei, cămaşa lui albă mulându-se rapid pe umerii şi braţele lui puternice în ploaia torenţială. Ochii lui albaştri străluceau în timp ce a strigat după ea, vocea lui auzindu-se mai tare decât furtuna care îi înconjura.

— Spune-mi că vei rupe logodna.

— Eu…

Ea nu s-a putut hotărî să rostească cuvintele.

Cum ar fi putut să fie atât de egoistă? Nu era corect faţă de Lockwood – sau faţă de părinţii ei. Aceştia îi permiseseră să joace tenis şi dovediseră o răbdare remarcabilă în ultimii trei ani. Un scandal i-ar fi stânjenit şi i-ar fi îngrozit şi pe ei.

Nu, trebuia să vină cu un plan în loc să se grăbească să ia o decizie pe care ar putea să o regrete.

— Am nevoie de timp, a spus ea.

— De ce? Unghiurile ascuţite ale feţei lui Harrison s-au contorsionat de nemulţumire. Nu este o decizie dificilă.

— Nu mă pot eschiva, nu acum. Acest lucru trebuie tratat cu grijă şi cu atenţie.

— Nu avem niciun motiv să aşteptăm.

Apa i-a curs pe obraji, pe nas, peste gura lui superbă. Părul său ud s-a aşezat în dungi întunecate pe frunte.

— Nu faci decât să prelungeşti inevitabilul.

Regretul o ardea în stomac. Văzând toate scandalurile de peste ani, fetele care fuseseră compromise sau ruinate, Maddie nu înţelesese. Ea jucase întotdeauna după reguli, după debut îşi luase un însoţitor peste tot în public. Îşi planificase viaţa cu atâta grijă. Tentaţia i se păruse întotdeauna atât de absurdă, atât de imposibilă.

Şi totuşi, după câteva zile petrecute în compania lui Harrison, făcuse ceea ce era de neconceput.

— Maddie, a mârâit el, cu ochii aţintiţi asupra ei. Trebuie să te desparţi de el.

— Trebuie să mă laşi să mă gândesc! a strigat ea. Spre deosebire de tine, eu nu pot lua o decizie pripită. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-ai dat viaţa peste cap în doar câteva zile. Trebuie să-mi trag sufletul pentru un minut.

— Nu te voi lăsa să te căsătoreşti cu el.

— Nu depinde de tine. Nu mai fi egoist.

— Cu greu sunt egoist, când am în minte doar ce-i mai bine pentru tine. El îţi vrea doar banii. Eu te vreau doar pe tine.

Inima ei a absorbit declaraţia, dar nu era momentul să lase acel organ trădător să-i conducă viaţa. Trebuia să rămână cu nuntea limpede în privinţa a ceea ce urma.

— Am nevoie de timp.

— Nu mai este timp.

— Nu am de ales. Aceasta nu este o decizie care să fie luată cu uşurinţă.

— Greşit. Cuvântul i-a ieşit într-o coloană groasă de aer îngheţat. Fiecare minut pe care îl aştepţi este unul pierdut. Lui Lockwood nu-i va păsa, îţi promit. Scandalul va dispărea, iar mama ta va trece peste dezamăgirea asta.

— Tu eşti atât de sigur de asta, dar eu nu sunt.

— Sunt sigur că eşti singura femeie pe care o vreau – acum, mâine şi peste zece ani. A făcut un pas mai aproape

de ea. Dacă şi tu mă doreşti, atunci nimic altceva nu mai contează.

Doamne, din nou inima ei proastă. Îi bătea în piept ca şi cum asta ar fi rezolvat totul… dar nu era atât de simplu.

— Nu mă forţa să îţi dau un răspuns în noaptea asta. Dându-se la o parte, a scuturat din cap, apa zburând peste tot. Nu ţi-l voi da.

Ploaia îi curgea în şiroaie pe faţă, picăturile lipindu-se de genele lungi.

— Mâine, atunci.

Cu un mârâit de frustrare, s-a întors şi a pornit către terasă. Hainele îi erau îmbibate de apă, îngreunându-i pasul. Avea să facă mizerie în casă, dar nu avea ce face. El nu făcuse nicio încercare de a o ajunge din urmă sau de a o ajuta, dar ea îi simţea acut prezenţa în spatele ei, ca şi cum ar fi fost încă lipit de ea.

Nu putea fugi de ceea ce se întâmplase în seara asta. Nu putea pretinde că sărutul nu se petrecuse. Ea îl aţâţase, participase de bunăvoie, chiar îi plăcuse.

Şi probabil că ar fi făcut-o din nou, dacă s-ar fi ivit ocazia.

Asta era partea cea mai rea, fiindcă nu era suficient de puternică pentru a rezista tentaţiei. Că tot ceea ce simţea pentru Harrison era mai puternic decât simţul datoriei, decât simţul binelui şi al râului. Toate planurile ei, distruse într-o clipă. Era o fiică îngrozitoare şi o logodnică şi mai rea.

A inspirat adânc şi a încercat să-şi revină. Dacă ar fi alergat prin casă în lacrimi, udă până la piele, chiar şi la ora asta, ar fi putut atrage o atenţie nedorită. De îndată ce se încălzea şi se schimba de hainele ude, singură în camera ei, se putea gândi la ce se întâmplase şi la ce avea să facă.

Apa îi curgea pe spate, în corset, iar fustele îi erau acoperite de noroi şi de iarbă. Papucii ei subţiri făceau un sunet la fiecare pas, iar ea îşi dorea să fi purtat, în schimb, cizmele scurte. Clănţănind din dinţi, a început să urce treptele de piatră către intrarea din spate – şi piciorul i-a alunecat de sub ea.

Înainte de a se prăbuşi pe scări, nişte braţe puternice au tras-o în sus.

— Nu-ţi face griji, i-a spus el la ureche. O să am grijă de tine. Mereu.

Pieptul lui era cald şi confortabil, dar nu-şi putea permite să se bucure de asta.

— Dă-mi drumul, a spus ea.

El s-a supus, iar ea a urcat scările cu rigiditate, ţinându-se de o parte ca să nu cadă din nou. A intrat în casă, cu trupul tremurând, iar el se afla chiar în spatele ei. O băltoacă s-a format imediat pe parchetul de sub picioarele ei, aşa că s-a grăbit spre scări. Nu se putea gândi decât la momentul când va fi uscată şi singură.

— Te rog, doar o clipă, a apucat-o el de braţ, făcând-o să se oprească.

— Harrison, nu pot să vorbesc despre asta. Nu aici, nu acum.

O furtună se învârtea în ochii lui, un vârtej de emoţii ascunse sub exteriorul său calm. A băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos inelul de logodnă al lui Lockwood. Maddie s-a uitat fix la inel, uimită că uitase complet de acesta.

— Pe curând, Maddie! I-a pus inelul în mână. Noapte bună!

Şi-a înfăşurat degetele în jurul smaraldului şi al diamantelor, cu emoţia în gât. Chiar dacă ar fi putut să vorbească, nu era nimic de spus. A închis ochii, incapabilă să se uite la el în acel moment şi a simţit trecerea uşoară a buzelor lui peste ale ei, apoi a dispărut.

„Ce mă fac?”

Apăsându-şi două degete pe buze, a făcut un pas spre scările principale – şi s-a oprit brusc. Doamna Lusk se afla la intrarea în bibliotecă, cu o carte în mână, cu privirea ei tăioasă fixată ferm pe Maddie. Femeia mai în vârstă nu zicea nimic, dar privirea ei dezaprobatoare spunea multe. Oare cât de mult văzuse?

Maddie a simţit cum i se strânge stomacul, iar pe ceafă i se face pielea de găină. Cu toate acestea, deşi

tremura pe dinăuntru, nu s-a făcut mică de frică. Ea şi Harrison fuseseră tăcuţi şi el nu zăbovise mult, aşa că poate că nu era cazul să intre în panică.

Arătând spre îmbrăcămintea ei udă, a încercat să facă haz de necaz.

— Eram la plimbare când a început să plouă.

— Da, văd asta.

Legănându-şi cartea, doamna Lusk s-a îndreptat spre scări fără să mai scoată un cuvânt, iar Maddie a rămas cu un sentiment arzător de groază în piept.

Capitolul 14

Lui Maddie i-a fost greu să adoarmă în acea noapte. Gândul la Harrison, grijile legate de viitorul ei şi sentimentul unei condamnări iminente au ţinut-o trează până în zori. Şi-a anulat antrenamentul de tenis de dis-de-dimineaţă, chiar dacă mai erau doar trei săptămâni până la Naţionale. Ideea de a fi în preajma oamenilor în acest moment o îngrozea.

Poate că, dacă ar fi rămas în camera ei, ar fi putut evita problemele.

„Acum te comporţi ca un copil.”

Scuturând din cap, s-a lăsat pe pat şi s-a uitat la tavan. Nu avea cum să o ocolească: trebuia să-i spună lui Lockwood despre sărutul cu Harrison.

Era un lucru onorabil, deşi ducele putea foarte bine să anuleze nunta ca urmare a acestui lucru. Mama ei ar fi devastată dacă s-ar fi întâmplat asta. Şi tatăl, la fel. Maddie ura ideea de a dezamăgi pe cineva.

De ce se dusese aseară la foişor?

„Pentru că aşa ai vrut. Pentru că aveai nevoie să vezi dacă aceste sentimente pentru Harrison erau reale.”

Cel puţin găsise răspunsul pe care îl căuta. Orice ar fi fost între ea şi Harrison era foarte real. Totuşi, conştientizarea acestui lucru nu făcea decât să-i agraveze problemele.

S-a auzit o bătaie la uşă, iar ea a clipit în lumina soarelui orbitor care se revărsa prin ferestrele ei. Oare aţipise pentru un moment? Ceasul de pe noptiera ei arăta puţin după ora nouă.

— Maddie, te-ai trezit?

Era vocea lui Nellie.

— Ce s-a întâmplat?

Maddie s-a ridicat instantaneu din pat, a aruncat pe ea un halat de casă şi s-a repezit la uşă.

— Mama lui Alice a cerut să vorbească cu tatăl tău în această dimineaţă. Nellie a intrat şi a închis uşa în urma ei. Apoi l-au chemat pe duce. Se întâmplă ceva. Trebuie să te îmbraci.

„Ah, nu.” Doamna Lusk îi spunea tatălui ei despre noaptea trecută. Nu exista altă explicaţie. „La naiba.”

— Trebuie să mă grăbesc.

— Da, aşa este.

Nellie a chemat-o pe menajera lui Maddie, în timp ce Maddie se grăbea să se ducă la toaletă.

— Vrei sfatul meu? Nellie a vorbit prin uşă. Am puţină experienţă în a mă ocupa de taţi, să ştii.

Nu avea niciun motiv să nu-i spună lui Nellie. Prietena ei nu era străină de scandaluri, la urma urmei.

— L-am sărutat pe Harrison aseară în foişor, a spus Maddie. Ne-a prins ploaia şi e posibil ca doamna Lusk să ne fi văzut intrând împreună.

— Ah, la naiba!

— Exact.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu am nici cea mai mică idee.

Pleoapele au început să o ardă şi a clipit rapid, sperând să se abţină să plângă.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, a spus Nellie. S-ar putea ca acest lucru să se fi întâmplat cu un motiv. Ţine minte, aceasta este viaţa ta, Maddie, nu a altcuiva. Fă ceea ce te face fericită.

— Îmi vei mai vorbi dacă voi fi discreditată?

— De parcă ai avea nevoie să pui o astfel de întrebare

ridicolă. Şi dacă vei ieşi în dezavantaj din povestea asta, tot eu sunt cea mai mare desfrânată pe care New Yorkul a văzut-o vreodată.

— Vom fi discreditate împreună, presupun.

— Nu mai vorbi prostii şi grăbeşte-te acolo. Orice s-ar întâmpla, vom fi mereu prietene.

Cincisprezece minute mai târziu, părul lui Maddie era strâns într-un coc simplu la nivelul cefei, iar ea purta o rochie de zi roz-deschis. Un valet a sosit chiar în momentul în care Maddie şi-a pus mănuşile.

— Domnişoară, tatăl dumneavoastră ar dori să vă vadă în biroul său.

— Mulţumesc, Robbie. Se simţea de parcă stomacul i se urcase brusc în gât. Te rog, spune-i că sunt pe drum. A făcut un schimb de priviri îngrijorate cu Nellie. Condu-mă până jos!

Au coborât scările, paşii lor auzindu-se uşor pe covor, iar Maddie a încercat să se concentreze să nu se împiedice în timp ce se grăbea spre biroul tatălui ei. Nellie a strâns-o de mână, apoi i-a dat drumul, iar Maddie a împins uşa grea de lemn.

Camera era liniştită. Harrison stătea la fereastră, uitându-se la peluză, în timp ce tata şi Lockwood stăteau amândoi la birou. Doamna Lusk nu era de găsit nicăieri.

— Madeline, închide uşa!

Plămânii i s-au contractat la auzul numelui ei complet, dar s-a apropiat de birou şi a încercat să le citească feţele, căutând vreun indiciu despre ceea ce avea să urmeze, dar nu a găsit nimic. Lockwood părea perfect pus la punct şi calm, ca întotdeauna, iar tatăl ei părea nerăbdător, însă deloc furios. Harrison nu s-a uitat la ea, continuând să privească în continuare la peluză.

— Despre ce este vorba?

— la loc, te rog! Am avut o vizită interesantă în această dimineaţă, i-a spus tatăl ei după ce a luat loc.

— Oh?

Şi-a împreunat degetele pentru a-şi opri mâinile din tremurat.

— Doamna Lusk a cerut să vorbească cu Lockwood şi cu mine în această dimineaţă. Se pare că a stat trează până târziu noaptea trecută şi a observat unele activităţi nepotrivite în casă.

Nu mai putea vorbi, nu mai putea respira. Aerul din cameră era sufocant, înăbuşitor şi dens de la anxietate. Ochii tatălui ei s-au îngustat când ea a rămas tăcută, cu sprâncenele coborâte.

— Pretinde că v-a văzut pe tine şi pe domnul Archer intrând pe uşile de la terasa, mult după miezul nopţii, uzi până la piele. A făcut o pauză, apoi a continuat: A mai spus şi că domnul Archer ţi-a înapoiat inelul de logodnă şi te-a sărutat înainte de a urca la etaj.

Lui Maddie i s-a uscat gura, aşa că şi-a lins buzele într-o încercare disperată de a-şi dezlipi limba de cerul gurii. Se temuse exact de acest lucru.

— Aceasta este cu siguranţă o poveste. Suntem siguri că nu a băut?

— Madeline Jane. Vocea tatălui ei era încărcată de dezaprobare. Ai fost aseară afară cu domnul Archer?

— Da.

S-a uitat la Lockwood, care o privea cu atenţie, cu buzele lui strânse, indicând nemulţumire. Îi datora adevărul.

Lockwood s-a încruntat şi a dat drumul la respiraţia pe care se pare că şi-o ţinuse, iar sentimentul ei de vină s-a accentuat. Un om decent, care se purtase atât de amabil cu ea. Nu merita să fie umilit în felul acesta.

— Deci e adevărat?

Tata şi-a frecat viguros ochii, ca şi cum ar fi încercat să facă totul să dispară.

— Da, a spus ea, fără să îndrăznească să se uite la Lockwood sau la Harrison.

Dezamăgirea din expresia lui i s-a împlântat în inimă ca un pumnal. Era atât de rar şi de supărător să îl vadă pe tata altfel decât mândru şi încurajator faţă de ea, încât lacrimile ameninţau să-i curgă din nou.

— Lockwood, a suspinat el şi l-a privit pe duce. O să-ţi

scriu un cec cu destule zerouri, astfel încât poate că vom putea păstra liniştea pentru o vreme.

— Bineînţeles, Webster. Îmi pare rău că nu a mers.

— Şi eu simt la fel. Vă prezint cele mai profunde scuze.

Erau atât de politicoşi, de parcă ar fi discutat despre vreme.

— Ce ai de gând să…

— Nici un alt cuvânt, domnişoară, a spus tatăl ei, cu o voce joasă şi aspră. Stai jos şi nu vorbi până când nu sunt pregătit să vorbesc cu tine.

Ea a rămas cu gura căscată. Era atât de neobişnuit ca el să îi poruncească ceva. Înainte ca ea să poată argumenta, el şi-a rotit scaunul spre fereastră şi i s-a adresat bărbatului tăcut, din colţ.

— Ei bine, Archer. Eşti pregătit să faci ceea ce trebuie?

Harrison nu s-a mişcat.

— Bineînţeles.

— Trebuie să îndreptăm lucrurile cât mai repede şi mai discret posibil.

Harrison a încuviinţat din cap.

Ce se întâmpla aici? Panica a făcut-o să izbucnească.

— Stai, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ai fost compromisă, Madeline, a spus tatăl ei, cu maxilarul strâns de furie. Înseamnă că te vei căsători cu domnul Archer. Imediat.

„O, Doamne!”

S-a ridicat brusc în picioare şi şi-a întins mâinile, ca şi cum ar fi vrut să-i liniştească pe toţi.

— Nu e nevoie de aşa ceva. Nu am fost compromisă. Am ieşit la plimbare aseară, iar domnul Archer m-a găsit şi m-a condus înăuntru.

— Doamna Lusk v-a văzut pe amândoi şi a remarcat – tare şi răspicat, aş putea adăuga – intimitatea dintre voi doi. Ca să nu mai spunem că ţi-ai scos inelul de logodnă şi i l-ai dat domnului Archer la un moment dat.

— Ah, apropo de inel, a spus ducele cu un ton egal.

Dacă nu vă supăraţi, domnişoară Webster.

Lăsându-şi capul în jos, şi-a scos mănuşa, a scos inelul de pe deget şi l-a aşezat cu grijă pe biroul tatălui ei. Ducele a luat inelul şi i-a dat drumul, fără probleme, în buzunarul hainei sale. Dacă nu ar fi observat pata de piele roşie de deasupra gulerului, ea ar fi putut crede că nu era afectat.

„Îl umilise. Bineînţeles că este afectat.”

Ura ideea că îl rănise în vreun fel. Totuşi, acesta nu era locul potrivit pentru a explica sau a-şi cere scuze. Îl va căuta după ce vor fi terminat.

Deocamdată, trebuia să-şi convingă tatăl că nu era nimic îngrijorător.

— Tată, doamna Lusk a tras concluzii pripite.

— Poate, dar ea este una dintre cele mai bârfitoare femei de pe Coasta de Est. Nu vreau ca numele tău să fie asociat cu un scandal, iar ducele a cerut ca logodna să se rupă, dacă povestea se dovedeşte a fi adevărată. Te vei căsători cu domnul Archer şi asta e definitiv.

Ea şi Harrison… căsătoriţi. Privirea ei a zburat spre locul în care el stătea, acum cu faţa la ea, soarele dimineţii formând un cerc de lumină aurie în jurul lui. Expresia lui nu dezvăluia nimic, emoţiile sale fiind blocate, chiar şi în acest moment de tulburare. Asta o înfuria, având în vedere că o mare parte din vină îi aparţinea. A insistat şi a tot insistat, până când logodna ei cu Lockwood a fost ruptă.

— Mult noroc, Webster, s-a ridicat Lockwood şi a întins o mână spre tatăl ei.

— Şi dumneavoastră, de asemenea, Excelenţă. Tata s-a ridicat în picioare şi i-a strâns mâna ducelui. Vă mulţumesc pentru discreţie.

— Domnişoară Webster, vă doresc toate cele bune, a spus Lockwood, apoi i-a aruncat un zâmbet sinistru.

Momentul era suprarealist şi aproape că se aştepta să descopere că totul nu fusese decât un vis urât.

— Toate cele bune şi ţie, Excelenţă!

— Mulţumesc. În orice alte circumstanţe, m-aş oferi să vă strâng mâna, Archer, a spus ducele, concentrându-se asupra lui Harrison.

— Şi în alte circumstanţe, aş putea accepta, a răspuns Harrison, cu un ton mai rece decât Atlanticul în martie.

Ducele s-a învârtit pe călcâie şi a ieşit din cameră, cu umerii drepţi şi mândri. Liniştea care a urmat a fost îngrozitoare, iar umilinţa i s-a târât pe pielea ei precum mii de furnici. Nu îşi dorea ca lucrurile să rămână aşa cu Lockwood. Ca el să creadă ce era mai rău despre ea – şi îi datora scuze. Probabil că el o ura cu desăvârşire pentru că îl făcuse de râs în felul acesta.

Vinovăţia îi rodea stomacul. Trebuia să îndrepte lucrurile – sau să le îndrepte cât de bine putea, având în vedere cât de mult greşise. Ridicându-se, a făcut un gest spre uşa biroului.

— Ar trebui să vorbesc cu el.

— Du-te, atunci. Tatăl ei i-a făcut semn să iasă. Oricum, trebuie să discut cu logodnicul tău. Noi doi vom vorbi mai târziu.

Logodnic, adică Harrison.

Totul se întâmpla prea repede.

— Există vreo şansă să te fac să te răzgândeşti?

Expresia tatei s-a înăsprit, tonul lui fiind cel pe care îl folosea pentru a discuta afaceri.

— Absolut deloc. Voi doi vă veţi căsători de îndată ce voi reuşi să târăsc un preot până aici, Madeline.

*

Harrison se străduia să se abţină să rânjească ca un nebun în timp ce Maddie ieşea în fugă din biroul tatălui ei.

În curând avea să fie *soţia* lui.

Era perfect. Cu logodna ei ruptă, acum era forţată să se căsătorească cu el. Nu, nu plănuise să o cucerească în acest fel, dar nu avea niciun regret legat de asta.

Lucrurile se conturau frumos. Odată căsătoriţi, se putea întoarce la New York şi la misiunea de a-şi distruge familia. La ultima numărătoare, mai erau mai puţin de cinci mii de acţiuni Archer Industries de recuperat.

Da, lucrurile se puneau bine la punct, într-adevăr.

— Cred că ar fi mai bine să iei loc, a spus Webster. Atunci nu va trebui să îmi mai încordez gâtul tot timpul.

Harrison s-a aşezat pe scaunul opus biroului.

— Îmi pare rău pentru toate astea.

— Într-adevăr?

Webster şi-a înclinat capul, privirea lui devenind gânditoare.

— Nu chiar.

Tatăl lui Maddie îşi freca fruntea cu vârful a trei degete, trecându-şi-le încet şi frustrat peste fruntea încreţită.

— Vreau sinceritate de la tine, Archer, şi nu te voi ruga decât o singură dată. În calitate de gentleman, ai compromis-o pe fiica mea în afara acoperişului meu?

— Are vreo importanţă?

— Contează pentru viitorul tău socru.

— Poate, dar totuşi nu voi răspunde. Orice s-a întâmplat între mine şi Maddie va rămâne privat.

Webster s-a lăsat pe spate în scaunul său, legănându-se uşor şi făcând să scârţâie lemnul de sub el.

— Ar trebui să te urăsc pentru acest răspuns, totuşi nu pot să nu-l respect. Şi nu-mi lasă altă opţiune decât să forţez o căsătorie între voi, a oftat, pieptul dezumflându-i-se.

Fără îndoială că familia Webster ar fi preferat cu mult mai mult un ginere aristocrat, dar păcat pentru ei. Harrison era pe punctul de a o avea ca soţie pe Maddie… şi nimic nu putea opri o nuntă în acest moment.

— Este dreptul dumneavoastră.

— Este. Tot în dreptul meu este să nu-ţi fac aceeaşi ofertă pe care i-am făcut-o lui Lockwood, având în vedere circumstanţele.

Harrison a ridicat din umeri.

— Nu am nevoie de banii dumneavoastră. Mi-am făcut averea de unul singur în Franţa.

— Moştenirea ta, vrei să spui.

— Nu. Când am plecat, mi-a fost înlăturat dreptul la fondul meu de încredere şi mama l-a cheltuit ulterior.

— Înlăturat?

Asta i-a atras atenţia lui Webster. S-a tras mai în faţă, scuturându-şi capul ca şi cum şi l-ar fi limpezit.

— Tatăl meu a făcut-o. A fost unul dintre motivele pentru care am plecat la Paris.

— Nu înţeleg. Întotdeauna am presupus că eşti… Bărbatul mai în vârstă şi-a dres vocea. Ei bine, al doilea fiu şi toate cele.

— Pierde-vară este probabil termenul pe care îl căutaţi. Un om care nu face nimic. Un neisprăvit. Un leneş. Le-am auzit pe toate de-a lungul anilor.

De obicei, de la un membru al familiei sale.

— Şi cum ai supravieţuit acolo?

— Jocuri de noroc, la început. Ştiţi, noi, risipitorii, ne folosim abilităţile acolo unde putem. A schiţat un zâmbet sumbru. Apoi bursa de valori din Paris, care nu este decât un joc de noroc pe o scenă mai mare. După aceea, am început să lucrez pentru Compagnie Generale Transatlantique. L-am ajutat să conceapă croaziere pentru pasagerii de lux americani, recomandând facilităţi şi mâncare, care să atragă călătorii de o anumită sensibilitate. În schimbul unui procent din profituri, bineînţeles. Până acum, croazierele au avut un succes nebun.

Webster a rămas cu gura căscată pe la jumătatea discursului lui Harrison.

— Foarte inteligent, a spus în cele din urmă.

— Vă mulţumesc. Deşi nu am nevoie de bani, aş avea nevoie de ajutorul dumneavoastră într-o altă problemă. Harrison şi-a încrucişat picioarele şi şi-a netezit lâna fină a pantalonilor. Lucrurile nu au fost făcute public, dar tatăl meu a pierdut totul în timpul Panicii de acum câţiva ani. Familia Archer este falită.

Webster a clipit de câteva ori.

— Falită?

— Într-adevăr. Au împrumutat bani din afacere, care a avut de suferit din cauza unei conduceri slabe în ultimul deceniu sau cam aşa ceva. Dar intenţionez să schimb toate

acestea când voi prelua Archer Industries în câteva săptămâni.

— Plănuieşti să preiei compania familiei tale? De ce nu încerci să îi ajuţi să o salveze?

— Am motivele mele. Nu merită ajutorul meu. Nu, am de gând să le iau totul – într-o preluare ostilă, dacă este necesar. Şi aici am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cum?

— Vorbind cu membrii consiliului de administraţie, dacă se va ajunge la asta. Mulţi dintre ei sunt apropiaţi de vârsta dumneavoastră şi există şansa să îi cunoaşteţi personal pe mulţi dintre ei. În plus, sper, ca socru al meu, că veţi face şi dumneavoastră parte din consiliu după ce îl voi restructura.

În urma înţelegerii în profunzime a situaţiei, ochii bărbatului mai în vârstă au strălucit, în timp ce acesta a încuviinţat o dată din cap.

— Orice este în interesul fiicei mele, poţi conta pe sprijinul meu. Oricum, nu am avut niciodată prea multă afinitate pentru tatăl sau fratele tău. Madeline ştie ceva despre asta?

— Nu, nimeni nu ştie. Preţul acţiunilor se va prăbuşi dacă se află şi compania se va prăbuşi înainte ca eu să o pot achiziţiona.

Webster şi-a mângâiat bărbia, privind fix peste birou, ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama ce se întâmpla cu Harrison. Tatăl lui Maddie era un om de afaceri iscusit, care dublase imperiul siderurgic al familiei sale după război, şi nu suferea proştii. Exista un motiv pentru care familia Webster deţinea aproape cea mai mare casă atât din Manhattan, cât şi din Newport – şi acesta era inteligenţa şi energia bărbatului care stătea în faţa lui.

— Întotdeauna am crezut că eşti frivol, şi nu foarte ambiţios, a spus în cele din urmă Webster. Văd că m-am înşelat şi trebuie să recunosc că asta vine ca o uşurare al naibii de mare. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca unicul meu copil să se căsătorească cu un boier cu capul gol care îmi va cheltui banii pe femei şi pe băutură.

— O iubesc mult pe fiica dumneavoastră.

— Ai grijă să fie aşa. Asta înseamnă că rămâi în New York?

— Aşa este.

— Într-adevăr, mă bucur să aud asta. Nu aşteptam cu nerăbdare să o trimit în altă ţară. Webster s-a dat înapoi de la birou şi s-a ridicat în picioare. Îţi voi oferi jumătate din ceea ce i-am promis iniţial lui Lockwood. O jumătate de milion în numerar şi un milion în acţiuni, îi vei avea după ceremonie.

— Nu este necesar, dar vă mulţumesc. Voi pune o parte din sumă în fonduri pentru Maddie şi copiii noştri. Harrison s-a ridicat şi i-a strâns mâna celuilalt bărbat. Apreciez acest lucru.

— Să nu uiţi niciodată că fac asta pentru ea.

— Bineînţeles.

Tatăl lui Maddie şi-a verificat ceasul de buzunar.

— Când ai ştiut?

— Ce să ştiu?

— Că vrei să te căsătoreşti cu fiica mea.

Gura lui Harrison a tresărit.

— Când aveam cincisprezece ani.

A clătinat din cap şi l-a fixat pe Harrison cu o privire dură.

— Puteai să te întorci mai devreme de la Paris şi să ne scuteşti de probleme, Archer.

Adevărat, dar, până acum câteva zile, Maddie nu se gândise vreodată la el într-un mod romantic.

— Aş fi putut, dar unde ar fi fost distracţia în asta?

— Îndrăznesc să spun că nu va fi uşor să câştigi iertarea lui Maddie. A lucrat la această relaţie cu Lockwood încă din martie. Nu a vorbit decât despre asta şi tenis de luni de zile. Ştii cât de mult urăşte să fie luată prin surprindere.

— Da.

Harrison şi-a amintit cât de supărată devenea Maddie ori de câte ori nu-i ieşea ceva.

— Şi, dacă nu e cu supărare, aş vrea să o găsesc

acum, să încep să lucrez la iertarea asta.

— Du-te, atunci. Trebuie să-mi găsesc soţia. O să te anunţ la ce oră să apari la ceremonie.

Capitolul 15

Nellie zăbovea pe coridor când Maddie a ieşit din biroul tatălui ei.

— Ce s-a întâmplat?

A pufnit, urmând-o pe Maddie spre scări.

— Este un dezastru. Trebuie să-l găsesc pe Lockwood.

— A urcat scările şi l-a rugat pe majordom să trimită după valetul său. Apoi a spus că are nevoie de o trăsură care să-l ducă la gară.

Maddie s-a oprit pe scara de jos. Oh, Doamne! Lockwood pleca.

„Bineînţeles că pleacă. L-ai umilit.”

— Vino cu mine!

Nellie a apucat-o de braţ pe Maddie şi a târât-o spre salonul gol. Maddie a urmat-o orbeşte, mintea ei încă se împiedica de tot ce se întâmplase.

Când au rămas singure, Nellie şi-a încrucişat braţele la piept.

— Spune!

— Doamna Lusk i-a spus totul tatălui meu, iar Lockwood a rupt logodna. Harrison şi cu mine ne căsătorim în această după-amiază.

— Doamne fereşte! Ochii lui Nellie s-au mărit. Când te hotărăşti să devii rea, chiar ajungi să iei tortul cu trei etaje, nu-i aşa?

Aceasta n-a făcut-o pe Maddie să se simtă mai bine.

— Nellie!

— Te tachinam. Ascultă, ai sărutat un bărbat şi ai fost prinsă. Nu este sfârşitul lumii.

— Aşa mă simt. Lockwood mă dispreţuieşte, iar mama mea se îndreaptă, fără îndoială, spre sărurile mirositoare.

— Poate, dar ce dacă? Nellie i-a oferit un zâmbet plin de afecţiune şi de înţelegere. Sunt conştientă de dorinţa ta ca toată lumea să te placă cel mai mult, dar nimeni nu este perfect, Maddie. Nici măcar tu.

— Nu am nevoie ca toată lumea să mă placă – a ignorat expresia neîncrezătoare a lui Nellie –, dar nu-mi place să le fac rău oamenilor. Sau să-i fac de râs.

— Înţeleg, dar te-ai gândit ca poate ţi-a fost scris să fii cu Harrison de la bun început?

— Nu, nu m-am gândit o clipă.

— Într-o zi, o vei face, şi îi vei mulţumi mătuşii Nellie pentru toate sfaturile minunate pe care ţi le-a dat în ultimele zile.

— După această petrecere, s-ar putea să fii singura mea prietenă, a spus Maddie aruncându-şi braţele în jurul celeilalte femei.

— Opreşte-te! Nellie a bătut-o prieteneşte pe Maddie pe spate. Societatea are o memorie scurtă. Timpul vindecă toate scandalurile, după cum se spune.

Nimeni nu spusese asta, dar Maddie nu a obiectat. A lăsat-o pe Nellie să plece.

— Trebuie să-l găsesc pe Lockwood şi să-mi cer scuze. Mă simt absolut îngrozitor.

— Nu te simţi prea rău. Ducele ar fi fost un soţ groaznic.

— De ce?

Prietena ei o spusese cu atâta siguranţă încât Maddie şi-a înclinat capul.

— Pentru că el nu este Harrison. O anume expresie a trecut pe faţa lui Nellie înainte ca aceasta să o poată masca. Acum, pleacă.

Maddie avea senzaţia că cealaltă femeie nu spunea tot adevărul, dar nu avea timp acum să scormonească mai adânc. Cel mai bine era să o lase pentru mai târziu.

— Mulţumesc că ai încercat să mă faci să mă simt mai bine.

— Cu plăcere, a strigat Nellie în timp ce Maddie a ieşit în fugă din cameră.

La capătul scării, l-a zărit pe Lockwood păşind pe coridor, îndreptându-se drept spre ea. Mergea cu paşi repezi, ca şi cum ar fi fost disperat să plece. Înghiţind în sec, a tras aer în piept şi s-a pregătit să se umilească în faţa lui.

— Pot să vorbesc cu tine?

— Bineînţeles, a răspuns el cu uşurinţă. Să continuăm discuţia afară? Mă aşteaptă trăsura.

El i-a întins braţul, ca un gentleman. Nu merita atâta consideraţie din partea lui. Punându-şi mâna pe antebraţul lui, ea l-a lăsat să o conducă pe scările principale, prin vestibul şi să iasă pe uşă. Pe alee, valeţii fixau lucrurile ducelui în partea de sus a unei trăsuri.

Îndoindu-şi mâinile la spate, Lockwood a privit în depărtare. Trăsăturile chipul său frumos păreau mai aspre, mai puţin primitoare decât fuseseră cu o zi în urmă. Stomacul i se învârtea de dezgust de sine şi de regret în timp ce se gândea la ce să spună.

— Vă rog să acceptaţi cele mai sincere scuze. Nu am vrut niciodată să se întâmple aşa ceva.

— Aşa am presupus şi eu, şi-a dres el glasul. Dacă aş fi crezut că atenţiile tale sunt în altă parte, nu te-aş fi curtat niciodată.

— Nu au fost. Nu există nicio explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Aş spune că Harrison Archer s-a întâmplat, a spus el, ironic.

— Cu toate acestea, nu am nicio scuză pentru comportamentul meu dezonorant. Mă simt îngrozitor că te-am tratat în acest fel.

— Dacă speri să te iert, sunt incapabil de asta în acest moment. Maxilarul i s-a încleştat, buzele i s-au subţiat într-o grimasă. Sincer, este destul de umilitor să fii dat la o parte în felul acesta. Nu mă aşteptam la asta, mai ales având în vedere cât de bine ne înţelegeam.

Un duce era o poziţie de mare putere şi responsabilitate şi îşi putea imagina că pierderea era o pastilă amară de înghiţit pentru el. O lacrimă i-a scăpat din

colţul ochiului şi s-a rostogolit pe obraz. Apoi, celălalt ochi i-a urmat exemplul.

— Înţeleg şi regret că ţi-am provocat vreo jenă. Într-o zi, sper că veţi putea să mă iertaţi.

A dat scurt din cap, dar nu a răspuns. Un bărbat, ea a presupus că era valetul ducelui, s-a apropiat.

— Excelenţă, bagajele sunt împachetate şi asigurate. Putem pleca oricând sunteţi gata.

Lockwood a încuviinţat din cap.

— O clipă, Wilkins.

Valetul a urcat în trăsură pentru a aştepta.

Maddie şi-a strâns mâinile cu putere, mai multe lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji, neştiind ce ar mai putea spune.

— Intenţionaţi să vă întoarceţi în Anglia?

— Nu, mă voi întoarce mai întâi la New York.

Privirea lui a sărit peste capul ei şi expresia lui s-a înăsprit. A mârâit, zgomotul sunând plin de batjocură.

— Presupun că a venit să jubileze.

— Poate că doreşte să-şi ceară scuze, a spus ea fără să trebuiască să se întoarcă pentru a şti cine se afla acolo.

— Nu-i pare rău, nici măcar un pic. Un zâmbet sumbru a apărut pe buzele ducelui, apoi şi-a tras manşetele. Îţi doresc noroc, domnişoară Webster.

Lockwood a dispărut în trăsură şi un grăjdar a pus treapta, apoi roţile trăsurii s-au rostogolit pe alee. Maddie a privit, mintea i se învârtea în timp ce emoţia zilei se aşeza pe umerii ei, împovărând-o. Provocase atâtea pagube, totul într-un singur moment de pasiune.

Cum ar fi putut să se ierte vreodată?

*

Până când Harrison să afle unde era Maddie, aceasta era deja angajată într-o conversaţie afară cu ducele. Lockwood stătea ţeapăn lângă trăsură, în timp ce Maddie vorbea destul de animat lângă el. Încrucişându-şi braţele, Harrison s-a sprijinit de tocul uşii şi a privit, fără să se

ascundă. Un bărbat mai bun ar fi acordat probabil intimitate fostului cuplu, dar Harrison nu era acel bărbat.

În schimb, nu s-a mişcat, doar a aşteptat răbdător ca discuţia să se încheie. Anticipaţia îi bătea în vene, bătaie tobelor de victorie reverberând de certitudinea că el şi Maddie se vor căsători până la sfârşitul zilei.

„Căsătoriţi.”

La naiba, nu mai putea aştepta.

Privirea lui Lockwood s-a îndreptat spre Harrison, iar ducele s-a încruntat când ochii lor s-au întâlnit. Harrison a permis ca o jumătate de zâmbet îngâmfat să îi apară pe buze.

„Ai pierdut, Excelenţă. Ia-o la fugă.”

Lockwood i-a murmurat ceva lui Maddie, apoi a înclinat capul într-o reverenţă, înainte de a dispărea în trăsură. Ea a făcut un pas înapoi şi a părut să se tamponeze pe obraji.

La naiba, nu crezuse că va plânge. Să ţipe şi să meargă mai departe, da. Dar nu era pregătit pentru lacrimi.

Nu-i plăcea când ea plângea. Ultima dată când şi-o amintea plângând fusese când a călcat pe o meduză într-o vară. O cărase în braţe, aproape în fugă, pe plajă până la castel, unde au putut să-i clătească piciorul în oţet.

Îşi mângâia bărbia în timp ce roţile trăsurii se rostogoleau pe alee, ducându-l pe duce acolo unde mergeau ducii atunci când îşi pierdeau logodnica pentru un alt bărbat. Harrison se simţea un pic vinovat, dar Lockwood avea să fie bine. Existau sute de femei bogate în America care, fără îndoială, ar fi sărit în sus la şansa de a deveni ducese.

Când trăsura a dispărut din câmpul lor vizual, Maddie s-a întors şi ochii ei s-au întâlnit cu ai lui, sfidători, cu bărbia ridicată. Într-adevăr, plânsese, iar priveliştea l-a sfâşiat pe Harrison, usturându-l ca şi cum ar fi fost jupuit cu un instrument ascuţit.

Stăteau acolo, fără să vorbească, în timp ce personalul îşi croia drum spre alte treburi. În mod normal, era uşor de citit, sentimentele i se vedeau pe faţă, dar

acum nu avea nicio idee despre ce gândea în acel moment. Era tulburată? Supărată? Plină de resentimente?

— Ai plâns, a spus el, comentând ceea ce era evident, în timp ce se apropia.

— Da, Harrison. Putea observa scântei în ochii ei verzi, ceea ce era o uşurare. Furia o putea suporta. Asta se întâmplă în general când îi rănesc pe cei la care ţin, a adăugat ea.

Cum ar fi ducele.

— Presupun că Lockwood nu ştie să piardă.

— Acesta nu este un joc.

— Greşit. Ridicându-şi o mână, şi-a trecut dosul degetelor de la mâini de-a lungul bărbiei ei. Acesta a fost cu siguranţă un joc şi tu ai fost premiul cel mare.

Ea a făcut un pas înapoi, cu buzele lipite.

— Ar fi trebuit să vorbeşti în biroul tatălui meu. Ar fi trebuit să spui că nu m-ai compromis. Atunci nu am fi fost forţaţi să ne căsătorim.

— De ce naiba aş fi făcut aşa ceva?

— Ca să mă scutească, să nu mai vorbim de părinţii mei, de umilinţă. Şi de Lockwood, dacă tot veni vorba. Lista este nesfârşită, Harrison.

— Deşi nu aş fi ales un scandal ca fundal pentru căsnicia noastră, nu pot nici să regret. Ţi-am spus că te vreau.

— A fost un acces de pasiune de moment. Maddie a închis ochii şi şi-a ciupit podul nasului cu două degete. Am devenit prea zeloşi în foişor. A fost din cauza ploii şi a întunericului, o nebunie temporară. Niciunul dintre noi nu ştia ce vrea.

— Greşit. Ţi-am spus mai devreme, ieri, că vreau totul de la tine. Mă refeream la căsătorie şi copii, râsete şi lacrimi, o viaţă întreagă să te am alături de mine.

— Şi când ai ajuns la această decizie capitală? Când erai la Paris, distrând dansatoare de cancan şi sorbind absint?

— Cu mult înainte, de fapt.

Adevărul i-a scăpat, dar nu s-a ascuns de uimirea din

expresia ei. Îi datora onestitatea, cel puţin în privinţa asta.

— Cum adică, cu mult timp înainte?

— Promit să îţi explic totul în seara asta, a ridicat el mâinile. Chiar acum, trebuie să mă duc până la casa familiei mele şi să pregătesc locul.

— Pentru ce?

Nu şi-a putut ascunde zâmbetul.

— Pentru noaptea nunţii noastre.

— Nu. Spatele ei s-a îndreptat. Aceasta nu este o căsătorie tradiţională cu o noapte de nuntă obişnuită. Sunt mult prea supărată pe tine ca să accept asta.

El şi-a coborât vocea într-o manieră seducătoare.

— Îţi promit că nu va fi nimic obişnuit în noaptea nunţii noastre.

— Acum faci glume? Şi-a ridicat mâinile şi le-a lăsat să cadă pe lângă corp. Asta mi-a dat viaţa peste cap, Harrison. Nu e un moment potrivit pentru glume.

— Îmi cer scuze, s-a dezmeticit el. A fost insensibil din partea mea. Dar priveşte lucrurile aşa: te-am salvat de la o căsătorie plictisitoare cu un bărbat plictisitor care, fără îndoială, ţi-ar fi dat copii plictisitori.

— Oh, deci ar trebui să îţi fiu recunoscătoare. Despre asta e vorba?

Şi-a lipit buzele şi le-a ţinut strâns. Se învârteau în cerc, fără să ajungă nicăieri. Ea era încă prea furioasă, iar el era prea fericit. Era mai bine ca această conversaţie să aibă loc în seara asta, odată ce erau căsătoriţi şi singuri. El putea să-i explice totul atunci, iar ea nu ar fi avut de ales decât să asculte.

Dar, deocamdată, trebuia să îi dea de ales. Maddie prefera logica şi raţiunea pentru a lua o decizie. Nu putea uita că toate acestea o luaseră prin surprindere.

Întinzând mâna, el i-a luat-o, uşurat că nu mai vedea inelul ducal de logodnă.

— Ştiu că totul se întâmplă repede şi că nu ai avut prea mult control în ultimele ore, a spus, îndulcindu-şi tonul, dar te rog să mă crezi când îţi spun că nu-mi doresc nimic mai mult pe lumea asta decât să mă căsătoresc cu

tine. Fiecare minut din viaţa mea, fiecare respiraţie mi-o voi petrece făcându-te fericită. Te rog, căsătoreşte-te cu mine, Mads.

— Nu am de ales. Lacrimile i s-au adunat pe pleoape. Întreg New Yorkul va afla despre acest scandal până la ora cinei.

— Întotdeauna ai de ales. Poţi să te muţi la Roma sau la Barcelona, să trăieşti în străinătate pentru un an sau doi. Scandalul se va stinge în cele din urmă.

— Nu pentru părinţii mei. Şi cum rămâne cu planurile mele de a fi cea mai bună jucătoare de tenis pe iarbă din America? Nu pot… nu pot pleca.

— Unele fete călătoresc spre vest sau îşi schimbă numele. Nimeni nu trebuie să ştie vreodată ce s-a întâmplat aici.

— Şi să nu-mi mai văd niciodată familia sau prietenii? s-a încruntat ea. Nu vreau să încep o viaţă nouă ca o escroacă, fugind de lege.

— Atunci mi-e teamă că te-ai pricopsit cu mine.

— Iar tu cu mine, a spus ea, eliberându-se din strânsoarea lui. Şi încă sunt supărată pe tine pentru că ai insistat când ţi-am cerut mai mult timp.

— E în regulă.

Îl va ierta în cele din urmă. Sperăm că se va întâmpla odată ce va înţelege sentimentele lui pentru ea.

— Presupun că ne vedem mai târziu la ceremonie, atunci.

— Vorbesc serios în legătură cu noaptea nunţii, Harrison. Nici măcar să nu te gândeşti la asta.

Imposibil. Nu putea face aproape nimic altceva decât să se gândească la asta.

Şi-a vârât mâinile în buzunare şi a început să meargă spre stradă.

— Presupun că vom vedea, viitoarea mea soţie.

*

Ceremonia a avut loc repede.

Ameţită şi furioasă, Maddie a recitat cuvintele care aveau să o lege de Harrison pentru tot restul vieţii. El a făcut acelaşi lucru, cu vocea lui clară şi puternică în salonul aproape gol, cu o urmă de zâmbet pe faţă.

„Acesta a fost cu siguranţă un joc, iar tu ai fost marele premiu.”

A scrâşnit din dinţi. Nu se deranjase să o curteze sau să i se confeseze până acum. Fusese o provocare pentru el să o fure de lângă

Lockwood şi ea cedase într-un moment de slăbiciune. Nu l-ar fi putut învinovăţi în totalitate doar pe Harrison. Fuseseră amândoi în foişor, iar ea îi permisese de bunăvoie să o conducă pe calea spre ruină. Şi chiar o ceruse.

Acum totul se schimbase.

Când totul s-a încheiat, el a aşezat umbra unui sărut pe buzele ei. Apoi, micul grup rămas încă în casă – părinţii ei, Nellie, Kit, Maddie şi Harrison – au închinat un pahar de şampanie şi au participat la o scurtă cină festivă, pe care Maddie nu şi-o va aminti niciodată. Când a venit timpul ca ei să plece, Maddie a dispărut la etaj, disperată să aibă un moment de singurătate.

— Încetineşte, a strigat Nellie de pe scări. Picioarele mele nu sunt la fel de lungi ca ale tale.

Nu realizase că prietena ei o urmărea, aşa că s-a oprit pe palier până când Nellie a ajuns-o din urmă.

— A fost atât de îngrozitor pe cât mi-am imaginat?

— Nu şi pentru mine, a spus Nellie. Mă bucur să văd pe altcineva implicat într-un scandal, de data aceasta.

— Am o nouă simpatie pentru tine.

— Oh, să nu-ţi fie milă de mine. Şoaptele şi dispreţurile nu mă mai deranjează aproape deloc.

— Presupun că ar fi bine să mă obişnuiesc cu asta. Aproape nimeni nu şi-a luat la revedere de la mine înainte de a pleca astăzi.

Însoţitorii le împachetaseră pe domnişoare într-o clipită după ce a apărut ştirea, îngrijoraţi că o asociere cu un astfel de scandal ar putea afecta viitoarele lor perspective de căsătorie.

— Totul se va linişti, îţi garantez, a spus Nellie, cu vocea plină de încredere.

Maddie nu era atât de sigură.

Când au ajuns în camera ei, Maddie a închis uşa şi s-a sprijinit de ea, oftând.

— E prea târziu să înotăm spre Cuba?

— Da, a chicotit Nellie, aşa că înveseleşte-te. Nu va fi chiar atât de rău.

— Care parte? Seara asta sau căsătoria mea?

— Ambele. Nellie a studiat expresia neîncrezătoare de pe faţa lui Maddie. Nu te pot ajuta cu partea cu căsătoria, dar pot răspunde la întrebările pe care le ai despre noaptea nunţii. Ţi-a spus mama ta la ce să te aştepţi?

— Nu, bineînţeles că nu. Nici măcar nu vrea să discute despre perioada aceea a lunii. Dar nu contează, pentru că nu vorbesc cu Harrison. Sunt furioasă pe el.

— Maddie. Dezamăgirea s-a auzit în vocea lui Nellie. Şi tu erai în foişor. În situaţia în care nu te-a forţat, atunci împărţiţi vina.

— Ştiu, şi sunt supărată şi pe mine. Dar el a insistat şi a insistat, iar apoi nici măcar nu a încercat să-mi protejeze reputaţia. Nu a spus nimic şi m-a lăsat să suport greşeala noastră.

— Asta pentru că lui Harrison nu-i pare rău.

— Exact asta a spus şi Lockwood. Doamne, ce dezastru!

— Chiar îţi doreai să te muţi în Anglia şi să locuieşti într-un conac vechi, unde curenţii de aer se simt ca la ei acasă? Nellie şi-a ridicat sprâncenele în sus, în timp ce se aşeza pe marginea patului. Atât de departe de familia şi de prietenii tăi? Şi cum rămâne cu tenisul? Serios, Maddie.

— Nu ar fi fost atât de rău.

— Te rog. Te-ai fi ofilit şi ai fi murit ca o glicină iarna în Anglia. Dacă mă întrebi pe mine, eşti norocoasă. Te-ai căsătorit cu un bărbat care este îndrăgostit până peste cap de tine.

— După doar câteva zile? Imposibil. El însuşi mi-a spus că acesta este un joc şi că eu sunt premiul.

— Pentru că te-a dorit. Şi, crede-mă, e întotdeauna mai bine dacă un bărbat te doreşte mai mult decât să îl doreşti tu pe el.

— Ca să nu-mi frângă inima?

— Nu. Nellie a mângâiat locul gol de lângă ea pe saltea. Stai jos şi las-o pe mătuşa Nellie să-ţi povestească totul despre bărbaţi.

— Doamne, eşti atât de îngâmfată când ştii ceva ce eu nu ştiu!

— Pentru că tot ce te interesează este tenisul.

— Nu este adevărat. Intenţionam să-mi petrec logodna adunând cunoştinţe despre ce se întâmplă în dormitor. Atunci aş fi fost pregătită.

— Aceasta nu este o campanie care trebuie dusă sau un examen pentru care să înveţi, a clătinat Nellie din cap într-o manieră dezaprobatoare. Îţi voi spune tot ce vrei să ştii despre elementele de bază. Restul este biologie simplă şi atracţie fizică.

— E discutabil. Maddie s-a aşezat pe pat. Nu vom consuma căsătoria în seara asta.

Nellie a părut îngrozită.

— De ce nu?

— Nu mă simt pregătită. Abia cunosc această nouă versiune a lui Harrison. În plus, nu-mi place că ne-am căsătorit atât de repede.

— Maddie, a spus prietena ei cu un oftat. Bărbaţii sunt buni pentru foarte puţine lucruri în viaţa asta. Sexul este unul dintre ele. Nu renunţa la unul dintre lucrurile de care te vei bucura cu adevărat într-o căsnicie.

— O să doară?

— Nu ar trebui, dar s-ar putea să simţi puţin disconfort dacă nu te pregăteşte cum trebuie.

— Să mă pregătească?

— Să te lărgească. Să te întindă. Cu degetele lui… Nellie şi-a mişcat degetul arătător şi cel mijlociu. Poate că vei fi foarte norocoasă şi îşi va trece limba printre coapsele tale.

— Oh, Doamne!

Maddie şi-a îngropat faţa în mâini de ruşine.

— Este jenă sau repulsie?

Nu putea nega atracţia pe care o simţea faţă de Harrison, că trupul ei deborda de la atâta tensiune ori de câte ori se afla în prezenţa lui. Iar sărutul acela aproape că o arsese.

— Ruşine.

— Aşa am crezut şi eu. Nellie şi-a lovit umărul de cel al lui Maddie. Nu l-ai fi sărutat niciodată dacă nu erai atrasă de el. Cred că Harrison se va purta bine cu tine. Toate acele abilităţi pe care le-a dobândit la Paris... Trebuie să fie de folos unei femei – şi la fel de bine ai putea fi tu aceea.

— Încă sunt supărată pe el.

— De înţeles, dar descarcă-ţi frustrările pe corpul lui în seara asta. Crede-mă, te vei simţi mai bine.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— A fost o glumă. Nellie s-a întins după mâna lui Maddie. Ca o persoană care are experienţă în acest domeniu, crede-mă, nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Eşti sigură?

— Absolut. Distracţie plăcută. Nu ai ce să faci greşit. Doar puneţi întrebări dacă nu sunteţi siguri ce trebuie să faceţi. Prefă-te că este un meci de tenis şi că trebuie să înveţi tot ce poţi despre adversarul tău.

Hmm, explicaţia asta chiar avea sens pentru ea. Descoperirea punctelor forte şi a punctelor slabe, folosirea lor în avantajul ei. Dacă Harrison credea că acesta era un joc, atunci ea se va dovedi un adversar pe măsură.

Totuşi, era furioasă pe el – şi pe ea însăşi. Totul se întâmplase atât de repede, iar imprudenţa lor îi rănise pe alţii. I-a rămas întipărită în minte ruşinea de pe faţa lui Lockwood, dezamăgirea de pe chipul tatălui ei. Apoi mai erau şi lacrimile mamei ei, însoţite de o listă cu tot ce pierduse Maddie din cauza acestui scandal.

Harrison i-a dat viaţa peste cap, i-a răstălmăcit planurile atent puse la cale în doar câteva zile. Cum putea să joace rolul soţiei iubitoare şi devotate în seara asta, când tot ce-şi dorea era să fie singură?

— Trebuie să mă culc cu el?

— Nu e obligatoriu, dar ar trebui. Este distractiv. Mai degrabă, ar trebui să fie distractiv. De ce crezi că sunt atât de mulţi copii pe lume?

— De ce a trebuit să menţionezi copiii? s-a văitat Maddie.

— Pune-l doar să folosească metoda retragerii. Aşa nu vei rămâne însărcinată.

Toată această discuţie despre copii şi degete îi dădea lui Maddie o durere de cap.

— Tu ştii multe despre această afacere, a schimbat ea subiectul. De ce nu am avut niciodată această discuţie până acum?

— Nu am vrut să te corup. Acum, ne schimbăm?

Capitolul 16

Incapabil să stea nemişcat, Harrison se plimba pe lângă intrare. Era nerăbdător ca noaptea nunţii lor să înceapă. În cele din urmă, zgomotul de pe palier i-a atras atenţia. Nellie a coborât prima pe scări, cu un zâmbet complice pe faţă, urmată de soţia lui.

Soţia lui.

Iisuse, nu se mai sătura să spună asta. Maddie era tot ce îşi dorise, singura femeie pe care o iubise vreodată, şi era a lui. Pentru totdeauna.

I-a evitat privirea în timp ce-şi lua rămas-bun de la părinţii ei. Apoi şi-a înfăşurat degetele în jurul braţului lui Harrison şi l-a tras afară pe uşă.

— Să mergem.

Odată ajunşi la trăsură, a ajutat-o să urce.

— Presupun că eşti încă supărată pe mine.

— Eşti foarte perspicace.

Ea s-a aşezat pe scaun şi a privit pe fereastră.

Casa familiei Archer se afla la doar cinci minute de castel. Nu era suficient timp pentru o conversaţie

prelungită, pe care avea să o iniţieze odată ajunşi la casă. Cu toate acestea, îşi dorea un pic din vechea lui Maddie înapoi, fata cu dispoziţie însorită şi râs zgomotos.

Înainte de a se întâmpla orice altceva, trebuia să o ajute să-şi elibereze o parte din furie. Scoţându-şi mănuşile, le-a băgat în buzunarul hainei şi i-a tras mâna.

— Ce vrei să faci? a întrebat ea, încercând să se îndepărteze, dar el nu s-a lăsat cu una cu două.

— Să te venerez, dacă mă laşi.

Răspunsul lui părea să o fi lăsat stupefiată, aşa că el a profitat de asta, apăsându-şi gura pe pielea goală a braţului ei, chiar la marginea mănuşii. Ea şi-a tras mâna încă o dată, mai slab de data aceasta şi a tras o gură de aer în piept. El a sărutat-o din nou, limba lui pipăind pielea sensibilă, dându-i senzaţia de piele de găină.

Simţindu-se victorios, a început să descheie mănuşa, mărgelele mici de perle alunecând prin găuri una după alta. Fiecare părticică din pielea ei primea atenţia gurii lui, mergând din ce în ce mai sus, spre palma ei, până când i-a muşcat uşor partea inferioară delicată a încheieturii mâinii.

Gâfâielile ei moi umpleau trăsura în timp ce treceau prin oraşul liniştit. Lucrând constant, a desfăcut articolul vestimentar subţire, până când a reuşit să-i elibereze fiecare deget. Când a terminat, i-a apăsat un sărut profund în palmă.

— Întotdeauna mi-au plăcut mâinile tale. Sunt puternice şi capabile, nu delicate.

— Sunt de la tenis. Încerc să fac pielea mai catifelată cu cremă, a şoptit ea, cu privirea fixată pe mâinile lor. Nimic nu funcţionează.

— Nu trebuie să înmoi nimic pentru mine, Mads. Îmi place fiecare muchie aspră şi fiecare loc dur. Eşti perfectă.

A auzit-o înghiţind în sec.

— Nu sunt deloc perfectă.

— Eşti perfectă pentru mine. Întotdeauna ai fost.

— Chiar şi atunci când eram acoperită de nisip şi alge de mare? Mi-ai zis că sunt Colosala Creatura a mării pentru tot restul verii şi că o să-i scrii domnului Barnum să mă

angajeze.

— Chiar şi atunci. I-a întors mâna şi a sărutat-o şi acolo. Mai ales atunci, pentru că nu ai eşuat niciodată să mă faci să zâmbesc într-un moment din viaţa mea când aveam nevoie disperată de asta.

Trăsura a încetinit când roţile au intrat pe aleea casei familiei sale, iar el i-a dat drumul cu reticenţă. Conacul întunecat era rece şi brutal, cu faţada sa pătrăţoasă şi coşurile impunătoare. Îndesată şi ameninţătoare, fără flori sau vreun indiciu că ar fi fost primitoare, atât de asemănătoare cu familia lui. Fusese învăţat să fie liniştit aici, să meargă în loc să fugă, să-şi ascundă gândurile şi să nu lase pe nimeni să ştie ce simţea.

În curând, proprietatea îi va aparţine şi o va transforma în orice îşi dorea Maddie. Poate că va dărâma structura şi o va construi de la zero. Ceva complet nou. Apoi ar putea să îşi creeze amintiri fericite aici, fără să mai rămână nimic din trecutul lui.

Uşa de la intrare s-a deschis şi Evans, majordomul, a început să le dea indicaţii valeţilor pentru a ajuta cu cuferele.

— Domnule Archer, a spus el în timp ce Harrison a coborât din trăsură. Bine aţi revenit!

— Bună, Evans. S-a întors şi a ajutat-o pe Maddie să coboare şi ea. Ţi-o prezint pe soţia mea, doamna Archer.

Maddie a înţepenit, probabil surprinsă de faptul că auzea cuvintele pentru prima dată, aşa că el şi-a pus mâna la baza spatelui ei şi a ghidat-o înainte.

— Doamnă Archer! Evans a făcut o plecăciune. Este o plăcere. Vă rog să acceptaţi felicitările mele în numele personalului.

— Mulţumesc. Faţa lui Maddie s-a înmuiat în faţa bărbatului mai în vârstă, pe care îl întâlnise des în copilărie. Văd că nu te-ai schimbat deloc de la ultima mea vizită.

Evans s-a umflat în pene, evident mulţumit de compliment.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă, dar genunchii mei cam scârţâie acum. Vestesc mereu ploaia.

— O să-ţi trimit nişte unguent, pe care îl folosesc pentru durerile de muşchi, a spus ea. Mă ajută după antrenamentul de tenis. Am luat reţeta de la unul dintre aruncătorii de la Brooklyn Bridegrooms.

Harrison s-a încruntat când au intrat în casă.

— Un jucător de baseball?

— Da. Este prieten cu antrenorul meu, Valentine Livingston.

Gelozia i s-a încolăcit în stomac, dar şi-a înăbuşit mârâitul care îşi făcea drum cu repeziciune spre gât. Bineînţeles că ea îşi făcuse prieteni şi ieşise în oraş în ultimii trei ani – şi el făcuse la fel în Paris – dar era lacom să revendice fiecare minut din timpul în care fuseseră despărţiţi. O voia doar pentru el.

„Tu eşti cel care a plecat. Nu o poţi învinovăţi pentru că şi-a continuat viaţa aici.”

Adevărat. Într-o zi va afla tot ceea ce a pierdut, aventurile pe care ea le-a trăit fără el. Seara asta, însă, avea un scop foarte diferit. Şi scopul nu era să vorbească.

A tras-o către dosul casei, în direcţia unde îi pregătise surpriza.

— Evans, de îndată ce totul este aranjat cu bagajele noastre, tu şi restul personalului puteţi să vă luaţi liber pentru restul serii.

— Mulţumim, domnule.

— Şi vă rog să transmiteţi mulţumirile mele personalului pentru tot ce aţi realizat astăzi.

Personalul mutase munţii din loc pentru a face ceea ce le ceruse Harrison. Tatăl său acceptase obedienţa lor ca pe un drept, acţionând ca şi cum fiecare angajat şi membru al personalului îi datora absolut totul – inclusiv trupurile lor, dacă el dorea acest lucru. Fusese un angajator abuziv, iar Harrison trebuia să le demonstreze că nu va acţiona în aceeaşi manieră barbară.

Descotorosindu-se de acele amintiri, a strâns mai tare mâna lui Maddie şi a condus-o afară. Era pregătit să lase trecutul deoparte şi să îmbrăţişeze viitorul lor împreună.

— Unde mergem? a întrebat ea, odată ajunşi la peluza

din spate.

— Este o surpriză.

Ea a încercat să se oprească în loc în timp ce se apropiau de grajduri. Aproape de ei se afla adăpostul de trăsuri, cu uşile de lemn închise.

— Harrison, am avut parte de destule surprize astăzi. Dacă nu te superi, aş vrea să fiu singură într-o cadă.

Întorcându-se spre ea, a luat-o în braţe.

— Îţi jur, o să-ţi placă asta.

Cu braţele înfăşurate uşor în jurul umerilor lui, ea a rămas tăcută tot restul drumului până la adăpostul de trăsuri. Senzaţia corpului ei asupra corpului său era ameţitoare, de parcă ar fi sorbit absint timp de ore întregi. Se gândise la această noapte atât de des de-a lungul anilor, şi-o imaginase iar şi iar, încât aproape că nu-i venea să creadă că, în sfârşit, urma să se întâmple.

„E soţia mea. A mea, pentru totdeauna."

În seara asta, avea să-i arate exact ce însemna asta.

A lăsat-o jos şi a deschis uşile adăpostului. Înăuntru, totul era aranjat exact aşa cum a cerut. Interiorul fusese golit, iar vehiculul şi echipamentul fuseseră înlocuite de o masă rotundă minusculă, două scaune şi un divan. Luminile erau înşirate pe tavan, becurile descoperite aruncând o strălucire galbenă blândă asupra interiorului, iar covoare de pluş acopereau podeaua. Dulciuri şi fructe erau aşezate pe o masă laterală, în timp ce o sticlă de şampanie se răcea într-o găleată lângă masă.

Ea a întors capul, încercând să privească la tot ce era în jurul ei.

— Ce este asta? Nu înţeleg.

A respirat adânc. Chiar dacă ceea ce spunea avea să o sperie, era timpul să fie sincer. Îi datora atât de mult. Cum puteau să meargă mai departe dacă nu-i spunea de ce venise la Newport?

A închis uşa şi s-a apropiat încet de ea. Băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, a încercat să îşi încetinească bătăile puternice ale inimii.

— Ştii că obişnuiam să mă ascund aici în timpul verii.

Casa aia, Mads, făcând o grimasă, a arătat cu mâna în spate, către cabană, nu-mi inspiră amintiri plăcute. Niciuna. Am fost nefericit acolo. Dar aici, eram liber, Obişnuiam să mă culc în trăsura închisă sau sus, în pod, oriunde nu puteam fi văzut. Ştii la ce mă gândeam când eram aici?

— Nu, a spus ea încruntându-se.

— La tine. Treceam în revistă fiecare cuvânt pe care l-ai rostit, fiecare zâmbet pe care mi l-ai oferit. Mi-am imaginat cum ar putea arăta viitorul nostru, dacă am fi împreună. M-am întrebat dacă m-ai putea dori vreodată la fel de mult cum te-am dorit eu. Şi vrei să ştii ce altceva?

— Ce?

Ochii ei s-au mărit.

— Mă gândeam la cum ar fi fost să te sărut.

Făcând un pas în faţă, i-a luat mâna şi şi-au împreunat degetele.

— Serios?

— Tot timpul. Aşa că mi s-a părut potrivit să te aduc aici în această seară, în speranţa de a împărtăşi primul nostru sărut ca soţ şi soţie.

— M-ai sărutat după ceremonie.

— Acela nu a fost un sărut, a spus el, clătinând din cap. Vreau să spun... un sărut cum trebuie, unul care îţi va tăia respiraţia şi care te va uda leoarcă.

Ea a început să râdă, apoi şi-a înclinat capul într-o parte în timp ce îl studia.

— Înţeleg. Mă doreai, chiar şi atunci?

— Da. Şi-a ridicat mâna liberă şi a pus-o pe obrazul ei. Încă o mai fac.

— Mă faci să-mi fie foarte greu să rămân supărată pe tine.

— Atunci ar fi bine să te pregăteşti pentru ceea ce voi spune în continuare. Degetul lui mare i-a mângâiat pielea moale a feţei. Am venit la Newport pentru tine. Nu am fost niciodată interesat de celelalte femei. Petrecerea de la castel a fost un şiretlic doar pentru a fi aproape de tine.

Lui Maddie i-a căzut faţa.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nici măcar un pic. Din momentul în care am auzit că nu te-ai căsătorit, am decis că voi cerşi, împrumuta şi fura pentru a te cuceri. Soarta îmi mai dăduse încă o şansă şi nu aveam de gând să o irosesc de data aceasta.

— Cum adică, de data asta?

— Că nu aveam de gând să renunţ atât de uşor.

— Eşti cel mai confuz şi exasperant om, Harrison Archer.

— Cel puţin nu te voi plictisi niciodată.

— Stai aşa! Şi-a pus o mână pe umărul lui, punând spaţiu între ei. M-ai rugat să organizez o petrecere acasă pentru tine, să-mi invit prietenele de neegalat, doar ca o modalitate de a petrece timp cu mine? A pus ea întrebarea categoric, fără nicio urmă de emoţie, iar el s-a întrebat dacă nu cumva a greşit spunându-i.

„Trebuia să-i spui. Minciunile nu fac altceva decât să dea naştere la alte minciuni.”

— Da.

— Nellie a insistat că nu erai interesat de niciuna dintre celelalte femei, a spus ea, luminându-se la faţă acum, că totul avea sens. Şi aşa se explică de ce Katherine nu s-a mai întors la foişor.

— Prietenele tale ţi-au spus?

— Nu toate.

Ea a pipăit absent una dintre capsele de la gulerul lui, însă el era foarte conştient de atingerea ei, fiecare mică mişcare trimiţând valuri de căldură prin venele lui. A rămas perfect nemişcat, disperat ca mângâierea inocentă să continue. Ea a clătinat din cap.

— Nu mă pot hotărî dacă să fiu supărată sau flatată.

— Sper să fie ultima variantă, evident, dar probabil că merit să fii supărată pe mine. Te-ai chinuit mult din cauza mea.

— Da, aşa este, şi toate prietenele mele au participat cu bună-credinţă. A făcut o pauză. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi avut succes cu mine? Ai fi curtat una dintre celelalte femei?

— Categoric nu, a venit răspunsul rapid.

— Deci ai fi lăsat-o pe mama ta să te dezmoştenească?

— Nu vreau să discutăm despre mama mea – nici acum şi niciodată. I-a împins o şuviţă de păr mătăsos după ureche. Să ştii doar că ceea ce e aici a fost tot ce a contat – tu şi cu mine, împreună.

Ea s-a înmuiat, căldura întunecându-i smaraldul ochilor şi transformându-l în verdele muşchiului de copac. Şi-a strecurat braţele în jurul umerilor lui, iar el şi-a ţinut respiraţia, fără să vrea să o împingă, lăsând-o pe ea să preia conducerea. Deocamdată.

Ea se juca cu părul de pe ceafa lui.

— Am atât de multe întrebări… Mi se învârte capul.

— Voi răspunde la toate la momentul potrivit, promit. Şi-a strecurat mâinile pe şoldurile ei. Şi mi-ar plăcea să cred că, mai mult decât întrebările, eu îţi fac capul să se învârtă.

Şi-a lins buzele, pieptul ridicându-i-se şi coborându-i mai repede, şoldurile lor aproape atingându-se.

— Le datorezi prietenelor mele nişte scuze.

Nu a putut să nu se uite insistent la gura ei. Acele buze pline şi umede implorau să fie sărutate, să-şi lipească gura de a ei, în timp ce el îi spunea fără cuvinte tot ce însemna ea pentru el.

— Le voi trimite zeci de flori dacă asta înseamnă că mă vei ierta.

— Acesta va fi un început bun. Şi îi datorezi scuze şi lui Lockwood.

Nu merită să fie umilit în felul acesta. Voi găsi propria cale de a mă revanşa faţă de el, iar tu trebuie să faci la fel.

— O voi face, promit. A ridicat o sprânceană. Asta înseamnă că putem trece la activităţi mai interesante?

— Cum ar fi să ne sărutăm?

— Ar fi un început, a spus el. Sărută-mă. Aplecându-se mai aproape, şi-a coborât vocea. Te rog, Maddie. Fă ca visele acelui băiat să devină realitate.

— Mai degrabă aş prefera să fac ca fanteziile bărbatului să devină realitate.

La auzul acestor cuvinte, dorinţa i s-a prelins de-a lungul coloanei vertebrale şi i s-a aşezat în zona inghinală.

— Eşti sigură? Pentru că bărbatul acesta are un număr destul de mare de fantezii şi unele sunt şocant de creative.

— Ar fi trebuit să ştii până acum că sunt întotdeauna gata să accept orice provocare.

La naiba, o iubea pe femeia asta.

A tras-o mai aproape de el, lăsând doar o fărâmă de spaţiu între trupurile lor.

— Atunci ar fi bine să începem.

*

Maddie se ţinea tare, mintea ei fiind răvăşită de apropierea lui, de cuvintele spuse de Harrison. Ştia că ar fi trebuit să fie furioasă pentru că petrecerea fusese doar un şiretlic – şi era cu siguranţă furioasă în numele prietenelor ei, care participaseră cu bună-credinţă –, dar o parte din ea se simţea flatată.

„Am decis că voi cerşi, împrumuta şi fura pentru a te cuceri.”

Nu era obişnuită cu această versiune nemiloasă şi ambiţioasă a lui Harrison Archer. Dar cel puţin asta explica de ce insistase atât şi de ce nu-i plăcuse niciodată de Lockwood.

Din nefericire, dorinţa care îi făcea pielea de găină îi zăpăcea raţiunea, estompând întrebările pe care ştia că ar fi trebuit să şi le pună. Îi amorţea furia şi-i masca nedumerirea. Totul se estompa când Harrison continua să o privească cu insistenţă. Era un chip pe care îl cunoştea bine, de la liniile mici din jurul ochilor până la felul în care părul i se încolăcea la baza gâtului. Dar exista ceva nou între ei, nou şi palpitant. Niciodată nu visase că el o va privi cu o dorinţă atât de aprigă şi un devotament atât de intens, ca şi cum ea ar fi fost absolut totul.

„Doar să ştii că asta a fost tot ce a contat – tu şi cu mine, împreună.”

Răspunsurile şi scuzele puteau aştepta.

— Nu vreau să te grăbesc. I-a căutat privirea, degetele lui strângându-i foarte uşor şoldurile, ca şi cum s-ar fi luptat să se controleze. Vrei şampanie mai întâi?

Se gândea la vestiar, la foişor, unde legătura dintre ei s-a dovedit nestăvilită şi de necontestat. Fiecare parte din ea tânjea după acea dezlănţuire, după frenezia pasională pe care o trăise doar alături de el.

— Şampania poate aştepta.

S-a ridicat pe vârfuri şi a micşorat distanţa dintre ei, gura ei întâlnind-o pe a lui într-un efort imperfect. Cu toate acestea, el nu părea să observe şi s-a mişcat instantaneu pentru a-şi contopi buzele cu ale ei. Gura lui era ademenitoare şi blândă, dar nu i-a dat niciun răgaz, furându-i respiraţia şi minţile cu totul. Curând, ea se simţea ameţită şi disperată, iar vârfurile degetelor i se înfigeau în scalpul lui pentru a se ţine de el.

„Mai aproape. Mai mult. Te rog.”

Ca şi cum ar fi rostit cuvintele cu voce tare, Harrison şi-a deschis gura şi şi-a plimbat limba pe buzele ei. Ea şi le-a desfăcut cu o impetuozitate care ar fi şocat-o cu o săptămână în urmă. Gura lui era caldă şi alunecoasă, iar sărutul a devenit mai profund. Respirau cu greutate, în timp ce fiecare se lupta pentru aer. Era ca ţi cum ar fi fost încă în foişor, reluând exact de unde rămăseseră cu o seară în urmă.

Mâinile lui au alunecat până la fundul ei şi a tras-o mai aproape, şoldurile ei izbindu-se de ale lui, iar ea îi simţea erecţia, tare şi nerăbdătoare. Era imposibil să rămână nemişcată. Era febrilă, ardea de vie, fiecare parte din ea devenind din ce în ce mai frustrată şi mai nerăbdătoare, pe măsură ce sărutul se prelungea.

El s-a tras înapoi şi sărutul lor s-a întrerupt, doar ca să poată apăsa sărutări cu gura deschisă de-a lungul maxilarului şi a gâtului ei. A supt-o cu putere de pielea sensibilă care îi acoperea pulsul şi plăcerea a săgetat-o direct între picioare.

— Vreau să te însemn, a murmurat el, dându-i

drumul, chiar dacă nu ar trebui. Să fac în aşa fel încât toată lumea să ştie că eşti a mea.

Ideea o atrăgea mult mai mult decât ar fi trebuit, având în vedere că fusese logodită cu un alt bărbat, mai devreme în aceeaşi zi.

— Doar dacă mă laşi să fac acelaşi lucru.

— Doamne, nimic nu mi-ar plăcea mai mult. El i-a ciupit buza de jos, iar înţepătura delicioasă a dinţilor lui a făcut-o să tremure. Dar nu este deloc necesar. Întotdeauna am fost al tău.

S-a dovedit imposibil de vorbit după o declaraţie ca aceea, aşa că ea l-a sărutat înapoi, mai încet de data aceasta, iar el a lăsat-o, mâinile lui ţinând-o nemişcată în timp ce ea îi explora gura. Şi-a trecut limba peste buzele lui pline, apoi i-a muşcat şi supt buza de jos, până când respiraţia lui s-a întrerupt, iar apoi el s-a scufundat în gura ei, preluând controlul cu lovituri îndrăzneţe şi sărutări adânci până când ea a gemut. Totul în ea se întindea spre el, pulsul îi bătea în urechi ca o bătaie de tobă.

De ce nu realizase niciodată că va fi aşa între ei? Atât de necesar, atât de perfect. Dorinţa o zgâria cu ghearele pe dinăuntru, mai puternică decât experimentase vreodată în timpul propriilor explorări. Mâinile lui erau peste tot, copleşind locurile care îi erau la îndemână. Când el i-a pipăit sânul, ea şi-a arcuit spatele, dornică de mai mult, dar toate hainele dintre ei…

— Vrei să mergem în casă, a oftat el în dreptul gurii ei, unde pot să-ţi fac tot felul de lucruri păcătoase într-un pat adevărat?

S-a gândit la casă, cu răceala ei impersonală şi umbrele ei dezaprobatoare. Un loc pe care îl ura, un loc care nu conţinea bunătate sau ospitalitate. Nu i se părea deloc corect din partea ei să se gândească să stea acolo şi, în plus, se aflau aici, în locul unde el *o* visase. Îi visase împreună.

— Nu. Ar trebui să rămânem.

— Dar… a aruncat o privire rapidă spre divan, ca şi cum ar fi cântărit micuţa piesă de mobilier în raport cu

toate lucrurile pe care ar fi dorit să i le facă. Eşti sigură?

— Nu am nevoie de un pat, niciodată nu a fost mai sigură de ceva ca acum, dar voi avea nevoie de ajutor pentru a ieşi din rochia asta.

— Asta pot să fac, a spus el, zâmbind în colţul gurii.

Îndepărtând-o de el, s-a apucat să lucreze la nasturii mici de la baza gâtului, desfăcându-i rapid, cu eficienţă. Aerul din adăpost era cald şi plin de cântecele greierilor şi ale cicadelor de afară, un fundal familiar şi potrivit pentru noaptea nunţii lor. El nu spunea nimic în timp ce degetele lui scoteau şi desfăceau. Amândoi respirau greu. Ea a început să-şi descheie nasturii de la încheietura mâinii, deşi progresa încet şi greoi.

— La naiba, a mormăit el. Atât de mulţi nasturi.

În cele din urmă a reuşit să slăbească rochia suficient de mult pentru a-şi strecura mâinile înăuntru, în jurul taliei ei încorsetate, şi până la piept, unde i-a acoperit sânii. Când spatele ei s-a întâlnit cu partea din faţă a corpului lui, i-a simţit erecţia cuibărită pe fund şi a inspirat scurt. El a înconjurat-o. Îl simţea peste tot şi s-a tras mai aproape, mişcându-şi pelvisul de al lui.

Harrison a şuierat, strângându-şi degetele pe pieptul ei înainte de a o întoarce. I-a văzut nevoia nedisimulată de pe faţă, roşeaţa de pe piele. În ochi i se putea citi dezlănţuirea, care nu fusese acolo cu o clipă în urmă, dar şi vulnerabilitatea.

— Nu ştiu dacă pot fi blând cu tine, a şoptit el. Te doresc de atât de mult timp.

— Nu sunt fragilă, a spus ea şi a ridicat încheietura mâinii, într-o rugăminte tăcută de ajutor.

Nasturii de la încheieturile mâinilor au fost descheiaţi rapid şi el i-a tras rochia în jos, până când a ajuns pe podea. Apoi i-a dezlegat jupa, lăsând-o şi pe aceasta să cadă.

A rămas doar în corset, furou şi lenjerie intimă în mijlocul încăperii şi, deşi nervii îi clocoteau în stomac, nu a făcut nicio încercare de a se ascunde de el. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, probabil că ar fi fost îngrozită. Dar ea nu era timidă cu Harrison, nu fusese niciodată.

Nu s-a grăbit să o privească, mâinile lui alunecând peste formele ei încă ascunse de oasele de balenă ale corsetului şi de material.

— Doamne, eşti minunată!

Păşind în spatele ei, a tras de sforile corsetului, slăbindu-le, până când piesa grea a putut fi scoasă. Sânii ei erau de mărime medie, dar chiar acum erau plini de dor, sfârcurile, puncte strânse pe sub furoul subţire. Când el a luat carnea în mâinile lui puternice, modelând-o şi mângâind-o, ea şi-a lăsat capul să cadă înapoi pe pieptul lui, cu pleoapele închizându-se în derivă, în timp ce plăcerea i se prelingea de-a lungul coloanei vertebrale şi în jos, între picioare.

I-a dat jos furoul, iar mâinile lui i-au mângâiat pielea goală a sânilor. Un sentiment electrizant a atins-o în profunzime. Presiunea degetelor lui a devenit mai aspră, respiraţia lui fierbinte în urechea ei, iar el a strâns-o cu o presiune delicioasă. Apoi degetele lui s-au mutat către vârful sânilor, unde i-a tachinat sfârcurile, ciupindu-le.

— *Harrison,* a gâfâit ea.

Cu un mârâit, el şi-a împins erecţia dură de trupul ei.

— Am aşteptat o viaţă întreagă să te aud spunându-mi numele în felul ăsta. Palma lui a călătorit spre sud până când a ajuns la joncţiunea coapselor ei. Hmm, chiloţii tăi sunt uzi.

— Cred că asta înseamnă că m-ai sărutat cum trebuia.

Şi-a ridicat braţele şi, curbându-şi corpul spre al lui, şi le-a împletit în jurul gâtului lui. Se simţea atât de confortabil cu el, ca şi cum nimic din ceea ce ar fi putut face nu l-ar fi şocat sau dezamăgit.

Degetele lui au scormonit în interiorul ţesăturii până când i-a găsit miezul, care era umflat şi alunecos. Nici o altă mână în afară de a ei nu mai explorase vreodată acest loc, iar ea adora senzaţia degetelor lui bătătorite în timp ce el îi trasa fiecare parte, de la buzele exterioare până la intrare.

— Eşti atât de udă, a murmurat el pe gâtul ei. Abia

aştept să te gust.

El a continuat să o mângâie, evitând singurul loc care o durea cel mai tare, iar ea abia îi mai putea suporta tachinările.

— Te rog, s-a auzit spunând parcă de la distanţă.

— Treci pe divan.

Deşi vocea lui era constantă, respiraţia lui nu era, iar reacţia lui a îmbărbătat-o. S-a îndreptat spre divan, ştiind că el o privea, ştiind că tocurile cizmelor ei scurte îi făceau posteriorul să iasă în evidenţă. Când s-a întors şi s-a aşezat pe marginea divanului, goală de la brâu în sus, privirea lui era strălucitoare şi fierbinte, înfometată şi plină de adoraţie. Se simţea chiar mai puternică decât se simţea pe terenul de tenis. În adâncul ei, ştia că Harrison, cel mai apropiat confident al ei în cea mai mare parte a vieţii, o va proteja întotdeauna.

„M-am întrebat dacă m-ai putea dori vreodată la fel de mult cum te-am dorit eu.”

În acest moment, răspunsul era fără echivoc da.

Fără să-şi ia ochii de la ea, şi-a dat jos haina neagră de seară şi a aruncat-o pe podea. Şi-a smuls papionul, apoi şi-a desfăcut vesta. Colierul şi butonii de la manşete au fost următoarele, înainte de a se descălţa de pantofi. Rămânând doar cu bretelele, în cămaşă şi pantaloni, s-a îndreptat spre ea, cu părul răvăşit de mâinile ei şi buzele inflamate de la săruturile lor.

— Întinde-te pe spate!

Asta era? Avea de gând să o pregătească, apoi să o călărească? Nellie a asigurat-o pe Maddie că îi va face plăcere şi ştia că Harrison nu i-ar fi făcut niciodată rău cu bună-ştiinţă. Nesigură, s-a lăsat pe spate şi şi-a forţat membrele să se relaxeze.

În loc să se urce pe divan, Harrison a îngenuncheat pe podea lângă picioarele ei. I-a ridicat piciorul, i-a desfăcut şiretul de la cizmă şi i-a scos-o. Apoi a făcut acelaşi lucru cu cealaltă cizmă, lăsând-o doar în ciorapi. Strecurându-şi mâinile sub posteriorul ei, a tras-o la marginea divanului, aşezând-o într-un uşor unghi.

— Desfă-ţi picioarele!

Acest lucru era neaşteptat pentru ea.

— De ce?

— Cum am spus, abia aştept să te gust.

„Poate că vei fi foarte norocoasă şi îşi va trece limba printre coapsele tale.”

La asta se referise Nellie?

Muşcându-şi buza, Maddie s-a luptat cu un val de stânjeneală şi şi-a desfăcut picioarele. Aerul din încăpere i-a scăldat pielea fierbinte, iar el s-a uitat la carnea goală expusă de crăpătura din lenjeria ei intimă, ca şi când ar fi fost fascinat de ea, cu faţa alarmant de aproape. Tocmai când ea începea să devină neliniştită, el şi-a aplecat capul în faţă, iar respiraţia lui caldă a trecut pe lângă ea, apoi limba lui i-a atins centrul.

— Oh, a spus ea, intimitatea şi plăcerea pe care o simţea şocând-o.

Mai îndrăzneţ, îi săruta carnea în timp ce o explora, atingând-o şi mângâind-o, înainte de a-şi trece limba prin pliurile ei, lingând fiecare părticică din ea. Ea a tremurat, cu pleoapele grele căzând, iar el a gemut, sunetul vibrând prin ea.

„Doamne. Am murit şi am ajuns în rai.”

Se simţea ca şi cum ar fi fost invers, ca şi cum fericirea veşnică ar fi rezidat în acel loc umflat şi umed, iar el l-ar fi deblocat. Cu câteva mişcări ale limbii, îi făcuse întregul corp să tremure de extaz. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat? Ar fi luat foc?

O lingea, gustând umezeala adunată la intrarea ei, apoi şi-a croit drum spre micul mănunchi de nervi din vârf. Dorinţa trecea peste ea în valuri, crescând, dublându-se şi triplându-se, până când a gâfâit, cu capul zvârcolindu-se pe divan. Era prea mult, dar şi prea puţin în acelaşi timp. Apoi el a luat acel mănunchi în gură, purtându-se cu atâta grijă şi trecându-şi limba peste el, iar trupul ei s-a strâns ca o sârmă, sângele ei vibrând de senzaţii de nedescris.

S-a agăţat de el cu unghiile, muşchii ei se încleştau în timp ce el o împingea şi mai mult către acel moment

eliberator, gura lui era necruţătoare, dând şi dând până când a ajuns pe culmile plăcerii. Apogeul i-a sfâşiat jumătatea inferioară, gura ei atârnând deschisă în timp ce un geamăt lung i-a scăpat din gât. A continuat şi a continuat, o explozie de scântei albe, ţâşnind şi strălucind sub pielea ei.

Când, în cele din urmă, ea a coborât pe partea cealaltă, el a lăsat-o mai moale, lingând-o în continuare uşor, ca şi cum ar fi savurat-o. Ochii lui au străbătut lungimea corpului ei, până când i-a întâlnit privirea, ochii lui de un albastru intens strălucind de dorinţă.

— Ţi-a plăcut asta? a murmurat el.

Ea a dat din cap aprobator, nefiind sigură că putea forma cuvinte încă.

— Bine. Atunci lasă-mă să o fac din nou.

Capitolul 17

Lui Harrison nu-i venea să creadă cât de norocos era. Femeia pe care şi-o dorise dintotdeauna – acum soţia lui – era aici, aproape goală în faţa lui, gustul excitaţiei ei umplându-i gura. Chiar dacă nu reuşea să-şi aducă familia la ruină, putea să moară un bărbat fericit.

Femeia era superbă. Membre lungi, tonifiate de la exerciţii fizice, piele fină şi sâni rotunzi şi fermi, care îi implorau gura şi mâinile să îi atingă. Nici ea nu era tocmai timidă. Era clar că nu avea prea multă experienţă, dar nu se ascundea de el. Avea încredere în el pentru a-i arăta ce însemna plăcerea. Era un dar dat naibii, unul pe care nu avea să-l ia niciodată de bun.

A continuat să o guste, bucurându-se de răspunsul corpului ei. A făcut-o să ajungă la apogeu rapid, frumos, lăsând-o moale şi umedă, iar el abia aştepta să repete asta.

— Din nou? a răsuflat ea, calmându-se.

Privirea ei era uşor nefocalizată, iar el a trebuit să-şi reţină un zâmbet.

— Da, minunata mea soţie. Din nou.

Se cutremura, gâfâind în timp ce-i privea gura şi limba sugând şi lingând, ciupind şi sărutând între picioarele ei. Era partea lui preferată din corpul unei femei, atât de delicioasă şi de coaptă, atât de plină de secrete. Spera ca Maddie să nu obosească niciodată să îi permită să îi ofere orgasme cu gura lui.

Clitorisul ei era umflat şi sensibil de la ultimul ei orgasm, aşa că el s-a concentrat pe intrarea şi pe buzele ei, lipăind uşor. Luându-şi un deget, l-a strecurat parţial înăuntru, aproape gemând la senzaţia de strânsoarea caldă. Penisul lui era dureros de tare, tresărind la gândul de a se cufunda în toată acea căldură confortabilă.

Nu încă. Voia ca ea să fie pregătită. Mai mult decât pregătită. Să îl implore, de fapt. Şi nu era nevoie să se întâmple în seara asta. În timp ce el murea de nerăbdare să intre în ea, mai aveau ani buni de sex în faţă. Luni şi zile şi ore de tachinări, de explorări, de jocuri, doar de a fi împreună. Dacă ea avea nevoie de timp să se acomodeze cu partea fizică a relaţiei lor, el nu se supăra. În cele din urmă, ea avea să tânjească la fel de mult ca şi el.

— Oh, Doamne! Harrison!

Ea şi-a legănat şoldurile, împingându-i degetul mai adânc, iar el a gemut pe pielea ei. Existau toate şansele ca el să-şi dea drumul în pantaloni, ca un flăcău, dacă ea continua aşa.

Şi-a lăsat degetul înăuntru pentru puţin timp, lăsând-o să se obişnuiască cu senzaţia, în timp ce îi înconjura uşor clitorisul cu limba. Una dintre mâinile ei a ajuns în părul lui, ţinându-l pe loc în timp ce el o tachina. Nu a durat mult până când ea s-a contorsionat sub el, iar el a mărit presiunea gurii sale chiar înainte de a introduce un al doilea deget. Cam strâmt, dar ea a acceptat lăţimea adăugată după două pompări ale mâinii lui.

— Sunt gata, a expirat ea, cu unghiile înfipte în scalpul lui. Te rog, Harrison. Sunt pregătită.

El nu a spus nimic, doar a continuat să-şi introducă şi să scoată degetele, în timp ce o lingea. Când coapsele ei au

început să tremure, el şi-a trecut uşor limba pe deasupra mănunchiului de nervi, hotărât să o împingă încă o dată peste limită.

Ea l-a smucit de păr şi el a ridicat capul. Ochii ei sălbatici s-au fixat pe ai lui.

— Acum, te rog. Am nevoie de tine acum.

— Nu trebuie să facem mai mult decât atât în această seară. Relaxează-te şi lasă-mă să te fac să te simţi bine.

Asta i-a atras atenţia.

— Nu vrei să faci mai mult decât atât?

— Bineînţeles că da. Dar pot să aştept până când eşti gata.

Era atât de tare, pielea penisului lui era atât de întinsă încât era chiar dureros.

— Tocmai ţi-am spus că sunt gata.

Şi-a lăsat capul pe coapsa ei şi i-a zâmbit, degetele lui continuând să intre şi să iasă din corpul ei.

— Nu eşti pregătită, scumpo.

O străfulgerare de supărare i-a traversat faţa înainte de a clipi la el.

— Ce?

— Mads, încă de acum douăzeci de minute, ai lăsat să se înţeleagă că m-ai sugruma dacă te-aş atinge în seara asta. Crede-mă, nu eşti pregătită.

— Dar acum mă atingi.

S-a aplecat să-i sugă clitorisul, iar ea a gâfâit în cel mai atrăgător mod. El a zâmbit.

— Cu siguranţă că te ating.

— Eşti în mod deliberat obtuz.

— Şi dacă încă mai poţi să vorbeşti în propoziţii complete, atunci nu-mi îndeplinesc corect îndatoririle de soţ. Şi-a încolăcit degetele în interiorul ei, frecând ţesutul spongios de pe peretele superior al vaginului ei. Întregul corp al lui Maddie s-a contractat şi a scos un strigăt răguşit. El i-a dat o lingere lungă în semn de apreciere.

— Harrison, opreşte-te! Dezbracă-te! Am nevoie de tine acum.

Atât de impunătoare. Îi plăcea la nebunie. Totuşi, a

ignorat-o. În schimb, a încercat un alt deget, recompensat când corpul ei l-a acceptat. Câte orgasme îi putea oferi în seara asta? Patru?

Dintr-odată, ea i-a împins capul şi s-a chinuit să se ridice.

— Unde te duci? s-a încruntat el la ea.

— Nu mă asculţi! l-a smuls o bretea de pe umăr, apoi a ajuns la cealaltă. Dă-ţi hainele jos.

Râzând, el i-a oprit mâna.

— Îmi place entuziasmul tău, dar…

— Nu mai râde. Acesta nu este un joc.

— Nu este nicio grabă, a spus el pe un ton mai dulce. Avem o viaţă întreagă să ne bucurăm unul de celălalt.

— Acum nu mai e nicio grabă? Buzele ei s-au aplatizat, ochii sclipindu-i. Bărbat exasperant. Grăbeşte-te. Vreau o noapte de nuntă adevărată.

Asta l-a luat prin surprindere.

— Da?

— Da, vreau.

I-a împins şi cealaltă bretea în jos, apoi a început să-i descheie pantalonii.

„Oh, Doamne.”

Era serioasă. Erecţia lui pulsa, disperat după ea, şi s-a trezit că se ridică în picioare şi că îl dezbracă de haine, înainte ca el să îşi dea seama ce se întâmplă. În timp ce el îşi scotea cămaşa, ea şi-a strecurat mâna înăuntru pantalonilor lui. O presiune caldă i-a învăluit penisul şi genunchii i s-au îndoit în timp ce dorinţa îi exploda în vintre. Blestemând, şi-a închis ochii.

— Nu ştiu, Harrison, a gângurit ea. Nu mi se pare că eşti pregătit.

Un sunet sugrumat i-a ieşit din gât în timp ce i-a îndepărtat mâna.

— Dacă voi fi mai pregătit, îmi voi da drumul înainte de a începe. Dă-ţi jos chiloţii.

Ea a făcut cum i-a cerut, dezlegându-şi şi dându-şi jos chiloţii şi ciorapii, în timp ce el îşi scotea costumul şi şosetele. Când a fost complet dezbrăcat, a lăsat-o să se

uite cât şi-a dorit.

Privirea ei a zăbovit pe erecţia lui.

— Eşti sigur că ai folosit destule degete?

Aerul rece i-a sărutat pielea încinsă a penisului şi nu s-a putut abţine să nu-l mângâie. Fiecare trecere a mâinii lui era o fericire atroce şi o tortură delicioasă.

— Nu, probabil că nu. Dar am putea face tot felul de alte lucruri în afară de sex.

Sprâncenele ei delicate s-au ridicat la auzul acestui cuvânt.

— Ai o gură răutăcioasă, Harrison Archer.

— Cred că îţi place. De fapt – şi-a înclinat bărbia spre locul cald dintre picioarele ei – ştiu că îţi place.

Ea era întinsă pe divan, toată graţie feminină şi piele suplă, iar el abia ştia de unde să înceapă. Voia să o atingă şi să o sărute peste tot. Când ea şi-a despărţit coapsele, el abia mai putea să tragă aer în plămâni.

Spera să nu fie ceva ce va regreta mai târziu, dar era flămând după ea. Iar ea voia o noapte de nuntă cum se cuvenea. Trebuia să facă lucrurile cât mai confortabile pentru ea.

Strecurându-şi mâinile pe sub spatele ei şi în spatele genunchilor, a ridicat-o doar cât să alunece pe sub corpul ei. Apoi a răsucit-o astfel încât să se aşeze pe el, cu centrul ei deasupra membrului lui. Era fierbinte şi umedă, iar apropierea de acel rai strâmt era aproape prea mult de suportat.

Şi-a pus mâinile pe abdomenul lui.

— Nu înţeleg. Nu va fi mai greu pentru tine să-mi iei virginitatea în acest fel?

— Nu e a mea să o iau, e a ta să o oferi.

Cu o mână pe şoldul ei, el a ridicat-o uşor şi şi-a amplasat capul în dreptul intrării ei.

— Lasă-te în jos în ritmul tău propriu. Va durea mai puţin în felul ăsta.

De fapt, el nu era sigur de asta, pentru că nu mai făcuse niciodată sex cu o virgină, dar fizica generală avea sens.

— Ah!

Muşcându-şi buza, ea s-a zbătut puţin, iar Harrison a crezut că ar putea să moară în timp ce capul gros al mădularului lui îşi croia drum înăuntrul ei. Asta era mult mai bine decât îşi imaginase şi îşi imaginase destule de-a lungul anilor. Imposibil să creadă că va rezista.

— Şi dacă te răzgândeşti, ne putem opri, a strâns el din dinţi, străduindu-se să reziste.

— Nu mă voi răzgândi.

Părea hotărâtă, dar prima dată era mai dificil pentru femei. Lingându-şi degetul mare, l-a apăsat pe clitorisul ei şi a început să îl maseze, sperând să o relaxeze şi să o excite.

— Eşti atât de frumoasă, a şoptit el, punându-şi cealaltă mână pe sânul ei. Mi-a plăcut să-mi pun gura între picioarele tale.

Gemând, şi-a lăsat coapsele în jos, luând mai mult din el înăuntru. El a continuat să-i vorbească, lăudând-o, şi a continuat aşa timp de câteva momente, strângându-i penisul ca un pumn cu sexul ei în tot acest timp. El făcea în cap calcule matematice pentru a nu-şi da drumul prea repede.

— Mă simt bine, a spus ea, cu o voce plină de uimire, ca şi cum acest fapt ar fi surprins-o.

Şi-a încleştat el muşchii, încercând să nu se împingă în sus până când ea nu era pregătită.

— Mă bucur, iubito.

Degetul lui mare continua să îi maseze mănunchiul de nervi, celelalte degete îi tachinau sfârcul, iar ea îşi legăna şoldurile, vânând orice moment de plăcere.

Încetul cu încetul, chinuitor, el a pătruns mai adânc, iar corpul ei l-a primit înăuntru. Excitaţia ei îi acoperea penisul, cea mai provocatoare privelişte pe care o văzuse vreodată. Când a ajuns la capăt, nemaiavând loc unde să se împingă, ea a gâfâit, făcând ochii mari.

— Şi acum ce facem?

— Acum, mişcă-te!

Nu era dureros deloc, iar lui Maddie nu îi venea să

creadă. Presiune, ţi poate o uşoară usturime, dar asta era tot. Şi acum, Harrison se afla cu totul înăuntrul ei. Erau uniţi în cel mai fundamental şi elementar mod, primul şi singurul ei iubit. Soţul ei. Felul în care se uita la ea, ca şi cum ar fi fost luna, stelele şi îngheţata de mentă, toate la un loc, au făcut-o să se relaxeze. Iar ceea ce făcea el cu mâinile o făcea să se zvârcolească şi mai mult.

— Mişcă-te, Mads, a spus el din nou. Fă ceea ce te face să te simţi bine.

— Totul este bine.

El a lăsat să-i scape un râs aspru.

— Mor să te freci în sus şi-n jos. Te rog, ai milă.

Ah. Ea şi-a ridicat coapsele, până când el abia mai era înăuntru, apoi s-a scufundat la loc. Ochii lui Harrison s-au închis, cu faţa sculptată în unghiuri chinuitoare.

— Asta e, a gemut el.

Ea a continuat să-şi rostogolească şoldurile, Harrison întins sub ea, cu braţele încleştate pe lângă corp ca şi cum s-ar fi luptat pentru control. Era absolut superb, de la scobitura de la baza gâtului până la pieptul puternic, cu o urmă uşoară de păr negru şi sfârcuri plate. Muşchii şi tendoanele îi sculptau cadrul, unul care prinsese contur încă din timpul facultăţii. Nu-l mai văzuse fără cămaşă de ani de zile, dar nu visase niciodată că ar putea arăta atât de atrăgător ca bărbat în toată firea.

I-a apucat şoldurile cu ambele mâini şi a început să o legene, apăsând-o în jos în pelvisul lui. Clitorisul ei se freca de osul lui pubian şi scântei îi străbăteau picioarele, prin pântecul ei, la fiecare atingere. Plăcerea creştea pe măsură ce muşchii ei se încordau, iar ea a început să-l ajute, împingând în jos, mişcându-se mai repede, urmărind unde îi ducea plăcerea. El s-a împins pe un cot şi şi-a înfăşurat buzele în jurul sfârcului ei, sugând tare, trecându-şi limba peste din nou şi din nou, iar ea a simţit cum răspunsul venea undeva dintre picioarele ei. Fericirea s-a prăbuşit peste ea în valuri, orgasmul rapid şi doar mai puţin intens decât înainte, dar nu mai puţin plăcut. Ea a strigat, unghiile ei săpându-i în stomac în timp ce călăreau împreună acest

val de plăcere.

— Oh, Doamne! Grăbeşte-te, Maddie!

Pledoaria lui părea că se aude de undeva de departe, capul încă i se învârtea şi vedea scântei în faţa ochilor. Apoi, înainte ca ea să se oprească din spasme, el a înclinat-o mai sus, şi-a adus genunchii în sus şi a început să o împingă în saltea. Ea a rezistat, sânii ei săltând cu fiecare mişcare aspră a corpului lui împotriva corpului ei, privindu-i chipul frumos cum se răsucea, făcea grimase, mârâia… până când el a dat-o repede la o parte, mâna lui zburând peste mădular în timp ce îl pompa şi strângea. Jeturi de spermă au erupt din vârf pe abdomenul lui, în timp ce adăpostul de trăsuri răsuna de strigătele lui.

Când el a încetinit, ea s-a prăbuşit lângă el, parţial aşezată deasupra lui în timp ce încerca să-şi tragă sufletul. El şi-a eliberat membrul şi a închis ochii, cu pieptul urcând şi coborând, în timp ce îşi trăgea sufletul. Pe faţa lui nu se citea niciun indiciu al gândurilor sale. Regreta oare că ea îl convinsese să facă asta?

— Nu-mi pare rău, a spus ea.

El a clipit de câteva ori înainte de a-i întâlni privirea.

— De ce ţi-ar părea rău?

— De faptul că am cerut să petrecem noaptea nunţii împreună.

Colţurile gurii lui s-au ridicat într-un zâmbet.

— Nu mă plâng. Am nevoie doar de ceva timp pentru a-mi reveni.

Îi privea membrele suple, penisul care se înmuia între picioarele lui. Zona dintre propriile ei picioare pulsa de mulţumire.

— Nu mă aşteptam să fii atât de priceput la asta.

— Doar pentru că eşti tu. Nu e întotdeauna aşa.

— Nu e aşa?

A scos un sunet sugrumat.

— Nu, niciodată. De obicei e bine, dar…

— Dar?

— Este uimitor pentru că suntem noi doi, a spus încet, împingându-i o şuviţă de păr după ureche. Împreună.

A simţit cum căldura înflorea în pieptul ei, şi s-a înfăşurat în jurul inimii ei ca o liană. Nu era obişnuită cu această latură tandră şi sinceră a lui.

— Eşti foarte drăguţ pentru un bărbat care mi-a pus melci în pantofi când eram copil.

Un zâmbet lent i s-a răspândit pe faţă.

— O dată. Am făcut asta o dată. Şi ai meritat-o.

Ridicându-se, şi-a luat lenjeria intimă, apoi a folosit-o ca pe o cârpă pentru a-şi şterge urmele orgasmului.

— Păcat că nu suntem la castel, a spus el. Am fi putut merge să înotăm în ocean ca să ne curăţăm.

Ideea o atrăgea, dar s-a întrebat de unde îi venea inspiraţia.

— Ai făcut asta în Franţa? Baie, gol puşcă în Sena?

— Nu. Mi-a fost prea frică de ceea ce pluteşte acolo.

El nu-i oferise detalii, iar curiozitatea pusese stăpânire pe ea.

— Vreau să aud despre viaţa ta de la Paris.

— Îţi voi spune tot ce doreşti să ştii după ce te voi băga în baie. Să mergem acum?

Încrâncenarea lui arăta clar că se temea să intre din nou în casa Archer.

— Cred că ar trebui să dormim aici.

El a clătinat din cap.

— Nu fi ridicolă! Nu avem pături sau perne, darămite apă curentă. O să te simţi mizerabil.

— Nu vreau să te forţez să-ţi petreci noaptea acolo.

Aplecându-se, el a apăsat un sărut moale pe buzele ei.

— Nu mă obligi să fac nimic. Ajută-mă să creez noi amintiri acolo, pentru a le înlocui pe cele vechi.

Era imposibil de contestat această logică. Şi-au adunat hainele, îmbrăcând doar ceea ce era necesar pentru o cursă nebună înapoi în casă. Harrison a luat cu el sticla de şampanie rece, înainte de a stinge luminile în urma lor.

El a luat-o de mână şi a condus-o prin casă, care mirosea a lustru de lămâie. Casa trebuie să fi fost închisă înainte ca Harrison să o fi deschis pentru noaptea nunţii lor.

S-a întrebat dacă mama lui plănuia să vină în acest an pe timpul verii. Maddie nu se aştepta să împartă mesele în familie şi sărbătorile cu noua ei soacră. Poate că ea şi Harrison se vor muta la Paris, departe de familia Archer. Nu spusese el că îşi dorea să se întoarcă?

„O altă chestiune pe care trebuie să o discutăm."

Deşi era goală, atmosfera din casă era sumbră, cu pădurile sale întunecate şi lipsa de detalii personale. Nu existau flori sau tablouri de familie. Nici siluete sau fotografii. Când tatăl lui fusese în viaţă, oricine se afla în casă trebuia să meargă încet şi să vorbească în şoaptă pentru a nu-l deranja. Fusese un loc deprimant de vizitat.

Au ajuns în camerele mai mici ale lui Harrison. Lui Thomas i se dăduse camera mai mare, dar Harrison pretinsese că nu se supără. Camera lui avea un stejar mare lângă fereastră, cu o creangă pe care o folosise ca mijloc de scăpare.

I-a dat drumul la mâna, dar a continuat să meargă către baie. Apa a început să curgă în timp ce ea se plimba prin dormitor, curioasă să vadă dacă bucăţi din vechiul Harrison mai erau încă aici. În dulap se aflau hainele pe care personalul tocmai le despachetase, iar deasupra şemineului era gol, fără cărţi sau bibelouri. Lângă pat se afla o măsuţă laterală, cu un singur sertar. A tras cu ochiul înăuntru şi a văzut o mână de obiecte îndesate acolo, inclusiv o anume monedă veche. Era cea pe care o găsise pe plajă cu ani în urmă şi pe care i-o dăruise lui Harrison la a şaisprezecea aniversare.

O păstrase în tot acest timp.

Zâmbind, a luat mica piesă de metal şi a dus-o cu ea în baie. El umbla la robinetele de la cada cu gheare, dar s-a întors la apropierea ei.

— Durează o veşnicie ca apa să se încălzească.

— Ai păstrat-o, a întins ea moneda.

— Bineînţeles că da. Cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea.

— Nici nu credeam că-ţi place.

— Maddie, un băiat de şaisprezece ani nu poate arăta

unei fete cât de mult înseamnă ea pentru el. Ar fi fost jenant.

— Este asta despre faptul că mă doreai şi atunci?

— Da. Asta te face să te simţi inconfortabil?

— Nu, dar nu-mi vine să cred că nu am ştiut niciodată. De ce nu ai spus nimic atunci?

Şi-a scărpinat bărbia, apoi s-a ocupat de apă. Temperatura trebuie să fi fost pe placul lui, pentru că s-a ridicat şi a început să-şi dea jos puţinele haine pe care le avea pe el.

— Hai să ne curăţăm şi să vorbim. Bine?

— Deci vei face baie primul?

— Vom face baie împreună, a răspuns el cu un zâmbet viclean.

— În cada asta mică?

— Vei vedea. Doar dezbracă-te, Mads.

S-a scufundat în apă şi o parte din ea s-a scurs din cadă, pe podeaua de gresie. În timp ce ea se dezbrăca, el o privea cu aviditate, fără să pretindă că-i acorda intimitate. Era atât de ciudat să aibă acum un soţ, un bărbat care s-o vadă goală. Fusese înăuntrul ei. Îşi trecuse limba şi o sărutase peste tot. Viaţa ei se schimbase într-o clipă… şi totuşi, se simţea bine.

S-a dus la capătul opus al căzii şi a început să intre în ea.

— Aici, frumoaso, i-a făcut el semn să vină spre el, desfăcându-şi coapsele.

— Ah. Înţeleg.

S-a urcat în cadă şi s-a aşezat între picioarele lui, cu spatele pe pieptul lui. Era surprinzător de confortabil.

— Cred că mă consideri o prostuţă.

— De ce aş crede asta? Şi-a înfăşurat un braţ în jurul ei, făcându-se confortabili. Pentru că nu ai mai făcut niciodată baie cu un bărbat?

— Asta, şi restul. Simt că ultimii trei ani ne-au schimbat pe amândoi. Cu excepţia bârfelor din ziare, lipseşte această bucată de timp, începând cu momentul în care ai plecat din New York.

— Perioada petrecută la Paris nu a fost nici pe jumătate atât de interesantă pe cât au făcut-o să pară zvonurile, a comentat el şi i-a dat părul pe spate, împingându-i o şuviţă umedă după ureche.

— Totuşi, mi-ar plăcea să ştiu despre asta. Asta, şi de ce ai plecat.

— Au fost două motive pentru care am plecat. O expiraţie lungă i-a răsunat în piept. Îţi aminteşti balul din timpul debutului tău, cel de la castel?

— Da. Mama a insistat să găzduiască balul în Newport, şi nu în oraş.

A luat apă în mână şi a picurat-o pe sânii ei, făcându-i să tremure.

— Târziu, în acea seară, am ieşit afară cu Preston. Avea ţigări şi m-a convins să fumez una cu el. Aşa că am ieşit afară, tremurând în aerul primăvăratic, fumând într-o nişă de sub terasă, unde nu ne vedea nimeni.

— Cât de rebel din partea ta!

— Preston mă convingea mereu să fac lucruri stupide. Oricum, ai ieşit afară cu câteva fete şi am auzit că una dintre ele te-a întrebat despre mine. Dacă ne vom căsători.

Şi-a căutat amintirea în creier, dar nu a găsit nimic.

— Care a fost răspunsul meu?

A făcut o pauză şi şi-a pus mâinile pe pereţii căzii.

— Ai spus că nu ai putea fi niciodată interesată să te căsătoreşti cu mine, că te gândeai la mine ca la un frate. A urmat un râs aspru. Preston m-a scos imediat de acolo. Nici măcar nu m-a întrebat, doar m-a băgat în trăsura lui şi m-a dus acasă.

— Nu înţeleg.

— Am fost devastat, Maddie. Aşteptasem ani de zile să debutezi, cu răbdare, până când aş fi putut să te curtez cum se cuvenea. Nu te-ai întrebat de ce eu sau prietenii mei am fost la fiecare eveniment în primul an? Încercam să-i ţinem pe ceilalţi departe de tine.

— Kit, Preston şi Forrest ştiau cu toţii?

— Da. Iisuse, m-au tachinat fără milă.

— Pentru că ai vrut să mă curtezi.

— Din nou, da.

Părea de necrezut. În tot acest timp, ea nu avusese nici cea mai mică idee. Era adevărat că pe atunci se gândise la Harrison ca la un frate. Totuşi, asta nu însemna că părerea ei despre el nu se putea schimba. Cu siguranţă, îi apreciase din când în când înfăţişarea în timp ce crescuseră, şi avusese momente de gelozie când el acorda atenţie altor femei la evenimente. Aşa că poate că ideea că ar fi putut fi mai mult între ei se născuse de ceva vreme.

De ce nu spusese niciodată nimic?

— Dacă voiai să mă curtezi, de ce nu ai făcut-o?

— Cred că răspunsul a fost destul de clar când ai spus că mă consideri ca pe un frate, a spus el sec.

— Asta te-a făcut să pleci din New York? Să părăseşti ţara?

Vocea ei a urcat câteva octave, furia zdruncinând-o pe ea şi apa din jurul lor. Nici măcar nu-i dăduse şansa de a explica, de a se răzgândi. Pur şi simplu, dispăruse din viaţa ei timp de trei ani fără un cuvânt.

— De ce nu ai vorbit cu mine despre asta?

— Ne certăm pentru prima dată ca un cuplu căsătorit? i-a spus el la ureche, tachinând-o. Pentru că am auzit că cea mai bună parte este să te împaci după aceea.

Capitolul 18

Încercarea lui Harrison de a destinde atmosfera cu siguranţă nu avusese succes, pentru că Maddie s-a întors şi l-a fixat cu o privire dură.

— Este ceva serios. Ai plecat timp de trei ani fără să spui nimic şi te-ai întors doar când a murit tatăl tău. Dacă vrem ca această căsnicie să funcţioneze, atunci trebuie să fim sinceri unul cu celălalt.

Deşi era superbă când era furioasă, iar penisul lui cu siguranţă era de acord, a încuviinţat el din cap.

— Ai dreptate. Iartă-mă!

A aşezat-o din nou pe pieptul lui, sărutându-i vârful capului.

— Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine despre asta. Poate că m-aş fi răzgândit. Într-adevăr, m-am răzgândit.

Ea a indicat către ei, stând împreună în cadă.

— Dar numai după o perioadă de separare. Cine ştie? Poate că amândoi aveam nevoie de asta, să ne maturizăm, apoi să ne reconectăm. Când am plecat, sincer, nu credeam că am vreo şansă cu tine.

— Cu toate acestea, între plecarea de acum trei ani şi plănuirea acestei petreceri, mi se pare că iei decizii fără să mă consulţi.

Corect, deşi, la momentul respectiv, i se păruse că nu avea de ales.

— Voi încerca să fiu un bărbat mai bun.

— Vorbesc serios, Harrison. Ştii că nu-mi place să fiu surprinsă.

— Sunt foarte conştient de asta. Ai cuvântul meu că nu se va mai întâmpla.

— Ai spus că ai plecat din două motive, s-a relaxat ea.

— Ah. Al doilea motiv a fost tatăl meu. I-a mângâiat braţele cu vârful degetelor, bucurându-se de pielea de găină care îi apărea în urma atingerii lui. Am venit acasă devreme în acea noapte, mult mai devreme decât se aşteptau. Mama şi Thomas erau încă la bal, dar Winthrop rămăsese aici. Când m-am grăbit să intru, căutând cea mai scumpă sticlă de băutură spirtoasă pe care o puteam găsi, l-am descoperit pe tata profitând de o menajeră, pe canapea.

Harrison încă mai putea vedea spatele palid al tatălui său şi expresia crispată a menajerei, ca şi cum ar fi suferit, dar nu îndrăznea să spună nimic.

— Este îngrozitor, a gâfâit Maddie, ridicându-şi o mână la gură. Habar nu aveam că vă maltrata personalul în felul acesta.

— Nici eu, a înghiţit el în sec. Când l-am confruntat, mi-a spus să-mi văd de treaba mea, că nu a fost nimeni rănit. Nu pot decât să presupun că era ferm convins de

faptul că menajerele se bucurau cumva de asta. Dar, pe de altă parte, el nu a putut niciodată să-şi recunoască greşelile, aşa că de ce ar fi acum diferit?

— Ce om oribil! I-a apucat mâna dreaptă şi şi-a strecurat degetele printre ele lui. Sărmanele fete!

— Exact. Trebuia să fac ceva, aşa că, în dimineaţa următoare, am contactat poliţia. Au venit, au vorbit cu tatăl meu şi au plecat. Din câte ştiu, nu au vorbit niciodată cu menajerele.

— Fără îndoială că le-a speriat pe fete ca să nu vorbească sau să nu raporteze fapta la poliţie. Probabil că i-a plătit şi pe ofiţerii care au venit să investigheze.

— Da, aşa am presupus şi eu, a exclamat el şi a dat din cap dezaprobator. De îndată ce poliţia a plecat, a început să mă atace. Mi-a spus că sunt o ruşine, un pierde-vară şi că nu mai vrea să mă vadă niciodată. Nu mai aveam niciun motiv să rămân.

— Îmi pare rău. Meritai un tată mai bun.

— Menajerele meritau un angajator mai bun. A strâns-o în braţe în semn de recunoştinţă. Crede-mă, am avut o discuţie lungă cu menajera-şefă înainte de a pleca.

— Ea ştia?

— A pretins că nu ştia ce face tatăl meu. Oricum, am scris un bilet de avertizare şi am rugat-o să îl arate tuturor angajatelor, prezente şi viitoare. Întotdeauna mi-am dorit să fi putut face mai mult.

— Crezi că mama şi fratele tău au ştiut ce se întâmpla?

— Întotdeauna m-am întrebat asta. Mama nu l-a înfruntat niciodată pe Winthrop pentru nimic, iar Thomas era băiatul de aur, moştenitorul şi toate cele. Dacă Thomas ştia, existau toate şansele ca el să nu spună nimic pentru a-şi proteja interesele.

Motiv pentru care Harrison nu simţea niciun fel de remuşcare în legătură cu ruinarea fiecărui membru al familiei sale. Le-ar fi luat tot ce aveau, de la casă până la companie. Şi asta avea să se întâmple în câteva săptămâni.

Nu i-a spus lui Maddie despre planurile sale. Ea era

lumina şi soarele lui, plină de bunătate şi de generozitate. Familia lui, incluzându-l pe el, erau complet opusul ei. Indiferent de situaţie, trebuia să o protejeze de familia lui şi de influenţa lor distructivă. Se va ocupa de ei pe cont propriu, rapid şi pentru totdeauna, iar Maddie se putea concentra pe turneul ei.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ea să-şi facă griji sau să fie distrasă chiar înainte de Naţionale. El îi dăduse deja viaţa peste cap. Cum putea să o împovăreze aducându-şi problemele de familie în relaţia lor, chiar în momentul în care era pe cale să concureze în cel mai important turneu din viaţa ei?

Ar fi cruţat-o de orice, dacă ar fi fost posibil. O iubea pe Maddie dincolo de orice măsură, dincolo de raţiune. Deşi ea nu-l iubise niciodată la fel de profund, spera ca într-o zi să aibă sentimente pentru el, sentimente care să depăşească pasiunea şi dorinţa. Voia să însemne pentru ea mai mult decât un prieten din copilărie, bărbatul care a compromis-o şi cu care s-a căsătorit.

Voia să însemne totul pentru ea.

Şi-a mişcat picioarele în apă, recăpătându-i atenţia.

— Urăsc ideea ca orice femeie care a suferit din pricina lui să mai locuiască în casa familiei tale, chiar dacă el nu mai este printre noi. Îmi pot doar imagina cât de traumatizant trebuie să fi fost pentru ele.

Harrison s-a încruntat. Nu se gândise niciodată la asta. Mai mult, nu se gândise nici la viitorul personalului odată ce familia Archer ar fi dat faliment.

— Mă gândeam să închiriez o casă în oraş. Am putea să le oferim o schimbare de peisaj, dacă şi ei îşi doresc asta.

— Credeam că vrei să te întorci la Paris.

Ea şi-a înclinat capul într-o parte, pentru a-i vedea faţa.

— Am putea trăi în ambele locuri.

— Doreşti să locuieşti în acelaşi oraş cu familia ta? Credeam că scopul este să locuieşti departe de ei.

N-avea rost să vorbească despre asta acum, dar

familia Archer nu îşi va mai putea permite să locuiască la New York pentru prea mult timp. În plus, trebuia să rămână în oraş pentru a finaliza preluarea Archer Industries.

— Putem locui oriunde doreşti, a spus şi a sărutat-o el pe ceafă, dar va trebui să mă întorc în Manhattan pentru nişte chestiuni de afaceri. Ai putea să stai aici şi să te concentrezi pe tenis cât timp sunt plecat.

— Nu-mi pasă, pentru că iei aceste decizii fără mine. Nu m-ai întrebat ce aş vrea să fac.

— Ce ai vrea să faci?

— Să vin cu tine.

Cum ar fi putut să se plângă? Avea acces la ea aproape oricând dorea, în timp ce îşi falimenta familia.

— De îndată ce închiriez un loc, voi trimite după tine.

— Nu e nevoie de asta. Putem sta la părinţii mei, cel puţin până la Naţionale. Ei vor rămâne aici pe timpul verii, iar casa lor stă goală.

— Bună idee.

Terminând de vorbit, şi-a lăsat mâna să alunece sub apă şi între picioarele ei. Ea a inspirat brusc şi şi-a aruncat capul pe spate, expunându-şi convenabil gâtul pentru gura lui. El i-a gustat pielea netedă cu buzele şi limba. Cu siguranţă că nu avea să se sature niciodată de asta. Ea s-a zvârcolit, iar mădularul lui s-a umflat încă o dată, organul prostesc neştiind că era prea dureros pentru ea să o facă din nou.

Era perfect, totuşi, pentru că voia să o simtă încă o dată cum atinge punctul culminant pe limba lui.

S-a ridicat el şi, odată cu el, a ridicat-o şi pe ea din cadă, apa căzând în cascadă în jurul lor.

— Îmi place acest compromis, acest schimb consensual din căsnicia noastră. Şi chiar acum, soţia mea, am chef să *ofer.*

*

New York
Strada 82 cu Fifth Avenue

Maddie despacheta în camera ei când Preston şi Kit au fost anunţaţi. Nu era surprinsă că prietenii lui Harrison şi-au făcut apariţia în acea după-amiază. Probabil că erau îngrijoraţi că ea ar fi putut să îşi ţină promisiunea de a-şi sugruma noul soţ, după nuntă.

Impulsul nu durase prea mult. O scăpase repede de furie… şi de haine.

Aducându-şi aminte, a simţit o senzaţie de pulsare de la brâu în jos – dureroasă, dar satisfăcută.

După antrenamentul ei de tenis din acea dimineaţă, şi-au luat rămas-bun de la părinţii lui Maddie şi s-au întors în oraş. Harrison era nerăbdător să rezolve nişte aşa-zise chestiuni de afaceri, deşi nu oferise prea multe amănunte, decât că era vorba despre fondul său de încredere. Din fericire, antrenorul de tenis al lui Maddie era dispus să se întoarcă şi el, aşa că antrenamentele ei aveau să continue. Cu Naţionalele la doar câteva săptămâni distanţă, nu avea niciun moment de pierdut.

Când a coborât, cei trei bărbaţi se aflau în camera de fumat, un nor de fum de ţigară plutind în aer.

— Iat-o, a spus Kit, lăsându-şi ţigara jos şi ridicându-se. Văd că l-ai lăsat pe soţul tău să trăiască.

— Ziua abia a început. L-a lăsat să o sărute pe obraz, apoi s-a întors spre celălalt prieten al lor. Bună, Preston. Ne-ai lipsit în Newport.

Dacă Kit era sufletul fiecărei petrecerii, Preston Clarke era organizatorul. Era un planificator şi un arhitect, o forţă a naturii. Folosind banii moşteniţi de la bunica sa, Preston remodelase ceea ce în prezent era orizontul Manhattanului, spre dezaprobarea părinţilor săi.

Înalt, cu părul negru precum cărbunele, Preston s-a înălţat deasupra ei în timp ce o săruta pe obraz.

— Dacă aş fi ştiut că va fi o nuntă, aş fi găsit timp. Am auzit că a fost un weekend pe cinste acolo, doamnă Archer.

— N-ai idee. Harrison a luat-o de mână şi a tras-o aproape. Au fost jocuri, Preston. *Jocuri*.

— Din câte îmi amintesc, îţi plăceau unele din acele jocuri.

Ea l-a înghiontit cu cotul.

— Ştiam eu că s-a întâmplat ceva în vestiarul acela, a spus Kit şi a arătat cu degetul spre ei, privirea lui devenind speculativă în timp ce îşi reocupa locul.

Maddie simţea cum căldura îşi croieşte drum pe sub piele, de-a lungul cefei ei.

— Nu-ţi voi spune niciodată.

— Te deranjează?

Preston a făcut semn spre ţigara aprinsă din scrumiera de cristal.

— Nu, a răspuns ea. În plus, nu am de gând să stau mult timp. Am câteva comisioane de care trebuie să mă ocup.

— Cum ar fi să-ţi vizitezi prietenele?

Kit şi-a dres glasul şi a schimbat o privire ciudată cu Harrison.

— Trebuie să comand câteva lucruri de la Lord and Taylor’s, dacă vrei să ştii, s-a încruntat ea. Dar acum mă întreb de ce eşti curios.

Atmosfera din cameră s-a schimbat, devenind serioasă, iar Kit şi Preston s-au întors spre Harrison, ca şi cum ar fi aşteptat ca el să le explice. Soţul ei a făcut o grimasă.

— Probabil că ar fi mai bine să aştepţi câteva săptămâni înainte de a face vizite, Mads.

Un sentiment de descurajare i s-a instalat în stomac.

— De ce?

— Ultimele zile au provocat un pic de agitaţie.

Ducele. Scandalul. Cum a putut uita? A trăit într-o bulă de fericire neaşteptată, în timp ce restul oraşului era înnebunit de comportamentul ei şocant.

— Oh! a exclamat ea şi s-a prăbuşit pe scaun.

— Nu e aşa de rău, s-a grăbit să spună Kit. Ştii cum sunt bătrânele astea.

Preston a lăsat să iasă fumul de ţigară.

— Exact. Nu te mai gândi la asta, Maddie.

Ca şi cum ar fi fost posibil.

— A fost menţionat în ziarele de dimineaţă?

Nimeni nu a vorbit timp de o clipă lungă şi terifiantă, ceea ce a fost un răspuns în sine. S-a uitat la soţul ei.

— Ai citit? Ce au spus?

— Nu ar trebui să îţi faci griji pentru asta. Concentrează-te pe tenis şi pe acomodarea aici în următoarele câteva săptămâni.

Răspuns greşit.

Fără să aştepte ca cineva să-i spună adevărul, s-a dus la clopoţel şi a sunat.

— Maddie, te rog, a strigat Harrison după ea. De ce-ţi pasă ce cred ceilalţi?

Ea l-a ignorat şi a aşteptat la uşă. Un valet a apărut câteva secunde mai târziu.

— William, te rog să-mi aduci ziarele de dimineaţă.

Valetul i-a aruncat lui Harrison o privire tensionată, până în celălalt colţ al camerei. Oare soţul ei dăduse ordin să ţină ziarele departe de ea? S-a mişcat pentru a bloca vederea valetului. William, ziarele. Acum, te rog.

Când s-a întors la locul ei, bărbaţii o priveau cu precauţie.

— Poate că ar trebui să plecăm, i-a spus Preston cu prudenţă lui Kit, şi să-i lăsăm singuri pe cei doi porumbei.

— Nu vă mişcaţi, a ordonat Maddie. Dacă pleacă cineva, eu sunt aceea.

— De când dai tu importanţă rubricilor de bârfe? a întrebat Harrison. Societatea newyorkeză nu înseamnă nimic în afara acestor douăzeci sau treizeci de blocuri de pe insulă.

Nu era adevărat, şi el ştia asta. Altfel, de ce ar fi încercat să le ascundă de ea?

William s-a întors cu un braţ plin de hârtie de ziar. I-a înmânat teancul lui Maddie, apoi i-a aruncat lui Harrison o privire care semăna suspect de mult cu o scuză. Maddie nu-şi putea face griji cu privire la caracterul autoritar al soţului ei în acel moment. Avea preocupări mai mari, cum ar fi ce se spunea despre ea în tot oraşul.

A trecut la rubrica *Discuţii de oraş,* presupunând că va fi cea mai proastă dintre toate.

NUNTĂ SURPRIZĂ LA NEWPORT

O moştenitoare populară s-a căsătorit aseară, în cadrul unei ceremonii private, la casa părinţilor miresei, cu mezinul familiei A. Acest lucru vine ca o surpriză, deoarece ea nu a făcut un secret lupta pentru un anumit duce primăvara trecută, atrăgând în cele din urmă atenţia Excelenţei Sale şi spulberând speranţe pe Fifth Avenue.

Din câte se pare, viitorii miri îşi petreceau timpul făcând plimbări lungi şi înotând singuri noaptea, uitând, se presupune, că ea acceptase cererea în căsătorie a ducelui cu doar câteva ore înainte. Poate că acest al doilea fiu al unei venerabile familii din Manhattan s-a săturat să încerce să câştige o avere şi a decis să se căsătorească cu una în schimb. Sperăm doar ca această pensulă pătată să nu zugrăvească peste ocean o imagine deloc măgulitoare a fetelor din New York.

Umilinţa a învăluit-o din interior. Bineînţeles că articolul a descris-o ca pe o femeie cu moravuri uşoare, care se furişa în serile petrecute la Newport cu Harrison, şi care se lăuda cu o aventură sub nasul ducelui. O *pensulă pătată.* Oare aşa o vedea toată lumea acum, ca fiind pătată?

„Ştiai că asta se va întâmpla. De ce eşti surprinsă?”

Pentru că realitatea era mult mai rea decât şi-o imaginase ea. Avea crampe la stomac şi nu se putea mişca, abia reuşind să respire. Nu mai avea rost să facă vizite sau comisioane, să iasă la cină sau să meargă la o piesă de teatru. Până la apariţia următorului scandal, Maddie urma să fie discutată şi disecată de pe străzile 34 până la 88. O poveste menită să fie învăţătură de minte, pe care mamele aveau să le-o spună fiicelor lor pentru următorii zece ani.

„Nu fi ca fata aceea Webster, cea care a fost compromisă şi a pierdut un duce.”

— Băieţi, vă rog să ne scuzaţi.

Harrison şi-a stins trabucul şi şi-a privit prietenii cu băgare de seamă. Kit şi Preston şi-au luat la revedere în grabă şi au ieşit din cameră. Maddie abia dacă a observat. Se tot gândea la cuvintele lui Harrison din foişor, la promisiunea profetică pe care a făcut-o în legătură cu ea şi Lockwood.

„Nu te voi lăsa să te căsătoreşti cu el.”

De ce nu a ţinut cont de acele cuvinte? Dacă le-ar fi ascultat, situaţia ar fi putut fi tratată cu mai multă delicateţe, în linişte. Dar nu, ea s-a lăsat compromisă şi umilită.

Dintr-odată, a fost ridicată de două braţe puternice, dusă pe canapea şi aşezată în poală. Căldura trupului lui a înconjurat-o în timp ce el o aşeza în leagănul braţelor sale, iar ea şi-a lipit faţa de gâtul lui. El mirosea a trabucuri şi a piele.

— Nu-mi pare rău că suntem căsătoriţi, i-a şoptit el, cu faţa îndesată în părul ei. Dar îmi pare rău că cineva ar îndrăzni să te vorbească de rău din cauza asta.

— Nu am fost niciodată în centrul unui scandal. A închis ochii, suspinând. Mă simt îngrozitor, ca şi cum i-am dezamăgit pe toţi.

Pe Lockwood, pe părinţii ei, pe prietenii ei. Vina ameninţa să o strivească în acest moment.

— Aş fi vrut să te las să ascunzi ziarele de mine.

— Întotdeauna voi încerca să te scutesc de orice durere, dacă este posibil.

A privit fix la vatra rece, nedreptatea lumii lor apăsând-o.

— Bărbaţii nu suferă niciodată pentru indiscreţiile lor. Societatea se uită în altă parte, permiţându-le amante şi dansatoare. Tu abia dacă eşti menţionat în acea rubrică, iar Lockwood este bietul om prins în planurile mele. Eu, pe de altă parte, sunt în centrul atenţiei. Niciuna dintre prietenele mele nu-mi va mai vorbi mult timp, darămite să mă invite undeva, după asta.

El i-a sărutat vârful capului şi a strâns-o în braţe.

— Îmi pare rău, Mads. Nu ştiu ce altceva să mai spun.

— De ce ai stat departe atât de mult timp?

Dacă s-ar fi întors acasă mai devreme, atunci toate astea ar fi putut fi evitate.

— Pentru că te-am dorit prea mult, chiar şi atunci când am crezut că nu mai există nicio şansă. Mi-a sfâşiat inima în fiecare zi. Nu puteam să fiu în preajma ta şi să nu te am.

— Harrison… I-a venit greu să rămână supărată pe el când mărturisea aşa. Nu mai fi drăguţ când sunt supărat pe tine.

Un chicotit uşor i-a ciufulit părul.

— Nu mă pot abţine. Întotdeauna am urât să te văd tristă.

— Urăsc să fiu tristă.

— Ţine minte, cu timpul vor trece peste asta. Un alt scandal va lua locul scandalului nostru. Nu va dura mult timp. În cele din urmă, va merita.

— Aşa crezi?

— Bineînţeles. Vei fi în continuare căsătorită cu mine.

— Ai o părere foarte bună despre tine însuţi.

Şi-a dat ochii peste cap, chiar dacă el nu putea să o vadă.

— Hmm. Din câte îmi amintesc, de dimineaţă m-ai numit zeu.

— Nu eşti supărat şi tu din cauza rubricii? I-a pus o mână pe umăr, ignorând comentariul, şi s-a lăsat pe spate. Practic, te-au etichetat ca fiind un vânător de averi.

— Ei pot scrie orice doresc, dar asta nu înseamnă că este adevărat. Spre deosebire de Lockwood, eu nu am nevoie de banii tăi.

— Da, dar mama ta avea de gând să te dezmoştenească dacă nu te căsătoreai.

— Hmm.

O senzaţie de scufundare i s-a instalat în piept, sub coaste. Adânc în oasele ei. Ceva nu era în regulă. Ce îi ascundea?

— Harrison?

Bărbatul a inspirat adânc şi a expirat.

— Eu nu sunt falit, dar restul familiei este.

Capitolul 19

Cuvintele au ieşit din gura lui Harrison, dar el nu şi le-a luat înapoi. Intenţiona să-i spună adevărul după turneul de tenis, dar ea merita să ştie că nu era un vânător de averi. Şi că s-a căsătorit cu ea pentru că o dorea, punct.

— Explică-mi!

Maddie a înţepenit, apoi a sărit din poala lui pentru a sta în faţa lui.

— Am banii mei.

— Şi cealaltă parte, despre familia ta?

Şi-a încrucişat braţele la piept şi a ridicat din umeri.

— Sunt faliţi.

Ea a rămas cu gura căscată, dar şi-a revenit repede, apăsându-şi buzele într-o linie subţire.

— M-ai minţit.

— Ei bine…

Simţea cum pământul se mişcă sub picioarele lui, în faţa dezaprobării ei. El a fost cel care a început asta, aşa că nu avea de ales decât să o şi termine. Cu grijă.

— Nu în întregime. Am spus că mama m-a ameninţat că mă dezmoşteneşte dacă nu mă căsătoresc, dar realitatea este că tatăl meu o făcuse deja cu ani în urmă.

— Aşteaptă!

Închizând ochii, Maddie şi-a pus mâinile împreună sub bărbie, ca şi cum s-ar fi rugat. El a ştiut că ea făcea asta adesea când încerca să rămână calmă.

— Începe cu începutul, Harrison.

Aşa că a început să vorbească. I-a povestit cum fusese dezmoştenit şi cum îşi făcuse propria avere la Paris. Telegramele de la fratele său, care îl determinaseră pe Harrison să angajeze un detectiv să investigheze finanţele companiei Archer. Apoi, despre eforturile lui de a cumpăra

acţiuni ale companiei în următoarele câteva luni.

— Ai de gând să salvezi compania pentru ei?

— Nu, a spus el. Plănuiesc să iau compania de la ei.

— Vrei să cumperi Archer Industries pentru tine.

— Da, dar vreau mai mult decât atât. Vreau să îi falimentez.

— Propria familie?

După ce el a dat din cap aprobator, ea a mers până la unul dintre fotolii şi s-a lăsat greu în el.

— Când aveai de gând să-mi spui toate astea?

— Nu aveam secrete faţă de tine. S-a pus în faţa ei şi i-a întins mâna, strângându-i strâns degetele. Am sperat să te scutesc de drama familiei mele, mai ales înainte de Naţionale. Familia Archer a provocat deja destule pagube.

— Greşit. Această explicaţie este rezonabilă pentru o ceartă măruntă, nu atunci când plănuieşti să porneşti un război împotriva lor. Înţelegi care este diferenţa?

— Presupun că da, deşi voi încerca să te protejez de orice urâciune dacă îmi stă în putere să fac asta. În special în ceea ce îmi priveşte familia.

— Minţindu-mă? Şi-a smuls mâna din strânsoarea lui. Nu ar trebui să existe secrete între noi. Suntem căsătoriţi.

— Sunt conştient de asta, de parcă ar fi uitat vreodată. Şi nu prea am minţit.

— Semantică. Nu-mi place să fiu surprinsă aşa, să am impresia că îmi ascunzi anumite lucruri.

— Maddie, dacă cineva află ce fac, preţul acţiunilor va fi afectat.

— Oh, bine. Şi-a plesnit coapsele şi s-a ridicat. Nu putem influenţa preţul nepreţuitelor acţiunilor. Preţurile acţiunilor, falimentele, amantele franţuzoaice… L-a privit cu asprime, punându-şi mâinile în şolduri. Cine eşti tu?

Cum putea să-i pună o asemenea întrebare? Nimeni nu-l cunoştea mai bine decât Maddie.

— Sunt acelaşi bărbat pe care îl cunoşti de când aveai zece ani. S-a ridicat şi a făcut un pas spre ea. Nimic nu s-a schimbat.

— Nu din câte văd eu. E ca şi cum băiatul amabil, dar

impulsiv pe care îl cunoşteam s-a transformat într-o altă persoană, secretoasă, obsedată de răzbunare şi ambiţioasă.

— Şi de tine. Nu uita că sunt obsedat şi de tine.

— Asta nu mă face să fiu mai puţin supărată pe restul. S-a îndepărtat câţiva paşi, apoi s-a întors cu faţa la el. Eşti bogat.

— Foarte.

— Totuşi, m-ai făcut să cred că încă te bazezi pe banii familiei tale.

— Nu credeam că pentru tine contează dacă am sau nu banii mei.

— Nu contează, dar aş vrea să ştiu adevărul. Vreau un parteneriat, Harrison, unul în care să jucăm în aceeaşi tabără. A noastră.

„A noastră.” Îi plăcea cum a sunat.

Şi ea se înşela. Aveau un parteneriat. El era de partea ei, indiferent de situaţie, pe termen nedeterminat. Odată ce-şi va falimenta familia, Maddie va fi prima şi singura lui prioritate.

Nu voia ca ea să se îndoiască vreodată.

Cu repeziciune, a redus distanţa dintre ei. Ea l-a privit cu precauţie, dar nu s-a dat înapoi. Când a găsit momentul oportun, el şi-a strecurat mâna în jurul gâtului ei, cu degetul mare sprijinindu-se de maxilarul ei. Cealaltă mână i-a găsit şoldul în timp ce s-a aplecat şi le-a apropiat frunţile.

— Suntem parteneri, a şoptit el. Întotdeauna am fost, din prima clipă în care te-am întâlnit. Este motivul pentru care nimeni nu ar face echipă împotriva noastră la crochet sau la jocul de şarade. Motivul pentru care te-am căutat de fiecare dată când se întâmpla ceva teribil acasă. Motivul pentru care am nevoie de tine alături de mine până când îmi voi da ultima suflare. Suntem noi doi, Mads. Nimeni altcineva.

— Atunci, poartă-te ca atare. A inspirat agitat în timp ce degetele ei se agăţau de talia pantalonilor lui. Asta înseamnă să nu-mi mai ascunzi lucruri.

— Nu o voi face. Promit. A sărutat-o el pe frunte. Am terminat cu cearta?

Ea l-a sărutat pe gât, chiar deasupra gulerului.

— Nu. Sunt încă supărată.

— Să mergem sus? O să-mi petrec restul după-amiezii cerându-mi scuze în pat.

— Nu mă voi mulţumi cu nişte scuze mediocre.

S-a îndepărtat de el, punând distanţă între ei.

— Cine a spus ceva despre mediocritate?

I-a oferit un zâmbet plin de promisiuni răutăcioase.

— Nu fi drăguţ. Nu toate problemele noastre pot fi rezolvate în pat.

Nu puteau? De ce?

— Atunci, unde ar trebui să le rezolvăm?

— Nu ştiu, Harrison, a spus ea, pe un ton plin de exasperare, dar „Hai să mergem sus” nu este un răspuns după ce m-ai minţit în legătură cu aproape totul. Fă mai bine de-atât.

Cu un oftat greoi, şi-a ridicat fustele şi a pornit spre uşă.

— Stai, unde te duci?

— Să mă schimb. Îmi vine să lovesc mingi de tenis chiar acum şi să mă prefac că sunt capul tău.

— Aş putea să mă schimb şi să joc cu tine.

— Nu, mulţumesc. S-a oprit brusc în prag. Aş vrea să fiu singură.

— Maddie…

Frustrat, şi-a trecut degetele prin păr. O dăduse în bară. Trecuse doar o zi de când se căsătoriseră şi aveau deja parte de prima lor ceartă. Trebuia să găsească o cale de a repara asta.

Anii de experienţă îl învăţaseră să-i dea spaţiul de care avea nevoie în acele momente, dar tot ce era în el se împotrivea acestui instinct, îşi dorea râsul şi camaraderia uşoară, felul în care ea îi zâmbea. Şi da, voia să o ducă sus şi să o satisfacă până când îi striga numele.

L-ar fi ucis să stea departe… dar nu putea să insiste. Nu o putea forţa să-l ierte şi să uite.

Şi-a strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor, scrâşnindu-şi dinţii din spate în timp ce ea dispărea în casă.

— Fă mai bine de-atât, Harrison, a strigat ea.

Trebuia să găsească o modalitate de a-şi cere scuze, de a îndrepta lucrurile, dar într-un mod care să însemne ceva pentru ea. Numai că nu avea nicio idee de unde să înceapă.

*

Clinchetul clopoţelului a răsunat în casa liniştită, speriind-o pe Maddie. De la nuntă, nimeni nu lăsase măcar o felicitare, nici nu trimisese măcar o telegramă. Oare cineva îi făcea o vizită?

În trecut, s-ar fi grăbit la uşă şi ar fi salutat ea însăşi interlocutorul. Acum se oprea chiar în interiorul bibliotecii, aşteptând neliniştită să audă cine era acolo.

„Laşo.”

Era adevărat. Abia se recunoştea, se ascundea în casă şi îşi plângea de milă. Nu-i stătea în fire. Harrison părea şi el îngrijorat, observând-o cu atenţie în timp ce luau cina. Ea era încă supărată pe el pentru că o minţise atâta timp şi ei nu i se alăturat în pat după aceea. O uşurare, într-adevăr, pentru că încă o durea de ultima dată.

„Mincinoaso. Nu te-ai simţit uşurată. Ai fost dezamăgită.”

Da, era dezamăgită. Cu toate acestea, nu voia să-şi înceapă căsnicia cu minciuni şi jumătăţi de adevăr. Trebuia să fie sincer cu ea în legătură cu absolut orice. Nu-i plăcea să fie luată pe nepregătite şi i se părea că Harrison nu făcuse altceva decât să o surprindă de când se întorsese de la Paris.

O voce familiară a răsunat în holul de la intrare. Uitând de ascunzătoare, Maddie a fugit spre uşa din faţă, mai mult decât uşurată că avea o prietenă cu care să vorbească.

Nellie şi-a întors privirea când a văzut-o pe Maddie grăbindu-se spre ea.

— Doamne, cineva este neliniştită astăzi.

— Mă bucur să te văd.

Şi-a aruncat braţele în jurul lui Nellie. După ce a cerut să se aducă ceai din bucătărie, şi-a condus prietena în salon.

— De unde ai ştiut că sunt în New York?

— De la soţul tău. Mi-a telegrafiat în această dimineaţă şi m-a rugat să vă fac o vizită. Nellie şi-a dezlegat pălăria. Cum eşti?

Maddie a răsuflat frustrată.

— Mă simt mizerabil. Te rog, distrează-mă.

Nellie s-a oprit în timp ce se lăsa pe canapea.

— Pot să mă odihnesc un moment şi poate să mănânc o prăjitură mai întâi?

— Bineînţeles. Iartă-mă.

— Eşti iertată. Acum, de ce eşti nefericită? Tu şi Harrison nu vă înţelegeţi?

— Presupun.

— Presupui? Nellie şi-a ridicat sprâncenele. Sunteţi căsătoriţi de aproape trei zile. V-aţi înţeles în noaptea nunţii? Şi în fiecare noapte de atunci?

Ah. Ar fi trebuit să ştie că prietena ei va întreba despre asta. Era Nellie, la urma urmei.

— Da, nu e nicio problemă cu asta.

— Bine. Ştiam că Harrison a învăţat câteva trucuri la Paris. Mă bucur pentru tine, Maddie.

— Ar trebui şi îţi mulţumesc pentru ceea ce mi-ai spus înainte de noaptea nunţii. M-a ajutat.

— Bine. Femeile nu vorbesc suficient de des despre aceste lucruri. Ne bazăm pe bărbaţi pentru a ne spune – şi ştii cât de informativi pot fi aceştia uneori. Ar trebui să existe un fel de ghid sau ceva de genul acesta.

— Ar trebui să scrii tu unul, a sugerat Maddie. L-aş cumpăra.

— Eu nu sunt scriitoare. Cred că toată dactilografierea asta m-ar înnebuni, ca să nu mai vorbim de toate eufemismele pe care aş fi obligată să le folosesc. Îţi poţi imagina? Când îi acorzi atenţie stâlpului său bărbătesc…

— …fii pregătită să îl primeşti în orificiul tău feminin.

Amândouă au izbucnit în hohote de râs.

— Teribil. Absolut teribil. Niciodată să nu te apuci de poezie în locul tenisului de câmp. Privirea lui Nellie a devenit serioasă. Deşi mă bucur să te văd zâmbind.

— A fost greu.

— De ce? Credeam că ai spus că tu şi Harrison vă înţelegeţi bine.

— Nu ai citit ziarele? Toată lumea din oraş vorbeşte despre mine.

— Acest oraş este mult mai mare decât Fifth Avenue şi înalta societate. Încruntându-se, Nellie s-a lăsat pe spate. Şi trebuie să-i ignori pe oamenii cu minte măruntă care nu au altceva mai bun de făcut decât să bârfească.

Harrison îi spusese acelaşi lucru, dar era greu, mai ales când ea nu se mai confruntase vreodată cu aşa ceva.

— Voi încerca.

— Oare de asta am fost chemată? Nellie şi-a lipit buzele împreună, cu privirea gânditoare. Pentru că te ascunzi în casă?

— Nu mă ascund, a făcut Maddie o grimasă. Încerc să las scandalul să treacă înainte de a mă aventura.

— Să mergem. Suspinând, Nellie s-a ridicat în picioare. Te scot de aici.

— Nu pot pleca.

— Este ridicol. Bineînţeles că poţi pleca. Haide, mergem împreună.

— Nu. Nu vreau să dau ochii cu alţi oameni.

— Nu facem o vizită la reşedinţa lui Caroline Astor, Maddie. Mergem la Graham’s Ice Cream Parlor.

— Ar trebui să fiu în luna de miere.

— Cu toate acestea, soţul tău se plimbă, fără îndoială, prin oraş. De ce nu ţi s-ar permite să faci acelaşi lucru?

Era o observaţie bună – nu că Harrison i-ar fi cerut să rămână înăuntru. Se ascundea de bunăvoie, odată ce povestea logodnei rupte şi a compromisului ajunsese în ziare.

— Deci s-a stabilit, a anunţat Nellie. Mişcă-ţi fundul de

pe scaunul ăla. Trebuie să ieşi afară la aer.

Era tentant. Graham's nu era departe. Se afla la doar câteva străzi distanţă. Salonul de îngheţată era frecventat de toată lumea, nu doar de membrii înaltei societăţi, majoritatea fiind oricum în Newport în această perioadă a anului. Aşa că, deşi Graham's ar putea fi plin de oameni, erau puţine şanse să vadă pe cineva cunoscut.

— Merg doar dacă îmi promiţi două lucruri. Unu, că nu vei pleca de lângă mine şi doi, că vom pleca dacă va fi aglomerat.

Nellie a dat din mână cu nerăbdare.

— Jur solemn! Haide!

Zece minute mai târziu au intrat în local. Plimbarea până acolo fusese lipsită de evenimente, iar Maddie a răsuflat uşurată când a văzut că magazinul era gol. Au găsit o masă şi s-au aşezat pe scaunele mici de fier.

— Vezi? Nellie a deschis meniul. Nu sunt matroane de societate care să te urmărească cu furci.

— În fine, a murmurat Maddie în timp ce răsfoia paginile meniului.

Şi-au plasat comenzile şi s-au relaxat. Era nepoliticos să se descarce pe prietena ei în legătură cu problemele ei conjugale, dar Maddie fusese întotdeauna apropiată de Nellie.

— Harrison a mărturisit în sfârşit motivul petrecerii.

— Ca să petreacă timp cu tine pentru a te convinge să te căsătoreşti cu el?

— De unde ai ştiut?

— Maddie, te rog. Aproape toată lumea de acolo ştia asta. A făcut o treabă proastă în a-şi ascunde sentimentele pentru tine.

— Ei bine, ştiai că a fost dat la o parte de propria familie şi că a făcut avere la Paris?

— Nu, dar mă linişteşte să aud că nu e un leneş ca majoritatea domnilor din societate. Nimic nu este mai plictisitor decât un bărbat răsfăţat şi îndreptăţit.

— Cum de eşti întotdeauna atât de optimistă?

Maddie a bătut cu degetele pe masă.

— Trebuie să se datoreze faptului că mi-am pierdut mama la o vârstă fragedă. Nellie a ridicat din umeri. Viaţa este trecătoare. Trebuie să ne bucurăm de ea cât timp suntem pe acest pământ.

— Asta are sens.

Întinzând mâna, Maddie i-a strâns mâna prietenei sale. Nellie a zâmbit şi i-a strâns, la rândul ei, mâna lui Maddie.

— Deci tu şi Harrison v-aţi certat? a întrebat când fiecare şi-a tras mâna înapoi.

— Da. Se pare că este plin de surprize.

— Surprize bune sau rele?

— Ambele?

— Ah, înţeleg ce se întâmplă aici. Privirea lui Nellie a devenit vicleană. Cineva este supărată că prietenul cel mai bun din copilărie a plecat şi a prins aripi fără ea.

— Asta este ridicol. Eu sunt supărată că a minţit în legătură cu asta.

— Bine, dar te aştepţi să recuperezi trei ani de vieţi separate într-o singură zi? Nu este realist, Maddie.

— Spui să îl iert.

— Nellie!

Amândouă s-au întors la auzul vocii familiare. Katherine Delafield s-a oprit lângă masa lor, cu un zâmbet larg pe faţă. Şi Maddie. Bună ziua amândurora. Mă bucur să vă văd aici.

— Bună, Kat, a spus Nellie.

— Katherine, a salutat-o Maddie cu o vizibilă uşurare. O altă prietenă care nu o ignora. Mă bucur atât de mult să te văd.

— Şi tu. Cum e…

Mătuşa lui Katherine s-a apropiat, cu o încruntare adâncă pe faţă, iar conversaţia a încetat brusc. Gâtul lui Maddie s-a uscat în prezenţa dezaprobării matroanei, care se revărsa peste ea ca un nor de furtună.

— Bună ziua, doamnă Delafield, a spus ea în mod automat.

Mătuşa lui Katherine nu a băgat în seamă cuvintele lui

Maddie şi şi-a ridicat bărbia, apăsând uşor pe umărul lui Katherine.

— Vino cu mine! Trebuie să găsim o masă departe de oricine este considerat o influenţă negativă.

— Dar mătuşă Dahlia…

— Mişcă-te, Katherine!

— Îmi pare rău, a mormăit Katherine în timp ce mătuşa ei o trăgea spre partea din spate a magazinului.

— Bine ai venit în clubul influenţelor rele, a spus Nellie cu o încercare de lejeritate în glas, dar fără rezultat.

Un gol s-a aşezat în stomacul lui Maddie în timp ce o privea pe femeia mai în vârstă cum se îndepărta de masă. Această ieşire fusese o greşeală.

— Nellie, nu mi-e foame. Ar trebui să mă întorc acasă.

— Nu, rămâi, a spus Nellie. Îngheţata…

— Serios, ar trebui să plec. Şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare. Îţi mulţumesc că ai venit să mă vizitezi. Ne vedem mai târziu.

Deşi dorinţa de a fugi îi ardea prin toţi muşchii, s-a forţat să facă paşi rezonabili, fără grabă, spre uşă. De îndată ce a ieşit afară, a tras puternic în piept aerul cald al oraşului. S-a abţinut atât de tare să nu plângă în timp ce mergea, cu toate că lacrimile îi inundau privirea. Plânsul nu ar fi ajutat-o în niciun fel.

Aşa cum îi plăcea mamei sale să spună uneori, zarurile fuseseră deja aruncate. Nu putea decât să meargă mai departe.

Capitolul 20

A doua zi dimineaţă, Maddie îşi racorda o rachetă de tenis când a apărut soţul ei. Privindu-l printre gene, trebuia să recunoască faptul că arăta destul de elegant astăzi, într-un costum de vară de culoare crem şi o vestă bej. Oare exista vreun alt bărbat care să poarte hainele mai bine decât el?

Deşi arăta spectaculos şi fără haine.

Şi-a muşcat buza şi a încercat să ignore căldura care o străbătea. Nu i se alăturase în pat nici noaptea trecută, iar ei îi era dor de el – şi nu doar ca să fie satisfăcută. Îi lipsea apropierea fizică, legătura pe care o împărtăşeau. Felul în care o făcea să râdă, sărutările lui.

O curtase atât de mult în timpul petrecerii de la castel. De ce se îndepărta de ea acum?

„Pentru că te-a câştigat deja. Nu mai trebuie să încerce.”

Era un gând deprimant.

Gura lui s-a arcuit într-un zâmbet abia mijit pe când s-a aşezat pe scaunul de lângă ea.

— Ai timp pentru mine astăzi?

— Când?

— Acum, aş vrea să ne plimbăm şi să-ţi arăt ceva.

— Nu vreau să ies în oraş, Harrison, a spus ea şi s-a uitat la racheta din mâinile ei.

Acest lucru nu ar fi trebuit să constituie o surpriză, având în vedere că îl informase despre ieşirea la salonul de îngheţată de aseară.

— E aproape şi nu accept un refuz.

— Cât de aproape?

— La trei străzi distanţă.

Ezita să-i dea un răspuns. Nu era departe, dar nu voia să rişte să dea peste cineva cunoscut pe stradă.

— Vin tocmai de afară şi nimeni nu se plimbă atât de devreme. Te rog, lasă-mă să îţi arăt ceva. O să-ţi placă, îţi jur.

— Bine.

— Vino, draga mea! S-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna. Hai să ne distrăm puţin.

Câteva minute mai târziu, se îndreptau spre nord, pe Fifth Avenue. Unul dintre braţele ei era legat de al lui, iar ea îşi folosea mâna liberă pentru a ţine un parasolar şi a bloca soarele de la mijlocul dimineţii. Din fericire, el avusese dreptate în privinţa lipsei traficului de dimineaţă. Trotuarele erau pustii, cu doar câte o căruţă sau ocazional un cărucior

pe stradă.

El s-a oprit în faţa casei Xavier, pe strada 85 şi a înclinat capul spre proprietatea masivă.

— Superbă, nu-i aşa?

Cu o structură romanică expansivă, casa din cărămidă pătată fusese construită cu patru ani în urmă la scară mare, cu balcoane, turnuleţe şi frontoane. Fusese înăuntru de câteva ori pentru diverse evenimente şi chiar asistase ta un meci de tenis pe iarbă în grădini în timpul debutului ei.

— Aşa este. Întotdeauna mi-a plăcut această casă.

— Ştiu. Îmi amintesc că vorbeai întruna despre asta acum trei ani, îţi plăcea terenul de tenis de câmp din spate.

Îşi amintea acea conversaţie?

— Îmi plăcea. Şi cei din familia Xaviers sunt oameni încântători.

— Sănătatea ei este cam şubredă. Ştiai?

— Nu, a clătinat Maddie din cap, nu am ştiut. Ce groaznic! Mă întreb dacă mama mea ştie.

Mama lui Maddie şi doamna Xavier prezidaseră împreună o expoziţie de flori cu ani în urmă.

— Cred că păstrează tăcerea. El a dus-o pe ea la St. Augustine.

— În Florida?

— Da. A băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos un set de chei. Vrei să arunci o privire?

Ea a rămas cu gura deschisă, holbându-se la mâinile lui.

— Ai cheile lor?

Aplecându-şi capul sub marginea pălăriei ei, i-a sărutat nasul.

— Da. Haide.

Luând-o de mână, a condus-o pe aleea de piatră albastră şi a trecut pe sub portic. Ea s-a împiedicat lângă el, uimită.

— Stai, vorbeşti serios? Cum naiba le-ai furat cheile?

— Nu mai pune atâtea întrebări şi vino cu mine. Va fi distractiv.

— Harrison, asta nu e ca atunci când eram copii şi ne furişam în cămară pentru plăcintă cu cireşe. Este ceva serios. Am putea fi arestaţi.

Odată ajunşi în faţa uşii, a introdus cheia în încuietoare.

— Sunt absolut sigur că nu vom fi arestaţi. Acum, după tine.

A deschis uşa şi i-a întins mâna.

A intrat, convinsă că vor fi alungaţi în orice clipă. Numai că intrarea era goală, iar luminile stinse. Plutea o linişte aparte în aer, ca şi cum casa ar fi fost închisă de ceva vreme.

— Unde este personalul?

— În vacanţă, de când a plecat familia Xavier. Suntem singuri.

A ciupit-o brusc de fesa stângă prin haine, ca şi cum ar fi vrut să o dovedească.

A lăsat să-i scape un ţipăt, după care l-a înghiontit uşor.

— Eşti un ticălos, domnule Archer.

Apucând-o de talie a tras-o aproape.

— Eu sunt ticălosul tău, doamnă Archer. După ce au schimbat un sărut pe îndelete, a luat-o de mână. Să explorăm!

Casa era deschisă şi aerisită, camere mari, menite să impresioneze. Detaliile arhitecturale erau uimitoare, cu sculpturi complicate şi şemineuri mamut, ca să nu mai vorbim de tavanul cu vitralii de deasupra sălii de bal. Domnul Xavier fusese un pasionat colecţionar de artă şi nu lipseau picturile clasice atârnate pe pereţi.

S-au plimbat pe la toate cele patru etaje, comentându-şi în linişte unul altuia lucrurile care le plăceau. Ea a fost cel mai mult impresionată de piscina interioară şi de seră. Lui Harrison i-au plăcut dormitorul matrimonial şi biblioteca cu panouri de stejar. Paşii lor au răsunat pe podelele de gresie şi ea a început să bănuiască de ce o adusese aici.

El menţionase că a închiriat o casă pe perioada verii,

dar aceasta avea o suprafaţă mai mare decât cea de care aveau nevoie ei doi. Îşi imaginase o casă în Upper East Side, nu un conac cu treizeci de camere. Chiar dacă îi plăcea această casă, i se părea excesiv.

Au continuat să meargă către partea din spate a casei, ajungând în cele din urmă la terasa care dădea spre grădini. Încă se mai puteau vedea contururile unui teren de tenis pe gazon, deşi iarba era de nestăpânit în acea fază.

— Bietul teren, a murmurat ea. Era superb acum câţiva ani.

— Ar putea arăta superb din nou. Harrison şi-a sprijinit un şold de balustradă şi s-a întors cu faţa spre ea. Cu ajutorul tău.

— Vrei să închiriezi această casă.

A clătinat el din cap, un mic zâmbet făcându-şi loc pe buze.

— Vreau să cumpăr această casă.

— S-o cumperi?

— Nu ţi-ar plăcea să stai aproape de părinţii tăi?

— Este o casă foarte mare.

Mergând în spatele ei, şi-a înfăşurat strâns braţele în jurul ei.

— O vreau doar dacă eşti de acord. Are o locaţie excelentă şi un teren de tenis pe gazon. I-a sărutat obrazul. Iar această terasă îmi aminteşte de castel. Perfectă pentru a împărţi trabucuri cu tine.

— Aproape că m-ai sărutat în acea noapte.

S-a relaxat la pieptul lui, amintirile încălzindu-i pielea.

— Nu mi-am dorit nimic mai mult în acel moment.

Schimbându-şi poziţia, i-a cuprins faţa în palme. Expresia lui era plină de afecţiune în timp ce-şi cobora capul.

— Nici eu, a şoptit ea, chiar înainte ca el să o sărute.

Uşor, el i-a muşcat buzele, sărutând-o cu mişcări delicate ale gurii lui, care au făcut-o să se agaţe de el în câteva secunde. Respiraţia lor se amesteca în dimineaţa liniştită, având doar păsările ca unicul lor public, iar întreaga lume se reducea doar la mâinile, buzele şi limba

lui. Ea gâfâia când buzele li s-au îndepărtat, iar el i-a ajustat pălăria, care, între timp, devenise strâmbă.

— Ce părere ai? Ar trebui să o cumpărăm?

— Ne-o putem permite?

— Credeam că am discutat despre asta zilele trecute, dar da, ne-o putem permite. Ai vrea să locuieşti aici cu mine?

Îşi putea imagina viaţa lor aici – cu copii într-o bună zi, poate. Ar fi creat multe amintiri fericite împreună între aceşti pereţi. Se simţea bine.

— Da, cred că da.

— Excelent, i-a dat un sărut rapid, apoi a condus-o înapoi înăuntru. Îl voi pune pe agentul imobiliar să se ocupe de hârtii.

Până când au încuiat din nou casa, trăsurile se înmulţiseră pe stradă, iar zgomotul constant al copitelor îi răsuna în urechi în timp ce ea şi Harrison traversau.

— Ne-ai găsit această casă pentru că ţi-ai amintit cât de mult îmi plăcea, a spus ea. Sunt impresionată.

— Încerc din răsputeri să fac bine, la cererea soţiei mele.

— Nu trebuia să ne cumperi o casă ca să primeşti iertarea mea.

— Îmi dau seama de asta, dar cum aş putea să ratez şansa de a te vedea zâmbind? În plus, altcineva cumpăra această casă dacă nu o făceam noi.

— Mai ai şi alte surprize, Harrison Archer?

— Poate, a spus el, strângându-i antebraţul.

— Cum ar fi…

— Harrison! Ho!

O trăsură s-a oprit brusc, iar un bărbat a sărit din trăsură pe trotuar. Era Thomas Archer, fratele lui Harrison.

— La naiba! a murmurat Harrison în sinea lui, cu corpul încordat.

Thomas nu i-a cruţat nicio privire, îndreptându-şi atenţia spre fratele său.

— De ce nu mi-ai trimis niciun răspuns?

Soţul ei nu şi-a cerut scuze.

— Am fost ocupat.

— Da, bine. Thomas s-a uitat peste umăr, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu vor fi auziţi. Situaţia pe care am discutat-o este destul de urgentă…

— Îţi aminteşti de soţia mea?

Vocea lui Harrison era rece şi casantă, ca o biciuire de mustrare.

Thomas a tresărit şi s-a înclinat în direcţia lui Maddie.

— Bineînţeles, doamnă Archer. Ce plăcere să vă văd!

— Domnule Archer.

Nu-l plăcuse niciodată pe fratele lui Harrison. Era răsfăţat şi superîngâmfat. În copilărie, Thomas îl tachina intenţionat pe Harrison pentru a provoca o reacţie – una care, invariabil, îl băga pe Harrison în bucluc. Era ca şi cum Thomas ar fi încercat să se facă pe sine să pară mai bun pe seama fratelui său.

— N-o să te reţinem de la treburile tale, i-a spus Harrison fratelui său. O zi bună.

— Stai aşa. Când o să treci pe aici? Suntem foarte nerăbdători să vă vedem.

— Sunt încă în luna de miere, Thomas. Mă voi ocupa de tine la timpul potrivit.

— Dar…

— Nici un alt cuvânt, a răbufnit Harrison. Sau situaţia la care te-ai referit nu va mai fi treaba mea.

Fără să aştepte un răspuns, Harrison a tras-o practic pe Maddie de acolo şi ea nu l-ar fi putut învinovăţi. Suferise destul din cauza familiei sale.

— El încă mai crede că îi vei salva.

— Da, iar mesajele lui sunt din ce în ce mai disperate.

— Le permiţi lui Thomas şi mamei tale să mai fiarbă puţin.

Buzele i s-au răsucit într-un zâmbet, iar ochii i s-au aprins cu un amuzament sinistru.

— Bineînţeles că da. Asta e jumătate din distracţie.

— Cât de aproape eşti?

— Aproape.

Misterios.

— Cum rămâne cu soţia şi copiii lui Thomas?

Harrison a ridicat din umeri.

— Presupun că va trebui să-şi găsească un loc de muncă pentru a-i întreţine.

— Ai devenit foarte dur.

— Cu toată lumea, cu excepţia ta, Mads.

*

— Unde mă duci?

Harrison i-a zâmbit soţiei sale, deşi era legată la ochi.

— Vei vedea.

Trecuseră două zile de la incidentul de la salonul de îngheţată şi Maddie rămăsese în mare parte liniştită, stăpână pe sine, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Ura faptul că oamenii bârfeau despre ei, strivind spiritul soţiei sale şi determinând-o să se ascundă.

„Se numeşte vinovăţie.”

Da, se simţea vinovat pentru ceea ce se întâmplase la petrecere – însă nu regreta. Ea era soţia lui şi ar fi suferit o mie de scandaluri pentru a se căsători cu ea.

Ceea ce era uşor de spus pentru el. Era conştient de asta. Societatea era mult mai dură cu femeile. Ea suferise mult în ultimele zile, nefiind obişnuită să fie o proscrisă. Harrison, însă, fusese un proscris aproape din ziua în care se născuse. Poate că el ar fi putut să-i dea câteva sfaturi.

Cu toate acestea, el dorea să-i aline necazurile şi să readucă apropierea dintre ei. Fusese o adevărată tortură să stea departe de patul ei în ultimele trei nopţi.

„Hai să mergem sus nu este un răspuns după ce m-ai minţit în legătură cu aproape tot. Fă mai bine de-atât.”

El asta încerca.

Soarele dimineţii îi încălzea pielea în timp ce păşeau în jurul casei. Ocupând aproape un întreg cartier, terenul din spatele casei Webster avea în alcătuire o piscină şi, bineînţeles, un teren de tenis pe gazon. În această dimineaţă, datorită unui subterfugiu inteligent pus la cale de Harrison, antrenorul de tenis al lui Maddie anulase

şedinţa, pretinzând că era prea bolnav pentru a ieşi din casă. Când Maddie s-a schimbat în hainele de tenis, plecând să se antreneze singură, Harrison a surprins-o legând-o la ochi.

— Harrison, chiar nu am timp pentru asta. Naţionalele sunt mâine-poimâine.

— Răbdare, Mads. Răbdare.

Ea a pufnit supărată, iar el a încercat să nu râdă. Ţinând-o de cot, a condus-o mai adânc în grădini, spre terenul de tenis.

— Ştiu că suntem afară, a spus ea, ca şi cum asta ar fi explicat totul. Şi dacă voi călca în ceva şi îmi voi strica tenişii, atunci îţi va părea rău.

Nu şi-a putut stăpâni râsul.

— Îţi cumpăr tenişi noi dacă îi strici.

— Pe care trebuie să îi lărgesc înainte de Naţionale. Ca să nu mai spun că aceştia sunt tenişii mei norocoşi.

— Nu ai nevoie de noroc. Ai talent.

S-au apropiat de teren, unde îi aştepta un bărbat. Era îmbrăcat în alb şi făcea câteva întinderi în timp ce ţinea o rachetă într-o mână.

— Ştiu că suntem aproape de teren. Simt mirosul trandafirilor.

El nu a spus nimic, a adus-o doar la marginea ierbii scurte. Ajungând la ea, i-a slăbit legătura de la ochi şi a lăsat-o să clipească de câteva ori.

— Maddie, aş vrea să ţi-l prezint pe…

— Frederick Hovey, a rostit ea şi s-a repezit spre celălalt bărbat, întinzându-i mâna. Doamne, nu-mi vine să cred. Ce căutaţi aici?

Un bărbat voinic, cu mustaţă stufoasă, Fred urmase cursurile Facultăţii de Drept de la Harvard, o legătură care-l ajutase pe Harrison să-l aducă aici. Asta, şi promisiunea unui loc în consiliul de administraţie al Archer Industries.

— Doamnă Archer. Ştiţi cine sunt.

— Bineînţeles. V-am văzut jucând cu domnul Wrenn în campionatul din ’93 şi anul trecut când aţi câştigat campionatul de dublu. Returul cu reverul a fost o

frumuseţe.

Harrison i-a zâmbit mândru. Asta o făcea pe Maddie o concurentă atât de acerbă. Nu numai că muncea din greu pe teren, dar studia şi în afara terenului.

— De asemenea, este în prezent cel mai bine clasat jucător din ţară.

— Deocamdată, a nuanţat Fred într-o încercare evidentă de a fi umil.

— Abia aştept să vă văd la campionatul de simplu masculin din august, i-a spus Maddie. Cred că acesta este anul dumneavoastră.

— Vom vedea. Presupun că şi Wrenn va fi la fel de bun. Nu va fi uşor de învins. Să trecem la treabă, a spus, balansându-şi racheta de câteva ori.

— Să trecem la ce? s-a uitat ea la Harrison. Nu înţeleg.

— Fred este aici pentru a te antrena astăzi.

— E o glumă?

Muşchii feţei ei s-au relaxat.

— Nu, absolut deloc.

— Aş fi onorat, doamnă Archer, a spus Fred. V-am văzut jucând la Cincinnati vara trecută.

Un alt bărbat s-a apropiat de ei, antrenorul lui Maddie, Valentine Livingston. Membru al unei familii remarcabile de pe Coasta de Est, Vallie fusese un faimos jucător de dublu înainte de a se retrage din tenis cu un an înainte. El fusese de acord să o ajute pe Maddie să se antreneze, fără îndoială datorită presiunilor tatălui ei.

— Vallie, a strigat ea, clipind în soare. Am crezut că eşti bolnav.

— Doar nu credeai că voi rata asta, nu-i aşa? Vallie i-a strâns mâna lui Fred. Hovey, îmi face plăcere să te revăd.

— Valentine, Fred a strâns mâna celuilalt bărbat. Ai venit să te asiguri că nu-ţi stric munca grea, din câte văd.

— Într-adevăr, a spus Vallie cu un râs uşor. Lucrăm la serviciul ei de şase luni. Nu pot să te las să schimbi ceva înainte de Naţionale.

— Destul de corect, a arătat Fred spre teren. Mergem,

doamnă Archer?

Maddie a ţopăit pe vârfurile picioarelor, cu emoţia strălucindu-i pe faţă, iar umerii lui Harrison s-au relaxat uşor. Planul lui funcţiona. Cel puţin pentru câteva clipe, reuşise să o înveselească.

— Aceasta este cea mai bună surpriză din toate timpurile. L-a apucat de braţ şi l-a sărutat pe obraz. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Distracţie plăcută!

Le-a făcut cu mâna celor doi domni şi s-a întors înăuntru. Nu era nici măcar ora nouă dimineaţa şi avea deja o victorie. Nu era prea rău pentru un pierde-vară.

Acum, era timpul să abordeze cealaltă problemă.

Se apropia ziua în care urma să preia Archer Industries, dar nu se putea grăbi. Acesta era un joc de şah, fiecare mutare strategică şi atentă, concentrată pe prinderea adversarilor săi. Nu le lăsa altă opţiune decât să se predea în cele din urmă.

Iar sfârşitul avea să vină în curând.

— Domnule, a fost livrat un mesaj pentru dumneavoastră, l-a abordat majordomul, în timp ce acesta se întorcea în casă.

— Mulţumesc. Harrison a luat biletul de pe tava de argint. A ajuns domnul Innis?

— Este în biroul domnului Webster, domnule.

— Mulţumesc, Farley.

Dând din cap, a pornit spre birou.

S-a uitat la biletul din mână şi a rânjit, recunoscând hârtia de scris. Biletul era de la mama sau de la fratele său, întrebând, fără îndoială, când urmau să le sosească banii. Harrison a mototolit hârtia în pumn fără să o citească. „Lasă-i să-şi facă griji.”

William Innis aştepta în biroul lui Webster. Un tânăr de culoare, William era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Harrison şi absolvise Delaware State College cu o diplomă în finanţe. Pe când se afla încă la Paris, Harrison îl angajase pe William pentru a supraveghea preluarea aici, în State, şi lui Harrison îi plăcuse imediat felul direct al celuilalt bărbat

şi modul capabil în care aborda problemele. William se dovedise indispensabil în preluarea Archer Industries în ultimele patru luni.

— Bună dimineaţa, William. Harrison a închis uşa şi s-a îndreptat spre birou. Mulţumesc că ai venit astăzi aici.

De când Harrison se întorsese în oraş, lucraseră în biroul lui William de lângă Wall Street.

— Nu mă deranjează. Celălalt bărbat şi-a ajustat ochelarii rotunzi. Locuiesc chiar de cealaltă parte a parcului.

— Îmi amintesc. Pe Amsterdam, lângă 87, nu-i aşa? Ei bine, s-ar putea să mai lucrăm puţin pe aici până când preluarea va fi finalizată.

Îşi dorea să rămână aproape de Maddie în speranţa că ea îl va ierta curând. Faptul că nu se culca cu ea îl scotea din minţi, ca şi cum ar fi fost privat de mâncare şi de apă. Chiar de aerul de care avea nevoie pentru a supravieţui.

— De asemenea, a spus William, scoţând un teanc de hârtii, am făcut progrese cu cealaltă listă, dacă vreţi să o vedeţi acum. Ieri am achiziţionat ultimele două blocuri mari de acţiuni.

— Excelent. Tot ce a mai rămas este să obţinem acţiunile familiei.

— Am discutat să-i facem fratelui o ofertă prin intermediul unei companii anonime. Aşa nu ar şti că eşti tu.

— Thomas nu le va vinde niciodată cu bună-ştiinţă. Sunt practic tot ce i-a mai rămas.

— Atunci nu văd cum am putea prelua controlul din mâinile familiei tale.

— S-ar putea să am o idee. Harrison a luat un creion. Să vedem ce putem face.

Capitolul 21

Chiar şi Vallie era impresionat de modul în care Maddie jucase împotriva lui Fred Hovey – iar antrenorul ei

era un om greu de impresionat. Aceasta i-a invitat pe amândoi să rămână la o limonadă, dar ei au refuzat.

— A fost o plăcere, i-a strâns ea viguros mâna lui Fred. Mulţumesc.

— Aşa cum am spus, a fost plăcerea mea, a spus Fred în timp ce se ştergea pe faţă. Eşti feroce pe teren, Maddie.

— Sper doar să fiu suficient de bună pentru a câştiga la Naţionale.

— Nu te îndoi niciodată de puterea ta. Să crezi întotdeauna în ea, a spus el.

— Exact ceea ce îi spun şi eu de atâta timp, a spus Vallie. Asta, şi să se ducă mai des la fileu.

— Un jucător trebuie să îşi urmeze instinctul în această privinţă, a râs Fred. Vallie a fost întotdeauna prea agresiv pentru binele său la fileu.

— Minciuni. Vallie i-a strâns mâna lui Maddie. Bună treabă azi. Ne vedem mâine-dimineaţă. Odihneşte-te!

Bărbaţii au plecat prin partea laterală a casei şi Maddie aproape că a plutit în drumul ei înăuntru.

Era epuizată, dar era cel mai bun tip de epuizare. Mintea ei era fericită şi se simţea bine. Şi trebuia să-i mulţumească soţului ei pentru asta. Gestul din această dimineaţă o emoţionase, un cadou absolut perfect, pe care numai Harrison l-ar fi putut face. Cum aranjase asta? Nu putea fi uşor.

„Încerc din răsputeri să fac bine, la cererea soţiei mele.”

Nimeni nu o cunoştea la fel de bine ca el, iar el îi arătase de nenumărate ori cât de mult ţinea la ea. Nunta lor nu fusese perfectă, e adevărat. Visele ei de a avea o mare petrecere la biserica episcopală St. Thomas fuseseră spulberate şi preferase să evite un scandal. Deşi nimic din toate acestea nu era în planurile ei cu o lună în urmă, trecutul nu putea fi schimbat.

„Viaţa este trecătoare. Trebuie să ne bucurăm de ea cât timp suntem pe acest pământ.”

Nellie avea dreptate. Oare Maddie chiar dorea să-l ţină pe Harrison la distanţă pentru totdeauna?

Nu, bineînţeles că nu. Deşi luaseră cina împreună în ultimele trei seri, îi lipsea restul. Îşi dorea mai mult din ceea ce se întâmplase în prima lor noapte împreună, respiraţia tăiată şi anticiparea. Sărutările fierbinţi şi alunecarea mâinilor lui pe pielea ei.

Senzaţia de a-l avea înăuntrul ei.

Doamne, ce mult râvnea la asta! Doar gândindu-se la acea noapte din adăpostul de trăsuri se topea toată, se încorda şi pielea i se încingea, nevoia de el arzându-i în sânge. Nu-şi imaginase vreodată că un bărbat i-ar fi putut oferi atât de multă plăcere – şi bănuia că legătura lor, prietenia lor, era cea care făcea posibil acest lucru.

Trebuia să-l vadă. *Acum.* Deşi era acoperită de transpiraţie şi obosită, trebuia să-i mulţumească pentru această surpriză. Poate că ar putea, de asemenea, să-i distragă atenţia de la orice făcea în acel moment. O oră sau două furate în care să-l poată atinge şi săruta, să-i simtă umerii puternici şi pieptul ferm. Să se frece de el şi să-l audă gemând în urechea ei…

— Oh, îmi pare rău, Joseph!

A fost cât pe ce să se lovească de un valet în drumul ei. Oare putea să vadă gândurile nărăvaşe de pe faţa ei?

— Îmi cer scuze, doamnă, a spus tânărul ocolind-o.

— Ştii unde se află domnul Archer în acest moment? A ieşit afară?

— Cred că se întâlneşte cu domnul Innis, doamnă.

Perfect.

Cu inima bătând cu putere, s-a grăbit spre intrare, disperarea şi dorinţa făcându-i capul să se învârtă. Aproape că gâfâia, transpira din pricina faptului că avea nevoie de el. Zona dintre picioare îi pulsa de dorinţă. Ajungând după colţ, i-a zărit umerii largi în haina bej, picioarele lungi şi ceafa cu părul des. Frumuseţea lui i-a provocat pur şi simplu fluturi în stomac.

Uşa de la intrare s-a închis şi Harrison s-a întors. Ceea ce a văzut pe faţa ei i-a făcut ca sprâncenele să i se arcuiască în sus.

— Bună ziua. Ai avut un antrenament plăcut?

Nu mai era nimeni prin preajmă şi nu mai putea aştepta o secundă ca să pună mâna pe el. Fără să se obosească să-i răspundă la întrebare şi-a pus palmele pe pieptul lui şi l-a împins spre dulapul cu haine.

— Stai, ce se întâmpli? a chicotit el uşor în timp ce ea îl manevra, fără să opună nici cea mai mică rezistenţă.

Deschizând uşa dulapului, ea l-a împins într-un colţ. El s-a împiedicat, încurcându-se în cele câteva paltoane depozitate acolo. Ea a închis uşa, scufundând spaţiul în semiobscuritate, iar razele care intrau pe sub uşă ofereau suficientă lumină pentru a desluşi confuzia de pe faţa lui.

— Ne ascundem de cineva – sau jucăm un alt joc?

Ea nu a vrut să vorbească. S-a aruncat asupra lui, braţele ei înfăşurându-i umerii ca o blană de nurcă, în timp ce îi capta gura. După o fracţiune de secundă de surpriză, el i s-a alăturat, sărutând-o înapoi cu febrilitate. Oare se gândise şi el la asta? Avea nevoie de ea la fel de mult? Avea un gust familiar, de cafea şi mentă, iar ea s-a apăsat mai aproape, încolăcindu-şi degetele în părul lui în timp ce limbile lor se împleteau. Respiraţiile lor răsunau în spaţiul îngust, gurile lor lucrând în tandem, concurând pentru dominaţie. Apoi el a sărutat-o mai tare, buzele lui neiertătoare pe ale ei, căutând neobosit plăcerea ei în timp ce mâinile lui se plimbau.

— La etaj, a spus el, apăsând sărutări de-a lungul maxilarului ei. Să mergem sus.

Mintea ei a respins ideea de a pleca de acolo.

„Acum. Chiar aici.”

Deşi nu-i plăcea să fie surprinsă, îi plăcea ideea de a-l surprinde pe Harrison. Îi amintea de vestiar, un loc liniştit, secret, unde puteau face împreună tot felul de răutăţi, unde lipsa ei de experienţă şi încercările stângace de seducţie nu ar fi fost atât de umilitoare, îi plăcea să-l ia pe nepregătite în acea zi, auzindu-i răsuflarea tăiată şi simţindu-i corpul tremurând în timp ce degetele ei îl explorau.

De asemenea, era ceva ce abia aştepta să încerce, dar nu avusese curaj în noaptea nunţii lor. Aici, în aproape beznă, părea să fie ocazia perfectă pentru a face prima ei

încercare.

Făcând un mic pas înapoi, şi-a ridicat fustele... şi s-a pus în genunchi.

Pământul era tare şi neiertător sub oasele ei, dar nu-i păsa. Faţa ei se afla direct în faţa vintrelor lui, unde cea mai seducătoare erecţie i se umfla în pantaloni.

— Oh, Doamne! a gâfâit el. Ce faci?

Ea şi-a întins mâna spre închizătorile pantalonilor, cu intenţia de a ajunge cât mai repede la pielea lui. El i-a oprit mâinile.

— Are legătură cu surpriza mea de azi-dimineaţă? Pentru că nu trebuie să faci asta ca să-mi mulţumeşti.

— Fac asta pentru că aşa vreau şi pentru că sper să-ţi placă.

Întâlnindu-i privirea, ea i-a îndepărtat mâinile.

Braţele îi atârnau lejer pe lângă corp, în timp ce ea începea să-l dezbrace. Când închizătorile pantalonilor lui au fost deschise, ea a băgat mâna pentru a-i desface bretelele, mai întâi de o parte, apoi de cealaltă. Pantalonii au alunecat pe podea, adunându-se la gleznele lui.

— Mads, şi dacă Farley trebuie să-şi o haina? Sau dacă vine cineva la uşă?

Deşi părea extrem de improbabil, ideea că ar putea fi prinşi a făcut ca dorinţa să îi urce pe coapse şi să-i străbată tot corpul.

— Atunci cred că trebuie să fii rapid.

— O, la naiba! a respirat, cu vocea groasă şi aspră.

Ea s-a concentrat asupra nasturilor mici ai hainei lui de corp, oprindu-se după câţiva pentru a-şi târî palma pe lungimea lui rigidă.

— Mai repede, a gemut el şi s-a agăţat de tija de lemn care ţinea hainele. Înainte de a-mi da drumul în haine.

După ce a desfăcut destui nasturi, i-a scos afară membrul gros şi l-a admirat. Degetele ei nu prea se întâlneau când a înconjurat baza, pielea atât de netedă şi caldă în palma ei. Aplecându-se, a apăsat un sărut în vârf, gustând lichidul sărat adunat deja acolo. Apoi l-a lins, iar şoldurile lui s-au aruncat înainte, în timp ce corpul lui s-a

smucit.

— Ia-mă în gura ta, răutăcioasă mică, a mârâit el.

Reprimându-şi un zâmbet la auzul poreclei, a făcut cum i s-a spus, trecând lungimea lui pe lângă buze şi ajungându-i în cele din urmă pe limbă. Nu era exact la ce se aşteptase. Penisul lui era tare şi moale în acelaşi timp, ca o catifea întinsă peste o stâncă, dar dulce, ca Harrison.

— Uită-te la mine, a gâfâit el.

Şi-a înclinat bărbia în sus, iar intensitatea care îi strălucea în ochi i-a trimis scântei de-a lungul coloanei vertebrale. El se holba la gura ei ca şi cum ar fi fost hipnotizat. „Îi place să mă privească făcând asta.” Fără să-şi întoarcă privirea, ea a repetat mişcarea de doua sau trei ori, iubind felul în care respiraţia lui se oprea la fiecare mişcare. Apoi şi-a învârtit limba în jurul capului de câteva ori, observând cum el scapă o înjurătură cu jumătate de gură când ea a acordat atenţie părţii inferioare.

„Prefă-te că este un meci de tenis şi că trebuie să înveţi tot ce poţi despre adversarul tău.”

Ea i-a memorat reacţiile, ce funcţiona şi ce nu. Avea să devină pricepută la asta, indiferent de situaţie.

— Suge tare. Coapsele lui au început să tremure. Ia-mă adânc.

Ea l-a tras şi mai adânc în gură, până când l-a simţit în partea din spate a gâtului, privindu-l în continuare.

— Asta e, frumoaso. Pieptul lui s-a ridicat, iar pleoapele căzute s-au fixat pe gura ei. Mai repede acum.

Ţinând baza cu o mână, s-a mişcat mai repede, stabilind un ritm constant. Şoldurile lui au început să se balanseze, iar ea încerca să-l tragă de fiecare dată mai adânc. Era o provocare pentru a vedea cât de mult putea să suporte. El nu şi-a întors privirea, abia dacă clipea, iar ea s-a dedicat sarcinii, hotărâtă să îl vadă şi să îl audă cum se destrăma în faţa ei.

— O, Doamne, a început să mormăie încet cu fiecare împingere, iar o mână a ajuns în părul ei şi i-a prins uşor capul. O, Doamne. O, *la naiba.* Sunt aproape… atât de aproape.

Rebelului ei soţ de pe Fifth Avenue îi plăcea să vorbească vulgar.

Ea a fredonat în semn de aprobare, iar vibraţia trebuie să-l fi împins până la limită.

— Acum, a izbucnit el brusc. La naiba, îmi dau drumul *acum.*

În vocea lui se simţea o notă de avertisment, dar ea nu era sigură de ce. În schimb, a continuat să dea din cap, iar câteva secunde mai târziu muşchii din coapsele lui s-au încordat, tot corpul lui blocându-se. Şi-a aruncat capul pe spate, gemând, iar erecţia lui s-a umflat între buzele ei chiar înainte de a-şi da drumul pe limba ei. El tremura din toate încheieturile, tresărind cu fiecare puls, înainte ca în cele din urmă să termine. Ea l-a eliberat şi a înghiţit lichidul sărat.

Încă gâfâind, el a tras-o în sus şi s-a năpustit asupra gurii ei, apăsându-şi limba înăuntru, gustând-o pe ea, dar şi pe el. Din nou şi din nou, buzele lui se prelingeau peste ale ei, iar ea gemea, deja excitată de faptul că îşi folosise gura pe el. Putea simţi alunecarea dintre coapsele ei, ţesuturile umflate care implorau atingerea lui.

— A fost cel mai excitant lucru pe care l-am trăit vreodată în toată viaţa mea.

După o clipă lungă, el şi-a sprijinit fruntea pe tâmpla ei, trăgând adânc aer în piept.

— Maddie. Sunt distrus.

— Mă bucur.

— Am de gând să te duc sus şi să-ţi răspund la fel de repede după ce mă adun.

A sărutat-o în timp ce mâinile lui îşi încheiau nasturii de la lenjeria intimă.

A simţit furnicături la auzul promisiunii lui, pereţii pântecului ei încleştându-se. Îşi dorea atât de mult asta, însă nu se spălase după lecţia ei.

— Ar trebui să mă spăl mai întâi.

— Nu avem timp pentru asta şi, în plus, te vreau aşa. Du-te sus şi scoate-ţi hainele de pe tine. Şi-a tras deja pantalonii şi şi-a ajustat bretelele. Vreau să te găsesc goală

pe patul meu, soţia mea.

Cine era ea să se certe cu el?

Aplecându-se, s-a hotărât să îl tachineze.

— S-ar putea să trebuiască să încep fără tine.

Era de necrezut, dar începuse să se mişte mai repede, însă degetele lui au devenit neîndemânatice.

— La naiba, Madeline! a rostit în timp ce se chinuia să se încheie la pantaloni.

Râzând, s-a strecurat afară din dulap şi a fugit spre dormitorul lui.

*

Maddie s-a ghemuit pe trupul gol al soţului ei, cu braţul lui înfăşurat în jurul ei. Transpiraţia încă se răcea pe pielea lor, în timp ce lumina după-amiezii scălda dormitorul într-un galben auriu. Stăteau aici de ore întregi, satisfăcându-se unul pe celălalt, de când ea îl acostase în dulap.

Obrajii i s-au încălzit. Oare femeia aceea obraznică era chiar ea?

Harrison părea să se bucure de asta, aşa că şi-a dat la o parte jena. Şi, într-adevăr… acesta era încă cel mai vechi prieten al ei, persoana care o cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Niciodată nu o judecase sau o făcuse să se simtă neimportantă. Ba chiar o încurajase şi o sprijinise întotdeauna.

„Să ştii doar că ce e între noi a fost tot ce a contat – tu şi cu mine, împreună.”

Şi-a muşcat buza în timp ce emoţiile se războiau în interiorul ei. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia, cum ar fi problemele financiare ale familiei lui şi motivele pentru care plecase. Sentimentele lui pentru ea. Greu de reconciliat acest bărbat secretos cu băiatul care cândva împărţise totul cu ea.

„Nu mai e un băiat, Maddie.”

Da, acest lucru era evident, în timp ce privirea ei zăbovea pe pieptul musculos cu o urmă uşoară de păr

negru. Poate că avea dreptate, poate că avuseseră nevoie de timpul petrecut separat înainte de a se reuni din nou. Dacă el ar fi rămas, l-ar fi văzut vreodată altfel decât ca pe un prieten, fratele pe care nu l-a avut niciodată?

Sau s-ar fi dedicat atât de mult tenisului de câmp, hotărâtă să devină cea mai bună?

Mai mult, oare Harrison şi-ar fi făcut singur averea, apoi s-ar fi întors la fel de ambiţios şi de obsedat?

Ea bănuia că răspunsul la toate aceste întrebări era nu.

Fie că le plăcea sau nu, evenimentele din acea noapte fatidică, cea dinaintea plecării sale la Paris, le schimbaseră viaţa. Dar fiecare decizie, fiecare moment din trecut îi aduseseră aici, căsătoriţi şi legaţi până la moarte. Se simţea bine. Părea să fie destinul.

Suspinând, şi-a târât palma peste sternul şi coastele lui, cartografiindu-l cu degetele. Totul era atât de nou, dar şi familiar. Ca şi cum undeva, în adâncul minţii ei, ar fi ştiut întotdeauna că vor ajunge aici.

Pieptul i s-a dilatat, iar inima aproape că i-a explodat. Nu fusese niciodată mai fericită. „Sunt îndrăgostită de el?” A îngheţat când întrebarea i-a răsunat în minte. Părea prea devreme pentru dragoste, mai ales că tocmai se împăcaseră după ce el o minţise. Din nou.

Într-adevăr, ea ţinea la el, dar dragostea însemna inimi şi flori, curcubeie şi poezii – nu certuri şi decepţii. Dragostea necesita încredere şi respect reciproc. Un sentiment de parteneriat. Harrison nici măcar nu fusese complet sincer cu ea până acum trei zile. Într-o bună zi, dragostea ar putea înflori între ei, dar bănuia că această umflătură din pieptul ei era doar efectul persistent al dorinţei combinate cu afecţiunea.

— La ce te gândeşti atât de serios? a întrebat el liniştit.

„La tine.”

— Nimic. Doar mă bucur de moment.

— Niciodată în viaţa ta nu ai încetinit suficient pentru a te bucura de un moment, a râs el uşor. Mintea ta nu se

opreşte niciodată din a plănui următoarea mişcare.

— O spune omul care nu se opreşte niciodată să planifice. Punct.

— *Touché.* Deşi trebuie să spun că am petrecut destul de mult timp complotând în ultimii trei ani.

— Apropo, de ce ai lucrat de aici în loc să lucrezi în centru?

— Am vrut să fiu mai aproape de tine.

Şi iată că pieptul i s-a umplut din nou de bucurie. S-a relaxat lângă el şi a ascultat sunetele din grădinile din spate care intrau pe fereastră. Grădinarii tăiau tufişuri şi rostogoleau cărucioare pe pietriş. Insectele bâzâiau şi păsările ciripeau în copacii din jur. Era un moment perfect, plin de pace şi linişte.

— Ce te-a apucat astăzi, după antrenament? I-a mângâiat partea laterală a sânului cu vârful degetelor, făcând-o să tremure. Nu că m-aş plânge, să ştii. Sunt doar curios.

— Mi-a fost dor de tine.

— Înţeleg.

— Nu jubila, Harrison Archer!

I-a auzit zâmbetul din voce, aşa că s-a ridicat pe coate ca să-i vadă faţa.

— Nici nu aş visa la aşa ceva. Glisând o mână pe partea din spate a capului ei, a tras-o spre gura lui şi i-a şoptit pe buze: Şi mie mi-a fost dor de tine.

Apoi a sărutat-o, lung şi apăsat, cu buzele lui mişcându-se de-a lungul buzelor ei, ca şi cum ar fi fost flămând după gustul ei. Limbile lor s-au împletit şi au dansat, până când ea a rămas fără suflare, ameţită, iar în cele din urmă a trebuit să se retragă pentru a trage aer în plămâni.

El i-a trasat sărutări mici de-a lungul maxilarului.

— Mai eşti supărată pe mine?

Ea s-a uitat la el şi i-a cercetat ochii albaştri ca noaptea.

— Nu. Doar să nu-mi ascunzi nimic. Te rog.

I-a cuprins obrazul în palma lui mare.

— Ai cuvântul meu că nu o voi face.

Ea a dat din cap aprobator, satisfăcută că vorbea serios.

— Bine.

— În interesul unei dezvăluiri complete, ar trebui să îţi spun că am găsit o modalitate de a achiziţiona restul acţiunilor, mâine-dimineaţă.

— Oh? Cum?

— S-ar putea să nu meargă, dar mă duc să-mi vizitez familia.

Suna de rău augur.

— Ce altceva ai mai vrea să-mi împărtăşeşti în interesul dezvăluirii complete?

El a rostogolit-o pe spate, dominând-o, cu un zâmbet răutăcios pe faţă, şi şuviţă de păr i-a căzut pe frunte.

— Da. Plănuiesc să ţi-o mai trag o dată înainte de cină. Deci ai vrea să faci baie acum sau mai târziu?

Capitolul 22

Casa arăta la fel şi din exterior, tot rece şi neprimitoare. Fără flori pe prispă, cu vopseaua decojită pe câteva obloane. Nu atât de mult degradată, cât... neglijată.

Harrison nu a simţit nimic în timp ce privea lung la locul în care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii. Nu nostalgie, nu dor de vremuri mai simple. Acei ani fuseseră îngrozitori, suferinţa lui fiind atenuată doar atunci când se afla în Newport cu Maddie. De fapt, întregul loc putea să ardă şi el nu ar fi vărsat nici măcar o lacrimă.

După ce a sunat la sonerie, a intrat în vestibul şi şi-a scos pălăria, dar a păstrat geanta pe care o purta. A fost îndrumat către salonul mai mic, cel folosit pentru membrii familiei. A păşit înăuntru, cu anticiparea pulsându-i în vene, şi a găsit-o pe mama sa aşezată pe canapea, în timp ce Thomas se tolănea într-un fotoliu, părând supărat. Ca şi cum fratele său ar fi fost supărat că fusese lăsat să aştepte.

— Ai întârziat, a răbufnit Thomas. Aşteptăm de aproape un sfert de oră.

Harrison s-a aşezat pe un fotoliu gol şi a ignorat criticile. Avea la îndemână probleme mult mai importante decât întârzierea.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să aflăm din ziare despre căsătoria ta? a întrebat mama lui. Cel puţin puteai să ne telegrafiezi vestea ca să ne uşurezi îngrijorarea.

— Soţia mea şi cu mine am dorit să ne bucurăm de o scurtă lună de miere înainte de a ne ocupa de problemele financiare ale familiei. Şi-a încrucişat picioarele şi şi-a netezit pantalonii. Acum, ce doreşti de la mine?

— Cred că este evident, a pufnit Thomas, sunetul fiind încărcat de nerăbdare.

— Nu în totalitate, a spus Harrison. Aţi dorit ca eu să mă căsătoresc cu o moştenitoare şi aşa am făcut. Şi acum ce urmează?

— Acum discutăm despre datoriile familiei şi despre cum vom face ca bunurile familiei Archer să nu fie confiscate de creditori.

Mama şi fratele său au făcut un schimb de priviri.

— Oh, nu-mi pasă de nimic din toate astea.

— Poftim?

Mama lor a pălit la faţă, în timp ce întregul corp i-a înţepenit.

— Nu-mi pasă, a vorbit încet, cu grijă, pentru a se face înţeles. De nimic din toate astea.

— Ce naiba înseamnă asta? Lui Thomas aproape că i-au ieşit ochii din cap. Ca membru al acestei familii, trebuie să-ţi pese. Finanţele noastre sunt întregul motiv al căsătoriei tale.

— Convenabil, sunt membru al familiei doar atunci când vă convine amândurora.

— Întotdeauna ai fost un membru al acestei familii, Harrison, a spus mama lui, privindu-l de sus.

— Şi totuşi nu am primit niciun cuvânt de la vreunul dintre voi cât timp am fost la Paris. Nici măcar o telegramă

sau o scrisoare. Nici măcar un mesaj într-o sticlă. Thomas a fost acolo acum doi ani şi nu s-a deranjat să mă caute.

— Mă ocupam de afaceri.

Pielea de deasupra gulerului lui Thomas a căpătat o culoare roşie mată.

— Şi totuşi ai găsit timp să vizitezi Le Chabanais. De două ori.

Celebrul bordel francez era cunoscut pentru faptul că găzduia mulţi demnitari şi aristocraţi. Harrison devenise prieten cu mulţi dintre ei. Nu trecuse mult timp până când vestea despre vizitele lui Thomas ajunsese la urechile lui Harrison.

— Este absurd. Mama lui s-a tras mai în faţă. Nu suntem aici ca să te cocoloşim pentru sentimentele tale rănite. Această familie are nevoie de banii Webster şi tu îi vei preda, aşa cum ar trebui să facă un fiu devotat.

Şi-a încrucişat mâinile şi a înclinat capul într-o parte.

— Nu sunt un fiu ascultător şi nu veţi primi niciun ban de la mine.

— Ce-ai spus?

Ceilalţi doi au tresărit, iar mama lui s-a agăţat de marginea canapelei până când i s-au albit degetele.

Ştia că nu era nimic în neregulă cu auzul mamei sale, aşa că nu a răspuns, ci i-a lăsat doar să proceseze vestea.

Mama lor s-a schimonosit la faţă de urâţenia pe care şi-o amintea atât de bine din copilărie.

— Nerecunoscătorule…

Thomas s-a aplecat în faţă, cu privirea înnebunită de panică.

— Harrison, te rog. Familia mea…

Harrison nu a spus nimic, lăsând disperarea să pătrundă în aer, rostogolindu-se şi îngroşându-se, până când aproape că o putea gusta. Acest moment era chiar mai bun decât anticipase. Era dulce, o mângâiere pentru sufletul unui băiat de opt ani care tânjea după aprobarea familiei sale.

Pe măsură ce creştea realizase că aprobarea nu va veni şi că va fi marcat pentru totdeauna ca al doilea fiu, cel

care a reuşit doar să dea greş.

— Niciodată nu ai putut să faci ce ţi s-a spus, a atacat mama lui din nou. Ar fi trebuit să ştim că nu ne vei ajuta, că vei rămâne egoist. Eşti o ruşine pentru numele Archer.

Fără să fie deranjat, Harrison a permis ca vitriolul ei să îl cuprindă. Momentul era perfect, prea preţios pentru a-l strica dându-i cuvintelor ei vreo putere asupra lui. Timpul trecuse de mult pentru asta.

— Mamă, te rog, s-a răstit Thomas, apoi s-a întors spre Harrison, cu ochii rugători. Ce vrei să faci? Să mă vezi implorând?

Acum ajungeau la o soluţie. Bine.

— Îmi vreau cei zece la sută înapoi.

— De la Archer Industries?

Fratele său a clipit de câteva ori.

— Corect. Vreau să-mi cedezi zece la sută din acţiuni. Este ceea ce aveam înainte ca Winthrop să mă renege.

Thomas deţinea cincisprezece la sută din acţiuni, în timp ce mama sa controla patruzeci la sută. Zece procente nu ar trebui să însemne nimic pentru ei.

— Ce primim în schimb? a întrebat mama lui, evident cel mai isteţ negociator dintre cei doi.

Harrison a făcut un gest spre cameră.

— Această casă, plus o alocaţie.

Nu avea rost să-i informeze cât de mică va fi acea alocaţie, cel puţin nu încă.

— Asta este o insultă, a spus fratele său. Îţi cer să plăteşti şi tu toate datoriile noastre.

— Nu. Zece la sută din acţiuni şi plătesc ipoteca pe casa asta. Aceasta este ultima mea ofertă.

Liniştea s-a lăsat peste cei trei, în timp ce greutatea celor spuse de el s-a instalat în cameră. În cele din urmă, fratele său s-a îndreptat spre mama sa.

— Este ceea ce a avut înainte şi controlul ar rămâne încă în familie. Vom avea în continuare afacerea, dividendele din acţiuni, plus că această casă va fi scutită de datorii. Cred că este o afacere bună.

Doamne, fratele lui era un om de afaceri groaznic. Nu

e de mirare că erau pe punctul de a pierde totul.

— Nu poţi avea un loc în consiliu, i-a spus mama lui Harrison. Zece procente şi numele de familie Archer nu-ţi dau dreptul la aşa ceva. Cum el nu a spus nimic, ea şi-a coborât bărbia spre a privi geanta de piele de la picioarele lui. Şi presupun că actele necesare se află în geanta ta.

Harrison a scos formularul legal de transfer şi l-a aşezat pe masa de ceai dintre ei, împreună cu un pix.

— Semnează în partea de jos.

— Acum? s-a încruntat Thomas.

— Da, acum.

Nu ar fi fost exclus ca familia lui să renege această înţelegere odată ce încheiau această conversaţie.

În timp ce Thomas citea documentul, Harrison şi mama lui stăteau în tăcere, privirea ei săgetându-l. Pentru că ştia din experienţă că o enerva, nu i-a oferit niciun fel de reacţie exterioară, cu faţa impasibilă, ca şi cum ar fi fost străini. Dezamăgirea şi ura ei ricoşau în el ca una dintre mingile de tenis ale lui Maddie.

Aparent mulţumit, Thomas a semnat cu un gest teatral şi i-a înmânat actele lui Harrison.

— Poftim.

Încercând să nu rânjească, Harrison a pus hârtiile deoparte.

— Ar trebui să-ţi spun ce înseamnă asta, atât pentru afacere, cât şi pentru tine personal.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat Thomas.

Harrison şi-a pus coatele pe braţele fotoliului şi şi-a împreunat degetele.

— Cu cele zece procente pe care tocmai le-ai semnat – cele zece procente care mi se cuvin, aş putea adăuga –, acum deţin controlul asupra Archer Industries.

— Este imposibil, s-a încruntat Thomas.

— Îţi garantez că nu este. Mi-am petrecut ultimele câteva luni făcând oferte de cumpărare celor mai mari acţionari. Spre surprinderea mea, cei mai mulţi au fost dispuşi să îmi vândă acţiunile lor la un preţ exagerat. Acum deţin cincizeci şi unu la sută din acţiuni.

— Cum de nu am fost informat despre asta? a întrebat fratele său.

Harrison i-a adresat un mic zâmbet.

— Ai fi surprins de tăcerea pe care o poţi cumpăra cu câţiva verzişori în acest oraş. Aveţi vreo bănuială despre ce voi face în continuare?

Thomas a început să respire greu şi pe fruntea lui au apărut stropi de transpiraţie.

— Consiliul…

— Va face tot ce spun eu, a încheiat Harrison. Inclusiv să te demită din funcţia de preşedinte, imediat ce voi putea convoca o şedinţă a consiliului de administraţie.

— Nu poţi face asta! a strigat mama lui. Aceasta este compania tatălui tău.

— Greşit. Exaltarea i-a plutit în vene, victoria făcându-l să ameţească, în timp ce şi-a luat geanta şi s-a ridicat. E compania mea acum.

Fratele său a sărit în picioare, faţa lui devenind de un roşu intens.

— Nu te vom lăsa să faci asta. Compania aceea este moştenirea mea, moştenirea copiilor mei. Nu poţi să o preiei pur şi simplu.

— De fapt, aritmetica simplă şi acţiunile pe care le deţin spun că pot.

A pornit spre uşă. Întâlnirea se terminase.

— Şi soţia ta?

Harrison a făcut o pauză. Ameninţarea din întrebarea fratelui său nu i-a scăpat din vedere.

— Ce se întâmplă cu soţia mea?

— Este pe cale să participe la turneul naţional de tenis pentru doamne, nu-i aşa?

— Şi ce te priveşte pe tine?

Thomas a studiat chipul lui Harrison, iar fratele său trebuie să fi simţit o slăbiciune, pentru că a insistat.

— Am auzit că a fost devastată de recentul scandal. Se spune că abia mai poate ţine capul sus în public. Ar fi păcat ca un alt scandal să o distragă de la cel mai important meci din viaţa ei.

— Sau dacă s-ar împiedica şi ar trebui să se retragă din turneu, a adăugat mama sa. Ştii cât de neîndemânatice pot fi fetele tinere.

Cu mâinile încleştate în pumni, Harrison a făcut un pas mai aproape.

— O amenințţi?

— Nu, bineînţeles că nu, a spus Thomas, deşi tonul său transmitea altceva. Ştim cât de mult înseamnă ea pentru tine.

— Mai mult decât orice altceva în lume, aş spune eu, a adăugat mama lui.

Groaza l-a lăsat fără voce pentru o secundă îndelungată. Ce legătură avea el cu aceşti oameni? Nu le păsa deloc de decenţă şi de principii?

„Cunoşti răspunsul la această întrebare.”

Nu exista nicio limită la cât de jos ar fi coborât pentru a-şi menţine privilegiul. Nu putea permite ca Maddie să fie târâtă în şanţ cu ei. Dacă nu putea să joace în acest turneu din cauza familiei lui, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Întărindu-şi vocea, i-a privit pe amândoi.

— Permiteţi-mi să fiu foarte clar, ca să nu existe neînţelegeri. Dacă i se întâmplă ceva rău, orice, dacă varsă o singură lacrimă pentru ceva ce are legătură cu această familie, vă voi face cenuşă întreaga lume.

— Cerem doar ceea ce este corect, a spus fratele său.

— Oh, cred că primiţi exact ceea ce meritaţi.

Învârtindu-se pe călcâie, a ieşit din cameră şi direct afară din casă.

*

Kit şi-a ridicat paharul pe jumătate gol într-un alt toast.

— Să toastăm pentru Harrison. Fie ca şi noi, ceilalţi, să obţinem tot ceea ce ne dorim în decurs de câteva săptămâni.

— I-auziţi, a strigat Preston tare.

Harrison le-a zâmbit prietenilor săi. La întoarcerea de

la întâlnirea cu familia sa, aflase că Maddie încă se antrena. Nu dorea să o deranjeze, aşa că i-a chemat pe Kit şi pe Preston pentru a sărbători victoria de astăzi asupra familiei sale, iar cei trei s-au ascuns în camera de fumat, bând cel mai bun scotch al socrului său, timp de aproape o oră.

— Nu a fost uşor, a spus Harrison.

— Vrei să spui că mariajul cu Maddie este greu, atunci? a întrebat Preston. Pentru că eu nu voi crede asta.

Nu era dificil, doar începutul fusese – lucru care i se datorase în întregime doar lui. Nu dorea să discute detaliile căsătoriei sale cu prietenii săi, chiar dacă erau atât de apropiaţi.

— A fost un moment sau două în care m-am temut că nu se va despărţi de Lockwood, a spus el, ridicând din umeri.

— Sincer vorbind, nu a făcut-o, a spus Kit. Slavă Domnului pentru băgătorii de seamă care se plimbă noaptea târziu.

Da, Harrison avea o datorie faţă de doamna Lusk.

Din fericire, Maddie îl iertase şi îşi petrecuseră noaptea în patul lui, continuând să se exploreze unul pe celălalt. Ea era perechea perfectă pentru el, aventuroasă şi receptivă, pasională şi exigentă. El savura fiecare minut. Indiferent ce avea să se întâmple, nu va lua niciodată de bun faptul că putea să o atingă şi să o ţină în braţe, să doarmă alături de ea în fiecare noapte.

Era îndrăgostit cu disperare de ea. Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii ori de câte ori erau împreună, o nevoie arzătoare de a-i mărturisi tot ce avea în suflet. Numai că ea nu simţea acelaşi lucru… şi nu era sigur că o va face vreodată. Nu rostise nici măcar o dată vreo declaraţie tandră sau să lase să se înţeleagă că ar avea sentimente mai puternice pentru el, în afară de felul în care se agăţa de el în pat.

Şi de ce ar face-o? El o păcălise să se căsătorească cu el, o furase de lângă bărbatul cu care *voia* să se căsătorească. Dacă nu ar fi fost Harrison, ar fi fost acum ducesă, una dintre cele mai puternice femei din Anglia.

Oare va avea mereu resentimente faţă de el pentru că o împiedicase? Inima i s-a răsucit, agonia răspândindu-i-se în piept.

„Mai degrabă aş prefera să las fanteziile bărbatului să devină realitate.”

Nu avea să uite niciodată aceste cuvinte cât timp va trăi. Şi da, ştia că ea ţinea la el şi că se bucura de interacţiunea lor în pat. Şi totuşi, nu era suficient. Voia tot, trupul şi inima ei.

Din păcate, acest lucru părea puţin probabil.

Preston s-a aplecat în faţă pentru a-şi umple din nou paharul.

— Ţi-a făcut vreunul dintre acţionari probleme?

— Nu. Preţul acţiunilor a scăzut constant de când Thomas a preluat conducerea. Au fost fericiţi să facă o sumă substanţială de bani vânzându-mi acţiunile lor.

— Aş fi vrut să văd faţa mamei tale şi pe cea a lui Thomas, a oftat Kit dramatic. Camera aceea trebuie să fi fost mai rece decât un viscol de februarie în Maine.

Harrison a înghiţit o gură de scotch, simţind arsura fumurie până în stomac.

— Au fost surprinşi. Supăraţi. Îngroziţi. Exact la ce te-ai aştepta.

A fost extrem de satisfăcător, un moment pe care era puţin probabil să îl uite vreodată.

— Nu-mi vine să cred că ai reuşit să o faci atât de discret, a spus Preston. În mod normal, aceste preluări sunt bătălii publice lungi, ca atunci când Vanderbilt a încercat să pună mâna pe Erie Railroad.

— Nu era nimeni atent, a spus Harrison. Thomas era ocupat să călătorească şi să cheltuiască bani. Nu l-a interesant să vadă ce se întâmplă cu compania.

— E un nătărău, a spus Preston, direct şi la obiect, ca de obicei, întotdeauna a fost.

— Deşi este, fără îndoială, adevărat, a spus Harrison, acest prostănac a ameninţat-o pe Maddie azi. Şi mama a făcut acelaşi lucru, a clătinat Harrison din cap.

Kit a îngheţat, cu paharul dus pe jumătate la gură.

— Poftim?

— Stai, cum adică au amenințat-o? s-a întunecat Preston la față, cu o expresie care i-ar fi făcut pe mulți bărbați să fugă speriați.

Harrison le-a povestit prietenilor săi despre comentariile nepotrivite făcute de familia sa.

— Au spus că ea este cel mai important lucru din lume pentru mine.

— Nu greșesc, a spus Kit, dar este mai mult decât josnic să amenințe soția unui bărbat. S-a uitat la Preston. Îți amintești când Thomas l-a ținut pe băiatul ăla tânăr sub apă, până când aproape s-a înecat?

— Fiul lui Newbold, nu-i așa? a încuviințat Preston din cap. Cel care s-a mutat în Vest.

Harrison și-a amintit de acea după-amiază, când Thomas se luase de băiatul mai slab și mai tânăr.

— De altfel, eu am fost învinuit pentru asta. La expresia surprinsă a prietenilor săi, a elaborat. Doamna Newbold a mărșăluit până la căsuță și i-a spus mamei tot ce avea de spus. Thomas a negat implicarea sa, spunând, în schimb, că eu eram responsabil. Nu am putut să stau jos timp de două zile.

— Iisuse, a murmurat Preston. Și eu care îmi doream un frate.

— Eu și fratele meu obișnuiam să ne certăm îngrozitor, a spus Kit. Încă ne certăm, de fapt.

— Trebuie să fii atent, a gesticulat Preston spre Harrison. Supravegheaz-o îndeaproape până la turneu. Îți pot da numele unor oameni pe care i-ai putea angaja să o supravegheze.

— Nu cred că este necesar, a spus Harrison. Probabil că este doar o fanfaronadă. Un animal prins în capcană care se războiește.

Kit s-a încruntat.

— Eu nu i-aș acorda familiei tale beneficiul îndoielii. Niciodată.

— Sunt de acord, a spus Preston. Poate că ar trebui să o avertizezi pe soția ta, ca să fie conștientă de amenințare.

— Nu. Vocea lui Harrison era ascuţită şi puternică în încăperea cavernoasă. Categoric nu. Este pe cale să joace în cel mai important turneu din viaţa ei. Nu-mi pot lăsa familia să o distragă în niciun fel.

Fruntea lui Preston s-a încreţit de îngrijorare, dar şi-a ridicat paharul.

— Pentru familiile noastre. Fie ca toţi să putrezească în iad!

— Într-adevăr! Kit a închinat şi el cu paharul său. În cinstea unui prieten, de dimineaţă!

— Şi a unei amante, de noapte, a continuat Preston. Pentru a ne umple de plăcere şi de încântare.

Harrison a terminat toastul lor preferat şi a ciocnit uşor paharul cu ceilalţi. Apoi toţi trei bărbaţii au băut.

— Apropo de prieteni, a spus Harrison. Ce mai face Forrest? A auzit cineva de el în ultima vreme?

Cei patru erau ca nişte fraţi şi li se părea ciudat să nu-l aibă pe Forrest cu ei.

— În Chicago, din câte am auzit. Kit a clătinat din cap. L-am văzut în aprilie la cină. Era deja beat mort, înainte să terminăm primul fel de mâncare. A trebuit să chem un chelner să mă ajute să îl car la trăsură.

— Întotdeauna e beat, i-a spus Preston lui Harrison, cu o voce joasă şi serioasă. Mai rău decât înainte.

Lui Forrest îi plăcuse întotdeauna să bea, dar asta i se părea excesiv.

— Iisuse. Harrison a făcut o grimasă. Ar trebui să încercăm să-l ajutăm, nu?

— Am încercat, a spus Kit. Nu vrea să audă, nu-i pasă.

— L-am dus în Adirondacks, cu speranţa să îl trezesc din beţie, a spus Preston. A ieşit pe fereastră când nu mă uitam şi a dispărut. Asta a fost ultima dată când l-am văzut.

— Când a fost asta?

— La începutul lunii mai.

— De unde ştii că e în Chicago? a întrebat Harrison.

— Am angajat un agent particular, a recunoscut Kit. L-a urmărit pe Forrest pentru mine.

Neliniştea i s-a strecurat lui Harrison pe ceafă,

apăsându-l pe umeri. Fusese plecat de trei ani şi nu se gândise prea mult la cei pe care îi lăsase în urmă. Forrest… Maddie. Chiar şi Kit şi Preston fuseseră o amintire îndepărtată până când veniseră să-l viziteze.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu mai atent.

— Ar fi trebuit să fii mai atent la ce?

Mătasea a foşnit când Maddie a intrat în cameră. Inima lui Harrison s-a încleştat în piept, o reacţie viscerală care se producea de fiecare dată când o vedea. Ca şi cum organul îi aparţinea ei şi numai ei, şi trebuia să o dovedească.

Acum nu mai era în hainele albe de tenis, ci se schimbase într-o rochie de zi verde-închis, care îi îmbrăţişa formele. Dumnezeule mare, abia aştepta să pună din nou mâna pe ea.

— Bună, soţia mea!

Harrison s-a dus să o sărute pe obraz, iar ceilalţi doi bărbaţi s-au ridicat în picioare.

După ce i-a salutat pe Kit şi pe Preston, s-a aşezat pe un scaun.

— Pare confortabil. Beţi ceva la prânz? Sărbătorim?

— Aşa e. Tocmai m-am întors dintr-o vizită la casa părintească.

— Presupun că a mers bine, având în vedere…

Şi-a trecut mâna peste paharele de scotch şi trabucurile aprinse.

— Într-adevăr, aşa este, i-a zâmbit larg. Pentru mine, cel puţin.

— Felicitări! Presupun că preluarea companiei este completă acum.

— Nu chiar, dar sunt majoritar şi îl voi demite pe fratele meu din funcţia de preşedinte imediat ce voi putea convoca o şedinţă a consiliului de administraţie.

— Ar trebui să plecăm, a spus Preston, terminându-şi băutura şi stingându-şi trabucul. Şi să-i lăsăm pe miri să se bucure în continuare de luna de miere.

— De acord. Kit s-a ridicat, apoi s-a aplecat să o sărute pe Maddie pe obraz. Nu sunt sigur că pot ajunge la

turneu, aşa că dă-le bătaie, Maddie.

— Întotdeauna o fac.

Preston a sărutat-o şi el pe obraz.

— Nu aş lipsi pentru nimic în lume. Eu voi fi cel care va striga până va răguşi în mulţime.

După ce prietenii lor au plecat, Harrison s-a întins spre soţia lui şi a tras-o în poala lui, trecându-i o şuviţă de păr după ureche.

— Cum a fost antrenamentul din această dimineaţă?

— Epuizant, dar Vallie a spus că se va relaxa în zilele dinaintea plecării noastre.

— Vei câştiga.

— Sper că da. Şi-a sprijinit obrazul pe umărul lui. Dacă nu aş fi atât de obosită, ţi-aş sugera să urcăm sus şi să-ţi sărbătorim victoria.

— Bună idee. Să sărbătorim cu un pui de somn.

— Eşti extrem de transparent, a chicotit ea. Asta înseamnă să te dezbraci, ceea ce va duce la alte activităţi obositoare.

— Poate… sau poate înseamnă doar să ne odihnim împreună. S-a ridicat de pe scaun, ţinând-o în braţe. Să mergem să aflăm.

Capitolul 23

Maddie şi-a înăbuşit un căscat când a ieşit pe peluza din spate. Soţul ei o ţinuse trează până târziu în noapte pentru că sărbătoriseră victoria asupra familiei lui. Când se ridicase din pat, cu treizeci de minute în urmă, el era încă întins pe burtă, sforăind încet. A adăugat în gând sforăitul la lista lucrurilor pe care le descoperise despre el de când se căsătoriseră.

I-ar fi plăcut să doarmă şi ea, dar o aştepta antrenamentul. Valentine, antrenorul ei, era probabil deja acolo, pregătindu-se pentru şedinţa lor. După turneu, însă, jurase că nu se va trezi înainte de prânz timp de o lună

întreagă.

Apropiindu-se de teren, a fost surprinsă să îl vadă pe Vallie ţinând în mână o lopată. Scotea ceva din pământ, pe care apoi l-a aruncat în tufişuri la câţiva metri distanţă. Arăta ca un fel de animal mare şi cenuşiu.

— Ce e asta? a întrebat ea când a ajuns.

Vallie a pus lopata jos şi şi-a scuturat mâinile de praf.

— Un oposum. Probabil că un alt animal l-a omorât şi l-a lăsat aici. Le-am cerut grădinarilor o lopată ca să te scutesc de detaliile macabre.

— Îţi mulţumesc. Era groaznic?

— Să spunem doar că mă bucur că posed un stomac rezistent. Tu cum te simţi în această dimineaţă? A bătut din palme. Eşti gata să mă înfrunţi într-un meci?

Asta era ceva nou. În mod normal, el îi ordona să repete aceleaşi exerciţii la nesfârşit.

— Fără instrucţiuni astăzi?

— Vom discuta după aceea despre lucrurile pe care trebuie să ne îmbunătăţim. M-am gândit că, dacă joci un meci complet, te va ajuta să-ţi dezvolţi rezistenţa. Apoi, de aici încolo, o vom lua mai uşor.

— Nu voi fi blândă cu tine şi cu genunchiul tău dureros, a spus zâmbind, anticiparea făcând-o să ţopăie.

— Genunchiul meu se simte destul de bine săptămâna asta, a râs el. Cred că putem ţine pasul cu tine.

— Presupun că rămâne de văzut.

S-a dus să îşi caute racheta preferată, apoi a intrat pe teren. S-a întins şi şi-a acordat timpul necesar să se încălzească aşa cum trebuia înainte de a începe meciul.

Juca bine, dar Vallie nu avea niciodată milă. Maddie a sfârşit prin a pierde, la limită. Deşi era competitivă, prefera să joace împotriva unor adversari dificili. Ei o făceau mai bună. Acesta era unul dintre motivele pentru care îi plăcea să joace cu Harrison în copilărie, pentru că el nu o menaja niciodată şi nici nu era mai blând cu ea pentru că era fată.

Antrenorul ei şi-a şters faţa cu o cârpă.

— Reverul continuă să fie punctul tău slab. Şoldurile tale nu se rotesc suficient în mişcare. Orice adversar decent

va profita de asta.

Maddie a suspinat şi a băut repede un pahar de limonadă.

— Lucrăm la asta din aprilie. Probabil chiar de mai înainte. Nu ştiu ce altceva să fac.

— O să ne descurcăm noi, a spus Vallie. Când ea a început să discute aprins, el a ridicat o mână. Ştiu că te străduieşti să atingi perfecţiunea, ceea ce este bine, a spus el, dar trebuie să ai răbdare. În schimb, jocul tău scurt este mult îmbunătăţit şi majoritatea jucătorilor de sex masculin nu ţi-ar putea returna forhendul. Asta te face să te simţi mai bine?

— Puţin.

— Bine. Mă ajută şi faptul că îţi cunosc punctele slabe şi că încerc să le exploatez cât mai mult posibil. Un adversar adevărat nu-ţi va face asta.

Asta avea sens.

— Atunci mă bucur că nu te voi înfrunta în Philadelphia.

Vallie a început să se deplaseze, apoi a tresărit când s-a clătinat dintr-o parte în cealaltă. Maddie l-a apucat de braţ pentru a-l stabiliza.

— Ar trebui să intri înăuntru şi să-i dai puţin răgaz genunchiului tău. Pot să-ţi aduc gheaţă de la bucătărie.

— Nu, mulţumesc. Când ajung acasă, îl voi pune pe valetul meu să mă dea cu acea alifie pe care o foloseşte Bill, a spus el, referindu-se la prietenul său, „Furtunosul” Bill Kennedy, un aruncător al echipei Bridegrooms. După cum ştii, face minuni la dureri.

— Măcar treci prin casă, în loc să ocoleşti tot drumul. E mai scurt.

Vallie a fost de acord şi au urcat încet treptele terasei, intrând prin spate. Ea a trimis un valet să cheme o trăsură, şi au luat-o pe coridor spre intrare. Pe o masă de lângă uşa din faţă era aşezat un aranjament imens de trandafiri purpuriu închis, aproape negri.

— A murit cineva? a întrebat Vallie.

— Nu din câte ştiu eu.

— Acestea tocmai au fost livrate pentru dumneavoastră, doamnă, a spus Farley, apărând de nicăieri. Este o carte de vizită acolo, pe masă.

— Acest aranjament este cel puţin ameninţător, a spus Vallie.

Maddie s-a îndreptat spre masă şi a luat cartea de vizită în mână.

MULT SUCCES LA TURNEUL LA CARE URMEAZĂ SĂ PARTICIPAŢI.

Mult succes? Dar aceste flori erau... întunecate şi posomorâte. Nu era genul de lucru care să însoţească un mesaj de urări de bine. Şi nu era semnată. Cine le-ar fi putut trimite?

Nimic din toate acestea nu avea sens.

A bătut uşor cu degetele cartea de vizită.

— Poate că florăria a făcut o greşeală. Ar trebui să le aruncăm.

— Nu, trebuie să i le arăţi soţului tău, a spus Vallie.

— Care se întâmplă să fie chiar aici.

Maddie s-a întors şi l-a văzut pe Harrison coborând scările. Purta un costum gri deschis şi o vestă neagră, cu părul negru uns şi dat pe spate. Stilul îi scotea în evidenţă ochii de un bleumarin închis, care în acel moment erau fixaţi pe aranjamentul floral.

— Există şi o carte de vizită? a întrebat când a ajuns în dreptul mesei, uitându-se la Maddie.

I-a întins-o şi a văzut cum expresia îi devine ameninţătoare când a citit cuvintele. Apoi, într-o clipă, faţa i s-a limpezit.

— Voi vorbi cu florăria despre asta. Trebuie să fie o greşeală, a anunţat el, şi a pus cartea în buzunarul hainei.

— Aşa am presupus şi eu, a spus ea. Fără îndoială că florile trebuiau să aibă o culoare mai strălucitoare.

Tot nu ştiau de la cine erau. Încerca cineva să facă să pară că ea i-ar fi fost infidelă lui Harrison?

— Farley, aruncă astea! Harrison a făcut semn către

flori. Apoi a întins mâna spre Vallie şi cei doi bărbaţi şi-au dat mâna. Livingston, întotdeauna o plăcere. Dacă mă scuzaţi amândoi, trebuie să mă deplasez în centru pentru o întâlnire.

Fără un alt cuvânt, Harrison a ieşit pe uşă şi s-a urcat într-o trăsură care îl aştepta.

— Domnule, i s-a adresat Farley lui Vallie. A sosit şi trăsura pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc. Maddie, ne vedem mâine-dimineaţă devreme. Odihneşte-te puţin!

— Şi tu, Vallie. Nu pune prea multă presiune pe genunchiul ăla.

Când antrenorul ei a plecat, ea a rămas acolo, uitându-se la flori, punându-şi tot felul de întrebări. Farley a închis uşa din faţă, apoi i-a făcut semn unui valet să ducă aranjamentul la parter.

— Poftiţi, doamnă! E ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Ai mai văzut vreodată un aranjament ca acesta, Farley?

— Nu, doamnă. Cu siguranţă că nu. Nu poate fi uşor să găseşti flori atât de întunecate.

Maddie era de acord. Un buchet ca acela nu putea fi uşor de procurat şi nici ieftin.

Atunci de ce îi fusese trimis cu un bilet atât de optimist?

*

Lui Harrison i-au trebuit doar două opriri pentru a-şi găsi fratele.

Casa Archer de pe Fifth Avenue era goală, aşa că Harrison s-a grăbit să ajungă la birourile Archer Industries din centrul oraşului. Îl avea pe Preston cu el, deoarece prietenul său oprise în faţa casei familiei Webster chiar în momentul în care Harrison se pregătea să plece. Sosirea fusese una întâmplătoare, deoarece nimeni nu-i intimida pe ceilalţi mai bine decât o făcea Preston.

În timpul călătoriei spre sud, sângele lui Harrison fierbea de nevoia de a-şi sugruma fratele, de a-l scutura pe Thomas până când acesta înţelegea că Maddie trebuia să fie lăsată în pace. Cum îndrăznea familia lui să încerce să o zdruncine în aceste momente cruciale? în cele din urmă, au ajuns la etajul şapte, unde se aflau birourile executive. Personalul îl urmărea pe Harrison cu ochi mari şi curioşi cum acesta mărşăluia prin spaţiul lung către biroul preşedintelui. Preston îl urma, rămânând tăcut, supărat şi el din cauza livrării florilor.

Deşi uşa biroului preşedintelui era închisă, Harrison nu s-a oprit din drum. Secretara a alergat după el, spunând că domnul Archer se afla într-o şedinţă importantă şi nu putea fi deranjat, dar Harrison nici măcar nu a încetinit. A deschis uşa puternic, izbind-o de perete, şi a intrat înăuntru.

— Ce naiba faci aici? a sărit fratele său în picioare.

Harrison l-a lăsat pe Preston să se ocupe de secretară în timp ce el avansa în direcţia fratelui său.

— Ieşi afară! a răbufnit el către străinul care stătea în fotoliu, cu gura căscată, ca un crap.

În câteva secunde, bărbatul a fugit din birou, lăsându-i pe cei trei singuri.

Thomas nu avea unde să se ducă, aşa că Harrison l-a prins cu uşurinţă, apucându-l de gât şi trântindu-l cu spatele de perete. Deodată a devenit clar cât de mult crescuse Harrison în ultimii trei ani, pentru că acum avea câţiva centimetri şi cel puţin douăzeci de kilograme peste fratele său.

— Nenorocitule! a mârâit Harrison în faţa lui Thomas, izbind din nou capul fratelui său de perete. Ţi-am spus să-mi laşi soţia în pace.

Thomas a avut tupeul să-şi ridice bărbia.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Mincinosule! Încerci să o intimidezi, să o distragi chiar înainte de turneu, aşa cum m-ai ameninţat.

— Nu am făcut nimic de genul ăsta.

Harrison l-a strâns mai tare, apăsând pe părţile

laterale ale gâtului fratelui său.

— M-ai luat drept un prost, Thomas. Când am spus că te voi îngropa dacă îi faci rău lui Maddie, nu m-ai crezut şi ai încercat oricum. Acum am ocazia să-mi respect promisiunea.

Brusc, i-a dat drumul fratelui său şi a făcut un pas înapoi, respirând adânc de câteva ori pentru a-şi stăpâni emoţiile haotice. S-a strecurat în fotoliul abandonat şi şi-a netezit pantalonii.

— Te rog să iei loc, i-a spus fratelui său, făcând un gest spre scaunul din spatele biroului.

Privirea lui Thomas a devenit precaută, dar şi-a ajustat hainele şi s-a aşezat.

— Aceasta este o afacere de familie. El de ce e aici?

L-a arătat cu bărbia spre Preston, care stătea încruntat lângă uşă, cu braţele încrucişate la piept.

— E aici ca să se asigure că nu te omor.

Preston a schiţat un zâmbet cu dinţii, care-i făcuse pe alţii să se scape în pantaloni. Harrison fusese martor la asta.

— Este ridicol, a spus Thomas. Nu am făcut nimic greşit.

— Iată ce se va întâmpla, a continuat Harrison, ignorând negarea fratelui său. Voi vinde casa de pe Fifth Avenue, aşa cum este dreptul meu, având în vedere că acum deţin actul de proprietate. Mă aştept ca tu să părăseşti casa până la sfârşitul săptămânii.

— Nu poţi face asta… a oftat Thomas.

— Mai mult, am cerut o şedinţă de urgenţă a consiliului de administraţie în… Şi-a verificat ceasul de buzunar. În decurs de o oră, timp în care consiliul mă va vota pe mine ca nou preşedinte.

Culoarea s-a scurs de pe faţa fratelui său.

— Harrison, nu face asta! Nu este corect faţă de mine sau faţă de familia mea. Unde vom locui? Gândeşte-te la soţia mea, la copiii mei. La mama. Asta e casa noastră.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a-i trimite florile soţiei mele.

— Atunci, lasă-ne casa din Newport, a spus Thomas. Măcar atât poţi face.

— Măcar atât pot face? Buza lui Harrison s-a încreţit. Nu-ţi datorez nimic. Cum rămâne cu toate momentele în care eram copii şi ai provocat probleme, doar pentru a da vina pe mine? Măcar atât ai putut face, Thomas?

Fratele său a înghiţit în sec.

— Nu e adevărat.

— Amândoi ştim că este. Ţi-a fost mai uşor dacă mânia tatei era îndreptată împotriva mea, şi nu a ta. A fost mai uşor pentru tine să fii fratele perfect şi să mă laşi pe mine să fiu cel rău. Aşa că nu te hazarda să-mi spui ce ar trebui să fac. Nu-ţi datorez nimic.

— Ne vedem în instanţă, dacă va fi necesar.

— Chiar te rog. Harrison şi-a încleştat degetele, oferindu-i lui Thomas un zâmbet îngâmfat. Pentru că mi-ar plăcea să le povestesc tuturor despre cum dragul nostru tată obişnuia să abuzeze personalul feminin şi despre cum ai ştiut şi nu ai făcut nimic în privinţa asta. Ce crezi că ar spune ziarele despre asta?

Thomas a clătinat din cap.

— Aş nega, iar tu ai arăta ca un al doilea fiu meschin.

Deci Thomas ştia.

„Doamne, istoria întunecată şi întortocheată a acestei familii.”

Harrison nu a mai vrut să aibă de-a face cu ei. Ridicându-se, şi-a îndreptat manşetele.

— Ne vedem peste o oră, frate! a rostit, apoi s-a întors şi a pornit spre uşă.

— Harrison, ascultă! l-a strigat Thomas din spatele lui. Te implor. Nu pentru mine, ci pentru familia mea. Pentru soţia şi copiii mei, care nu vor avea unde să locuiască dacă duci asta la bun sfârşit.

Harrison s-a oprit şi s-a uitat peste umăr la fratele său.

— Ai dividendele din acţiunile tale. Soţia ta are rude. Fii descurcăreţ, omule. Sau fă ceea ce am făcut eu când am plecat la Paris: *Găseşte-ţi o slujbă.*

— Eşti un nenorocit, Harrison, a scuipat Thomas în grabă. Eşti la fel de viclean şi de dur ca şi tatăl nostru. Noi doi suntem din aceeaşi stirpe, tu şi cu mine. Aşa că nu te preface că te porţi ca şi cum ai fi mai bun decât mine.

— Greşit. Nu sunt deloc ca voi. A făcut un gest spre interiorul biroului. În locul tău, mi-aş face bagajele. Odată ce voi prelua conducerea astăzi, voi pune să fii arestat dacă mai pui un picior în această clădire.

Preston a deschis uşa şi cei doi au ieşit. Harrison i-a făcut semn din cap secretarei lui Thomas.

— Domnul Archer are o şedinţă a consiliului de administraţie peste o oră. Ai grijă să fie gata până atunci, te rog.

Secretara nu a spus nimic, doar s-a uitat la el cu ochii mari.

— Nu l-am văzut niciodată pe fratele tău atât de speriat, a spus Preston, când cei doi au rămas singuri în lift. «Găseşte-ţi o slujbă», a chicotit el. Am crezut că o să-i explodeze capul când ai spus asta.

Harrison nu avea încă chef de râs. Muşchii îi erau încleştaţi, furia îi curgea prin tot corpul. Gândul că cineva ar putea să o rănească pe Maddie sau să-i distragă atenţia înainte de acest turneu îl făcea să vrea să dărâme oraşul, cărămidă cu cărămidă. Indiferent ce se mai întâmpla, nu-i putea lăsa pe ceilalţi membri ai familiei să-i distrugă şansele de a câştiga în Philadelphia. Nu şi-ar fi iertat niciodată dacă s-ar fi întâmplat ceva.

— Vreau numele oamenilor pe care i-ai menţionat, cei care fac paza la comandă, a spus el, uitându-se la Preston.

— Crezi că e în pericol atât de mare? a înmărmurit Preston.

— Nu vreau să risc. Nu are nimic de pierdut acum. Asta îl face periculos.

— Cu siguranţă, nu poate face rău, atâta timp cât Maddie este de acord să fie păzită.

— Nu vreau ca ea să ştie, s-a încruntat Harrison. Am convins-o că florile au fost o greşeală în această dimineaţă. Turneul este prea aproape şi nu ar trebui să-şi facă griji

pentru siguranţa ei. Trebuie să se concentreze pe victorie.

Liftul s-a deschis la ultimul etaj şi au pornit spre ieşire.

— Harrison, nu sunt sigur că e o idee bună. După tot ce i-ai ascuns, eşti sigur că vrei să faci asta?

Cu tâmplele pulsând, Harrison s-a gândit la cuvintele lui Preston. Faptul că nu-i spunea ar fi putut să o înfurie mai târziu, dar existau şanse mari să nu afle niciodată. Iar informarea ei despre o ameninţare ar putea să o împiedice să aibă o prestaţie bună la turneu.

Nu, nu voia să-i spună. O va ţine în siguranţă pe toată durata turneului, apoi va reevalua nevoia de securitate. Mai mult ca sigur, nu va fi necesar.

— Dă-mi doar numele. Îi voi angaja să îi menţină siguranţa până după terminarea turneul.

Capitolul 24

La uşa dormitorului lui Maddie s-a auzit un ciocănit. Tocmai terminase de împachetat pentru călătoria din această seară spre Philadelphia, iar corpul ei zumzăia de nerăbdare şi de nervi. Probabil că avea să îşi petreacă restul după-amiezii dând târcoale casei şi evitând gândurile legate de tenis.

Nu era un lucru uşor, având în vedere că acesta era cel mai important turneu la care fusese invitată vreodată. Toate jucătoarele de top urmau să fie acolo, toate luptând pentru titlul de campioană.

— Intră, a strigat, trăgând aer adânc în piept.

Soţul ei a apărut, cu o cutie uriaşă în braţe.

— Bună, draga mea soţie. Ai terminat de împachetat?

— Da, chiar acum. Ce e aici?

— Un cadou. Să-ţi aducă noroc, sper. A aşezat cutia pe pat şi a sărutat-o pe obraz. Hai, deschide-o.

Buzele i s-au arcuit într-un mic zâmbet şi a întins mâna spre cartea de vizită fixată în partea de sus a cutiei. Logoul companiei ei preferate de articole sportive ieşea în

relief pe partea din faţă, în timp ce scrisul de mână al lui Harrison ocupa partea din spate.

Draga mea Maddie,

Câştigi sau pierzi, nu aş *putea fi mai mândru de tine. Ne vedem* în *Philadelphia.*

Cu toată dragostea mea,
Harrison

Simţea cum căldura îi cuprindea întregul corp, un val de dor şi de afecţiune pe care numai Harrison îl putea stârni în ea. Totuşi, el nu menţionase nimic despre dragoste, nu până acum. O iubea? Ultimele câteva nopţi împreună îi aduseseră o fericire absolută, iar ea şi-ar fi dorit ca el să vină cu ea în Philadelphia în seara asta, în loc să aştepte câteva zile.

Încercând să scape de aceste gânduri, a tras de sforile cutiei şi a deschis-o. Înăuntru se afla o rachetă nouă, patru mingi şi o pereche de tenişi albi, de tenis. La fel ca şi tenişii pe care îi avea deja, aceştia erau complet plaţi, cu o talpă de cauciuc.

— Nu eram sigur de ce ai nevoie, aşa că am cumpărat câte puţin din toate, a spus soţul ei.

Întorcându-se, ea şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor lui şi s-a lipit de el, îmbibându-se de puterea şi tăria lui de caracter.

— Îţi mulţumesc, Harrison. E foarte drăguţ din partea ta.

El a sărutat-o uşor, o întâlnire blândă, dar temeinică a gurilor lor, aproape ca şi cum ar fi încercat să o liniştească sau să-i imprime buzele pe ale lui. Avea nevoie de distragerea atenţiei, de dorinţa năucitoare care o copleşea de fiecare dată când o trăgea aproape. Sărutul a stabilizat-o şi a relaxat-o, iar ea s-a lăsat pe el cu totul pentru câteva minute.

Când s-au desprins, el a privit-o cu o expresie blândă.

— Iată. Sărutul ăsta şi trezitul de dimineaţă alături de

tine ar trebui să-mi fie de ajuns până când te voi revedea, în câteva zile.

Ea şi-a muşcat buza. El o trezise în acea dimineaţă cu gura între picioarele ei, iar ea îşi găsise eliberarea de două ori înainte ca el să se târască în cele din urmă peste trupul ei şi să intre în ea.

— Tot o să-mi fie dor de tine.

— Aş vrea să pot pleca acum, dar preluarea companiei…

De când devenise preşedinte în locul fratelui său, fusese ocupat până peste cap cu Archer Industries. Ea îi înţelegea dorinţa de a se realiza, poate mai bine decât majoritatea. Harrison voia să dovedească lumii că era capabil, nu doar al doilea fiu, un leneş, aşa cum pretindea familia lui.

— Ştiu. Vei fi acolo când voi juca, şi asta e tot ce contează.

— Nu aş rata asta pentru nimic în lume, a spus el, şi i-a trecut o şuviţă de păr după ureche. Voi fi cel mai mândru bărbat de acolo, încurajându-te din tribună.

— S-ar putea să pierd. Depinde de locul în clasament şi de jucătorii din primul tur.

— Draga mea, pierderea este pentru cei care nu încearcă niciodată. Ai ajuns până aici, ceea ce este remarcabil în sine, şi ştiu că vei juca din toată inima.

— Îţi mulţumesc, a răsuflat ea uşurată. Aveam nevoie să aud asta.

— Bine. A sărutat-o pe nas şi i-a dat drumul. Trebuie să mă duc în centru, aşa că trimite-mi o telegramă când eşti în siguranţă la hotel.

— Aşa voi face.

El o instruise deja să facă asta astăzi. De două ori.

— Şi să nu pleci de lângă Vallie la club.

Din nou, ea îi promisese deja acest lucru.

— Nu o voi face. Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji, Harrison. Aceste evenimente sunt complet sigure.

— Eşti cel mai important lucru din viaţa mea, Madeline Jane Archer, a spus el, o privire aparte trecând

peste expresia lui. Nu lua siguranţa ta cu uşurinţă.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine, Harrison Archer. Ai grijă.

— Voi avea. I-a aruncat un zâmbet. Te iubesc, Mads.

Ea a îngheţat, creierul i s-a oprit ca un întrerupător de lumină în timp ce se străduia să înţeleagă ce-i spusese el cu atâta dezinvoltură. El… o iubea. Nu cumva tocmai se întrebase ce sentimente avea pentru ea? Şi acum el îi aruncase cuvintele ca şi cum le-ar fi spus de o sută de ori până acum. Ca şi cum nu ar fi fost o surpriză. Ca şi cum nu ar fi făcut-o să se clatine.

A rămas cu gura căscată, cu limba îngroşată, iar momentul părea să se prelungească. Fericirea din privirea lui de un albastru strălucitor s-a diminuat în timp ce îi studia chipul, iar în cele din urmă el şi-a îndreptat umerii.

— Drum bun! a spus el, cu vocea aspră, de parcă i s-ar fi oprit ceva în gât.

Apoi a dispărut pe coridor, închizând uşa în urma lui.

O, Doamne! Apăsându-şi un pumn în piept, a realizat că l-a rănit. În mod clar, el voise ca ea să-i răspundă cu aceeaşi monedă, iar ea rămăsese acolo ca o proastă, cu ochii mari la el.

Însă o luase pe nepregătite. Nu se aşteptase ca el să arunce acele trei cuvinte importante în timp ce ieşea din camera ei. Nu ar fi trebuit să o pregătească cumva sau să îi dea un avertisment? O şansă ca să vină cu un răspuns?

„Şi ce i-ai fi spus în schimb?”

Oare îl iubea?

Cu siguranţă, se gândea numai la el, chiar şi în timp ce juca tenis. Nu voia să plece niciodată de lângă el, era disperată după zâmbetele şi râsetele lui, ca să nu mai vorbim de atingerea lui. Bineînţeles, căsnicia lor venise din nevoia de adaptare. În timpul celor trei ani în care el fusese absent, ea îşi croise o viaţă perfectă, una pe care o planificase cu grijă. Apoi el se întorsese şi dăduse totul peste cap, schimbându-i priorităţile şi rearanjându-i viitorul.

Cu toate acestea, era fericită. Mai fericită decât îşi imaginase vreodată, de fapt.

Nu exista un bărbat mai bun, nu exista o pereche mai bună pentru ea. Erau precum caviarul şi şampania, sau stridiile şi o felie de lămâie. O rachetă de tenis şi corzile. Unul îl completa pe celălalt, făcându-l pe fiecare semnificativ mai bun.

Era asta dragoste?

Da, ea credea că da.

Amintirea durerii de pe faţa lui a străbătut-o ca o suliţă de regret prin piept. Ura faptul că el plecase, presupunând ce era mai rău pentru că ea nu-i întorsese cuvintele imediat. Nevoia de a-i spune acum, înainte ca el să plece, a făcut-o să se ducă într-un suflet la uşă.

S-a grăbit să coboare scările, ridicându-şi fustele ca să nu se împiedice. De la distanţă a auzit uşa de la intrare închizându-se, aşa că a zburat pe scările principale ca să-l prindă.

La intrare, şi-a găsit părinţii, care îşi dădeau jos mânuşile şi pălăriile.

— Bună ziua, mamă, tată. Nu ştiam că vă întoarceţi astăzi.

— Am avut câteva comisioane de făcut înainte de a veni şi noi la Philadelphia – Madeline! a exclamat mama ei, în timp ce Maddie se împingea să deschidă uşa de la intrare. Unde te duci?

— Trebuie să-l prind pe Harrison înainte de a pleca.

S-a uitat în stradă, dar singurul vehicul la vedere era cel care transporta bagajele părinţilor ei din tren.

— Tocmai l-ai pierdut, a spus tatăl ei. Ieşea în timp ce noi intram.

— Oh, umerii ei s-au lăsat în jos de dezamăgire când s-a întors înăuntru.

— Trimite-i o telegramă, dacă e atât de important, a spus mama, netezindu-şi părul în oglinda din hol. Nu e niciun motiv să faci riduri din cauza asta.

— E în regulă. O să-i spun când îl voi vedea în Philadelphia. L-a luat de braţ pe tatăl ei şi a început să-l tragă spre salon. Acum, te rog. Veniţi amândoi să staţi cu mine şi să vorbim înainte să plec peste câteva ore.

*

Şase terenuri de tenis de câmp erau conturate în interiorul Clubului Philadelphia Cricket, iar pe fiecare dintre ele urmau să se desfăşoare trei meciuri în cursul primei zile. În această dimineaţă, spectatorii erau împrăştiaţi pe diferitele terenuri, pentru a observa meciurile aflate deja în desfăşurare. Harrison a studiat programul dinainte, descoperind că primul meci al lui Maddie se afla în a doua jumătate a meciurilor din primul tur, care ar fi trebuit să înceapă în treizeci de minute.

Epuizat, şi-a strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor şi a privit în gol prin mulţime. Nu mai dormise bine de patru nopţi, de când plecase Maddie.

„Te iubesc, Mads.”

De ce-i spusese asta? Ştia că ea nu simţea la fel, dar cuvintele îi scăpaseră, iar expresia îngrozită de pe faţa ei la auzul declaraţiei îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna.

„Ea nu te iubeşte. Cum ar putea să te iubească?”

El o presase să se căsătorească cu el, manevrând piesele de pe tablă după bunul lui plac, până când obţinuse ceea ce îşi dorise, însă căsătoria cu Maddie, lipsită de iubire, era un demers singuratic şi sfâşietor, unul la care nu se gândise când nu pusese încă în mişcare aceste rotiţe. Realitatea de a iubi o femeie care nu-l iubea la rândul ei – din nou – nu-i apăruse în minte până când nu-l lovise drept în faţă.

Asta nu însemna că ar lăsa-o să plece.

„Răbdare”, şi-a spus el în gând. Poate că în timp ea va ajunge să simtă măcar o fracţiune din ceea ce simţea el pentru ea. Şi asta avea să fie de ajuns.

Trebuia să fie.

A simţit cum o mână l-a bătut pe umăr, făcându-l să tresară.

— Aici erai, a spus Preston. Mă gândeam că te-am văzut aseară la hotel.

Lui Harrison nu-i trecuse prin cap să socializeze. Îşi petrecuse timpul în camera lui, cu o sticlă de burbon.

— N-ai adus-o pe Arabella? Preston îi spusese că îşi va aduce amanta în excursie. Am presupus că vei fi ocupat.

— Da, dar ies la aer din când în când, la câteva ore sau cam aşa ceva, să ştii. Am fi putut să bem ceva împreună.

— Poate în seara asta.

— Mi-ar face plăcere. Apropo, arăţi groaznic!

Speranţa de a nu atrage atenţia asupra stării sale de spirit se dusese pe copcă.

— Sunt bine.

— Îţi faci griji pentru campioana ta de tenis de câmp? Am urmărit meciurile de azi şi cred că se va descurca foarte bine.

— Nu, nu-mi fac griji pentru asta.

— Dar îţi faci griji pentru altceva.

— Nu e nimic, a oftat el.

Preston era ca un câine cu un os atunci când simţea o problemă.

— Mai devreme sau mai târziu o să scot asta de la tine, să ştii. Ai putea la fel de bine să-mi spui acum.

Această conversaţie nu era una pe care Harrison dorea să o aibă aici, la turneul de tenis.

— În seara asta, bine? O să vorbim diseară.

— Mi se pare corect. Să mergem să ne găsim un loc bun pe terenul unde va juca ea.

Meciul curent de pe terenul unde juca Maddie se apropia de final, aşa că au aşteptat până când mulţimea a început să se mişte, înainte de a găsi un loc potrivit la marginea fileului, chiar în faţă. A fost surprins de numărul mare de oameni care se aflau acolo pentru a urmări meciurile. Harrison nu mai fusese până atunci la un turneu de tenis de o asemenea anvergură.

Maddie începuse să concureze la acest nivel abia după ce el plecase la Paris. Părea descurajant, toţi aceşti străini care observau şi comentau în timp ce cineva juca. Era oare emoţionată? O va deranja atenţia primită?

Se îndoia de asta. Era cea mai curajoasă şi mai competitivă persoană pe care o cunoştea. Ea câştigase deja câteva turnee mai mici în acest an, aşa că cel mai probabil era obişnuită cu un asemenea cadru public. El vorbise serios în legătură cu ce-i scrisese în bilet. Indiferent cum urma să joace, era al naibii de mândru de ea.

Mişcarea din apropierea clubului i-a atras atenţia lui Harrison... şi corpul i s-a strâns când a apărut soţia lui. Întreaga lume s-a oprit şi privirea lui s-a concentrat doar asupra ei.

— Ai privirea asta pe faţă de fiecare dată când o vezi, a spus Preston amuzat. Săracul de tine!

— Du-te dracului! a murmurat Harrison, iar străinul de lângă el a oftat înainte de a se îndepărta, îngrozit.

— Frumoase maniere, Archer! a murmurat Preston.

— E vina ta, a ripostat Harrison, cu un zâmbet pe buze, în timp ce privirea i-a rămas fixată pe Maddie.

El şi prietenii lui nu jucaseră niciodată după regulile societăţii politicoase, aşa că nu avea rost să se prefacă acum.

Maddie şi Valentine Livingston au coborât scările, urmaţi de o altă femeie, care ţinea în mână o rachetă, şi de un bărbat mai în vârstă. Expresia lui Maddie era calmă şi hotărâtă, în timp ce asculta ce îi spunea antrenorul ei. Un sfat de ultim moment, fără îndoială. Mai în spate zăboveau doi bărbaţi, gărzile pe care le-a angajat Harrison, care o urmăreau discret pe Maddie, asigurându-i protecţia.

— Ţi-am spus că sunt buni, a spus Preston, înclinându-şi bărbia spre gărzi. Ea nu va avea nici cea mai mică idee că sunt aici.

Excelent. Harrison pusese să fie supravegheat şi fratele lui şi fusese informat că Thomas era încă în New York. Angajarea de gărzi pentru Maddie s-ar putea dovedi inutilă, dar Harrison nu se putea relaxa până la finalul turneului.

A privit-o cum se îndrepta cu paşi lini spre teren şi a absorbit fiecare părticică din înfăţişarea ei, de la şapca care îi ţinea soarele departe de ochi până la cămaşa albă şi

fusta. În mersul ei se simţea puritate şi încredere. Era aici pentru a câştiga, fără îndoială.

Jucătoarele se pregăteau, iar arbitrul s-a urcat pe scaunul înalt. Cele două gărzi au venit în partea opusă a terenului, mai aproape de Maddie. Vallie s-a îndreptat spre partea unde se aflau ceilalţi, aşa că Harrison a coborât plasa pentru a-l ajuta să treacă peste ea.

— Mă bucur să te văd, Archer. Vallie şi-a îndreptat spatele şi i-a strâns mâna lui Harrison, Frumoasă zi pentru tenis, nu-i aşa?

— Într-adevăr, este. L-a prezentat pe Preston, apoi l-a întrebat pe Vallie: Crezi că va câştiga?

— Bineînţeles că da, a zâmbit celălalt bărbat.

— Cum de eşti atât de calm?

— Pentru că sunt antrenorul, nu soţul ei. Nu-ţi face griji, Archer! Soţia ta joacă mai bine decât orice femeie pe care am întâlnit-o. Este agresivă şi loveşte puternic. O să vedeţi amândoi.

Arbitrul a anunţat jucătorii, iar mulţimea a aplaudat. La auzul numelui ei, Madeline Webster Archer, Harrison a zâmbit, în ciuda dispoziţiei sale morocănoase. „E a mea. Indiferent ce se mai întâmplă, e a mea.”

După o încălzire rapidă, a început meciul. Curând, Harrison a înţeles ce voia să spună Vallie despre stilul de joc al lui Maddie. Cealaltă femeie lovea mai ales în sus, ca la badminton, în loc să lovească în faţă, ceea ce încetinea jocul. Maddie lovea doar înainte, cu efect şi precizie, aşa cum o făcea întotdeauna, cu picioarele mişcându-se rapid. Adversara ei nu a putut ţine pasul.

Mulţimea a aplaudat şi a ovaţionat-o în timp ce ea continua să domine jocul. Maddie nu dădea niciun indiciu că auzea zgomotul din jur. Concentrarea ei era în întregime asupra jocului şi a adversarei sale. Nici măcar nu s-a uitat în direcţia lui Harrison.

În cele din urmă, Maddie a câştigat cu uşurinţă în două seturi, 6-1 şi 6-2. Harrison a aplaudat zgomotos, în timp ce Preston şi-a pus degetele în gură şi a fluierat.

Vallie i-a atins umărul.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu am observat asta până acum.

— Pentru că eşti obişnuit cu felul în care joacă ea.

Adevărat.

— Celelalte femei de aici joacă la fel?

— Una sau două. O să le întâlnească în ultimele runde.

Maddie a venit în grabă şi s-a aruncat în braţele lui, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui.

— Oh, Doamne! Am câştigat!

El şi-a îngropat faţa în părul ei, uşurat că o ţinea din nou în braţe.

— Bineînţeles că ai câştigat, scumpa mea. Felicitări!

Ea a trecut mai departe pentru a vorbi cu Vallie, iar Preston a felicitat-o rapid şi el. Harrison nu o văzuse niciodată mai fericită.

— Nu-mi vine să cred. A fost atât de uşor, a spus ea.

— Nu vor fi toate atât de uşoare, a spus Vallie. Dar bucură-te de victoria din seara asta. Ai fost extraordinară.

— Vom merge la cină pentru a sărbători, a spus Harrison. Cu toţii.

— Am deja planuri, a spus Vallie. Dar îţi mulţumesc pentru ofertă. Asigură-te doar că e în pat la o oră rezonabilă, Archer.

— Valentine!

Obrajii lui Maddie s-au înroşit mai mult decât atunci când juca.

— Aşa voi face, a spus Harrison şi i-a sărutat mâna lui Maddie. Nu-ţi face griji!

Vallie a sărit încă o dată peste plasă şi a intrat pe teren.

— O voi conduce înapoi la club, apoi mă voi duce să observ câteva dintre celelalte meciuri. Vreau să văd competiţia.

Harrison a dat din cap aprobator şi i s-a adresat lui Maddie:

— Te voi aştepta lângă uşă.

Maddie şi antrenorul ei au plecat spre club, unde

Maddie urma să se schimbe şi să-şi depoziteze echipamentul. Gărzile au urmat-o la o distanţă rezonabilă, iar Harrison a expirat uşurat.

Mulţimea se dispersase acum, iar mama şi tatăl lui Maddie i-au găsit curând.

— Bună ziua, doamnă Webster, domnule Webster, a spus Harrison, dând mâna cu bărbatul mai în vârstă. A fost extraordinară astăzi, nu-i aşa?

— A jucat cel mai bine de până acum, a spus tatăl ei, un zâmbet larg cuprinzându-i faţa.

Chiar şi mama lui Maddie părea mulţumită de sub umbra parasolului.

— Nu pot să înţeleg atracţia acestui sport, dar cu siguranţă părea să stăpânească ghemul.

— Meciul, dragă, a spus domnul Webster, mângâind mâna soţiei sale. Ghem, set, meci.

— O scot în oraş în seara asta să sărbătorim, le-a spus Harrison soţilor Webster în timp ce porneau spre club. Sper că ne veţi însoţi amândoi.

— Ne-ar face plăcere, a spus domnul Webster. Va fi frumos să vedem cum vă acomodaţi la viaţa de tineri căsătoriţi.

Lui Harrison nu i-a scăpat subînţelesul cuvintelor. Părinţii erau încă nemulţumiţi de circumstanţele căsătoriei fiicei lor, iar Harrison nu îi putea învinovăţi. Nu intenţionase să o compromită şi să forţeze o căsătorie. Cu toate acestea, ştia că ei se vor răzgândi odată ce îi vedeau pe el şi pe Maddie împreună.

Au pornit cu toţii spre club. O mulţime mare era deja adunată în faţă, aşa că grupul lor a aşteptat în spate, într-o parte. El era relaxat, ştiind că o va vedea imediat ce va ieşi afară.

Capitolul 25

Inima lui Maddie continua să bată cu putere mult timp

după ce îşi schimbase hainele de tenis şi îmbrăcase o rochie de după-amiază. Să joci într-un turneu era antrenant – iar să câştigi era şi mai bine.

După ce menajera ei, Siobhan, o ajutase să se schimbe, a stat de vorbă câteva minute cu Vallie. Apoi, un reporter i-a cerut câteva momente din timpul ei pentru a comenta meciul, aşa că Vallie a plecat pentru a-i urmări pe ceilalţi jucători. Când interviul s-a încheiat, Maddie şi Siobhan au ieşit afară.

O mulţime de oameni zăboveau la umbră chiar în faţa clubului. Ea s-a răsucit şi s-a întors, alunecând printre corpuri pentru a trece, acceptând felicitări pentru victoria ei în timp ce mergea. Totuşi, nu s-a oprit să stea de vorbă. Harrison, Preston şi părinţii ei erau pe aici pe undeva, şi spera că nu plecaseră prea departe.

Îi plăcea să-l aibă pe Harrison la meci. El o încurajase cel mai tare, cu fluierături asurzitoare. Ea jucase din greu, dorind să-l facă mândru. În pieptul ei se aprinsese nevoia arzătoare de a-i vorbi despre sentimentele ei.

În curând. În curând vor fi singuri la hotel şi ea îi va spune.

În timp ce îşi croia loc printre un grup mare de spectatori, degete puternice i-au ciupit pielea şoldului, aproape de fund. Ea a oftat, surprinsă. Nu fusese un accident. Era mai degrabă un pipăit intenţionat.

Şi-a întors capul, căutându-l pe bărbatul responsabil. Acesta stătea acolo, la câţiva metri distanţă, oferindu-i un zâmbet şiret. Un costum negru de lână îi atârna lejer pe corp, iar gulerul îi era îmbibat de sudoare. Un sentiment de nedreptate a cuprins-o ca un fior. Tremura de nevoia de a se îndepărta, de a pune distanţă între ea şi acest străin.

Din nefericire, cu oameni în jurul ei, nu putea să se retragă, iar bărbatul se apropia. Şi-a ridicat bărbia şi şi-a tras una dintre agrafele de la pălărie din păr.

— Nu veniţi mai aproape.

Ca şi cum nu ar fi auzit-o, bărbatul s-a aplecat, folosindu-se de mărimea lui pentru a o intimida.

— Nu e nevoie de aşa ceva. El a chicotit şi a arătat

spre acul de pălărie din mâna ei. Tot ce vreau este să te văd zâmbind, drăguţă doamnă.

Clopote de alarmă au răsunat în capul ei. A încercat să se strecoare printre oamenii care stăteau în spatele ei, dar a întâmpinat doar rezistenţă.

— Nu am chef să zâmbesc acum – şi trebuie să vă daţi înapoi.

El a întins mâna să o atingă din nou, acest străin crezând că îşi poate permite astfel de atingeri cu ea. Ea nu a aşteptat să fie salvată. În schimb, i-a înfipt acul pălăriei în stomac. Tare.

Ţipând, el s-a încovoiat, acoperind cu mâinile locul în care îl înjunghiase. Oamenii din apropiere au încetat să mai vorbească, apropiindu-se cu privirile lor curioase şi formând un cerc mare în jurul ei şi al bărbatului. Siobhan a sosit repede lângă ea cu ochii mari de îngrijorare.

— Sunteţi bine, doamnă?

— Sunt bine, a spus Maddie, privindu-l pe bărbatul care o ciupise.

Nu avea încredere în el că nu va fugi şi nu va scăpa, unde probabil că va pipăi o altă tânără din mulţime.

Dintr-odată, s-au auzit strigăte şi mulţimea s-a despărţit instantaneu. Doi bărbaţi pe care nu-i mai văzuse vreodată au luat-o de coate şi au ridicat-o de la pământ, trăgând-o înapoi de unde ieşise.

— Opriţi-vă! Daţi-mi drumul! S-a zbătut în strânsoarea lor, însă fără rezultat. Ajutor! Sunt răpită!

— Vă rog, doamnă Archer, a spus unul dintre ei. Sunteţi în siguranţă acum.

În siguranţă? Era târâtă împotriva voinţei ei de doi bărbaţi mari pe care nu îi cunoştea.

— Ajutor!

A încercat să se răsucească, să scape din mâinile lor puternice, dar era inutil. Nu i-au dat drumul decât atunci când au ajuns într-una din camerele mici din interiorul clubului.

— Cine sunteţi? De unde îmi ştiţi numele?

Şi-a frecat braţele tremurânde şi s-a îndepărtat cu

spatele de aceşti necunoscuţi.

Uşa s-a deschis brusc şi Harrison a intrat în grabă în cameră. Avea părul ciufulit, iar ochii lui erau înnebuniţi de panică, înainte de a se opri asupra ei.

— Iisuse, a ajuns la ea în trei paşi şi a tras-o la pieptul lui. Eşti rănită, Mads?

Vocea îi tremura în timp ce o ţinea strâns, înfigându-şi degetele în pielea ei prin haine. Ca şi cum nu ar fi intenţionat niciodată să o lase să plece. Ea şi-a sprijinit obrazul de cămaşa şi cravata lui, mirosul lui familiar impregnându-i muşchii, atenuând frica şi anxietatea de mai devreme.

— Sunt aici, dragă, i-a murmurat el în păr. Întotdeauna.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat tatăl ei, părinţii ei intrând şi ei în cameră, cu feţele lor pline de îngrijorare. Am auzit un strigăt şi am văzut un bărbat la pământ.

— Sunt bine, le-a spus ea tuturor. Un bărbat din mulţime m-a ciupit de fund. Mi-am folosit acul de la pălărie pentru a mă apăra.

— Un bărbat te-a ciupit? Harrison i-a dat drumul şi s-a năpustit asupra celor doi străini, cu expresia sculptată în furie. Trebuia să vă asiguraţi că e în siguranţă!

Să se asigure că ea e în siguranţă?

— Ne cerem scuze, domnule Archer, a spus unul dintre bărbaţi. A dispărut în mulţime pentru un minut. Am pierdut-o din vedere doar pentru câteva secunde.

— Câteva secunde e tot ce trebuie, a mârâit Harrison. Ar fi putut fi rănită.

— Aşteaptă, a pus ea o mână pe braţul lui Harrison. Cine sunt aceşti bărbaţi? Îi cunoşti?

— Vă rugăm să ne scuzaţi, doamnă Archer, a spus celălalt bărbat, strângându-şi şapca în pumni. Nu vom permite ca asta să se repete mâine.

— Mâine? s-a uitat ea la Harrison. Despre ce vorbesc?

Preston a intrat, târându-l în urma lui pe bărbatul care o atinsese pe Maddie mai devreme.

— L-am adus pe bărbatul responsabil înăuntru în timp

ce aşteptăm poliţia.

— Bine, a răbufnit Harrison. Vom depune plângere.

— Nu avem nevoie de poliţie, a spus bărbatul, răsucindu-se în strânsoarea lui Preston. A fost un accident.

— Al naibii de papiţoi, a murmurat Preston. O să punem să fie arestat, Maddie. Nu-ţi face griji!

— Cu cât te-a plătit Thomas?

Harrison s-a apropiat de bărbat, cu mâinile strânse în pumni.

— Nu cunosc niciun Thomas. Minte, a spus bărbatul, arătând spre ea. Orice ţi-a spus, minte.

Thomas? De ce îl întreba Harrison pe acest bărbat despre fratele său?

Nimic din toate acestea nu avea sens.

Harrison l-a ridicat pe bărbat de cravată şi l-a scuturat.

— Eşti un mincinos. Ştiu că el te-a pus să faci asta.

Faţa bărbatului a devenit purpurie şi a scos sunete, ca şi cum s-ar fi sufocat. Avea soţul ei de gând să-l stranguleze pe acest om, chiar aici?

— Harrison! Opreşte-te şi spune-mi ce se întâmplă. Chiar acum.

I-a dat drumul bărbatului şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Îmi permiteţi un moment singur cu soţia mea?

Maddie a înclinat capul şi şi-a studiat soţul. Se purta ciudat, evitându-i privirea, cu mişcări agitate. Stomacul i s-a răsucit, un sentiment prevestitor instalându-se în ea ca o piatră.

— Îl voi ţine în altă cameră cu poliţia până când vei fi gata, a spus Preston înainte de a pleca cu agresorul.

Toţi ceilalţi au ieşit repede şi uşa s-a închis în urma lor.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea fără să piardă nicio fărâmă de timp.

— Hai să ne întoarcem la hotel şi să discutăm acolo.

— Aş prefera să discutăm aici. Cine erau acei bărbaţi care m-au târât înapoi la club?

El şi-a încrucişat braţele la piept.

— Gărzile pe care le-am angajat să te ţină în siguranţă.

— Ce? a întrebat ea holbându-se la el. Ai angajat gărzi pentru mine? Fără să-mi spui? De ce?

— Fratele meu şi mama mea te-au ameninţat săptămâna trecută, în timpul întâlnirii pentru preluarea compania. Ştiau că tu eşti singura pârghie pe care o aveau asupra mea.

Ea s-a prăbuşit greoaie pe scaun.

— M-au ameninţat... Şi tu nu mi-ai spus?

Mergând spre locul în care se aşezase ea, el s-a lăsat pe vine şi s-a uitat în ochii ei.

— Nu am vrut să te îngrijorezi înainte de turneu. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine să câştigi. N-am vrut să te distragă sau să te supere. Am vrut să te protejez.

Capul i se învârtea din cauza tuturor acestor informaţii şi avea nevoie de spaţiu. Ridicându-se, l-a ocolit până în cealaltă parte a camerei.

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Familia ta m-a ameninţat, aşa că te-ai dus şi ai angajat gărzi. Fără să mă informezi. Pentru a mă proteja.

— Da.

— Chiar credeai că Thomas va angaja pe cineva care să mă acosteze în mulţime?

— Îl cred în stare de orice, mai ales după ce ţi-a trimis acele flori.

— Florile erau de la Thomas?

— Da.

Pielea îi ardea de indignare şi de disperare. Doamne, asta era prea mult. Harrison nu-i împărtăşise niciuna dintre aceste informaţii, după ce îi promisese că nu va mai avea niciodată secrete faţă de ea.

— Având în vedere ce s-a întâmplat imediat după căsătoria noastră, m-aş fi aşteptat să discuţi aceste lucruri cu mine.

— Maddie, nu am vrut să te supăr. Familia mea a provocat destule daune. Trebuia să mă asigur că eşti în

permanentă siguranţă.

— Deci ceea ce vreau eu nu contează. Asta vrei să spui? A lăsat să-i scape un râset amar şi fragil. Nu mă asculţi. Niciodată nu ai făcut-o, chiar şi după ce te-am implorat să nu-mi mai ascunzi nimic.

— Vorbim despre siguranţa ta. Dacă simt că eşti în pericol şi ai nevoie de protecţie, nu voi ezita să o fac, indiferent dacă eşti de acord sau nu.

— Oh, înţeleg. Gâtul i s-a strâns de furie şi resentimente, dar şi-a forţat cuvintele să iasă. O să te ascunzi de mine. Din nou. Aşa este menită să fie căsnicia noastră pentru tot restul vieţii?

— Nu se compară deloc cu ceea ce s-a întâmplat înainte. Ştiu că eşti furioasă, dar este responsabilitatea mea ca soţ să am grijă de bunăstarea ta.

— Nu în timp ce îmi ignori părerea. Aceasta este o căsătorie, nu o dictatură. Dacă ai vrut o soţie doar cu numele, care să-i permită soţului să o calce în picioare, te-ai căsătorit cu femeia greşită, Harrison.

Şi-a trecut o mână prin păr şi a tras de şuviţele lungi ca şi cum ar fi încercat să şi le smulgă din cap.

— Nu vreau asta. Te vreau pe tine şi numai pe tine. Dar am nevoie ca tu să fii în siguranţă, Maddie. Nu este vorba de nimic mai mult decât atât – şi bine că au fost acolo gărzile astăzi, chiar dacă au ajuns prea târziu. Cine ştie ce altceva s-ar fi putut întâmpla?

Ea a simţit cum frustrarea îi ardea în piept, îngreunându-i respiraţia.

— Nu asta este ideea. Nu poţi lua decizii cu privire la viaţa mea fără să mă consulţi. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii cât de mult urăsc surprizele. Să mă simt neputincioasă în propria mea viaţă.

— Maddie…

— Opreşte-te. Nu poţi să mă tratezi ca pe un lucru, ca pe o posesie lipsită de voce. Ne cunoaştem de mult prea mult timp pentru asta. Şi mi-ai promis că nu vei mai ţine un alt secret faţă de mine.

— Nu-mi puteam lăsa familia să-ţi strice acest

moment. Trebuia să te ţin în siguranţă.

— Ţi-ai încălcat promisiunea pe care mi-ai făcut-o după doar câteva zile. Nu ai nicio intenţie de a-mi încredinţa secretele tale, de a avea încredere în mine. De a mă lăsa să fiu un partener egal în această căsnicie. A tras aer în piept, umplându-şi plămânii cu aer cât de bine a putut. Nu ştiu ce ţi s-a întâmplat în ultimii trei ani, dar bărbatul pe care îl ştiam îmi spunea totul. Nu mi-a ascuns niciodată nimic.

— Acel bărbat nu era soţul tău, a spus el, cu vocea înăsprindu-i-se. Omul acela nu era responsabil pentru bunăstarea ta.

Lacrimile ameninţau să-i curgă, copleşită de situaţia disperată în care se aflau. Acelaşi argument şi el tot nu vedea din perspectiva ei.

Şi era destul de clar că nu o va face niciodată.

Îi călcase viaţa în picioare încă de când se întorsese. O forţase să se căsătorească cu el, chiar şi după ce ea îi ceruse mai mult timp. Nu-i spusese despre planurile lui de a-şi distruge familia sau despre motivele pentru care plecase la Paris. El încă îi dicta condiţiile, încă îi spunea cum va funcţiona totul. Ascundea ceea ce considera necesar în loc să împărtăşească cu ea.

Certitudinea acestor lucruri i s-a înfipt în oase ca o greutate de plumb. Căsătoria asta era o cauză pierdută. Ea şi Harrison fuseseră compatibili ca prieteni, inseparabili şi în sincron, dar asta fusese cu mult timp în urmă. O relaţie necesita comunicare şi compromis. Onestitate şi respect. El îi oferise prea puţin din toate acestea, chiar şi după ce îi promisese că o va face.

Îşi dorea un partener, nu un tiran. Cu timpul, o asemenea aroganţă ar fi sugrumat orice afecţiune pe care o avea pentru el. Ar fi ajuns să aibă resentimente mult mai mari, care s-ar fi transformat în ură.

Era clar că prietenia lor nu se transformase în ceva mai semnificativ, aşa cum poate speraseră amândoi. Prietenia din copilărie şi atracţia fizică nu făceau singure o căsnicie fericită, iar ei doi s-ar fi rănit unul pe celălalt mult

mai tare dacă lucrurile ar fi continuat. Pentru că ea merita mai mult decât să fie minţită şi ţinută în întuneric în ceea ce priveşte deciziile care îi afectau viaţa.

Totul fusese o greşeala teribilă.

A trebuit să-şi dreagă gâtul ca vorbele să-i iasă, dar trebuiau spuse.

— Cred că ar trebui să ne despărţim.

Corpul lui Harrison a încremenit, fiecare muşchi şi tendon blocat de o groază iraţională.

„Ar trebui să ne despărţim.”

Nu, refuza să creadă asta. Aceasta era Maddie, iar el o cunoştea mai bine decât oricine pe pământ. Nu putea să dorească cu adevărat să renunţe la ei atât de curând.

El angajase gărzi pentru a o ţine în siguranţă. Era adevărat, nu-i spusese, dar cum putea fi ăsta un motiv pentru a renunţa la căsnicia lor?

— Nu poţi vorbi serios, a spus el, trăgând adânc aer în piept, pe care l-a lăsat să iasă uşor.

Privirea din ochii ei era plină de nefericire şi determinare.

— Ba da. Lucrurile nu funcţionează, Harrison. Noi nu funcţionăm. Şi dacă nu ne despărţim, nu vom face decât să ajungem să ne urâm unul pe celălalt. Nu vreau asta pentru niciunul dintre noi.

Să îi poarte pică? Niciodată. Nici într-un milion de ani.

— Te iubesc. Nu vreau să mă despart de tine niciodată.

— Tu nu mă iubeşti, s-a uitat ea în gol, în dreptul ferestrei. Dacă m-ai fi iubit, ai fi ţinut cont de dorinţele mele. Ţi-ai fi ţinut promisiunile pe care mi le-ai făcut.

— Greşit. Iubesc fiecare părticică din tine, de la competitivitatea ta feroce până la încăpăţânarea ta.

A făcut un pas mai aproape, cu intenţia de a o atinge sau de a o îmbrăţişa. De a o săruta. Orice ca să oprească avalanşa de panică ce se intensifica în pieptul lui.

— Iubesc imboldul şi hotărârea ta, zâmbetul şi râsul tău… nu există nicio parte din tine pe care să nu o iubesc.

— Nu te cred, s-a dat ea înapoi cu un pas, ieşind din

raza lui de acţiune. Pentru că, dacă m-ai crede, m-ai asculta.

— Bine. O să concediez gărzile şi o să te protejez eu însumi. Asta e ceea ce vrei să auzi?

— E mai mult decât atât. Din momentul în care te-ai întors acasă ai făcut ce ai vrut, fără să ţii cont de nimeni altcineva, inclusiv de mine.

— Asta nu este adevărat.

— Este, altfel mi-ai fi făcut confidenţe despre finanţele familiei tale şi despre preluarea companiei. Precum şi despre motivul real al petrecerii.

— Eşti încă supărată pe mine pentru că te-am minţit. Şi-a ridicat palmele în semn de predare. Chiar dacă mi-am cerut scuze şi ţi-am explicat de ce nu ţi-am spus de la început.

— Da, dar e mai mult decât atât. Şi-a împreunat coatele şi a dat din umeri. Mă împingi atunci când îţi cer timp de gândire. Nu mă asculţi şi nu-mi iei în considerare dorinţele. Nu suntem compatibili, Harrison. Suntem sortiţi eşecului.

Greşit. Nu va permite ca ei să eşueze. Fără să se poată abţine, a redus distanţa dintre ei şi i-a luat faţa în mâini. Ea nu s-a opus, dar părea distantă, ca şi cum s-ar fi hotărât deja. Dar el trebuia să încerce să o convingă să nu plece. Să-i dovedească cât de mult se înşela, să-i arate cât de perfecţi erau unul pentru celălalt.

— Cum rămâne cu noaptea nunţii noastre? a întrebat el cu blândeţe. Cum rămâne cu nopţile de atunci? Aş spune că eram destul de compatibili. Ar putea fi aşa în fiecare zi pentru tot restul vieţii noastre.

Ea a făcut un pas, retrăgându-se din strânsoare.

— Fericirea noastră a fost trecătoare, o perioadă de lună de miere plină de dorinţă şi de abandon. Mă refer la felul în care comunicăm şi luăm decizii în căsnicia noastră.

El se simţea de parcă îi plesneau coastele sub presiunea durerii care creştea. Se uita fix la ea, la această femeie pe care o iubea de atât de mult timp, şi o simţea cum se îndepărtează, ca şi cum ar fi încercat să ţină nisip

între degete.

Dar care era alternativa? Să o lase să plece?

Tot ce era în el se răzvrătea la această idee. Ea era *soţia* lui. Nu-şi dorise decât să se căsătorească cu ea… şi acum ea dorea să-l părăsească.

Cum va supravieţui vreodată?

Logica. Trebuia să rămână calm şi să folosească logica.

— Erai pregătită să te căsătoreşti cu un duce, a spus el. Mi-e greu să cred că te-ai fi aşteptat la compatibilitate şi înţelegere din partea lui Lockwood.

— Lockwood nu m-a minţit niciodată. Şi mă aşteptam la un parteneriat şi la respect, pe care cred că mi le-ar fi oferit cu uşurinţă. Dar asta este o chestiune discutabilă, pentru că tu nu eşti Lockwood.

Şi mulţumesc lui Hristos pentru asta.

— Înseamnă că ai standarde diferite pentru mine.

— Abia îl cunoşteam. Tu, pe de altă parte, ai fost cândva cel mai apropiat prieten al meu. Aşa că da, mă aşteptam la mai mult de la tine. Dar m-ai rănit, Harrison. Din nou şi din nou de când te-ai întors.

Ea s-a înecat rostind ultimele cuvinte, o reacţie pe care el a simţit-o ca pe un pumn în plexul solar.

Şi-a imaginat că şi mai mult nisip îi aluneca printre degete.

— Nu am vrut niciodată să-ţi provoc durerea, nici măcar pentru o secundă. Eu doar… Doamne, Maddie. Vreau doar să te protejez.

— Nu am nevoie de protecţie. Nu sunt făcută din sticlă. Pot să ştiu că socrii mei vor să mă rănească şi să-mi bat în continuare adversarii pe terenul de tenis. Pot să aflu de planurile tale de a prelua compania familiei tale şi să organizez în continuare o petrecere acasă în onoarea ta. Mă subestimezi de fiecare dată.

Oare chiar asta credea ea?

— Nu te-am subestimat niciodată. Eşti cea mai deşteaptă şi mai puternică femeie pe care o cunosc.

Expresia ei a rămas neschimbată.

— Ne dorim lucruri diferite. Nu înţelegi? Eu vreau un partener adevărat, iar tu vrei să trăieşti viaţa pe care ai avut-o dintotdeauna, fără să dai socoteală nimănui şi să fii complet independent. Aceste două lucruri sunt incongruente, Harrison. Ne vom face nefericiţi unul pe celălalt.

— Eu te vreau doar pe tine – şi nu voi fi niciodată nefericit în această căsnicie.

— Atunci presupun că eu sunt nefericită, a închis ea ochii pentru câteva momente, respirând neregulat. Sunt nefericită în această căsnicie. Şi merit mai mult de atât.

Gura i s-a uscat, cuvintele ei îi răsunau în cap, întipărindu-i-se în minte. „Ea vrea să plece”

Bineînţeles că voia. Nu simţea emoţiile profunde pe care el le avea pentru ea. Îi spusese de două ori că o iubeşte, iar ea nici măcar nu-i dăduse de înţeles că l-ar putea iubi în schimb. Încerca să se agate de ceva ce nu exista, o născocire a imaginaţiei sale, un spectru. O fantomă a unei relaţii pe care o construise în mintea lui, în speranţa că într-o zi va deveni realitate.

O grămadă de vise construite pe dorinţe şi credinţă, nu erau suficient de puternice pentru a rezista încercărilor pe care trebuia să le înfrunte o căsnicie adevărată. Fără o investiţie egală, fără dragoste venită din ambele părţi, fundaţia s-ar fi prăbuşit. La naiba, se prăbuşise deja… doar că el nu voia să se confrunte cu realitatea.

Cum ar fi putut s-o lase să plece?

Trebuia să găsească o cale, pentru că nu-i mai putea provoca durere. Deşi o iubea cu desăvârşire, complet, ştia că nu era de ajuns. Ea îl acuza că nu o asculta niciodată, că nu ţinea cont de dorinţele ei. Deci cum putea să-i refuze asta, când era clar cât de nefericită o făcea?

Durerea lui nu însemna nimic în faţa fericirii ei.

Ridicându-se, şi-a dres glasul. De două ori.

— O să pun să se întocmească actele de anulare a căsătoriei.

Ea l-a studiat, cu sprâncenele coborâte, ca şi cum nu l-ar fi crezut.

— Serios?

— Bineînţeles. Şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor. N-are rost să ne deranjăm cu problemele unui divorţ. Putem spune că nu am trăit niciodată împreună după nuntă. În mare parte e adevărat, oricum.

— Mulţumesc.

Harrison şi-a lăsat bărbia în jos, neputând să spună mai mult. Se simţea de parcă pieptul i-ar fi fost stropit cu kerosen şi incendiat. Fiecare inspiraţie era o luptă, fiecare expiraţie agonie pură.

Două lacrimi i-au alunecat pe obraji şi ea le-a şters repede cu vârful degetelor.

— Într-o zi, sper că am putea fi din nou prieteni. Tu şi cu mine am fost în mod clar prieteni mult mai buni decât am fost soţi.

El nu a răspuns, nu putea. Ea s-a îndreptat spre uşă, unde s-a oprit şi s-a uitat peste umăr.

— La revedere, Harrison!

Şi uşa s-a închis în urma ei cu o pocnitură, semnul final de punctuaţie al relaţiei lor. Nu mai era nimic de spus.

O pierduse.

Capitolul 26

„La naiba.”

Maddie şi-a aruncat pălăria pe bancă şi a rezistat impulsului de a-şi arunca şi racheta pe jos.

Pierduse. Era turul al treilea şi, deşi meciul fusese unul strâns, ea cedase conducerea în setul al doilea şi nu-l mai recâştigase. Visul ei de a câştiga la primul ei turneu naţional se terminase.

Lacrimile au început să îi alunece pe obraji, oboseala şi tristeţea din ultimele câteva zile ajungând-o din urmă. Pierduse meciul, îşi pierduse soţul şi cel mai bun prieten, toate în doar trei zile. Greutatea eşecurilor îi atârna greu în piept, un sentiment de înfrângere de mărimea unui

bolovan.

— Acum, nu mai vreau nimic din toate astea, a spus Vallie, venind chiar în spatele ei. Ai avut un prim turneu grozav, Maddie. Nimeni nu câştigă la primul turneu.

Antrenorul ei îi spusese acest lucru şi înainte, probabil pentru a gestiona aşteptările lui Maddie, dar afirmaţia lui nu uşura dezamăgirea care se prăbuşea peste ea în acel moment.

„Pentru că nu este vorba doar de turneu.”

Nu, era vorba despre întreaga ei viaţă, care se destrăma.

Nu spusese nimănui despre cearta ei cu Harrison şi despre iminenta anulare, dar era evident că soţul ei nu mai era la acolo. Părinţii ei fuseseră singurii care întrebaseră unde era Harrison, iar ea inventase o scuză despre nişte afaceri urgente în New York, de care Harrison trebuia să se ocupe. Preston probabil că ştia adevărul, privirea lui îngrijorată urmărind-o oriunde se ducea, dar nu spusese nimic.

Chiar acum, Vallie se uita la ea de parcă nu ştia ce să facă, ca şi cum ea ar fi fost această creatură neîmblânzită cu care nu se mai întâlnise vreodată, iar ea ştia că trebuia să se adune, chiar şi numai pentru o clipă sau două.

— Ai dreptate, s-a forţat ea să zâmbească. Îţi mulţumesc, Vallie. Pentru tot. Cu siguranţă că nu aş fi putut face asta fără tine.

— Lucrurile nu s-au terminat, a spus el şi expresia lui a devenit şi mai confuză. Cariera ta de jucătoare de tenis va continua. Există turnee în sud şi în Cuba. Vom juca în timpul iernii şi te vom pregăti pentru la anul.

— Sunt sigură că ai dreptate, a ridicat ea din umeri, incapabilă deocamdată să dea dovadă de entuziasm pentru viitoarele meciuri.

— Ştiu că am dreptate. Şi-a băgat mâinile în buzunare. Eşti prea talentată, prea deşteaptă pentru a lăsa câteva piedici să te oprească din ceea ce îţi doreşti cu adevărat. Dar îţi înţeleg dezamăgirea. Am avut şi eu parte de ea. Crede-mă, a pufnit în râs, am avut şi eu parte de ea.

Aşa că ia-ţi liber săptămâna viitoare. Nu ridica nici măcar o rachetă. Apoi vom începe să facem planuri. Bine?

— În regulă, a spus Maddie, dând din cap aprobator.

— Bine. Prietena ta este afară şi a cerut să intre. Domnişoara Young, cred.

Nellie era aici? Maddie nu o văzuse pe prietena ei în mulţime în timpul meciului, însă fusese puţin preocupată pentru că pierdea.

— Trimite-o înăuntru, te rog.

— Aşa voi face. Vallie s-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o. Felicitări, Maddie! Ştiu că nu pare o victorie, dar îţi promit că a ajunge în turul al treilea la primul tău turneu naţional este o mare realizare.

Cu mariajul ei eşuat atât de devreme, nimic nu mai părea o victorie. Alte lacrimi i-au căzut din colţurile ochilor.

— Mulţumesc, Vallie.

După ce a bătut-o încă o dată pe spate, antrenorul ei i-a dat drumul şi a plecat. Niciun minut mai târziu, Nellie a năvălit în cameră, cu zâmbetul ei strălucitor ferm aşezat la locul lui, grăbindu-se să o îmbrăţişeze pe Maddie.

— Madeline Archer, ai fost genială! Niciodată nu am fost atât de impresionată!

Maddie a înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap, convinsă că nodul din gât era singurul care-i împiedica torentul de emoţii să iasă la suprafaţă.

Luând-o pe Maddie de umeri, Nellie s-a aplecat pentru a-i studia faţa.

— Nu-ţi stă în fire să plângi. Ce se întâmplă?

— Stresul din ultimele zile m-a ajuns din urmă.

Maddie a tras aer adânc în piept şi s-a luptat pentru a-şi păstra calmul în timp ce făcea un pas înapoi. Avea timp să se prăbuşească mai târziu, când era singură.

— Aha, a spus Nellie absentă, cu sprâncenele încruntate. Am observat că soţul tău nu a fost aici astăzi.

Maddie a început să-şi strângă echipamentul în cutia care i-a fost repartizată pentru turneu. A încercat să-i spună lui Nellie aceeaşi minciună pe care le-a spus-o şi celorlalţi, dar cuvintele nu-i veneau.

— Maddie, ce s-a întâmplat? Preston nu a vrut să-mi spună, dar e clar că se întâmplă ceva. Mâna mângâietoare a lui Nellie s-a aşezat pe spatele lui Maddie. V-aţi certat?

— Am decis să ne despărţim.

Gata, o spusese.

— Cum adică, să vă despărţiţi? Nellie a oftat şi a forţat-o pe Maddie să se întoarcă. Adică să divorţaţi?

Maddie a aruncat o privire în jur, asigurându-se că erau singure. Divorţul era mai scandalos decât să fii compromisă şi forţată să te căsătoreşti. Ultimul lucru de care Maddie avea nevoie era să fie catalogată atât ca o stricată, cât şi ca o divorţată.

— Nu, vom cere anularea căsătoriei.

— Nu-mi vine să cred. Ce s-a întâmplat? Şi Harrison a fost de acord?

Maddie i-a oferit prietenei sale o versiune foarte rapidă a poveştii, de la acul de la pălărie până la momentul în care ea ieşise din încăpere.

— Este mai bine aşa. Nu am face decât să ne facem unul pe altul să ne facem de ruşine.

— Teribil de repede să ajungi la o astfel de concluzie, nu crezi? a zis Nellie strângându-şi buzele.

— Nu pot să rămân într-o căsnicie în care deciziile referitoare la viaţa mea sunt luate fără să am un cuvânt de spus.

— Eşti căsătorită de un minut, Maddie. Doamne, lasă pânzelor timp să prindă vânt înainte de a sări din nou în apă.

Dar nu era atât de simplu.

— Nu înţelegi cum e să te simţi atât de neajutorată, ca şi cum viaţa ta ar scăpa de sub control.

— O, nu-i aşa? a spus Nellie, cu un anumit ton în voce. Să-mi văd mama cum se ofileşte şi moare în faţa ochilor mei nu se pune?

— Doamne, Nellie, s-a dezumflat Maddie instantaneu. Iartă-mă, te rog. Sunt egoistă.

— Eşti iertată, a făcut Nellie semn cu mâna. Şi îmi dau seama că o căsnicie este diferită de pierderea unui părinte.

Îl iubeşti pe Harrison şi urăşti surprizele.

— Iubirea nu e de ajuns. Buza lui Maddie a tremurat, aşa că şi-a înfipt dinţii în ea. Trebuie să existe şi respect, şi încredere.

— Îl cunoşti mai bine decât mine, evident, dar mi-e greu să cred că Harrison nu te respectă sau nu are încredere în tine. La urma urmei, a avut cele mai bune intenţii când a angajat gărzile şi nu ţi-a spus.

— Cele mai bune intenţii sau nu, asta nu îi dă dreptul să ascundă ceva de mine.

— Dacă vrei perfecţiune, atunci nu o vei găsi niciodată, pentru că nimeni nu este perfect – nici măcar tu, a spus Nellie clătinând din cap. Vei fi condamnată să-ţi petreci viaţa singură pentru că nimeni nu se va ridica niciodată la nivelul aşteptărilor tale. Chiar asta îţi doreşti?

— De partea cui eşti?

— Ai prefera să te mint?

— Nu, dar dacă încerci să mă linişteşti, nu îţi reuşeşte.

— Nu sunt cunoscută pentru faptul că împachetez lucrurile cu o fundă frumoasă. Nellie a făcut o grimasă şi a lăsat un chicotit uşor, de autoironie. Probabil de aceea eşti una dintre singurele mele prietene. Aşa că nu voi mai încerca să te fac să înţelegi.

— Mulţumesc, a spus Maddie, cu o voce încărcată de sarcasm.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu bărbatul acela îngrozitor?

— A fost arestat, iar eu a trebuit să dau o declaraţie. S-a dovedit că nu fusese angajat de familia Archer, ceea ce e o uşurare.

— Înseamnă că este doar un alt bărbat care se simte îndreptăţit să creadă că femeile sunt obiecte, şi nu fiinţe umane.

Felul în care Nellie o spusese, cu atâta vehemenţă şi resentiment, i-a dat de gândit lui Maddie.

— Vorbeşti ca şi cum ai avea ceva experienţă în această privinţă.

— Nu avem cu toţii? a mormăit Nellie. Acum ar trebui

să te las să te schimbi. Putem discuta mai mult pe drumul de întoarcere spre New York.

— Plănuiam să iau trenul cu părinţii mei.

— Nu mai este cazul. Îi trimit înapoi fără tine. Ne vom opri mai întâi să bem la barul hotelului.

— Nu putem face asta!

Cele mai multe baruri de hotel erau doar pentru bărbaţi, în special cele deschise în timpul zilei.

— Bineînţeles că putem. Rămâi cu mine, Maddie. Ştiu eu cele mai bune locuri pentru a provoca probleme.

*

O uşă s-a trântit chiar înainte ca un strigăt să se facă auzit.

— Ce-ai făcut?

Cuvintele au răsunat în casa Xavier, care era goală, şi vocea semăna foarte mult cu a lui Kit.

— Aici sus! a strigat Harrison, pregătindu-se pentru ce urma.

Paşi grei se auzeau din ce în ce mai aproape, apăsaţi şi hotărâţi, fiind singurul sunet în spaţiul liniştit. În dormitorul său, Harrison şi-a trimis afară valetul, singurul membru al personalului pe care-l lăsase să intre între aceşti pereţi, şi a continuat să-şi sorteze hainele pe pat.

— Tocmai am primit o vizită de la Preston, a spus Kit, care se afla în pragul uşii. Tu şi Maddie vă despărţiţi?

— Da.

— Vă despărţiţi?

Harrison nu a răspuns pentru că răspunsul său fusese deja destul de clar. De ce era Kit atât de încăpăţânat?

— Ai de gând să detaliezi sau trebuie să scot eu tot de la tine? a întrebat Kit, sprijinindu-se de un stâlp al patului.

— A fost dorinţa ei. Harrison a expirat încet. Eu am fost de acord. Avocatul meu a finalizat ieri actele de anulare, le-am semnat şi au fost livrate acasă la ea. Presupun că se va ocupa de ele când se va întoarce din Philadelphia.

Fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse în viaţa lui – să-şi mâzgălească numele pe acea bucată de hârtie. Dacă avocatul său nu s-ar fi holbat la el, probabil că Harrison ar fi plâns ca un copil în timp ce cerneala se usca.

— S-a întors deja, a spus Kit.

— Da?

A încercat să nu pară interesat, dar murea de nerăbdare să afle ce se întâmplase la turneu. Evitase în mod intenţionat să citească secţiunea sportivă a ziarelor.

— A pierdut în turul trei. Am înţeles că a făcut totuşi un meci bun.

Cu siguranţă că era devastată. Inima lui, gata lovită şi însângerată, s-a strâns, dorindu-şi să o poată vedea şi să o consoleze. Să-i spună că o iubea şi că era mândru de ea.

„Ea nu te iubeşte, îţi aminteşti? Vrea să scape de tine.”

Înţelegerea s-a ivit şi greaţa i s-a răspândit în stomac. Căsnicia lor se terminase. Dacă ea venise înapoi, atunci probabil că semnase deja actele de anulare. În curând vor fi depuse la primărie şi va fi ca şi cum căsătoria lor nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Decât în visele lui.

De fiecare dată când încerca să adoarmă, ea era acolo, zâmbind şi râzând cu el, tachinându-l. Tânjea după ea, cu trupul în continuă durere, cu mintea plângând de nedreptatea situaţiei. O dorise atât de mult, dar el a stricat totul, împingând-o şi manevrând-o până când o îndepărtase complet.

Tăcerea lui trebuie să-l fi enervat pe Kit, pentru că prietenul său a răbufnit.

— Vrei să-mi spui de ce o laşi să plece, pur şi simplu? Şi de ce-ţi faci bagajele?

Geamantanele deschise erau pe jumătate pline pe podeaua dormitorului. Harrison a aşezat un teanc de cutii cu guler într-unul dintre ele.

— Plec la Paris.

— Când?

— Mâine.

Nu reuşise să rezerve un loc mai devreme, altfel ar fi fost la jumătatea drumului peste Atlantic până acum.

— Te-ai gândit că soţia ta ar putea avea nevoie doar de timp pentru a se linişti? Că poate te grăbeşti să fugi, din nou?

— Nu m-am gândit. Mai degrabă, cred că ar fi trebuit să-mi ruinez familia din Paris şi să nu mă mai întorc niciodată la New York. Venirea aici a fost o greşeală şi o rectific.

— Ce ai de gând să faci, să te întorci la vechea ta viaţă şi să te prefaci că asta nu s-a întâmplat niciodată?

— Exact asta intenţionez să fac. L-am trimis deja o telegramă lui Esmée şi i-am spus să mă aştepte peste o săptămână.

Kit a căzut pe pat şi şi-a pus capul în mâini.

— Iisuse Hristoase, Harrison! Nu se poate să vorbeşti serios.

Harrison a ridicat din umeri şi a deschis lada de burbon din Kentucky, pe care o cumpărase. Înfăşurând cu grijă una dintre sticle, a aşezat-o într-un cufăr, apoi s-a întins după o altă sticlă.

— Căsătoria nu a avut loc niciodată. Va fi ştearsă din registre, nimic altceva decât o amintire vagă pentru amândoi. Ea este liberă să devină ducesă, contesă sau orice alt titlu zdrenţăros pe care şi-l doreşte.

De fapt, el decisese să ajute această cauză, făcând o vizită în această după-amiază. Poate că va putea îndrepta o greşeală înainte de a părăsi definitiv această ţară.

— Iei toată valiza pe vas? a întrebat Kit cu un gest spre sticle.

— Da.

Planul lui era să se îmbete rău de tot în timp ce America dispărea în urma lui, iar apoi să rămână beat rău de tot pe toată durata călătoriei. Cel puţin până când ar fi putut să o uite pentru o perioadă lungă.

— Ce se va întâmpla cu Archer Industries? Cum rămâne cu casa asta? O să laşi totul în urmă?

Nimic nu mai conta fără Maddie.

— I-am predat totul lui Stephen Webster. El este mai mult decât capabil să se ocupe de toate în absenţa mea.

— Înţeleg. Kit se plimba prin cameră şi arunca priviri în interiorul cuferelor. Aveai de gând să-ţi iei măcar la revedere?

— M-am gândit că vei încerca să mă convingi să nu o fac. Ca să ştii, Preston a încercat deja şi a eşuat.

— Mi-a spus. A spus că eşti mai încăpăţânat decât un şef de sindicat la masa negocierilor. Ce ar trebui să-i spun lui Maddie?

Harrison nu credea sincer că Maddie s-ar fi deranjat să întrebe de el. Putea să se întoarcă la cum stăteau lucrurile înainte, la planurile şi la petrecerile ei. Să se bucure de lumea ei perfectă fără ca el să o strice, aşa cum făcea cu orice altceva.

— I-am spus deja tot ce trebuia să ştie.

Că îi pare rău, că o iubeşte. Că ea era tot ce conta pentru el.

— Dacă mai contează, cred că faci o greşeală.

— Ei bine, nu am făcut niciodată nimic cum trebuie, aşa că de ce aş începe acum?

— Nu lăsa să îţi între în creier prostiile alea din copilăria petrecută alături de familia Archer. Kit a scos un sunet batjocoritor din gât. Este complet nefolositoare.

— La fel cum şi tu eşti în stare să blochezi prostiile copilăriei alături de familia Ward?

Familia lui Kit nu fusese cu nimic mai buni decât familia Archer, în unele privinţe, erau chiar mai răi. Exista un motiv pentru care cei doi deveniseră inseparabili în facultate. Fiecare dintre ei avea demonii lui din tinereţe, care refuzau să îi părăsească.

— *Touché,* a spus Kit. Presupun că tot ce mai rămâne de spus este că o să-mi lipseşti. Abia aşteptam să te am din nou prin preajmă.

— Eşti bine-venit să mă vizitezi. Va fi la fel ca înainte. Desfrâu la fiecare pas, cu mai multe femei disponibile decât ai putea să vrei vreodată.

— Harrison. Kit a făcut o pauză, ca şi cum şi-ar fi ales

cu grijă cuvintele. Nimic nu va mai fi ca înainte. Pierderea lui Maddie nu este un lucru mărunt. Sper că-ţi dai seama de asta.

— Uiţi că am mai pierdut-o o dată. Nici acum nu va fi altfel.

— Dar nu eraţi căsătoriţi pe-atunci. Nu te-ai culcat cu ea sau…

— Nu mai încerca să mă ajuţi, a răcnit Harrison, trecându-şi mâinile prin păr. La naiba, Kit. Pur şi simplu, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbi.

— Atunci te las să-ţi faci bagajele. Expresia prietenului său a devenit goală, lipsită de orice emoţie. Am spus destule.

Pe Harrison l-a cuprins vinovăţia, dându-i senzaţia de ace înfipte în piele.

— Ştiu că încerci să ajuţi, dar te rog să te opreşti.

S-au privit unul pe celălalt pentru o clipă îndelungată.

— Drum bun, atunci. Bucură-te de Paris şi de Esmée. Mai lasă-ne un mesaj din când în când, da? Să ne spui că eşti încă în viaţă.

Kit a ieşit, sunetul paşilor lui care se retrăgeau răsunând în gol.

Vinovăţia nu i s-a domolit, dar Harrison a împins-o cu totul în afara minţii. Astăzi trebuia să termine de împachetat şi să facă o vizită. Apoi putea pleca în dimineaţa următoare la Paris şi să uite fiecare minut petrecut în New York.

Capitolul 27

Un ciocănit la uşă a făcut-o pe Maddie să tresară. Stătea la fereastra camerei ei şi privea spre grădini. Amurgul se lăsase peste oraş, iar umbrele se prelungeau odată cu apropierea nopţii, momentul din zi de care se temea cel mai mult.

Era momentul în care gândurile despre Harrison se

instalau în mintea ei şi nu o mai lăsau să plece. Fiecare conversaţie i se repeta în gând, retrăia fiecare moment, într-o buclă nesfârşită, până când i se părea că se va prăbuşi. O durea gândul că nu va mai avea parte de asta niciodată, că el ieşise din viaţa ei pentru totdeauna.

„Dacă îţi doreşti perfecţiunea, atunci nu o vei găsi niciodată, pentru că nimeni nu este perfect, nici măcar tu.”

Nellie se înşela. Nu era vorba de a aştepta perfecţiunea. Era vorba de viaţa ei şi de a avea un partener alături de ea, nu de un soţ care o minţea şi o priva de propriile alegeri.

Ea nu regreta decizia de a cere anularea căsătoriei. Separarea reprezenta cea mai bună soluţie pentru amândoi. Ce altă alegere aveau când drumurile lor erau atât de diferite? Nu puteau fi niciodată fericiţi împreună, nu ca un cuplu.

Privirea ei s-a îndreptat spre hârtiile de anulare a căsătoriei, care se aflau pe măsuţa de toaletă. Ajunseseră cât ea se afla încă în Philadelphia, cu semnătura lui deja dată. Nu mai rămânea decât ca ea să semneze şi să returneze documentul avocaţilor. Apoi căsătoria lor s-ar fi încheiat.

Atunci de ce nu se putea hotărî să o facă?

O nouă bătaie s-a auzit la uşă.

— Maddie!

Era mama ei.

— Intră!

— Ai un vizitator, draga mea. Faţa îngrijorată a mamei a apărut în uşă. Să-l alung?

Lui Maddie i s-a tăiat respiraţia. Oare Harrison venise să vorbească cu ea? Nu era sigură dacă voia să-l vadă.

— Este ducele de Lockwood, a adăugat mama ei repede, fiindcă ceva trebuie să i se fi citit pe faţă.

Lockwood venise să o vadă? Doamne, pentru ce?

Deşi nu prea era îmbrăcată pentru vizitatori, presupunea că îi datora lui Lockwood o audienţă după toată supărarea pe care i-o provocase.

— Voi coborî.

— Poate că ar trebui să îţi piepteni părul mai întâi, a sugerat mama ei cu blândeţe.

— Mamă! Maddie a rezistat impulsului de a-şi da ochii peste cap şi s-a mulţumit în schimb cu o jumătate de zâmbet mâhnit. L-am umilit pe bărbat. În mod public. Crede-mă, nu-i va păsa că părul meu este un dezastru.

— Totuşi, este un duce, Madeline.

— Nu-ţi face griji! I-a sărutat obrazul mamei ei, în timp ce ieşea pe uşă. Se poate spune că şansa mea de a deveni ducesa lui a trecut.

Uşa camerei de primire era întredeschisă, aşa că Maddie s-a strecurat înăuntru. Îmbrăcat într-un costum fin de culoare albastru-marin, Lockwood studia bibelourile de pe şemineu. Ea a închis uşa în urma ei. Domnul ştia că nu mai era nevoie să îşi protejeze reputaţia.

— Excelenţă, aceasta este o surpriză.

— Doamnă Archer, a spus el, făcând o plecăciune.

Ea a făcut o reverenţă, un junghi trecând prin ea când şi-a dat seama că numele nu i se va mai aplica mult timp. În curând, se va întoarce la domnişoara Webster.

— Vreţi să ne aşezăm?

— Iertaţi-mi intruziunea târzie. Dând din cap, el a aşteptat ca ea să se aşeze pe canapea înainte de a se relaxa într-un fotoliu. Ştiu că abia v-aţi întors din Philadelphia. Cum v-aţi descurcat în turneu?

— Am pierdut în runda a treia.

Încă mai era supărată. Nu a jucat mai bine în viaţa ei. Dacă Maddie ar fi jucat mai inteligent, dacă ar fi fost mai atentă în timpul meciului, ar fi câştigat.

— Este remarcabil pentru prima participare la un eveniment atât de prestigios, nu-i aşa?

— Fără îndoială, voi ajunge să o văd aşa în câteva zile. Deocamdată, înfrângerea este mai degrabă dureroasă.

— Înţeleg că nu este tot ce ai pierdut, a studiat-o Lockwood.

Limba i s-a îngroşat în timp ce se gândea ce să spună. Oare Lockwood auzise despre anulare? Asta părea imposibil.

— Iertaţi-mă, dar nu înţeleg.

Ducele şi-a încrucişat picioarele lungi şi s-a lăsat pe spate. Părea să se simtă enervant de confortabil în pielea lui.

— Am avut parte de o vizită interesantă mai devreme în această seară. De la soţul tău.

Harrison se dusese să-l vadă pe Lockwood?

Maddie a încercat din răsputeri să rămână nemişcată.

— Da?

— M-a informat că voi doi v-aţi despărţit.

Stânjenirea i s-a prelins de-a lungul cefei, în josul sternului. N-avea rost să nege, presupunea ea, având în vedere că Harrison răspândise vestea atât de binevoitor.

— Cerem anularea căsătoriei, care presupun că va fi acordată cu promptitudine.

— Trebuie să recunosc că sunt surprins. Lockwood şi-a aţintit privirea asupra ei. Am crezut că voi doi vă potriviţi perfect de când v-am văzut împreună la petrecere.

— Prietenia nu se traduce întotdeauna printr-o căsătorie, a spus ea vag.

Detaliile pentru care nu funcţionase nu mai erau treaba nimănui.

— Adevărat, dar a existat şi o scânteie, nu-i aşa?

Maddie a deschis gura, apoi a închis-o. Era o conversaţie destul de ciudată pe care să o ai cu fostul logodnic.

— Da, presupun că a existat, a spus ea în cele din urmă.

— Tocmai de aceea, motivul vizitei soţului tău în seara asta mi s-a părut atât enervant, cât şi perplex.

— Motivul?

Ochii lui căprui au strălucit în lumina răspândită de lampa cu gaz.

— M-a încurajat să te curtez din nou. Mai întâi, şi-a cerut scuze pentru că te-a compromis, pentru care, apropo, şi-a asumat întreaga vină. Apoi a încercat să-mi spună cât de dezamăgită ai fost când logodna noastră s-a încheiat.

Expresia feţei ei şi-a pierdut din intensitate şi nu ştia

dacă să râdă sau să plângă la aflarea veştii. Cum putuse Harrison să facă aşa ceva? Îi manipula încă o dată viaţa fără să-i spună. Era atât umilitor, cât şi complet absurd.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu este nimic de spus. Chiar dacă nu te-ai fi căsătorit cu Harrison, aş fi rupt logodna odată ce aţi fi fost descoperiţi împreună. Era singurul lucru onorabil de făcut.

— Bineînţeles, a mormăit ea, dorindu-şi ca divanul să se deschidă şi să o înghită cu totul.

— Soţul tău a încercat să mă convingă că întregul episod a fost un vis febril, că toată lumea va uita curând că aţi fost căsătoriţi. Apoi a spus că noi doi suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Oh, Doamne! Un vis febril? Asta a durut-o mai mult decât ar fi crezut ea că era posibil. La ce se gândea Harrison? Încerca să o împace cu ducele, dar cu ce scop? Era atât de nerăbdător să scape de ea?

— Îmi pare nespus de rău, Excelenţă. Este foarte jenant.

— Văd că nu te aşteptai la asta. Nici eu, ca să fiu sincer.

— Cu siguranţă, nu l-am pus eu să facă acest lucru, dacă asta vă întrebaţi.

— Nu am crezut niciodată că ai făcut-o. Ceea ce cred este că aceasta este încercarea soţului tău, deşi stângace, de a da timpul înapoi. Să repună totul aşa cum era înainte ca el să sosească şi să facă ravagii în vieţile noastre.

Asta chiar avea sens, într-un mod ciudat, mai ales când îşi amintea de campania ei foarte publică pentru a deveni ducesă. Şi totuşi, lucrurile nu puteau fi şterse din mintea lor. Se întâmplaseră prea multe ca să uite vreodată.

I-a oferit ducelui un zâmbet trist.

— Numai că nu putem da timpul înapoi.

— Într-adevăr, nu putem. Poate că nu am avere, doamnă Archer, dar am mândria mea.

— Bineînţeles că da. Sper că mă veţi putea ierta într-o zi.

— Nu vă port pică nici ţie, nici soţului tău. Cred că

ceea ce încearcă să facă este iarăşi stângaci, dar drăguţ într-un fel întortocheat. Vrea să te vadă fericită şi este dispus să îşi sacrifice viitorul cu tine pentru a face acest lucru posibil. Crede-mă, s-a chinuit să-mi facă acea vizită. Buzele lui au tresărit de o veselie secretă. Şi nu i-am uşurat sarcina.

Îşi putea doar imagina cât de inconfortabilă fusese acea întâlnire.

— Sper că şi-a cerut scuze faţă de dumneavoastră.

Ducele şi-a coborât bărbia.

— Aşa a făcut, şi a aruncat în discuţie şi viitoarele acţiuni ale Archer Industries.

Bărbaţii. Rezolvau totul cu pumnii sau cu portofelul.

— Mă bucur să aud asta.

Lockwood s-a tras mai în faţă.

— Înainte de a pleca, am două cereri.

— Bineînţeles. V-am rămas îndatorată.

— În primul rând, caută-l pe soţul tău înainte de a pleca la Paris, mâine-dimineaţă.

Maddie a făcut o pauză, cu plămânii incapabili să funcţioneze, în timp ce mintea ei se învârtea pe lângă noutăţi. Harrison pleca? Plănuia să o anunţe sau să-şi ia rămas-bun? Cum rămânea cu afacerile?

— Îmi cer scuze dacă nu ai fost anunţată, şi-a dres Lockwood glasul. Am presupus…

— Nu vă faceţi griji. Cineva ar fi împărtăşit cu mine aceste veşti în cele din urmă.

— Fără îndoială, dar mi se pare deosebit de crud să o auzi de la mine. Cu toate acestea, este clar că bărbatul te adoră.

Maddie nu ştia ce să spună. Capul i se învârtea din pricina celor aflate. Trebuie să-l fi omorât pe Harrison să-l cheme pe Lockwood cu intenţia de a o împăca cu acesta. Şi totuşi, o făcuse, încercând să repare o parte din daunele pe care le provocase. Dar ea nu-l voia pe Lockwood.

Dumnezeu s-o ajute, încă îi era dor de Harrison.

— Şi a doua cerere? a întrebat ea, când ducele a tăcut.

Lockwood s-a ridicat în picioare şi a tras de butoni, îndreptându-i.

— Ţi-aş fi recunoscător, şi asta e valabil pentru amândoi, de fapt, dacă mi-aţi pierde urma. Oricât de încântătoare ar fi fost această experienţă, aş prefera să nu mă regăsesc din nou în mijlocul certurilor conjugale ale fostei mele logodnice.

Cu obrajii înfierbântaţi de ruşine, ea s-a ridicat.

— Desigur, şi vă rog să acceptaţi scuzele mele.

Ca întotdeauna politicos, ducele a înclinat capul.

— Voi pleca, atunci. O seară frumoasă.

— Vă conduc la uşă.

Au ieşit în antreu, unde el şi-a luat pălăria şi bastonul.

— Dacă mai contează, a continuat întorcându-se spre ea, cu o expresie blândă, dar solemnă, presupun că orice căsnicie este obligată să primească câteva lovituri la început. Cine ştie? S-ar putea să fi ajuns în Anglia şi poate nu v-ar fi plăcut. Şi-a aşezat pălăria pe cap şi s-a îndreptat spre uşă. Vă doresc multă fericire, doamnă Archer.

— Şi dumneavoastră la fel, Excelenţă.

A ieşit în noapte, dispărând într-o trăsură închisă, în timp ce Maddie a închis uşa de la intrare şi s-a gândit la cuvintele lui. Reacţionase în grabă când îi ceruse lui Harrison să se despartă? Şi Nellie îi spusese mai devreme acelaşi lucru. Într-adevăr, în căsnicia ei existaseră şi zile bune printre cele rele, dar cum ar fi putut avea încredere că Harrison nu o va mai minţi vreodată?

În primul rând, era de necrezut că el se dusese să-l vadă pe Lockwood. Dar să-i ceară ducelui să o mai curteze o dată era de-a dreptul şocant. Oare Harrison era atât de dornic să o vadă cuplată cu un alt bărbat? În plus, gândul că el se întorcea la Paris şi probabil direct la Esmée o făcea să vrea să-l înjunghie cu un ac de pălărie.

„Vrea să te vadă fericită şi este dispus să îşi sacrifice viitorul cu tine pentru a face acest lucru să se întâmple.”

Dacă era adevărat, aproape că i-ar putea ierta aroganţa lui. Aproape. Totuşi, nu era sigură dacă el era pregătit să fie un partener, nu un dictator. Ar putea avea

vreodată încredere în el că nu o va răni din nou?

*

Stând la balustrada vasului cu aburi, Harrison se uita la kilometri întregi de ocean albastru, în timp ce valurile ricoşau în navă şi îi umezeau pielea. Abia dacă le simţea. Nu mai simţea mare lucru de când plecase din Philadelphia.

New York era în spatele lui acum. Între el şi tot ceea ce pierduse se întindea mai mult de o jumătate de zi de călătorie, iar el era blocat pentru totdeauna într-o închisoare pe care şi-o construise singur, un iad pe care-l proiectase cu intrigile şi prostia lui.

Se părea că Kit a avut dreptate. Nu era ca înainte, era mult mai rău. Avusese parte de o mică mostră de fericire, din cea adevărată, doar ca să îi fie răpită în cele din urmă. Viaţa i se întindea în faţă la fel de rece şi goală ca acest ocean. Perspectiva era mai sumbră decât putea suporta. Aşa că trebuia să-şi limpezească mintea şi să-şi blocheze emoţiile, să nu se gândească la nimic. Să nu existe în acest spaţiu şi timp. Burbonul cu siguranţă îl ajuta, se gândea el în timp ce-şi ducea la buze un flacon de argint. Alte vicii îl aşteptau la Paris, unele care, de asemenea, îl puteau ajuta să uite, cum ar fi absintul şi femeile. Poate că va încerca dulcea uitare a pipei de opiu. Cui îi mai păsa? Nu voia să-şi amintească de ea. Niciodată. Le lăsase vorbă lui Preston şi Kit să nu-l viziteze vreme de câţiva ani. Avea nevoie de o pauză. Ca şi cum şi-ar fi tăiat un braţ. Era singurul mod în care… putea supravieţui.

America nu mai avea nimic pentru el. Familia lui era în ruină, aşa că măcar acolo reuşise. A terminat burbonul din sticluţă, scuturând-o pentru a elibera picăturile rămase pe limbă. Mai erau încă unsprezece sticle în cufărul său, mai mult decât suficient pentru călătoria de o săptămână, ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă la cabină pentru mai multe băuturi spirtoase.

— Scuzaţi-mă, a spus o voce feminină. Nu sunteţi domnul Harrison Archer?

Doamne, oare nu putea să scape de înalta societate nici măcar pentru un nenorocit de minut? „N-ar fi trebuit să călătoresc la clasa întâi.” Punţile astea erau ca un Delmonico’s plutitor, o promenadă în Central Park şi Clubul Knickerbocker, toate la un loc.

Întorcându-se, a văzut o femeie, probabil de vreo treizeci şi ceva de ani, care se uita la el de sub umbrelă. Era ceva în privirea ei, ceva asemănător fie cu curiozitatea, fie cu atracţia, dar alcoolul îi încetinea capacitatea de concentrare. Probabil o bârfitoare, pentru care nu avea răbdare, sau cineva care căuta să se tăvălească în aşternuturi cu un bărbat mai tânăr, caz în care nu era interesat.

— Nu, a dat el din cap în semn dezaprobator, strângându-şi sticla goală. Vă înşelaţi.

— Ne-am întâlnit la Opera din Paris anul trecut. Sunt sigură că dumneavoastră eraţi.

— Vă înşelaţi. Sunt un nimeni.

— E soţul meu, s-a auzit o altă voce, venind din spatele lui.

Harrison s-a uitat peste umăr şi a clipit.

Ea era aici. Maddie era *aici.*

Cu siguranţă avea halucinaţii. Lăsând sticluţa să cadă pe punte, a întins mâna pentru a se sprijini de balustradă. Oare totul era real?

— Atunci sper că veţi avea mai multă grijă de el, a auzit-o pe femeia mai în vârstă spunând. Arată îngrozitor.

A presupus că a plecat după aceea, dar el nu avea ochi decât pentru Maddie.

Maddie era pe vas.

Stai, cum era posibil? Frecându-şi ochii, şi-a pierdut puţin echilibrul. Dintr-odată, ea era acolo, lângă el, cu degetele înfăşurate în jurul braţului sau.

— Te rog să te îndepărtezi de balustradă. Mă sperii, Harrison.

— Oare visez?

— Nu, nu visezi. Eşti totuşi beat şi nu vreau să te răstorni peste bordul navei.

— Nu vrei?

— Bineînţeles că nu. A început să-l tragă spre cabinele de la clasa întâi. Vino cu mine, te rog! Să băgăm nişte cafea în tine.

El tot nu înţelegea.

— De ce?

— Pentru că doresc să vorbim şi ar fi frumos dacă ţi-ai aminti ce ţi-am spus.

Să vorbească?

S-a oprit în loc, corpul lui refuzând să meargă un centimetru mai departe.

— De ce?

— Putem să intrăm înăuntru şi să purtăm această conversaţie în particular? a spus ea cu un zâmbet exasperat pe faţă, cel pe care obişnuia să i-l ofere de fiecare dată când el avea vreo idee prostească. Văd nu mai puţin de şase persoane pe punte, care fără îndoială că speră cu nerăbdare să ne audă. Te rog, Harrison.

A tras ea de el şi picioarele lui au urmat-o cu nerăbdare, aşa cum făceau întotdeauna când ea era în preajmă.

Nu putea să stea departe de ea, chiar şi atunci când ea îi ceruse să se despartă.

Stai, despre ce era vorba?

— Este vorba despre anularea căsătoriei? Nu mă voi împotrivi, a spus el când au intrat pe coridorul care ducea spre cabine.

— Ştiu. Şi da, este în legătură cu anularea.

Simţea o senzaţie de gol în stomac, greaţa punându-i stăpânire pe întregul corp. Trebuia să fi fost o lacună sau un detaliu juridic care îi scăpase, iar ea venise să o rezolve înainte de a pleca mai departe fără el. Şi atunci, de ce nu-i trimisese în schimb o telegramă?

— Pentru că aceasta este o conversaţie privată pe care cel mai bine ar fi s-o avem personal, şi nu prin telegrame, a răspuns ea.

Ah, vorbise cu voce tare?

Scoţând o cheie din buzunar, a descuiat uşa unei

cabine, apoi l-a împins înăuntru. El s-a împiedicat, cu membrele grele şi necoordonate, cu umerii aplecaţi, şi s-a lăsat să cadă pe o canapea minusculă în timp ce ea închidea uşa.

Maddie s-a lăsat într-un fotoliu, şi-a desfăcut pălăria şi a aruncat-o pe o măsuţă. Frumuseţea ei simplă l-a lovit ca un pumn în mijlocul pieptului, aşa cum o făcea întotdeauna. Îi plăcea să o privească, de la verdele ochilor ei până la pistruii de pe obraji. Nasul ei cârn şi forma de arc perfectă a buzelor ei. Se străduia să tragă aer în plămâni, fiecare respiraţie fiind o amintire crudă a ceea ce nu avea să aibă niciodată, corpul său tachinându-l cu ştirea că ea nu-i mai aparţinea.

El şi-a lins buzele.

— Am semnat deja actele. Eşti aici ca să-mi dai copiile finale?

— Nu am semnat, şi nici nu vreau.

— Ai prefera *să divorţăm*?

— De fapt, aş prefera să rămânem căsătoriţi. Asta, dacă mă poţi ierta.

Inima a tresărit în el, repornind ca şi cum ar fi fost îngheţată, după ce hibernase în interiorul pieptului său. Dintr-odată, s-a simţit la fel de sobru ca un judecător.

— Nu ai făcut nimic ca să-ţi ceri scuze. Eu sunt cel căruia îi pare rău cu desăvârşire, Mads.

— Ştiu, dar îţi datorez nişte scuze. Nu ar fi trebuit să mă aştept ca vreunul dintre noi să fie perfect. Toată lumea face greşeli, inclusiv eu. Eram atât de furioasă şi mă simţeam neputincioasă, dar ar fi trebuit să-ţi acord încredere. Meritai cel puţin asta din partea mea, după toţi aceşti ani de când ne ştim.

El nu a spus nimic. Nu existau cuvinte pentru ceea ce se întâmpla în inima lui, o senzaţie teribil de asemănătoare cu o speranţă fragilă. Dacă vorbea, ar fi putut strica tot ce se întâmpla.

— Îţi doreşti o parteneră, Harrison? Şi-a dat jos mănuşile. Un egal? O femeie care să-ţi stea alături, nu să rămână în spate?

— Mads, tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu al tău. Poţi să stai lângă mine sau în faţa mea, chiar şi deasupra mea, atâta timp cât nu mă laşi niciodată să plec.

— Şi totuşi, ai încercat să mă predai lui Lockwood ca pe o bucată de porţelan, o moştenire de familie.

— Ai vrut să fii ducesă. Am crezut că vei fi fericită dacă Lockwood te va curta din nou. Când m-am întors, ţi-am dat peste cap viaţa, aşa că am încercat să repar puţin din stricăciunile făcute.

— Asta nu era necesar. Şi eu am participat la daunele respective, aşa că nu-ţi poţi asuma toată vina.

— Dar te-am grăbit. Am insistat şi am tot insistat pentru a obţine ceea ce am vrut.

— Adevărat, iar tu ai fost cu doi paşi înaintea mea de când te-ai întors de la Paris. Aveam nevoie doar de timp să recuperez.

— Şi ai recuperat?

— Cred că da, acum că turneul s-a terminat şi am avut timp să mă gândesc.

— Apropo, felicitări! Sunt mândru de tine.

— Am ajuns doar până în sferturi, a spus ea şi obrajii i s-au înroşit, zâmbetul i s-a domolit.

— Este uimitor pentru primul tău turneu. Aşteaptă doar până în al doilea an.

— Vom vedea. Asta dacă soţul meu nu se va supăra că joc.

Căldura a prins rădăcini în pântecele lui, răspândindu-se în afara corpului său ca un fulger de bucurie pură. A afişat un zâmbet care nu avea nimic de-a face cu burbonul.

— Nu ar îndrăzni să te împiedice să alergi după un campionat, dacă asta e ceea ce decizi.

— Va fi nevoie de multe călătorii.

— Îi plac hotelurile şi trenurile.

— Şi multă vreme de stat în picioare sub soarele fierbinte.

— Îi place să transpire în aer liber.

— Şi o mulţime de frecţii cu alifii, precum şi băi lungi.

La naiba, îşi dorea asta. Acum.

— Am auzit că are nişte mâini ridicol de puternice, a mişcat el din degete.

— Ce bărbat perfect este acesta! a chicotit ea.

Cuvântul l-a făcut să se încrunte.

— Nu e perfect, Mads, dar te iubeşte mai mult decât viaţa însăşi. Şi dacă îl vei ierta, îşi va petrece fiecare zi încercând să ţi-o dovedească.

— Ştiu, şi nu am nevoie de perfecţiune. Este un om bun, unul care a avut mereu grijă de mine. Cel mai bun prieten al meu. Şi îl iubesc nebuneşte.

Ca şi cum corpul i-ar fi fost controlat de o sfoară, s-a aşezat în fund, cu spatele drept.

— Ce-ai spus?

— Am spus că îl iubesc. Probabil că întotdeauna l-am iubit, doar că mi-a luat mult timp să devin conştientă de asta.

Harrison s-a ridicat de pe scaun şi a sărutat-o înainte ca ea să termine de vorbit. Gura ei era luxuriantă şi primitoare, iar el credea că nu se va mai sătura niciodată. Şi-a vărsat fiecare bucăţică din uşurarea şi dorinţa lui în acel sărut.

— Te iubesc, Mads, a spus el când au ieşit în sfârşit la suprafaţă pentru a lua aer. Tu ai fost întotdeauna aleasa mea.

— Te cred, şi am ajuns să îmi dau seama că nu pot trăi fără tine. De îndată ce am auzit că pleci la Paris, am ştiut. Indiferent ce se mai întâmplă, te-ai pricopsit cu mine.

— Bine, pentru că nu te voi mai lăsa să pleci niciodată. De două ori e de ajuns pentru o viaţă.

— Nu va fi nevoie. Totuşi, nu te mai ascunde de mine. Doar adevărul de acum încolo.

— Ai cuvântul meu. Nu-ţi voi mai ascunde nimic niciodată.

A apăsat un sărut pe vârful bărbiei lui.

— Acum, cred că ar trebui să te băgăm în pat ca să te odihneşti după atâta alcool.

— Atâta timp cât nu sunt singur, mă poţi pune unde vrei tu.

Ridicându-se, ea l-a luat de mână şi l-a condus spre patul mare.

— Oh, nu vă faceţi griji, domnule Archer! Cu siguranţă am planuri pentru tine…

Şi el a urmat-o, aşa cum a făcut-o întotdeauna, oriunde l-ar fi condus. Împreună.

Capitolul 28

Un an mai târziu

Harrison şi-a verificat ceasul de buzunar pentru a vedea cât e ora. Din nou.

A făcut un gest către teancul de hârtii rămas în faţa lui.

— Cât mai ai de lucru la astea, William?

William Innis, mâna dreaptă a lui Harrison la Archer Industries, s-a mişcat pe scaun, cu o expresie sumbră.

— Cel puţin o oră.

— Imposibil. Meciul soţiei mele începe în douăzeci de minute. Trebuie să mă grăbesc să traversez strada până la club, altfel nu voi mai ajunge.

Anul trecut, după o lună de miere prelungită la Paris, Harrison şi Maddie se întorseseră la New York, unde el îşi asumase rolul de preşedinte al Archer Industries. Îl angajase pe William şi, împreună, făcuseră minuni în ceea ce privea profitul şi pierderile companiei. Aceasta înregistrase în sfârşit un profit în ultimul trimestru, primul de la moartea tatălui său. Construcţia marilor transatlantice şi cooperarea lui Stephen Webster în transportul de cherestea schimbaseră totul.

Compania îi ocupa aproape tot timpul, lucru care nu părea să o deranjeze pe Maddie. Ea se concentra pe jocul ei de tenis pe iarbă şi călătorea în toată ţara cu turneele, ceea ce a dus la un loc la Naţionalele SUA şi în acest an. Era al naibii de mândru de ea.

Câştigase fără probleme pe parcursul acestui turneu, avansând până la campionatul din categoria deschisă tuturor participanţilor. Dacă ieşea învingătoare, putea să joace împotriva câştigătoarei de anul trecut pentru titlul general. În momentul de faţă, intermediarii de pariuri îi dădeau toate şansele să câştige.

Nimic nu îl putea împiedica să fie prezent la meciul ei de astăzi.

— Încă câteva minute, a spus William. Ai lipsit de la birou toată săptămâna şi problemele se adună.

— Simte-te liber să iei orice decizie pe care o consideri necesară. Am încredere în tine, Innis. Harrison s-a ridicat de pe scaun. Sau lumea poate aştepta o săptămână, în timp ce soţia mea joacă pentru campionatul naţional.

Harrison a pornit spre uşă, dar William l-a urmat.

— Aşteaptă. Încă o întrebare înainte de a pleca. Fratele tău a acceptat oferta ta de a ocupa un post în cadrul companiei, dar nu ştim unde să-l plasăm.

Harrison s-a oprit la uşă şi şi-a băgat mâinile în buzunare. Thomas venise să cerşească bani cu aproape o lună în urmă, iar Harrison îl refuzase. Cu toate acestea, fusese de acord să-i ofere lui Thomas un loc de muncă la Archer Industries, dacă fratele său dorea să lucreze cu adevărat ca toţi ceilalţi de acolo. Fără favoritisme, fără să se folosească de numele Archer pentru a avansa înaintea celorlalţi. Fără să-şi ia zile libere pentru a se plimba prin Europa sau pentru a naviga în Newport. Doar muncă grea pentru un salariu cinstit.

Se părea că Thomas era cu adevărat serios în ceea ce privea asigurarea unui trai decent familiei sale.

— Pentru început, pune-l în camera de corespondenţă, a spus Harrison. Dacă reuşeşte acolo după o perioadă îndelungată, atunci îl vom avansa.

— Vom continua asta după cină, presupun? a încuviinţat el din cap.

— Nu. Învingătoare sau învinsă, voi fi ocupat să sărbătoresc cu soţia mea în seara asta. Ne revedem dimineaţă. Şi îţi mulţumesc, Innis. Ştiu că săptămâna

aceasta a fost una lungă pentru tine. Simte-te liber să îţi iei restul zilei. Eşti bine-venit să vii cu mine la meci, dacă vrei.

— Nu, mulţumesc. O să mă pun la curent cu nişte telegrame, apoi mă duc la cină. Am familia aici, în Philadelphia, şi aş vrea să o văd. Urează-i noroc din partea mea!

— Într-adevăr, aşa voi face.

Harrison a părăsit camera şi a luat liftul până la parter, unde a ieşit în soarele strălucitor de iunie. Având hotelul chiar vizavi de Clubul Philadelphia Cricket, a trecut de porţi în foarte puţin timp.

Terenul principal era înconjurat de spectatori, o emoţie ameţitoare plutea în aer. Febra tenisului de câmp cuprinsese America, iar Maddie era unul dintre motivele pentru care devenise atât de popular. Era îndrăzneaţă şi sinceră, o jucătoare curajoasă care lua jocul în serios. Ziarelor le plăcea să o citeze, această femeie din înalta societate care îndrăznea să transpire şi să se zbată în public. Devenise o celebritate naţională.

În timp ce Harrison o susţinea din toată inima, o parte din el se temea pentru siguranţa ei după cele întâmplate anul trecut. Hotărâseră împreună, că nu era încă nevoie de gărzi, că acela fusese doar un incident izolat, dar Harrison nu înceta să-şi facă griji.

L-a zărit pe Preston, ticălosul ăla înalt, imediat la centrul terenului, înconjurat de prietenii lor şi de părinţii lui Maddie. Harrison şi-a făcut loc prin mulţime ca să le iasă în întâmpinare.

Kit l-a plesnit pe umăr.

— Era şi timpul să ajungi. Soţia ta se încălzeşte deja.

Cele două adversare se aflau pe teren, lovind mingea uşor, pentru a-şi dezmorţi muşchii.

— Cum arată, Vallie?

Antrenorul lui Maddie nu şi-a luat ochii de la ea în timp ce răspundea calm.

— Ca o campioană.

— Am emoţii, a recunoscut Preston, ştergându-şi palmele pe pantaloni. Nu pot să înţeleg cum de sunteţi cu

toţii atât de relaxaţi.

Harrison era şi el emoţionat, dar avea încredere în abilităţile lui Maddie. De asemenea, indiferent de ceea ce se întâmpla astăzi, ea câştigase deja. La naiba, era clasată a treia cea mai bună jucătoare din ţară în acest moment. O realizare spectaculoasă, după părerea lui, mai ales dacă se gândea că majoritatea celorlalte jucătoare nu aveau nici măcar douăzeci de ani. Maddie spunea că deseori se simţea ca o bătrână nebună şi şovăitoare pe lângă fetele tinere.

— Este prea mult dacă cer puţină umbră? Doamna Webster, cocoţată pe un scaun pliabil micuţ, şi-a ajustat parasolul. Numai un bărbat ar crede că femeile doresc să stea în soarele arzător timp de două ore pentru a urmări un ghem de tenis.

— Este un meci, dragă, a mângâiat-o domnul Webster pe umăr. Şi am spus că poţi aştepta înăuntru.

— Şi să ratez victoria lui Maddie? a pufnit ea. Mă îndoiesc de asta.

Chiar şi mama ei acceptase cariera de jucătoare de tenis a lui Maddie. Harrison ştia că Maddie era emoţionată cu privire la sprijinul mamei sale din ultimul an, deşi asta nu o împiedicase pe doamna Webster să întrebe de nepoţi.

Nu erau încă pregătiţi. Harrison nu avea de gând să o pună pe Maddie să renunţe la jocul competitiv pentru a creşte copii. Folosise prezervative la Paris ani de zile şi nu-l deranja să le folosească din nou acum, deşi erau mai greu de procurat în Statele Unite din cauza legilor Comstock. Cu toate acestea, deranjul merita, pentru că se bucura să o aibă doar pentru el atunci când programul lor îi permitea.

— A început, a exclamat Kit, iar mulţimea s-a liniştit.

Meciul a început, cu Maddie servind prima. Capetele se mişcau în stânga şi în dreapta, înainte şi înapoi, urmărind evoluţia mingii mici şi rotunde pe măsură ce se schimbau punctele. Şi aşa au continuat, cele două adversare fiind destul de egale ca îndemânare. Vallie a rămas tăcut, cu faţa stoică, în timp ce ceilalţi aplaudau şi aclamau. Maddie a câştigat primul set, dar l-a pierdut pe al

doilea.

Când au schimbat tabăra, Maddie a trecut pe lângă ei.

— Găseşte-l, a spus Vallie, iar ea a dat din cap aprobator.

Apoi i-a oferit lui Harrison un zâmbet epuizat, îngrijorarea strălucindu-i în ochii verzi. Te *iubesc*, i-a citit ea pe buze, apoi i-a făcut şi cu ochiul, ca să fie bine înţeles. Umerii ei s-au relaxat puţin, în timp ce se îndrepta spre cealaltă parte a terenului.

— Ce înseamnă „găseşte-l”? l-a întrebat Harrison pe antrenorul ei.

— Trebuie să găsească punctul slab al adversarei şi să-l exploateze, a spus Vallie. De îndată ce o face, meciul e ca şi câştigat.

În setul al treilea, cealaltă fată a jucat conservator, rămânând pe linia de referinţă, ca şi cum i-ar fi fost teamă să joace prea agresiv. Maddie a simţit acest lucru şi a început să vină la fileu, sărind şi plonjând pentru mingi care păreau imposibile, dar pe care le-a transformat în mingi câştigătoare. A fost o ispravă atletică ce a uimit publicul. Toată lumea părea să o încurajeze, iar ea a început să se distanţeze, devenind câştigătoarea clară a celui de-al treilea set. Chiar şi Vallie a zâmbit şi a aplaudat.

Următorul set a rămas la fel, cu Maddie controlând ritmul şi rămânând în frunte, iar apoi s-a terminat. Maddie a sărit în sus de fericire şi uşurare când ultima lovitură a adversarei sale a trecut pe lângă. Era câştigătoarea meciului. În timp ce cele două femei îşi strângeau mâna peste fileu, Harrison a făcut schimb de strângeri de mână şi îmbrăţişări cu restul grupului lor bucuros. În cele din urmă, soţia lui a venit în fugă şi s-a aruncat spre el.

— Foarte bine, Mads. A strâns-o în braţe, fără să ţină cont de bunul-simţ. Felicitări!

Repede, a fost îndepărtată de prietenii şi familia lor care nu mai puteau de nerăbdare, felicitând-o cu toţii cu sărutări pe obraz şi palme pe spate. Niciodată nu o văzuse mai fericită în timp ce se bucura de atenţia lor.

— Ai fost spectaculoasă, a lăudat-o el şi i-a pus un

braţ în jurul umărului, sărutându-i obrazul transpirat când a ajuns din nou la el.

— Nu s-a terminat încă. Ea s-a sprijinit de el. Mai am meciul de campionat de mâine.

— Indiferent de ceea ce se întâmplă, sunt mândru de tine.

— Chiar dacă pierd?

El a înţeles că-l necăjea, dar i-a răspuns cu toată seriozitatea cuvenită, cu buzele apropiate de urechea ei.

— Câştigi sau pierzi, Madeline Jane Archer, tu eşti în continuare cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Mă duc să mă schimb şi apoi ne putem întoarce la hotel ca să sărbătorim, a spus ea zâmbind şi strâmbând din ochi în soarele strălucitor.

Asta însemna să facă o baie împreună şi să cadă în pat dezbrăcaţi. El ardea de nerăbdare.

— După tine, campioano!

Sfârşit

Mulţumiri

Unele cărţi apar complet formate, iar altele au nevoie de un sat întreg. Pentru această carte a fost nevoie de o metropolă. În primul rând, trebuie să îi mulţumesc superinteligentei şi incredibil de generoasei Sarah MacLean, care a petrecut multe ore ajutându-mă să descâlcesc încurcătura pe care am făcut-o cu această poveste. În plus, le mulţumesc lui Sophie Jordan, Dianei Quincy şi Nishei Sharma pentru ajutorul lor oferit pe parcurs. Nu aş fi putut să o fac fără voi! De asemenea, nu aş fi putut să o fac fără Tessa Woodward, editorul meu fantastic de la Avon/Harpercollins. Aceasta este a şaptea carte pe care o scriem împreună şi ea mă face de fiecare dată o scriitoare mai bună.

Echipa de la Avon/Harpercollins lucrează din greu la producerea şi promovarea cărţilor mele, iar eu le sunt extrem de recunoscătoare pentru eforturile lor: lui Elle Keck, Jessicăi Lyons, Angelei Craft, Pam Jaffee, Guido Caroti şi tuturor celorlalţi din spatele scenei. Îi mulţumesc lui Jon Paul Ferrara (Jon Paul Studios) pentru o altă ilustraţie fantastică a copertei. De asemenea, îi mulţumesc agentului meu, Laura Bradford, pentru că are mereu grijă de mine.

Mulţumiri speciale lui Heather Charron şi Joanei Vieira Varela, membre ale grupului meu de pe Facebook, The Gilded Lilies, care au venit cu numele pentru cabana din Newport a familiei Webster, atunci când creierul meu s-a topit în apropierea termenului-limită.

Iată câteva note istorice pentru voi…

Tenisul pe iarbă a devenit un sport organizat şi

competitiv în timpul Epocii Victoriene/Epocii de Aur. Pentru Maddie m-am bazat pe o serie de jucătoare de tenis de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, dar mai ales pe Suzanne Lenglen. Franţuzoaică, Lenglen a devenit un fenomen internaţional în anii 1910 şi 1920, iar stilul ei agresiv de joc a revoluţionat tenisul feminin, (Serios, faceţi cercetări despre ea, pentru că a fost o femeie neconvenţională şi deschisă, iar eu aş vrea un film biografic acum, vă rog.)

Agresorii erau o problemă serioasă în America Epocii de Aur, pe măsură ce femeile dobândeau mai multă independenţă şi ieşeau mai des în public. Acele de pălărie au devenit o modalitate de apărare pentru femei, deşi multe oraşe au căutat să reglementeze portul acelor de pălărie în loc să ia măsuri împotriva agresiunii sexuale. (Unele lucruri nu se schimbă niciodată, presupun.) Mulţumesc blogului Racing Nellie Bly pentru informaţiile care m-au făcut să alunec în această digresiune.

Înainte de a uita, mulţumesc cititorilor, bloggerilor, recenzorilor şi iubitorilor de romantism. Vă adorăm! Sprijinul vostru le permite autorilor să aibă cea mai bună slujbă din întreaga lume.

Nu pot să le trimit suficientă dragoste prietenilor autori care mă ascultă, mă susţin şi îmi distrag atenţia atunci când am nevoie. Sunt prea mulţi pentru a-i numi aici, dar ştiţi voi cine sunteţi!

În cele din urmă, mulţumesc familiei mele. Nu aş putea continua să fac asta fără dragostea şi răbdarea voastră.